

[MinYu] Vợ Ngốc! Anh Sẽ Bắt Được Em

Contents

[MinYu] Vợ Ngốc! Anh Sẽ Bắt Được Em	2
1. Chương 1: Em Sẽ Là Vợ Tôi!	2
2. Chương 2: New Home	4
3. Chương 3: Đến Trường Nào!!!	6
4. Chương 4: Don't Touch Her!	8
5. Chương 5: My Home	10
6. Chương 6: Don't Touch Him!	13
7. Chương 7: Far Away	14
8. Chương 8: Anh Phải Phạt Em!	16
9. Chương 9: Ra Mắt	18
10. Chương 10: Rắc Rối Đáng Yêu!!!	20
11. Chương 11: Go Away!	22
12. Chương 12: Devil & Angel	24
13. Chương 13: Nỗi Đau	25
14. Chương 14: Special Day	27
15. Chương 15: On Rainy Day	29
16. Chương 16: Chạm Mặt	31
17. Chương 17: Tôi Là Chồng Cô Ấy!	34
18. Chương 18: Con Rối Tình Yêu	36
19. Chương 19: Như Cách Anh Tìm Thấy Em	38
20. Chương 20: War	40
21. Chương 21: The Death	43
22. Chương 22: Wake Up	47
23. Chương 23: Sự Tàn Nhẫn Của Ác Quỷ	50
24. Chương 24: Hurt	54
25. Chương 25: Anh Sẽ Bảo Vệ Em!	57
26. Chương 26: Too Late	61
27. Chương 27: The Hourglass	65
28. Chương 28: Devil	70
29. Chương 29: Khoảng Cách	75
30. Chương 30: Những Rắc Rối Không Tưởng	81
31. Chương 31: Một Phần Nỗi Đau!	85
32. Chương 32: Ring And Hourglass	90
33. Chương 33: Hạnh Phúc Thứ Nhất	93
34. Chương 34: Khởi Đầu Của Nỗi Đau	99
35. Chương 35: Em Sẽ Phạt Anh!	103
36. Chương 36: Xung Đột	106
37. Chương 37: Sự Lựa Chọn Thứ Ba	110
38. Chương 38: Để Anh Gần Bên Em	114
39. Chương 39: Chạm Vào Quá Khứ	116
40. Chương 40: Tears	119

41. Chương 41: Bước Đi Cùng Tử Thần	122
42. Chương 42: Mang Anh Rồi Xa Em	126
43. Chương 43: Cho Em Một Lối Thoát	128
44. Chương 44: Người Em Yêu Là Anh?	132
45. Chương 45: Disappeared From Me	135
46. Chương 46: Vai Diễn Hoàn Hảo	138
47. Chương 47: Hug Me!	141
48. Chương 48: Mất Kiểm Soát	144
49. Chương 49: Đòi Mất Từ Quá Khứ	147
50. Chương 50: Lối Đi Cho Riêng Em	150
51. Chương 51: Điều Em Không Ngờ Tới	152
52. Chương 52: Let Me Go!	155
53. Chương 53: Bóng Tối Bất Tận	156
54. Chương 54: Tội Ác	158
55. Chương 55: Điều Anh Không Thể Tin Được	159
56. Chương 56: Nếu Em Muốn Chết	161
57. Chương 57: Lý Do Để Em Trở Về	163
58. Chương 58: Ngày Tắt Nắng	165
59. Chương 59: Người Mà Em Yêu Nhất	168
60. Chương 60: Trở Về Bên Anh	170
61. Chương 61: Ngoại Truyện	174

[MinYu] Vợ Ngốc! Anh Sẽ Bắt Được Em

Giới thiệu

Kwon Yuri là một cô gái vô cùng xinh đẹp nhưng lại có một sở thích quái dị đó chính là lấy việc chin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minyu-vo-ngoc-anh-se-bat-duoc-em>

1. Chương 1: Em Sẽ Là Vợ Tôi!

Từng đợt sóng nhẹ nhàng vỗ vào bờ, cơn gió mùa hè dịu dàng nâng niu những tia nắng còn sót lại sau hoàng hôn...

Trên bãi biển thanh bình, Yuri thoải mái thả mình vào làn gió mát, đôi mắt khẽ nhắm hờ từ từ cảm nhận khoảnh khắc bình yên tưởng chừng như vô tận.

*Bóp**Bóp*

Một thứ âm thanh mang tính chất “bạo lực” vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có trên bãi biển Sokcho. Yuri khó chịu nhíu mày, nhưng sau đó nhanh chóng rơi vào trạng thái vô thức.

*Bóp**Bóp*

Hàng loạt những thứ âm thanh khiến người ta khó chịu lại vang lên, Yuri vẫn bướng bỉnh chìm vào thế giới của riêng mình, phó mặc mọi thứ cho thời gian.

-“Sao hả? Cậu ám của tổ chức mafia Knight đây sao?”-Một giọng nói cọt nhả vang lên, nghe thôi cũng đủ biết đây là một tên chẳng ra gì.

-“Hừ, đừng vội mừng nhanh như thế ông bạn ạ.”-Lại một giọng nói khác lạnh lùng lên tiếng, tuy có dễ nghe hơn nhưng chất giọng khiến người khác không khỏi rùng mình.

-“Tụi bây, đánh nó tiếp cho tao!”

*Bóp**Bóp*

Lại là thứ âm thanh đáng nguyền rủa ấy...

Lúc này, Yuri không thể chịu đựng thêm được nữa, đôi mắt đẹp ẩn hiện sau hàng mi cong vút đang trở nên vô cùng sắc bén. Con giận đến đỉnh điểm, Yuri tức giận hét lên.

-“Này! Làm cái quái gì vậy! Có biết các người đang làm phiền người khác không?”-Vừa quay người lại, cảnh tượng trước mắt càng làm Yuri thêm phần giận dữ.

Một đám người bặm trợn mặc áo vest đen đang vây đánh một chàng trai tầm tuổi Yuri, tuy gương mặt chàng trai ấy có nhiều thương tích nhưng cũng phải công nhận rằng... anh chàng này rất rất đẹp trai, chưa kể đến cách ăn mặc đầy phong cách của cậu ta.

Trông thấy cảnh tượng này, “tình mẫu tử” trong lòng Yuri lại bùng phát, không thể nén được cảm xúc của mình, Yuri bước từng bước đến gần đám người ấy, mặc dù trong lòng có chút căng thẳng và sợ hãi.

Chẳng mấy chốc, cả chục ánh mắt đổ dồn về phía Yuri đang tiến đến, trong đó bao gồm ánh mắt ngạc nhiên của anh chàng xấu số.

Yuri đứng trước mặt chàng trai ấy, sau đó quay lưng lại, thu hết can đảm dang rộng hai tay che chở cho chàng trai phía sau.

-“Cả một đám mà lại đánh một người, các người không thấy xấu hổ sao?”-Cả người Yuri run nhẹ, cố gắng giữ bình tĩnh quát vào mặt đám người kia.

-“Cô em không liên quan nên đừng xen vào. Nếu gương mặt xinh xắn này có một vết sẹo thì rất đáng tiếc đấy.”-Một tên bước ra, đưa tay nâng mặt Yuri lên xem xét, giọng điệu bốn cọt.

-“Đừng chạm vào tôi!”- Yuri gằn giọng, hất bàn tay kia ra khỏi mặt mình, sau đó quay sang chàng trai thì thầm.-“Khi nào tôi ra hiệu thì anh chạy nhé.”

Đột ngột Yuri tiến đến gần gã đó, nở một nụ cười dịu dàng, đôi môi cong cong trông như một thiên sứ đang tỏa sáng trong màn đêm tĩnh mịch.

-“Hơ...”-Tên đứng đầu ngẩn người ra nhìn, sau đó lắc lắc đầu, tiếp tục hạ giọng.-“Đây không phải việc của cô, đừng xem vào, nếu không đừng trách chúng tôi độc ác.”

Yuri vẫn không màng để tâm, tiếp tục tiến đến gần đến đám người trước mặt, bất giác tên đứng đầu lùi về sau một bước. Đứng đối mặt với đám người hung tợn ấy, Yuri hít một hơi thật sâu, ngoảnh mặt về phía sau hét lớn.

-“Mau chạy đi!”

Cùng lúc ấy, một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy Yuri từ phía sau.

Tách

Sau tiếng búng tay đó, xung quanh xuất hiện vô số những người áo đen khác, nhanh chóng vây kín đám người lúc nãy.

Vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Yuri ngước mặt lên và bắt gặp một đôi mắt khác cũng đang nhìn mình.

-“Em... tên gì?”-Giọng nói trầm ấm vang lên, đôi mắt màu hổ phách đang chăm chú nhìn Yuri.

Yuri ngó người, không ngờ trong khung cảnh hỗn loạn như thế mà anh ta vẫn còn có tâm trạng dễ làm quen. Đúng là...

-“Kwon Yuri.”-Theo phép lịch sự, Yuri mỉm cười thân thiện trả lời.

-“Yuri...”-Anh chàng lặp lại tên Yuri một lần nữa, nét mặt hơi khó hiểu.

-“À, bây giờ tôi có việc phải đi rồi.”-Yuri như sức nhớ ra một điều quan trọng, nở một nụ cười khiêm tốn.

Hiểu được Yuri đang ám chỉ thứ gì, chàng trai lập tức buông tay ra, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé khuất xa dần.

-“Thiếu gia, cô gái ấy là ai vậy?”-Một người đeo kính đen cung kính chào chàng trai ấy, sau đó cất tiếng hỏi.

-“Kwon Yuri...”-Gương mặt của chàng trai không chút biểu cảm, lạnh lùng đáp.-“... vợ chưa cưới của tôi.”

...

-“Mẹ, con về rồi.”-Sau gần hai tiếng đồng hồ ngồi xe bus về nhà, Yuri tái mặt mở cửa nhà, cười gượng.

-“Đây, hành lí của con.”-Một chiếc vali màu hồng được “trang trọng” đưa cho Yuri, kèm theo một nụ cười đầy sát khí.

-“Mẹ! Đừng mà!!!”-Yuri vội vã nắm lấy bàn tay “ngọc ngà” của mẹ lay lay, đôi mắt chớp chớp cầu xin.-“Lẽ nào mẹ lại nhẫn tâm đuổi con đi như thế?”

-“Đuổi? Ai đuổi con?”-Gương mặt mẹ Yuri nghech ra, nụ cười trên môi tắt hẳn.

-“Mẹ chứ còn ai? Nếu không đuổi con ra khỏi nhà thì tại sao lại đưa cho con cái vali này?”-Yuri nheo mắt nhìn mẹ mình, nghi hoặc hỏi.

-“Con sẽ đến nhà chồng sống một thời gian.”-Bất giác bà Kwon thở dài, đôi mắt lặng lẽ quan sát chiếc BMW màu đen bóng loáng ở đối diện nhà.

-“Chồng? Chồng nào?”-Yuri ngờ ngác hỏi, giọng nói hơi nghẹn lại.

Đột ngột một giọng nói quen thuộc cất lên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

-“Em sẽ là vợ tôi.”

2. Chương 2: New Home

Giọng nói lạnh lùng nhưng dứt khoát ấy vang lên, Yuri giật mình quay người lại...

Trước mắt Yuri, chàng trai lúc này đang đứng tựa người vào chiếc BMW bóng loáng, đôi mắt màu hổ phách đang chăm chú nhìn Yuri, khoé miệng khẽ nhếch lên tạo một đường cong hoàn hảo...

Bất chợt chàng trai bước đến trước mặt Yuri, nụ cười trên môi dần biến mất, thay vào đó là một gương mặt lãnh đạm đầy thuyết phục...

Trong tích tắc, khi đôi mắt hai người gặp nhau, thời gian như ngừng lại.

1s...

2s...

3s...

-“Á! Sao anh lại ở đây?”-Yuri ngạc nhiên chỉ vào mặt chàng trai đang đứng trước mặt, giọng nói vô cùng kích động.

-“Anh đến để đón em.”-Chàng trai mỉm cười, nơi khoé môi vẫn còn một vết bầm sau cuộc ẩu đả vừa rồi.

-“Đón tôi?”-Yuri bắt giắc lùi một bước, cười gượng.-“Anh à, chắc anh nhầm người rồi.”

Yuri lùi một bước, chàng trai ấy lại tiến lên một bước, đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt mặt Yuri.

-“Không nhầm đâu. Em là Kwon Yuri...”-Khuôn mặt chàng trai ấy áp sát mặt Yuri, gần từng chữ.-“... vợ - của - anh!”

Tuy nụ cười vẫn hiện diện trên gương mặt đó, nhưng Yuri có thể cảm nhận được sát khí trong nụ cười thân thiện ấy.

-“Ha ha, anh đùa vui quá.”-Yuri quay mặt sang hướng khác, tránh ánh nhìn của chàng trai trước mặt.

-“Anh nhắc lại, anh không đùa...”-Đôi mắt màu hổ phách chợt loé lên, chất giọng của chàng trai ấy ngày càng trở nên băng giá.-“... Anh là Choi Minho, chồng của em! Nhớ chưa?”

-“Nh... nhớ rồi.”-Bất lực trước hoàn cảnh hiện tại, Yuri cúi gầm mặt, ầm Ức nói.

-“Tốt!”-Choi Minho cười nhạt, sau đó quay sang bà Kwon.-“Mẹ à, con đưa cô ấy đi được chưa?”

-“Ồ... Con cứ tự nhiên.”-Gương mặt rạng rỡ của bà Kwon như một đòn tâm lý giáng mạnh vào Yuri, ngược lên nhìn mẹ mình với đôi mắt căm hận.

Minho hất mặt về phía chiếc vali màu hồng phấn trước cửa với một tên mặt vest đen. Hiểu ý, hắn ta vội vàng chạy đến xách chiếc vali bỏ vào cốp xe.

-“Đi thôi.”-Bàn tay Minho nắm chặt tay Yuri lôi đi, sau đó lịch sự mở cửa xe cho Yuri.

Yuri miễn cưỡng bước vào, không thém ngoảnh mặt nhìn mẹ mình lần cuối. Thật không thể chấp nhận một người mẹ yên tâm giao con mình cho thiếu gia của tập đoàn mafia Knight...

-“Yuri, bảo trọng nha con!”-Bà Kwon đứng trước cửa gọi với theo, vẫy vẫy tay tạm biệt.

Chiếc xe khuất dần trong màn đêm, bà buông thông tay, khẽ thở dài...

...

Chiếc xe dừng lại ở một ngôi biệt thự xanh lam rộng lớn, mang đậm phong cách phương Tây. Tên vệ sĩ mặc vest đen nhanh chóng xuống xe mở cửa rồi tiếp tục lái xe vào bên trong...

Thảm cỏ trải dài suốt một con đường rải đầy sỏi, những ánh đèn mờ ảo kết hợp với ánh trăng khuya vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp...

Bước chân vào ngôi nhà trắng lộng lẫy, Yuri tròn mắt dò xét xung quanh, mơ mơ màng màng như chưa tỉnh mộng...

-“Thiếu gia đã về!”-Vô số những cô gái trong bộ trang phục người hầu đứng tạo thành lối đi, cung kính cúi đầu trước Minho.

Yuri có phần hơi ngạc nhiên, nhưng cũng im bật, đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

-“Theo anh.”-Một giọng nói lạnh lùng cất lên, phá vỡ dòng ảo tưởng miên man đang ẩn hiện trước mặt Yuri.

Yuri ngượng ngùng bước theo sau Minho, đôi mắt đen láy chớp chớp nhìn xung quanh. Căn nhà này quả thật rất trắng lộng lẫy, ngay cả cầu thang cũng được chạm khắc cầu kỳ...

Đi mãi, đi mãi... Đến tận tầng ba, Minho nắm tay Yuri lôi vào một căn phòng...

Một căn phòng được trang trí theo kiểu phòng công chúa, xung quanh chỉ có hai màu xanh và hồng, chiếc giường nhỏ xinh được đặt ở phía góc phòng.

-“Woa! Đây là phòng của tôi thật sao?”-Yuri nở một nụ cười hạnh phúc, ngược mặt lên hỏi Minho.

Minho không trả lời, chỉ gật đầu, sau đó đưa cho Yuri một bộ đồng phục nữ.

-“Đây là đồng phục của em, ngày mai em sẽ đến trường với anh.”-Giọng nói trầm ấm của Minho khiến Yuri thấy nhẹ lòng, nhưng vô số câu hỏi vẫn chưa được giải đáp.-“Lát nữa sẽ có người mang hành lý lên cho em.”

-“Nhưng...”-Chưa kịp nói hết câu, ngón tay thon dài của Minho đã chặn ngang câu nói.

-“Anh đã sắp xếp ổn thoả hết rồi, em cứ yên tâm. Phòng anh ở kế bên, có việc gì thì sang đó tìm anh.”-Sau khi dặn dò kỹ lưỡng, Minho quay lưng bước đi...

Chợt một bàn tay nắm lấy vạt áo của Minho, giọng nói hơi nghẹn lại vang lên.

-“Tại sao anh lại gọi tôi là vợ của anh?”-Yuri nhìn Minho nghi hoặc, đôi môi hơi mím lại hỏi.

-“Em không cần biết đâu.”-Minho lắc đầu, gương mặt đắm chiêu nhìn Yuri.

Hành động tiếp theo là nhẹ nhàng kéo tay Yuri ra khỏi áo mình, quay lưng bước ra khỏi phòng Yuri.

-“Haiz!”-Yuri thở dài, sau đó một mình nằm lên chiếc giường đáng yêu dành riêng cho mình, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

3. Chương 3: Đèn Trường Nào!!!

Những tia nắng đầu tiên lọt qua khe cửa, đánh dấu cho một sự khởi đầu mới...

-“Này, Yuri, dậy đi!”

Minho ngồi xuống giường, đưa tay lay lay người Yuri. Nhưng dường như nàng công chúa bướng bỉnh này vẫn chưa muốn tỉnh sau một đêm dài ngon giấc.

-“Uhm... tránh ra! Để tôi yên.”-Yuri nhú mồm, giọng nói khó chịu vì bị đánh thức.

-“Dậy mau!”-Sức chịu đựng của con người có giới hạn, đương nhiên Minho cũng thế. Minho tức giận quát lên, nhưng Yuri vẫn vùi đầu trong chăn gối.

-“Hừ, nếu em không dậy thì để anh ngủ với em vậy.”-Giọng nói lạnh băng vang lên, sau đó Minho nằm lên giường Yuri, kéo chăn đắp và bắt đầu... ngủ.

-“Uhm...”-Cảm giác rộng rãi thoải mái lúc này được thay bằng cảm giác chật hẹp khó chịu, Yuri từ từ mở mắt...

Trước mắt Yuri hiện giờ là gương mặt điển trai đang nhắm nghiền đôi mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bắt giác gương mặt Yuri đỏ ửng lên, theo sau đó là tiếng la hét thất thanh.

-“Á! Anh làm cái quái gì vậy? Biến ra khỏi phòng tôi mau.”-Yuri bật dậy, lấy gối liên tục đánh vào Minho, gương mặt từ màu đỏ chuyển sang một màu trắng bệch.

-“Anh kêu em dậy mà em không chịu dậy, chẳng lẽ bỏ em lại nên anh ngủ chung với em thôi!”-Minho nhún nhún vai làm vẻ vô tội.

-“Mau ra khỏi phòng cho tôi! Tôi cần phải thay đồ!”-Yuri tức giận quát lớn, đứng dậy đẩy Minho ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

..

Ánh nắng buổi sớm nhàn nhạt, hương vị của những giọt sương vẫn còn đọng lại trong cơn gió...

Minho khoác lên mình bộ đồng phục nam trường Trung học phổ thông Star, chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với caravat sọc caro vô cùng bắt mắt, đôi mắt màu hổ phách rực sáng trước ánh nắng mặt trời, làn da trắng không thua kém Yuri, chiếc khuyên tai hình đầu lâu bạc ẩn hiện sau mái tóc màu nâu nhạt, gương mặt nghiêng nghiêng đứng tựa vào tường chờ Yuri.

Sau một khoảng thời gian dài đằng đẳng Minhho phải đợi chờ, cuối cùng Yuri cũng xuất hiện. Lúc này, trông Yuri như nàng công chúa nhỏ bước ra từ câu chuyện thần thoại. Bộ đồng phục áo sơ mi hồng đi với chiếc váy sọc caro xanh biển, caravat màu cam được thắt nổi lủng, để lộ một sợi dây chuyền bạch kim có lồng một chiếc nhẫn bạc. Đôi mắt to khuất sau hàng mi dài cong vút, đôi môi mỏng mang sắc màu của cánh hồng đào, trên mái tóc dài cài một chiếc nơ nhỏ trông cực đáng yêu.

-“Này, đi thôi!”-Yuri vội vàng bước đến lay lay cánh tay Minhho, giọng nói gấp gáp.

-“Lên xe.”-Minhho nói ngắn gọn, sau đó cả hai người cùng lên xe...

Trường Trung học phổ thông Star thẳng tiến!!

..

Đến cổng trường, bác tài xế nhanh chóng mở cửa xe cho Minhho...

Minhho bước ra khỏi xe, sau đó đưa tay về phía Yuri, đôi mắt mang tính chất “uy hiếp”. Yuri nhú mày, hất mặt, gạt tay Minhho ra sau đó bước xuống xe.

Bàn tay Minhho ngưng ngừng trên không trung, sau đó rút về, gương mặt trở nên lạnh lùng vô cảm.

Minhho bước đến gần Yuri, ghé sát tai Yuri thì thầm.

-“Nếu em không ngoan ngoãn, chưa biết gia đình em sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”-Minhho nở một nụ cười đắc ý, tiếp tục nói.-“Đáng ra em không nên làm phật ý anh.”

Một cảm giác ớn lạnh chạy hết sống lưng, Yuri mím môi, đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm Minhho trước mặt, cả người khẽ run lên.

Rất nhanh sau đó, trên gương mặt Yuri nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt chớp chớp ngây thơ.

-“Chồng yêu!”-Hai chữ thân mật được giọng nói ngọt ngào của Yuri nâng cấp, tất cả học sinh có mặt tại đó đều quay mặt sang nhìn.

Một vài học sinh dường như quen biết với Minhho, bắt đầu xì xào bàn tán.

-“Đó là Choi Minhho mà, sao cô gái kia lại gọi anh ta là chồng?”

-“Thôi rồi! Choi Minhho đi học lại rồi!”

-“Sẽ lại có chuyện cho xem...”

Vô số những lời bàn tán khác nhau liên tục vang lên, nhưng gương mặt Minhho vẫn vậy, giữ nét lạnh lùng vô cảm. Chợt Minhho quay sang nhìn Yuri, đôi mắt sâu thẳm vô cùng phức tạp.

Một vòng tay ôm ngang eo khiến Yuri giật mình, sau đó Minhho bắt đầu bước vào trường... dĩ nhiên Yuri cũng bị lôi theo.

-“Này, anh và tôi có học cùng lớp không vậy?”-Yuri miễn cưỡng bước theo Minhho, nở một nụ cười hết sức khiêm tốn.

-“Không.”

-“Vậy tại sao anh cứ lôi tôi đi thế?”-Yuri khó chịu đẩy đẩy bàn tay đang đặt ngay eo mình, giọng nói pha lẫn chút tức giận.

Đột ngột Minhho khựng lại, sau đó nói tiếp.

-“Tôi lớp 12A2, em 11A3. Nếu em biết đường thì tự đi đi.”

-“Tôi có chân, tự tôi đi được, không cần anh lo.”-Yuri ngược mặt lên, đôi mắt căm giận chiếu thẳng vào Minhho.

-“...”-Minhho buông tay ra, sau đó lạnh lùng bước đi.

Lúc Minhho đi rồi, Yuri mới nhận ra một sự thật đau lòng. Ngôi trường Star thiết kế theo phong cách Châu Âu, nên việc tìm được khu vực phòng học không dễ tí nào trong ngôi trường sa hoa này...

Yuri thất vọng lê bước, phó mặc mọi chuyện cho ông trời định đoạt.

Chợt Yuri nảy ra một sáng kiến, chiêu thức thường dùng ở trường cũ là “mỹ nhân kế”. Cứ theo kế hoạch năm xưa mà làm.

Đưa đôi mắt lém lỉnh nhìn ngó xung quanh, Yuri trông thấy một anh chàng đẹp trai có vẻ khá thân thiện. Xác định được mục tiêu, Yuri bước đến gần chỗ chàng trai ấy.

Huych

Yuri tiếp đất một cách “hoành tráng” trước chàng trai thân thiện ấy, đôi mắt bắt đầu mọng nước.

–“Ui!”

Nhờ trời, cú tiếp đất này khiến Yuri sắm vai một mỹ nhân yêu kiều bị vấp té, trông chờ sự giúp đỡ của chàng hoàng tử trong truyện cổ tích.

–“Này, cô không sao chứ?”-Giọng nói dễ nghe cất lên, một bàn tay đưa ra trước mặt Yuri.

Yuri vờ ngại ngần nắm lấy bàn tay ấy, nhưng gương mặt ngạc nhiên của anh chàng thân thiện đập vào mắt Yuri cách đó không xa... Không sai, anh ta chỉ đứng nhìn Yuri ngã mà không thêm bước đến giúp đỡ.

... Vậy... chủ nhân của bàn tay kia là ai?

4. Chương 4: Don't Touch Her!

Một gương mặt điển trai khác nhanh chóng rơi vào tầm mắt của Yuri. Trước ánh nắng mặt trời, gương mặt đó càng được tôn vinh thêm vẻ đẹp vốn có...

Yuri ngây người nhìn chàng trai tốt bụng trước mặt, quên bẵng kế hoạch của mình.

Chàng trai ấy đỡ Yuri đứng dậy, sau đó cau mày liếc nhìn Yuri.

–“Lần sau đi đứng cho cẩn thận.”

Anh ta quay người bỏ đi, Yuri mới sực tỉnh, vội vã níu lấy tay của chàng trai ấy.

–“Anh ơi, anh có thể chỉ giúp em lớp 11A3 ở đâu không vậy?”-Giọng nói ngọt ngào của Yuri cất lên, đôi mắt chớp chớp nhìn chàng trai ấy chờ đợi.

Khoé miệng chàng trai khẽ nhếch lên, nở một nụ cười toả nắng...

–“Cô mơ à?”-Chất giọng lạnh lùng hoàn toàn khác với khi nãy, anh ta quay lưng bỏ đi để lại Yuri đang nghếch mặt ra, vẫn chưa hoàn toàn lấy lại được tinh thần sau cú shock quá lớn.

Mãi một lúc sau, khi đã định thần lại được, Yuri hậm hực bước theo chàng trai lúc nãy.

–“Này, tên khốn kia!”-Yuri chỉ thẳng vào chàng trai kia, đôi mắt chứa những tia nhìn oán hận.-“Giúp người thì giúp cho trót, anh không biết câu đó à? Anh có phải con người không vậy?”

Chàng trai kia dừng bước, nét mặt ảm đạm quay lại nhìn Yuri.

–“Cô đang nói tôi?”-Chỉ thẳng vào mình như chờ sự xác thực, chàng trai gằn giọng.

–“Không nói anh chứ nói ai?”-Yuri tức giận gật đầu xác minh, đôi môi mím chặt cố gắng kìm nén cảm xúc.

Bước chân của chàng trai ấy từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai người...

Cả hai người đứng đối mặt với nhau, nhưng do chiều cao quá chênh lệch nên Yuri phải ngẩng mặt lên nhìn chàng trai ấy cảm phần.

-“Cô có biết chưa?”-Chàng trai đột ngột gần giọng, sau đó cười một nụ cười mang đầy sát khí, những tiếng rắc rắc đáng sợ bắt đầu vang lên.

-“Biết gì?”-Cảm giác căng thẳng tột độ bắt đầu lần chiếm tâm hồn Yuri, nhưng Yuri vẫn mạnh miệng hỏi.

-“Biết rằng...”-Chàng trai làm vẻ bí ẩn, gương mặt đanh lại, nắm đấm giơ lên.-“... con gái tôi cũng đánh.”

Hành động thô lỗ ấy khiến Yuri giật mình, nhắm mắt lại sợ hãi chờ lực tiếp xúc từ phía bên kia.

-“Donghae, làm gì vậy?”-Một bàn tay ôm lấy vai Yuri, tay còn lại đỡ nắm đấm của chàng trai tên Donghae.

-“Tránh ra, Minhho.”- Donghae vẫn nhìn Yuri với ánh mắt “hình viên đạn”, gương mặt lạnh lùng yêu cầu.

Hai chữ Minhho lọt vào tai Yuri, đôi mắt nhắm chặt lúc này giờ đây đang từ từ hé mở. Không hiểu tại sao những lúc có Minhho bên cạnh, cảm giác an toàn của Yuri lại được nâng cao. Yuri ngược mặt lên nhìn Minhho, khuôn mặt ấy vẫn lãnh đạm, đôi mắt hổ phách sâu thẳm đang trừng mắt nhìn Donghae.

-“Cậu muốn đánh bất kỳ đứa con gái nào trong trường này, tôi không quan tâm.”-Minho nói chậm rãi, sau đó hất bàn tay của Donghae ra.-“... nhưng nếu đụng đến cô ấy, chứng tỏ cậu chán sống rồi.”

-“Tôi đi với cậu bao nhiêu năm mà chẳng bằng con nhóc này ư?”- Donghae cười nhạt, quay lưng bỏ đi.

-“Anh biết hắn ta à? Bạn của anh sao?”-Yuri vẫn còn một đồng câu hỏi trả lời, thôi thì dựa vào hoàn cảnh vậy.

-“Anh không có bạn.”-Minho lạnh lùng đáp, đôi mắt vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu.-“Đi, anh đưa em về lớp.”

-“À, cảm ơn!”-Niềm vui trong lòng Yuri mỗi lúc một tăng, cảm giác bức bối trong lòng giảm hẳn.

...

Minho và Yuri đứng trước cửa lớp 11A3... Trông thấy Minhho đưa Yuri đến tận lớp, các học sinh trong lớp Yuri tròn mắt nhìn, vô số những lời bàn tán khác nhau vang lên khiến cả lớp trở nên vô cùng náo nhiệt.

-“Nghỉ trưa anh sẽ đến đón em, không được đi đâu hết.”-Minho nhìn Yuri, chất giọng trầm ấm cất lên dặn dò.-“Vào lớp đi.”

Yuri không nói gì, chỉ gật gật đầu, lặng lẽ bước vào lớp. Minhho đứng tựa vào cửa, đôi mắt nhìn Yuri không rời, bộ dạng trông như chú thỏ con nhút nhát lúc này chẳng giống với Yuri gì cả, dù sao Minhho cũng thích một Yuri bước bình hơn.

Yuri loay hoay mãi mới tìm được một chỗ ngồi phía cuối lớp, nét mặt căng thẳng dò xét xung quanh lớp học của mình. Ánh mắt Yuri dừng lại ở cửa, Minhho vẫn đứng đó quan sát Yuri...

... Theo lẽ thường, cô gái sẽ phải thẹn thùng cúi mặt xuống, cười hạnh phúc...

Nhưng đó chỉ là hành động của những cô gái bình thường, còn đối với những cô gái giống Yuri thì...

Hành động tiếp sau đó là trừng mắt...

Sau đó nữa là xua xua tay đuổi Minhho đi...

Tiếp theo đó là giơ nắm đấm lên uy hiếp...

Và cuối cùng...

-“Minho!!!”-Yuri đập bàn đứng dậy, khuyến mãi cho Minhho ánh mắt “giết người”.-“Anh đứng đó làm gì? Mau về lớp đi!”

Hầu hết những ánh mắt trong lớp đổ dồn vào Yuri, lúc này Yuri mới nhận thức việc mình vừa làm “tầm cỡ” như thế nào.

Minho phì cười trước hành động “không giống ai” của cô vợ đáng yêu, sau đó vẫy tay với Yuri, quay về lớp.

Nhiều ánh mắt khác nhau chiếu thẳng vào Yuri...

Yuri nở một nụ cười gương, sau đó gương ngừng ngồi xuống, gục mặt xuống bàn.

-“Bạn ơi.”-Một giọng nữ cất lên, đồng thời một bàn tay lay lay Yuri.

-“Sao?”-Yuri ngược mặt lên hỏi, gương mặt vẫn còn đỏ ửng.

-“Mình là Krystal Jung, rất vui được chào đón thành viên mới.”-Cô gái đó cũng khá xinh, gương mặt nhỏ nhắn được giấu sau mái tóc dài thẳng mượt.-“Bạn tên gì?”

-“Kwon Yuri.”-Yuri mỉm cười thân thiện, đó là cách Yuri có thể rút ngắn khoảng cách giữa mình và người khác.

-“Vậy xem ra bạn là người đó rồi.”-Krystal cũng nở một nụ cười dễ mến, câu nói của Krystal đầy ẩn ý.

-“Người đó?”-Yuri đơ người, câu nói này quả thực quá khó để một Yuri chỉ số IQ thấp hiểu được.

-“Từ từ bạn sẽ hiểu...”-Krystal bước lên phía trên lấy balo, sau đó ngồi xuống bên cạnh Yuri.-“... Nếu thắc mắc, bạn hãy hỏi anh Minho...”

5. Chương 5: My Home

Ding dong... Ding dong...

-“Yuri à, đi ăn với mình không?”-Krystal quay sang hỏi Yuri, đôi mắt nâu nhìn Yuri chờ đợi.

-“Xin lỗi, mình không đi với Krystal được rồi.”-Nét mặt Yuri thoáng buồn, giọng nói nhỏ dần.

-“Ừ, vậy mình đi trước nha.”-Krystal mỉm cười dịu dàng, sau đó cùng các bạn nữ khác bước ra khỏi lớp.

Yuri ngoan ngoãn ngồi trong lớp đợi Minho đến, nét mặt tinh nghịch đang thích thú quan sát xung quanh.

....

-“Yuri.”-Minho đứng trước cửa lớp gọi tên Yuri, đôi mắt nhìn Yuri thích thú.

Nghe gọi tên mình, Yuri quay đầu lại... Gương mặt đáng ghét của người tự xưng là “chồng” mình lọt vào tầm mắt Yuri, trông anh ta như vừa khám phá ra một thứ gì đó thú vị lắm vậy.

Yuri đứng dậy, bước đến chỗ Minho đang đứng...

-“Em muốn ăn hay đi tham quan trường?”-Minho hạ giọng hỏi, đôi mắt dán chặt vào người con gái ngang bướng trước mắt.

Yuri hất mặt, gương mặt phụng phịu quay sang hướng khác không thèm trả lời Minho.

-“Tính bày trò gì nữa đây?”-Minho cau mày, lạnh lùng hỏi.

-“Người đó là sao?”-Yuri cúi gầm mặt, giọng nói pha lẫn nhiều tâm tư khác nhau.

-“Người đó?”-Nét mặt Minho thoáng ngạc nhiên, rất nhanh sau đó lấy lại vẻ mặt lạnh lẽo của mình.

-“Một bạn trong lớp nói chắc tôi là người đó. Mà người đó là thế nào?”-Yuri kiên nhẫn giải thích, sau đó ngược mặt lên chờ câu trả lời của người đối diện.

-“Em là người anh chọn, vậy thôi.”-Minho điềm tĩnh trả lời, vẻ mặt không chút biểu cảm.

-“Anh càng nói tôi càng không hiểu, hết vợ rồi lại người được chọn. Phiền phức!”-Yuri nhún vai, gương mặt không mấy hài lòng quay sang Minho.-“Này! Tôi đói, dẫn tôi đi ăn đi!!!”

Minho không trả lời, lặng lẽ bước đi...

...

Đi hết dãy phòng học cũng đủ khiến Yuri đột quỵ, Yuri mệt mỏi lê bước theo Minhho...

Bước vào Can-teen với dáng vẻ vô cùng thảm hại, Yuri nhanh chóng ngồi xuống một bàn trống.

Minhho bước đến trước mặt Yuri, liếc nhìn Yuri với đôi mắt không mấy thiện cảm, sau đó cất tiếng hỏi.

-“Ăn gì?”

-“Gì cũng được.”-Yuri trả lời mà không cần suy nghĩ, hất mái tóc dài của mình ra sau.

Thái độ của Yuri đối với Minhho khiến đám học sinh gần đó tròn mắt ngạc nhiên, ngạc nhiên hơn là con trai tổ chức mafia Minhho lại nhẫn nhịn cô gái nhỏ bé này.

Minhho bước về phía Can-teen, sau đó một chàng trai chắn trước mặt Minhho.

-“Anh Minhho ăn gì? Để em mua cho anh.”-Chàng trai can đảm xung phong thay mặt Minhho tham gia vào cái Can-teen hỗn loạn đang chen lấn nhau. Nhìn chàng trai trước mặt, Minhho cười nhạt, sau đó lạnh lùng nói.

-“Sao cũng được.”-Minhho quay đầu bước đi, được một đoạn thì ngoảnh mặt lại nói với chàng trai “dùng cảm” ấy.-“Tôi sẽ trả tiền sau.”

...

Minhho kéo chiếc ghế đối diện Yuri ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn nhìn Yuri.

-“Sao? Chuyện gì nữa?”-Gương mặt khó coi của Yuri khiến Minhho cảm thấy khó chịu, tại sao lúc nào đi với anh Yuri cũng luôn tỏ thái độ bất cần đó.

-“Tôi muốn về nhà.”-Giọng Yuri rất dứt khoát, xen lẫn chút van nài.-“Anh cho tôi về đi.”

-“Không.”-Hiển nhiên câu trả lời sẽ là như vậy.

-“Nhưng tôi muốn về, nếu không muốn thì anh phải cho tôi biết lí do tại sao anh lại cứ khẳng khẳng bảo tôi là vợ anh vậy?”-Yuri bức xúc hét lên, sau đó nhận lại vô số ánh nhìn ngạc nhiên của học sinh trong trường.

Từng đám học sinh bắt đầu bàn tán to nhỏ, thỉnh thoảng còn có một số người che miệng cười như vừa được nghe chuyện tiếu lâm.

Rầm

Minhho đập mạnh tay xuống mặt bàn, đôi mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn họ, gằn giọng.

-“Khôn hồn thì câm miệng hết cho tôi.”

Lập tức cả Can-teen im bật, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có...

Quay sang nhìn Yuri với đôi mắt lộ rõ sự tức giận, Minhho lạnh lùng nói.

-“Nếu em còn thắc mắc vì những chuyện không đâu ấy thì đừng nghĩ đến nữa, chiều nay anh sẽ cho quản gia Lee giải thích mọi chuyện cho em.”

Minhho dựa vào ghế, khoanh tay lại, nở một nụ cười... nụ cười của ác quỷ...

...

Giờ nghỉ trưa kết thúc, Yuri đau khổ lê bước về lớp học...

Hình ảnh đáng sợ lúc này của Minhho cứ ám ảnh Yuri, tuy mới quen Minhho chưa được một ngày, nhưng đây là lần đầu tiên Yuri thấy Minhho đáng sợ như vậy.

Yuri ban đầu đinh ninh rằng Minhho chỉ dựa vào thế lực gia đình, hoàn toàn không có gì phải sợ sệt Minhho nên cứ lảng nhảng mãi chuyện đó. Nhưng khi trông thấy Minhho nổi giận, thật sự lúc ăn Yuri nuốt không trôi, cứ lén lút nhìn Minhho...

Cảm giác này chỉ có thể được miêu tả bằng hai chữ: “Kinh hoàng!”

...

Yuri đưa mắt nhìn qua cửa sổ, tâm hồn cảm thấy dễ chịu hơn với khung cảnh trước mắt...

Cơn gió nhẹ nhàng cuốn những đám mây trôi lững lờ trên bầu trời xanh nhạt, những đoá hoa tường vi mang vẻ đẹp kiêu sa đang nhẹ nhàng đong đưa trong làn gió mát...

Cả tiết học trôi qua thật nhanh...

Từ lúc xảy ra chuyện ở Can-teen, các thành viên trong lớp luôn nhìn Yuri với đôi mắt không mấy thiện cảm, đặc biệt là các bạn nữ.

Chỉ có Krystal là vẫn đối xử tốt với Yuri, như một tia sáng nhẹ nhàng kéo Yuri khỏi thế giới chỉ toàn một màu đen.

..

Yuri rảo bước ra khỏi phòng học, chán nản bước theo các học sinh khác ra khỏi cổng trường.

Trước cổng, hai chiếc xe BMW bóng loáng nhanh chóng được Yuri thu vào tầm mắt... Minho đang đứng đó, tựa người vào một chiếc xe... Giống y tư thế mà tối qua Yuri đã thấy khi Minho đến đón mình...

Yuri cúi đầu bước đến đối diện với Minho, nắm lấy vạt áo Minho giật giật.

-“Hôm nay anh có việc, em về trước đi.”-Minho hất mặt về phía chiếc xe đối diện, nhìn Yuri nói đều đều.

Lúc này, Yuri chỉ gật gật đầu, dáng vẻ trông vô cùng đáng thương bước đến mở cửa xe ngồi vào.

Minho đưa mắt nhìn theo chiếc xe khuất xa dần khẽ thở dài, sau đó cũng lên xe đi về hướng ngược lại.

Không ai biết được, sau khi Yuri vừa bước vào trong xe, một nụ cười tinh quái đã được Yuri thể hiện rõ rệt.

...

-“Này chú!”-Yuri cất giọng, đôi mắt tinh nghịch mở to nhìn ông chú mặc áo vest đen đang lái xe.

-“Chuyện gì vậy cô chủ?”-Hai từ cô chủ phát ra từ miệng người đàn ông trung niên kia khiến Yuri có cảm giác ớn lạnh.

-“Đưa tôi về nhà đi, anh Minho đã cho phép tôi rồi.”-Bằng chất giọng thuyết phục nhất, Yuri mở miệng yêu cầu.

-“Vâng.”

...

Đóng cửa xe lại, Yuri hít thở hừng hực tiến vào bấm chuông nhà.

-“Ai vậy?”-Bà Kwon mở cửa, sưng người nhìn Yuri.

-“Con về rồi đây.”-Yuri mỉm cười, dang tay ôm lấy bà Kwon.-“Minho là một tên xấu xa mẹ à, hần dám lòi gia đình mình ra uy hiếp con.”

-“Về ngay!”-Bà Kwon đẩy Yuri ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn Yuri.-“Cô bây giờ không còn là con gái nhà này nữa! Đi đi!”

-“Mẹ...”-Yuri ngạc nhiên nhìn mẹ mình, không tin nổi mẹ mình lại có thể nói những lời nhẫn tâm đến thế.

Bà Kwon đóng cửa lại, để mặc cô con gái của mình đứng ở bên ngoài.

Yuri đưa tay định bấm chuông một lần nữa, nhưng sau đó khựng lại, gương mặt vô cùng đau đớn. Yuri chạy đi, mặc cho người đàn ông mặc vest đen kia ra sức gọi mình...

Đến một con hẻm nhỏ, một bàn tay bịt miệng Yuri lúi vào trong, mặc cho Yuri ra sức phản kháng...

6. Chương 6: Don't Touch Him!

Trong cơn gió đêm thổi nhẹ nhàng, ánh trăng sáng dịu dàng chiếu xuống mặt đất, phá tan màn đêm đang phủ kín...

Một gương mặt quen thuộc hiện ra sau ánh trăng mờ ảo, Yuri ngạc nhiên nhìn người trước mặt, sau đó dùng tay đẩy bàn tay đó ra khỏi miệng mình.

Nhưng bàn tay kia vẫn ngoan cố không chịu rời, Yuri tức giận nhìn người đó.

Nhắm mắt lại...

Hít một hơi thật sâu...

Và hành động...

-“Á! Sau em cắn anh!”-Sau “tuyệt chiêu ngàn năm” của Yuri vừa được thể hiện, bàn tay đó lập tức rời ra khỏi miệng Yuri, giọng nói đau đớn bắt đầu kêu gào thảm thiết.-“Em có phải là con người không vậy?”

-“Cho đáng đời anh!”-Yuri làm mặt xấu với người đối diện, sau đó giả vờ suýt xoa.-“Chắc chắc, tội nghiệp chưa...”

-“Con nhóc này! Phải dạy lại em thôi!”-Người ấy xắn tay áo lên, bắt đầu tiến về phía Yuri.

-“Á! Anh tính làm gì vậy! Tránh xa em ra...”-Yuri lùi về phía sau, gương mặt mang đầy ám khí của người trước mặt khiến Yuri cảm thấy ớn lạnh.

-“Anh là anh trai của em, chẳng lẽ anh không được quyền dạy dỗ em gái mình à?”-Bóng chàng trai ấy bước đến gần, bàn tay đưa lên véo mũi Yuri.

-“Thôi đi, mau bỏ tay ra!”-Yuri ra sức kéo bàn tay ấy, nhưng vẫn như lần trước, bắt lực thả lỏng người.

1s...

2s...

3s...

-“Á!”-Lại là tiếng la hét thất thanh vang lên, xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Và đích đến lần này của Yuri là bàn chân “dễ thương” của người được Yuri gọi là anh trai. Yuri dồn hết trọng lực lên bàn chân và sau đó... đạp.

-“Nhóc con, hôm nay anh không giết em thì không phải là con người.”-Cả người của chàng trai kia toát ra sát khí, ngược mặt lên nhìn Yuri phẫn nộ.

-“Anh mà tiến thêm một bước nữa thì...”-Yuri sợ hãi hét lên, gương mặt tái xanh nhìn anh trai yêu quý của mình.

-“Thì sao?”-Cả hai đều được thừa hưởng tính cách ngang ngạnh, nên anh ta vẫn ngoan cố bước từ từ đến chỗ Yuri.

-“Em sẽ mách với mẹ chuyện anh nhân lúc ba mẹ không ở nhà mà rủ rê bạn bè đến nhà làm loạn.”-Yuri nói một mạch, nhịp tim đang đập loạn cả lên.

-“Ế!”-Yuri nói đùng tới “nỗi đau thâm kín” của mình, ngay lập tức cả hai chuyển sắc thái biểu cảm cho nhau.

Yuri lúc này đang đắc ý khoanh tay đứng nhìn anh trai yêu quý của mình trong khi gương mặt của người còn lại càng lúc càng tái mét.

-“Yuri~ Đừng mà! Nếu em nói ra thì danh dự một thời của Kwon Taecyeon anh đây sẽ theo gió mà bay!!!”-Đưa đôi mắt đáng thương nhìn Yuri, Taecyeon hạ giọng cầu xin... Phải rồi, nếu không sẽ được vinh quang “ăn” gậy sắt.

-“Hừ!”-Yuri lạnh lùng liếc nhìn thái độ đáng ngờ của anh mình, quay mặt sang hướng khác tỏ vẻ khinh thường.

-“À, nghe nói thiếu gia tổ chức Knight đã chọn được vợ... Chắc phải là hàng độc đây!”-Nhanh chóng chuyển đề tài, Taecyeon nhún nhún vai, đôi mắt chợt sáng lấp lánh.

-“Chọn vợ?”-Yuri tròn mắt nhìn, vấn đề Taecyeon đang nói hình như có liên quan đến Yuri.

-“Em không biết sao? Nghe nói đến năm mười tám tuổi, thiếu gia của mỗi thế hệ trong tổ chức Knight đều phải chọn một người con gái làm vợ mình, nếu gia đình đó có ý ngăn cấm hay không đồng ý thì...”-Taecyeon kéo dài chữ cuối cùng ra, thở dài.-“... chắc chắn!”

Yuri ngây người, những lời nói của anh trai cứ ám ảnh trong tâm trí...

Trước mắt Yuri hiện giờ là một màu đen thăm thẳm, đôi mắt vô hồn trở nên phức tạp hơn.

-“Mà sao hôm qua em không về nhà?”-Sực nhớ ra chuyện quan trọng, Taecyeon đập tay, sau đó quay sang Yuri hỏi.

Không một tiếng trả lời...

Yuri vẫn chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, không để tâm đến anh trai Taecyeon đang làm đủ trò để gây sự chú ý.

...

-“Này! Yuri!”-Mất kiên nhẫn, Taecyeon nắm chặt vai Yuri, xoay Yuri đối mặt với mình.-“Em làm gì mà...”

Bốp

Chưa kịp nói hết câu, một nắm đấm giáng thẳng vào mặt Taecyeon, Yuri giật mình thoát ra khỏi dòng ảo tưởng.

Minho đứng trước mặt hai người, theo sau là một toán cận vệ mặc vest đen...

... Lúc này Minho đang nghiêng nghiêng đầu, bẻ bẻ tay, sau đó tiến đến nắm lấy cổ áo của Taecyeon...

-“Dừng lại!”-Yuri vội vàng chắn trước mặt Taecyeon, trừng mắt nhìn Minho.-“Không được đánh anh trai tôi!”

Ánh trắng mờ ảo soi sáng, ba bóng người đang đối mặt với nhau...

... Mỗi người một tâm tư...

... Mỗi người một cảm xúc...

7. Chương 7: Far Away

-“Anh là anh trai của Yuri?”-Minho nhìn Taecyeon nghi hoặc, giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút ngạc nhiên.

-“Chẳng lẽ tôi lại là anh trai của cậu?”-Taecyeon đưa tay quệt vệt máu trên khoé miệng, nét mặt đanh lại nhìn trừng trừng Minho.-“Cậu không biết hai chữ lịch sự à?”

Yuri đứng giữa lo lắng nhìn hai chàng trai đang phát ra “sát khí” ngút trời, bất giác đứng dậy đưa tay ôm lấy tay Minho, quay sang nhìn Taecyeon nói.

-“Anh, đây là Choi Minho...”-Yuri ngập ngừng một lúc, sau đó ngược lên nhìn Minho. Đôi mắt sắc bén ấy vẫn còn trừng mắt nhìn Taecyeon, nét mặt tối sầm lại. Giọng nói Yuri nghẹn lại, tiếp tục giới thiệu Minho.-“... Thiếu gia tổ chức mafia Knight.”

Câu nói Yuri vừa thốt ra lập tức khiến gương mặt khó chịu của Taecyeon thay đổi hẳn. Lúc này Taecyeon như bị rơi vào trạng thái “khủng hoảng”, tròn mắt nhìn Minho đang đứng cho hai tay vào túi quần, một dáng vẻ hết sức kiêu ngạo và đậm chất mafia.

Sét...

Đánh...

Giữa...

Trời...

Quang...

Taecyeon ngẩn người, hết nhìn Minho rồi sau đó nhìn Yuri với cặp mắt “không tin nổi”. Bàn tay Taecyeon run run đưa lên, chỉ thẳng vào Yuri lấp bắp.

-“E.. em đừng nói với anh là.. là em là cô gái được.. được thiếu gia mafia Knight chọn... chọn nhé...”

Yuri cúi đầu, gật nhẹ một cái chứng minh cho sự thật “phũ phàng”. Minho vẫn đứng yên như một pho tượng, không hé miệng nửa lời... trên gương mặt lúc này chỉ có duy nhất một nụ cười nửa miệng.

Chịu sự đả kích quá lớn, một đòn tâm lí nặng nề giáng thẳng vào tâm hồn “non nớt” của Taecyeon...

Taecyeon quỳ sụp xuống...

... Huych một cái...

... Bất tỉnh vô nhân sự.

Và lần này, không chỉ có mỗi ánh mắt ngạc nhiên của Yuri chiếu thẳng về phía anh trai “đáng thương” đã ngã gục, mà ngay cả Minho cũng neho mắt nhìn... Đám cận vệ của Minho cố gắng nhin cười, cơ thể từng người run nhẹ cố kìm nén.

Minho quay mặt lại, nhìn đám cận vệ, sau đó hất mặt về phía Taecyeon đang “an giấc” dưới đất. Hiểu ý, đám cận vệ chạy đến lôi Taecyeon đi...

Con người Minho trước giờ vốn như vậy, chẳng muốn nhiều lời, chỉ thể hiện cảm xúc qua hành động và cử chỉ... chỉ riêng đối với Yuri, dù mới quen chưa được quá hai ngày, Minho luôn phải bận tâm đến cô vợ bé nhỏ của mình, và cả sự việc sáng nay cũng là lần đầu tiên Minho kiên nhẫn giải thích với người khác như vậy.

-“Em không bày trò quậy phá thì không chịu nổi à?”-Minho vẫn nhìn thẳng về phía trước, cất giọng lạnh lùng hỏi.

-“Tôi làm gì mặc tôi, không cần anh quan tâm.”-Yuri ra vẻ bất cần, sau đó quay người bỏ đi.

Một bàn tay nhanh chóng nắm lấy cổ tay Yuri, đôi mắt mang màu hổ phách trở nên vô cùng tức giận.

-“Này, bỏ ra.”-Yuri giằng mạnh tay, nhưng vẫn không thể thoát được bàn tay ấy.

Cứ mỗi lần Yuri giằng tay ra, Minho lại xiết chặt tay hơn, gương mặt lạnh lùng vô cảm nhìn Yuri.

-“Đau!”-Giọng nói đầy đau đớn vang lên, nét mặt Yuri thể hiện sự đau đớn cùng cực.

Chợt Minho hất tay Yuri ra, sau đó lại nắm lấy bàn tay còn lại của Yuri lôi đi...

Mở cửa xe, Minho đẩy Yuri vào xe một cách thô bạo, sau đó ngồi lên phía trước lái xe rời đi.

Trong lúc đó, trước nhà họ Kwon đang xảy ra một sự kiện “đình đám”, đám cận vệ của Minho đứng trước cửa nhà, bấm chuông...

Khi bà Kwon vừa mở cửa thì quãng Taecyeon vào nhà một cách không thương tiếc...

...

Chiếc xe BMW dừng lại ở bãi biển Sokcho...

Minho xuống xe, mở cửa ghế sau và lại tiếp tục lôi Yuri đi...

-“Này, anh làm gì vậy?”-Yuri ngoan cố không chịu khuất phục, căm hận nhìn Minho đang bắt đầu hiện hình thành một ác quỷ tàn ác.

Minho vẫn không trả lời, kéo Yuri tiến ra bờ biển...

Bước chân ngày càng xa, thì mực nước dâng lên càng cao... Minho cứ thế kéo Yuri đi theo mình, vẻ mặt vô cảm lạnh lùng bước đi ra xa.

-“Nếu anh muốn chết thì chết một mình đi! Đừng lôi tôi theo!”-Yuri dùng tay còn lại đập đập vào lưng Minho, nhưng dường như vẫn chẳng ăn thua gì.

Đến khi mực nước qua quá ngực, Minho quay đầu lại nhìn Yuri, đưa tay lên và nhấn thẳng Yuri xuống nước.

Cảm giác ngạt thở như muốn vỡ toang lồng ngực, Yuri ra sức vùng vẫy, nhưng Minho lại càng nhấn sâu hơn.

Vừa đến đỉnh điểm, lúc Yuri không thể chịu đựng thêm được nữa, Minho nâng người Yuri lên, đưa vào bờ...

Sau khi được đưa về nhà, Yuri tự nhốt mình ở trong phòng, không ăn uống hay mở cửa cho bất cứ ai hai ngày liền...

Đến ngày thứ ba...

Minho và một toán người hầu đứng trước cửa phòng Yuri, vẻ mặt lo lắng của Hyo – Người hầu riêng của Yuri lộ rõ vẻ lo lắng, sợ sệt.

-“Yuri, mở cửa!”-Minho gằn giọng, sau đó ra sức đập mạnh vào cửa...

Không một tiếng trả lời...

Cảm giác bất an lần chiếm tâm hồn Minho, Minho tức giận lùi về sau hai bước...

Rầm

Cánh cửa mở toang ra, căn phòng công chúa hiện ra trước mắt...

8. Chương 8: Anh Phải Phạt Em!

Minho xông vào phòng, cảnh tượng trong phòng khiến Minho khựng người lại...

Yuri đang cầm một con búp bê bằng vải, chiếc kim trên tay đâm vào người con búp bê ấy, gương mặt tái nhợt giật mình quay sang nhìn Minho...

Con nít ba tuổi nhìn cũng biết việc xấu xa mà Yuri đang làm là gì...

Nhìn con búp bê trong tay Yuri, Minho nheo mắt, cố gắng giữ bình tĩnh.

-“Em tự nhốt mình trong phòng để làm cái trò này đó hả?”

-“Mặc kệ tôi, không cần thứ máu lạnh như anh quan tâm.”-Yuri nhìn con búp bê trong tay, sau đó tiếp tục “công việc” của mình.-“Đâm này! Đâm này! Chết đi! Chết đi...”

Mặc kệ đám người hầu đang nhìn mình với đôi mắt khinh khi, mặc kệ Minho nghĩ thế nào... Yuri vừa “niệm chú” vừa đâm liên tục vào người con búp bê bằng vải tội nghiệp, trút hết cơn giận của mình.

Minho khoát khoát tay với đám người hầu, sau đó đóng cửa phòng lại...

Yuri ngẩn người nhìn Minho đang tiến lại gần mình, nụ cười trên gương mặt của Minho khiến Yuri rùng mình.

Minho cúi người xuống, đôi mắt màu hổ phách nhìn Yuri chăm chăm.

-“Tính làm loạn phải không?”-Giọng nói đung chất của ác quỷ vang lên, gương mặt Minho áp sát vào mặt Yuri.

-“Đã nói là mặc thôi!”-Yuri đặt con búp bê vải cùng cây kim xuống, ra sức đẩy Minho ra.-“Đồ ác độc.”

-“Em vẫn còn giận chuyện hôm trước à?”-Minho nắm chặt tay Yuri lại, giọng nói không mấy thân thiện.-“Nếu em còn giận, anh sẽ lại làm như vậy... thậm chí là hơn nữa kia.”

-“Muốn làm gì thì mặc anh, bây giờ để tôi yên.”-Yuri quay mặt sang hướng khác, chán ghét trả lời Minho.

-“Anh phải phạt em!”-Minho cười nhạt, sau đó dè Yuri xuống.-“Phạt gì đây nhỉ?”

-“Tránh ra! Đừng chạm vào tôi!”-Nét mặt Yuri đánh lại, đưa đôi mắt đầy căm hận nhìn Minho.

Minho nắm chặt tay lại tạo thành một hình nắm đấm, sau đó giơ cao lên chuẩn bị sẵn sàng tư thế...

Hành động của Minho khiến Yuri tái mặt, đôi mắt nhắm chặt lại, cả người run lên...

1s...

2s...

3s...

4s...

...

Mãi không thấy có bất kỳ động tĩnh gì bất thường, Yuri từ từ mở mắt, gương mặt Minho đang cúi gằm xuống...

Chợt bàn tay Yuri được nhẹ nhàng nâng lên, chiếc nhẫn trơn màu bạc được Minho lồng vào ngón tay áp út.

-“Em mà dám tháo nó ra thì...”-Minho nói chậm rãi, sau đó trừng mắt uy hiếp Yuri.-“... không xong với anh đâu.”

-“Anh dành nó tặng cho cô gái khác đi! Tôi không thích đeo nhẫn.”-Yuri nhìn chiếc nhẫn trên tay nhú mào, không phải vì Yuri không thích đeo nhẫn, mà do Yuri không muốn đeo chiếc nhẫn chứng minh cho mối quan hệ “mờ ám” của hai người.

Về mặt Minho vẫn đứng đờ không quan tâm, lạnh lùng ra lệnh.

-“Không thích cũng phải đeo.”

Đôi khi Minho cũng cảm thấy bất lực trước cô vợ bướng bỉnh này... Yuri có thể được xếp vào danh sách những người không thể ở yên một chỗ mà cứ thích đi quậy phá khắp nơi...

Đột ngột Minho ôm chặt Yuri vào lòng, Yuri tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn để yên cho Minho muốn làm gì thì làm, nên cứ cố tình đẩy Minho ra.

-“Ngồi yên!”-Minho gằn giọng, sau đó tháo sợi dây chuyền trên cổ của Yuri ra.-“Anh tịch thu chiếc nhẫn này, nhân tiện anh sẽ giúp em quảng con búp bê chết tiệt kia.”

Minho đưa lại sợi dây chuyền cho Yuri, chiếc nhẫn ban đầu được thay thế bằng chiếc nhẫn của Minho... Minho đứng dậy, nhìn Yuri bằng ánh mắt uy hiếp cho đến khi Yuri đeo sợi dây chuyền vào cổ. Con búp bê vải và cây kim cũng “may mắn” được Minho cho vào sọt rác.

Trước khi bước ra khỏi phòng, Minho không quên quay lại tặng cho Yuri một nụ cười đáng sợ.

-“Nên nhớ, em không được tháo sợi dây chuyền ra hay thay chiếc nhẫn của anh bằng chiếc nhẫn khác.”-Minho nói đều đều, sau đó nhấn mạnh câu cuối.-“Anh có rất nhiều cách để trừng phạt em đấy.”

Yuri đờ người, nhìn theo bóng Minho khuất sau cánh cửa...

...

Minho nheo mắt nhìn tập hồ sơ điều tra về Yuri, những tấm hình Yuri thân mật với rất nhiều chàng trai khác nhau đập vào mắt Minho, đồng thời như một vết dao cứa nhẹ vào trái tim của Minho...

Nở một nụ cười nhạt, Minho cẩn thận cất tập hồ sơ vào ngăn bàn, sau đó thản nhiên bước về phòng mình.

...

Giữa ranh giới của sự sống và cái chết, hai bóng hình đứng đối lập với nhau...

Đôi cánh trắng... Thiên thần...

Và đôi cánh đen... Ác quỷ...

Cả hai như hình ảnh phản chiếu trong gương, những khuyết và ưu điểm được củng cố cho nhau... Nhưng mãi mãi cả hai chỉ là hai đường thẳng song song...

... Viễn tưởng...

9. Chương 9: Ra Mắt

Từng cánh hoa tường vy nhẹ nhàng theo làn gió thoảng rơi xuống đất... Từng cánh, từng cánh một...

-“Yuri...”-Vẫn như mọi ngày, Minho luôn là người phải gánh vác trách nhiệm đánh thức nàng công chúa nhỏ...

Minho nhìn Yuri trước mặt... Lúc này, gương mặt ấy mang một dáng vẻ của một thiên thần nhỏ, dịu dàng mà thuần khiết... khác hẳn với Yuri tinh nghịch luôn khoác lên mình dáng vẻ bướng bỉnh, tinh nghịch.

Đưa bàn tay vuốt nhẹ gương mặt Yuri, bỗng dưng gương mặt Minho đành lại.

... Hành động “thân mật” tiếp theo của Minho là véo má Yuri...

-“Đau!”-Đôi mắt Yuri từ từ mở ra, theo bản năng Yuri khó chịu gạt bàn tay kia ra khỏi mặt mình.-“Anh làm cái quái gì vậy?”

Trên chiếc giường công chúa, Yuri vẫn ngoan cố ôm gối, trừng mắt nhìn Minho đầy căm hận.

-“Dùng cái vẻ mặt đó nhìn anh thì cũng chẳng thay đổi được gì đâu.”-Minho vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn Yuri.

-“Tôi dậy là được chứ gì? Anh hài lòng rồi chứ?”- Bất giác Yuri thở dài, đứng dậy bước ra khỏi giường, hai má phụng phịu tỏ vẻ không hài lòng.-“Anh có thể ra khỏi phòng tôi không?”

Minho quay người lại, bước đi...

Rầm

Vừa đặt chân ra khỏi phòng, đột ngột cánh cửa gỗ bị đóng lại một cách thô lỗ và gấp gáp, kèm theo tiếng gài chốt khoá...

-“Hứ! Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi muốn ngủ.”-Tiếng Yuri vọng từ trong phòng ra, gương mặt Minho bắt đầu tối sầm lại.

-“Được thôi...”-Minho đứng trước cửa phòng, đôi mắt sắc bén như có thể nhìn xuyên thấu bên trong.-“... Anh sẽ cho em ngủ..”

Sau đó, Minho vỗ tay hai cái...

... Ngay lập tức, một toán cận vệ có mặt sẵn sàng... Minho đưa đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn qua cánh cửa phòng Yuri ra lệnh.

-“Chặn cửa, không cho cô ấy bước ra khỏi phòng.”

Yuri vẫn vô tư nằm trong phòng an giấc, thi thoảng còn mỉm cười hạnh phúc...

Bên ngoài, hai tên cận vệ đứng chặn trước cửa, dáng vẻ mỗi người trông cực kỳ hình sự.

...

-“Ai da~”-Sau một giấc ngủ dài thoải mái, Yuri vươn vai, sau đó bước vào phòng vệ sinh...

...

Khoảng một lúc sau, Yuri bước ra, tiến đến mở cửa phòng...

Cạch

Trước mặt Yuri lúc này, tên cận vệ đeo kính đen đang quay sang nhìn Yuri chăm chăm...

-“Cô chủ, phiền cô bước vào trong.”

-“Tại sao?”-Yuri ngơ ngác hỏi, nét mặt nghịch ra.

-“Thiếu gia có lệnh cô phải ở yên trong phòng.”-Người đàn ông đó điềm tĩnh đáp, sau đó đóng cánh cửa phòng lại.

Yuri đơ người, lúc này Yuri vẫn chưa thể nhận định được chuyện gì đang xảy ra...

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...

-“Choi Minho! Tên khốn!”-Yuri tức giận hét lên, đưa tay đập cửa.-“Mở cửa! Tôi nói mở cửa ra.”

Cả căn biệt thự vang lên tiếng hét đầy ai oán của Yuri, nhưng Minho bình thản ngồi ở ghế sofa phòng khách, từ từ thưởng thức vị đắng của tách cafe nóng trên tay...

Trước căn biệt thự nguy nga ấy, hai bóng người bước ra khỏi chiếc BMW màu đen, một nam một nữ...

..

-“Thiếu gia.”-Bà quản gia nhẹ giọng gọi Minho, sau đó cung kính nói.-“Ông chủ và bà chủ đã về...”

Nét mặt Minho vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng vô cảm, sau đó đặt tách cafe xuống bàn, bước lên phòng Yuri...

...

Sau một lúc phản kháng vô ích, Yuri mệt mỏi dựa vào cửa.

Cạch

Cánh cửa đột ngột mở ra, cả người Yuri mất thăng bằng ngã ra phía sau...

Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy Yuri, kéo Yuri đứng dậy, tiện thể lôi đi...

-“Này, anh hành hạ tôi chưa đủ sao?”-Yuri không chịu khuất phục, cố gắng giằng tay ra.

-“Ngoan ngoãn chút đi, có người muốn gặp em.”-Minho siết chặt tay hơn, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Yuri.

-“...”-Yuri im lặng, vì biết rõ mỗi lần Minho dùng cặp mắt đó nhìn mình, lúc đó tốt hơn hết là nên nghe lời.

...

Dưới phòng khách, hai bóng người ngồi ở ghế sofa...

Người đàn ông trung niên trông có vẻ hung tợn, nhưng dáng vẻ sang trọng ấy vẫn chiếm ưu thế hơn. Người phụ nữ ngồi bên cạnh lại trông cực kỳ quý phái, trang nhã.

Minho kéo Yuri đến trước mặt hai người họ, lạnh lùng nói.

-“Đây là Kwon Yuri, vợ chưa cưới của tôi.”

10. Chương 10: Rắc Rối Đáng Yêu!!!

Sau lời giới thiệu “siêu trọng” của Minho, không khí trở nên yên lặng một cách đáng sợ...

Ánh mắt dò xét của hai người đối diện chiếu thẳng vào Yuri đang ngượng ngùng nắm lấy tay áo Minho.

Nét mặt sắc sảo của người phụ nữ đó trở nên dịu dàng, bà mỉm cười đầy ẩn ý, đưa tay về phía Yuri.

-“Chào con, ta là mẹ của Minho.”

Yuri cũng bước đến, nắm lấy tay người phụ nữ ấy, đáp lại bằng một nụ cười khiêm tốn.

-“Dạ, rất vui khi được gặp cô.”

Câu nói của Yuri khiến Minho nhú mào khó chịu... Cho đến tận lúc này, Yuri vẫn cố chấp không chịu thừa nhận mình là người được Minho chọn làm vợ chưa cưới...

-“Người nhà cả mà, nên con cứ gọi ta là mẹ.”-Nụ cười trên môi bà Choi dần tắt, ánh mắt điềm tĩnh nhìn Yuri thuyết phục.

-“... Vâng.”-Yuri cúi gằm mặt, khẽ thở dài.-“Thưa mẹ...”

Gương mặt lạnh lẽo của ba Minho vẫn nhìn chăm chăm Yuri bằng đôi mắt dò xét, nhưng vẫn không mở miệng nói nửa lời.

-“Yunho, anh không có gì để nói với con bé sao?”-Bà Choi quay sang nhìn chồng dịu dàng hỏi, sau đó lại nhìn Yuri.

Ông Choi vẫn lạnh lùng nhìn Yuri, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó...

Bóng một tên cận vệ bước đến trước mặt ông Choi, cung kính nói.

-“Có chuyện rồi, ông chủ.”-Sau đó tên cận vệ ghé sát vào tai ông Choi nói gì đó, rồi lại thận trọng lùi ra sau.

Lập tức mọi ánh mắt ngạc nhiên đổ dồn vào tên cận vệ ấy... Sau đó ông Choi đứng dậy bước đi, tên cận vệ lúc này cũng đi theo.

-“Thật ngại quá, xin lỗi hai con.”-Bà Choi cười chữa ngượng, nhìn Minho ái ngại.

Lúc này, chợt trong đầu Yuri lại xuất hiện một câu hỏi, tuy không khó để trả lời nhưng vẫn nằm trong tầm nghi vấn.

Chợt gương mặt xinh xắn của Yuri nở một nụ cười tinh quái, tuy chỉ thoáng qua nhưng Minho vẫn có thể nhận ra sự thay đổi trên gương mặt của cô vợ bướng bỉnh...

...

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Yuri bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình: “Tự khiến mình không đủ tư cách làm vợ của thiếu gia mafia Knight – Choi Minho.”

...

Hoàng hôn nhẹ nhàng phủ kín không gian, đem lại một sắc thái hài hòa...

-“Mẹ à, con pha trà cho mẹ uống nhé!”-Yuri mỉm cười nhìn bà Choi, đôi mắt nhìn bà Choi chờ đợi.

-“Cảm ơn con.”-Bà Choi vẫn cầm remote tivi, đôi mắt dán chặt vào màn hình trước mặt, hồ hững trả lời.

Yuri bước vào bếp, sau đó bước ra cùng một tách trà hoa nhài...

-“Con mời mẹ.”-Đưa tách trà nóng trong tay cho bà Choi, Yuri giả vờ tuột tay khiến bà Choi hứng trọn tách trà nóng.

-“Á!”

-“Xin lỗi mẹ, con bất cẩn quá.”-Yuri giả giờ suýt xoa, sau đó đỡ bà Choi đứng dậy.-“Nhanh lên, phải mau làm lạnh vết bỏng. Con sẽ giúp mẹ.” -“Không sao.”-Bà Choi gần giọng, đối với một quý phu nhân quá sành đời như bà, chỉ cần nhìn sơ cũng biết Yuri đang giả trò. Bà cố gắng nhẫn nhịn, nở một nụ cười trấn an với Yuri.-“Con lên phòng đi, mẹ tự lo được.”

Kế hoạch A thất bại...

Vốn dĩ Yuri đã dùng xà phòng tắm bôi trơn cả nhà vệ sinh trong lúc đi pha trà, dự định đưa bà Choi vào nhà vệ sinh “thưởng thức” thành quả của mình...

Thế nhưng kế hoạch không thành...

Dĩ nhiên...

... Tối hôm đó, một tên cận vệ xấu số đã được “may mắn” được đưa đi cấp cứu sau khi bước vào nhà vệ sinh...

...

Hôm sau...

Yuri giờ tay “xung phong” nấu ăn cho cả nhà, ra lệnh cho đầu bếp không được nấu bữa tối.

Tủ lạnh ở nhà Minhho lúc nào cũng đầy ắp thức ăn, Yuri khẽ mỉm cười nhìn đồng thức ăn chưa chế biến trước mắt, đeo tạp dề vào sau đó bắt đầu “chế biến”.

Minhho đứng trước cửa bếp, nhìn bóng dáng nhỏ bé trong chiếc tạp dề đang hăng say làm việc, đôi mắt màu hổ phách bắt đầu nheo lại.

...

Sau một khoảng thời gian khá dài, Yuri vui vẻ dọn ra bàn ăn vô số những món ăn trang trí cực kỳ đẹp mắt, ngay cả những người hầu lâu năm cũng phải nhìn Yuri với cặp mắt ngưỡng mộ.

-“Hyo, em gọi Minhho và phu nhân giúp chị.”-Yuri nhìn Hyo mỉm cười, sau đó nhìn những món ăn trên bàn mỉm cười đắc ý.

...

Minhho và bà Choi tròn mắt nhìn những món ăn do chính tay Yuri nấu, đôi mắt Minhho lộ rõ vẻ nghi ngờ.

-“Anh nhìn cái gì, tôi tự nấu hết đây.”-Yuri bắt gặp ánh mắt nghi hoặc đó, tức giận quát Minhho, sau đó quay sang bà Choi từ tốn nói.-“Mẹ à, trình độ nấu ăn của con vẫn còn thấp kém lắm, nên mẹ đừng chê nhé.”

Cả ba người ngồi vào bàn, bắt đầu thưởng thức những món “sơn hào hải vị” trên bàn.

...

-“Quá ngọt!”-Lời nhận xét đầu tiên của Minhho dành cho món ăn đầu tiên.-“Em gọi cái này là đồ ăn à?”

-“Không cần anh nhận xét.”-Yuri khó chịu hất mặt với Minhho, nhìn bà Choi với đôi mắt chờ đợi.

-“Mặn quá!”-Bà Choi cắn nhẹ một miếng sườn, sau đó nhăn mặt nhận xét.

-“Bác Kim, dẹp hết cho tôi. Gọi đầu bếp Lee nấu món khác cho tôi.”-Minhho đành mặt nhìn quần gia ra lệnh, sau đó trừng mắt với Yuri.-“Em đừng làm loạn nữa, không nấu được thì đừng nấu!”

Kết quả là các đĩa thức ăn đẹp mắt đó được người hầu “dọn dẹp” sạch sẽ...

Kế hoạch B...

Thất bại!

...

-“Mẹ à, cho con xem sợi dây chuyền của mẹ đi.”-Yuri dùng giọng nói ngọt ngào cầu xin, đôi mắt mở to nhìn bà Choi chờ đợi.

Bà Choi thở dài, tháo chiếc dây chuyền trên cổ ra, đưa cho Yuri.

-“Woa! Đẹp quá!”-Yuri phát ra câu nói từ tận đáy lòng, quả thực sợi dây chuyền bạch kim mà Yuri đang cầm trên tay được thiết kế rất tinh xảo, đặc biệt là mặt dây chuyền nhìn giọt nước pha lê.-“Hắn nó rất quan trọng với mẹ.”

-“Đó là món quà mà ba Minho tặng cho mẹ nhân dịp mười năm sau khi cưới.”-Bà Choi từ tốn nói, gương mặt lạnh lẽo quan sát từng cử chỉ của Yuri, những hành động kỳ quái của Yuri mấy ngày qua khiến bà không mấy hài lòng.

Bà Choi vừa dứt lời, sợi dây chuyền trên tay Yuri rơi tự do xuống đất...

Giọt nước pha lê vỡ thành từng mảnh nhỏ... trong suốt như tinh sa lấp lánh...

Dĩ nhiên đây cũng là một phần trong kế hoạch của Yuri...

Bà Choi ngẩn người nhìn sợi dây chuyền dưới đất, sau đó quay sang nhìn Yuri.

-“Mẹ, con xin lỗi...”

Chát

Cả người bà Choi run lên, tặng cho Yuri một cái tát nảy lửa...

-“Cô... tôi đã nhìn cô từ mấy ngày qua vì Minho, nhưng tại sao cô cứ chọc tức tôi?”-Bà Choi không kìm nén được cảm xúc, quát vào mặt Yuri.-“Biến ra khỏi đây ngay lập tức!”

Yuri vẫn ôm mặt, lần này Yuri đã nhận thức được việc mình vừa làm vô cùng đáng trách.

Minho bước đến ôm Yuri vào lòng, lạnh lùng nhìn bà Choi.

-“Bà có quyền gì mà đuổi cô ấy?”

11. Chương 11: Go Away!

Đưa đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng liếc sơ qua bà Choi, Minho vuốt nhẹ mái tóc của Yuri.

-“Nên nhớ, không ai được quyền đụng vào đồ của tôi...”-Minho nói đều đều, cúi xuống nhìn Yuri đang bất động. Vẫn dán chặt đôi mắt vào cô vợ nhỏ bé trong tay, Minho quay sang nhìn bà Choi gần giọng.-“... Đặc biệt là cô ấy.”

-“...”-Bà Choi không nói gì, giờ đây những lời nói lạnh lùng của Minho như một đòn tâm lý giáng mạnh vào trái tim bà, viết thương lòng năm xưa lại một lần nữa được mở ra sau một thời gian dài chôn vào dĩ vãng.

-“Tôi không muốn thấy mặt bà nữa, phiền bà ra khỏi đây.”

Gương mặt sắc sảo của bà Choi xuất hiện một giọt nước, trong suốt như thủy tinh rơi xuống... giống hệt khoảnh khắc sợi dây chuyền của bà đáp đất...

Nhưng...

Mặt giọt nước pha lê vỡ thành nghìn mảnh, tạo nên vô vàn mảnh tinh sa lấp lánh dưới mặt đất...

Giọt nước trong suốt lại tan vào hư vô, không một vết tích còn đọng lại, chỉ lưu trữ nỗi đau quá lớn của chủ nhân nó...

Cả người bà Choi run lên, đôi chân bắt đầu cất bước đầy đau đớn...

-“Mẹ!”-Sau một khoảng thời gian đứng yên bất động, Yuri cất tiếng gọi bà Choi, như màn đêm tìm thấy một tia sáng nhỏ nhoi.

Bà Choi dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại...

-“Minho, tôi sẽ đi.”-Ngước lên nhìn Minho trước mặt, Yuri nói một cách dứt khoát.-“Mẹ không hề có lỗi trong chuyện này, người có lỗi là tôi.”

Yuri rời vòng tay của Minho, sau đó quay mặt đối diện với bà Choi.

-“Con thật sự xin lỗi...”-Đôi mắt Yuri ánh lên vẻ xót xa, nắm lấy bàn tay bà Choi nói.-“Mẹ không cần đi đâu cả, con mới là người phải ra đi.”

Nét mặt bà Choi thoáng ngạc nhiên, nhưng sau đó hơi dịu lại...

-“Ai cho phép em rời khỏi đây?”-Minho bước lại gần, gương mặt trở về với dáng vẻ thực sự của ác quỷ.

-“Tôi có quyền tự do, nên anh không có quyền ngăn cấm tôi làm việc tôi muốn.”-Yuri trả lời không cần suy nghĩ, sau đó buông tay bà Choi, bước đi...

-“Em không được đi... Anh không cho phép em rời xa anh.”-Minho nắm chặt tay Yuri, gần giọng.

-“Buông ra.”-Tính cách bướng bỉnh của Yuri vẫn không sửa đổi được, ngoan cố giằng tay khỏi Minho.

Minho tức giận nhìn Yuri, sau đó nâng người Yuri lên...

-“Này, anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!”-Dĩ nhiên Yuri sẽ không để yên cho Minho muốn làm gì thì làm, ra sức phản kháng.

Minho quay người bước lên cầu thang, bỗng khựng lại... quay mặt nhìn bà Choi đang lặng người nhìn cả hai...

-“Chuyện lần này tôi bỏ qua, nhưng không có nghĩa tôi sẽ bỏ qua chuyện của Sulli.”

Dứt lời, Minho tiếp tục đưa cô công chúa nhỏ của mình về phòng...

Dưới nhà, một người phụ nữ đang bị dẫn vật bởi nỗi đau hai năm về trước.

..

-“Này! Mau thả tôi xuống!”-Yuri trừng mắt nhìn Minho, tức giận yêu cầu.

Vừa dứt lời, cả người được thả rơi tự do...

Dĩ nhiên Minho sẽ không ác đến mức để Yuri rơi tự do xuống nền đất lạnh lẽo, nên Yuri được tiếp đất trên chiếc giường quen thuộc của mình.

-“Em cứ ở đó mà kiểm điểm lại mình, khi nào em bỏ được cái ý nghĩ rời xa khỏi anh thì hãy gọi anh.”-Minho cười nhạt, để lại một tờ giấy note ghi số điện thoại của mình, sau đó bước ra khỏi phòng Yuri...

...

Ngày thứ nhất...

Không một tiếng động phát ra từ căn phòng xinh xắn ấy...

...

Ngày thứ hai...

Chốt cửa bên trong phòng bị khoá lại...

...

Ngày thứ ba...

Minho nhận được một tin nhắn cực kỳ tầm cỡ...

“Vĩnh biệt anh!”

12. Chương 12: Devil & Angel

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi lên những cánh kính của căn biệt thự nguy nga, hắt ra những tia sáng màu vàng kim...

Một bóng người nhỏ nhắn đang trèo qua cửa sổ tầng ba...

Yuri cố gắng giữ thăng bằng sau khi đã vượt qua “cửa ải”, hai tay vẫn nắm chặt khung cửa sổ, tự trấn an mình...

-“Nếu là anh, anh sẽ không nhảy xuống đâu.”

Giọng nói giễu cợt của Minhho vang lên, đặc ý nhìn Yuri đang mím môi nhìn mình tức giận...

-“Anh tưởng tôi không dám nhảy à?”-Cơn giận lên đến đỉnh điểm, Yuri nhìn Minhho bằng đôi mắt căm phẫn...

Yuri hít một hơi thật sâu...

Từ từ, thả lỏng...

... Buông tay...

Cả người Yuri nghiêng về phía sau, nhìn Minhho đầy thách thức...

Cảm giác nhẹ bỗng tựa như những áng mây hững hờ trôi trên bầu trời, Yuri nhắm mắt lại và rơi tự do...

Lúc này, trông Yuri tựa một thiên sứ bị mất đi đôi cánh, vô thức hạ trần thế...

Nhưng ác quỷ chỉ mỉm cười quan sát, không hề có ý định cứu lấy thiên sứ nhỏ bé kia...

1s...

2s...

3s...

Khoảnh khắc đối diện với tử thần trôi qua trong tíc tắc, cả người Yuri nhẹ nhàng rơi xuống từ cửa sổ tầng ba...

Minhho đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Yuri, nở một nụ cười nhạt...

Huych*

Cả thân người nhỏ bé đáp xuống tấm đệm đã được đặt sẵn dưới sân.

Lực tiếp xúc khá mạnh khiến cả người Yuri trở nên ê ẩm, từ từ mở mắt...

Khi đã chứng thực rằng Yuri “hạ cánh” an toàn, Minhho quay người bước đi.

-“Cô chủ, cô không sao chứ?”-Một tên cận vệ đeo kính đen lo lắng hỏi, theo sau tên ấy là một toán cận vệ cả nam lẫn nữ đang đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn người con gái can đảm trước mặt.-“Không ngờ cô lại dám làm thế thật.”

Trông thấy tên cận vệ thở phào nhẹ nhõm, Yuri cố gượng dậy, sau đó một gương mặt đáng ghét lại lọt vào tầm mắt Yuri...

... Minhho đứng sau đám vệ sĩ, dáng vẻ kiêu ngạo cho hai tay vào túi quần, mái tóc nâu bồng bềnh trong làn gió mát, nơi khoé môi vẫn giữ một nụ cười khinh khi. Đám cận vệ trông thấy Yuri đang nhìn chằm chằm phía sau thì ngạc nhiên quay đầu lại, sau đó lập tức dàn ra nhường đường cho Minhho.

-“Sao? Cảm giác thế nào?”-Minhho nói chậm rãi, từ từ tiến đến trước mặt Yuri.-“Em quỵ đủ chưa?”

-“Mặc kệ tôi, không cần anh quan tâm.”-Yuri hất mặt, giọng nói đầy khiêu khích.-“Có lẽ tôi nên chết cho vừa lòng anh nhỉ?”

-“Hừ, nếu em muốn chết thì người giết em phải là anh.”-Minho vẫn lạnh lùng như trước, đôi mắt màu hổ phách đang trở nên đậm sắc dưới ánh nắng.

Chợt Minho đưa tay về phía Yuri...

Yuri mỉm cười đưa tay về phía ấy...

Hành động tiếp theo của Yuri là hất bàn tay của Minho ra...

-“Không cần anh đỡ, tôi vẫn đứng dậy được.”-Yuri gần giọng, cố gắng đứng dậy, sau đó đôi chân lại mất thăng bằng ngã về phía trước.

Vẫn là vòng tay quen thuộc đỡ lấy Yuri, hết như những lần trước.

-“Đúng là em có thể tự mình đứng dậy, nhưng em có thể tự giữ cho mình không vấp ngã lần nữa không?”-Tiện tay, Minho nâng người Yuri lên, lạnh lùng hỏi.

-“Nếu tôi vấp té một lần nữa thì tôi sẽ lại tự mình đứng dậy, nên anh không cần đỡ tôi đâu.”-Yuri đưa tay đẩy đẩy người Minho, tuy mạnh miệng như vậy nhưng nếu Minho thả Yuri xuống chắc gì đã đứng dậy nổi.-“Này, thả tôi xuống.”

-“Em nghĩ anh vô tâm đến mức thấy em gục ngã trước mặt mà không đỡ em sao?”-Minho nói chậm rãi, gương mặt lãnh đạm nhìn thẳng về phía trước, không chút hoài tâm vương vấn những gì ở phía sau.

-“...”

...

Thiên thần... nét đẹp kiêu sa, lộng lẫy trong huy hoàng...

Ác quỷ... vẻ đẹp lạnh lùng, tàn nhẫn trong mờ ảo...

Devil & Angel...

...

Bà Choi ngồi trên giường, hai tay nắm chặt một khung ảnh bằng gỗ tuyệt đẹp.

Đôi mắt bà mông lung ngắm nhìn người con gái xinh đẹp trong bức ảnh, đôi mắt sắc bén bị che khuất bởi nước mắt.

Trước mặt bà giờ đây, hình ảnh tái hiện của hai năm về trước vẫn hằn sâu vào tâm trí đang được viễn cảnh lại một lần nữa...

Vô thức đưa tay vuốt nhẹ tấm ảnh trong khung, một giọt nước nhẹ nhàng rơi xuống khung ảnh, tạo nên một vết tích đầy đau khổ của quá khứ...

-“Sulli, ngày đó lại đến rồi...”-Giọng nói của bà Choi lạc hẳn đi, sau đó bà đưa tay ôm mặt, những giọt lệ đau đớn lăn dài trên gò má hốc hác.

Cánh cửa phòng khép hờ, một đôi mắt lạnh lẽo quan sát từ bên ngoài...

13. Chương 13: Nỗi Đau

-“Hyo, tên khốn kia đâu rồi?”-Yuri mệt mỏi tựa lưng vào ghế, cất tiếng hỏi Hyo.

Mỗi khi chạm mặt thì cảm thấy vô cùng chán ghét... nhưng tại sao không có Minho bên cạnh, Yuri lại cảm thấy hụt hẫng, cố gắng tìm kiếm bóng hình đáng ghét ấy...

-“Thiếu gia không nói với cô chủ hôm nay là ngày gì à?”-Hyo ngạc nhiên nhìn Yuri, sau đó khẽ thở dài.-“... hôm nay là ngày cô Sulli mất.”

-“Sulli?”-Yuri nhú mày nhìn Hyo, hình như cái tên này Yuri đã từng nghe ở đâu rồi thì phải.

Yuri đưa tay ôm đầu, sau đó tiếp tục lục tìm ký ức về hai chữ “Sulli” quen thuộc...

1s...

2s...

3s...

4s...

Một tia sáng mờ ảo chiếu sáng một góc tối trong mớ suy nghĩ hỗn độn của Yuri, câu nói của Minho đang được lặp lại một lần nữa...

-“Chuyện lần này tôi bỏ qua, nhưng không có nghĩa tôi sẽ bỏ qua chuyện của Sulli.”

Đúng là câu nói đó, hai từ Sulli được phát ra từ chính miệng của Minho, nhưng câu nói này dường như vẫn chứa đựng một điều bí mật giữa Minho và bà Choi.

-“Cô gái tên Sulli đó...”-Nét mặt Yuri trở nên phức tạp, nhìn Hyo nói chậm rãi.-“... là ai?”

-“...”-Đôi môi của Hyo khẽ mấp máy, sau đó Hyo hít một hơi thật sâu... điềm tĩnh trả lời.-“Cô Sulli là...”

-“Này Hyo, sao còn đứng đó? Không mau làm việc đi.”-Bà quản gia lên tiếng cắt ngang câu nói của Hyo, sau đó quay sang liếc nhìn Yuri.-“Đồ đã được chuẩn bị sẵn, cô chủ nhanh thay đồ để đến viếng cô Sulli...”

Hai từ “Sulli” lại được nhắc đến, những câu nghi vấn trong lòng Yuri lại tăng lên...

Vô thức, Yuri đứng dậy làm theo lời bà quản gia yêu cầu.

...

Khoác lên mình chiếc váy ren màu đen, Yuri được Hyo trang điểm nhạt trông cực kì kiêu sa trước ánh nắng mặt trời mùa thu... Đôi mắt nâu tinh nghịch giờ đây bị che khuất sau hàng mi buồn, gương mặt trắng hồng trở nên tái nhợt một cách kỳ lạ...

Lúc này, một Yuri tinh nghịch đang dần mất đi sức sống...

...

Đưa đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa xe, khung cảnh liên tục được thay đổi theo thời gian...

Yuri bất giác thở dài, cảm giác căng thẳng và khó chịu đang lấn chiếm tâm hồn trong sáng.

Một câu trả lời đã được đặt sẵn vào câu hỏi nghi vấn.

...

Chiếc xe BMW dừng lại ở một cánh đồng hoa trải dài theo một khoảng trống lớn.

Yuri bước xuống xe, đôi mắt dán chặt vào khung cảnh trước mắt...

Đây là lần đầu tiên Yuri được trông thấy một nơi đẹp như thế!

-“Cô chủ, hướng này.”-Bà quản gia khẽ đằng hắng, sau đó bước về phía con đường nhỏ giữa cánh đồng hoa.

Hiểu ý của bà ta, Yuri lập tức theo sau, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua cánh đồng khiến Yuri cảm thấy nhẹ lòng... vốn dĩ Yuri rất thích những khung cảnh như thế này, nên khi ở trên bãi biển Sokcho đã vô thức thả mình chìm đắm vào thế giới mộng tưởng.

Nhưng lần này, câu nghi vấn trong lòng Yuri đang rất cần một câu trả lời... mặc dù Yuri đã có thể đoán trước câu trả lời sẽ ra sao.

Cố kìm nén cảm xúc dâng trào, Yuri đứng thẳng lưng, mạnh mẽ bước theo bà quản gia đang dẫn đường cho mình.

Đến tận cuối con đường, trước mắt Yuri xuất hiện hai bóng người thân thuộc.

Minho đứng đó, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về tấm bia mộ và bà Choi đang quỳ trước tấm bia đó.

Trên tấm bia, bức ảnh của một cô gái xinh đẹp đang nở một nụ cười hạnh phúc... Yuri lặng người nhìn khung cảnh trước mặt, vẫn chưa nhận định được điều gì đang xảy ra...

-“Bà nghĩ năm nào cũng đến đây ra về ân hận thì Sulli của tôi sẽ tha thứ cho bà sao?”-Giọng nói lạnh lùng của Minho vang lên, phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

Của tôi? Yuri cười nhạt, sau đó tiếp tục quan sát từng cử chỉ tiếp theo...

... Không biết từ lúc nào, bà quản gia đã rời đi, để lại ba người ba tâm trạng trước tấm bia mộ của cô gái tên Sulli.

-“...”

Bà Choi lặng người, chỉ im lặng không nói gì, hứng chịu những lời nói tàn nhẫn của Minho.

-“Nếu không tại bà, có lẽ Sulli sẽ vẫn mỉm cười với tôi.”-Gương mặt Minho mỗi lúc một tối lại, đáng vẻ trông vô cùng đáng sợ... đáng vẻ đúng chất của ác quỷ.

Dường như Minho vẫn chưa cảm nhận được sự xuất hiện của Yuri, vẫn tiếp tục nói đều đều.

-“Sulli, hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm em bị bà ta hại chết.”

Từng câu nói của Minho như nhát dao cứa vào trái tim chất chứa muôn vàn nỗi đau của quá khứ, lúc này bà Choi chỉ có thể im lặng nhận những lời oán trách từ Minho... như hai năm trước.

-“Anh thật sự vui khi đem tôi ra làm trò cười phải không?”

Giọng nói thứ ba vang lên, cả Minho và bà Choi ngạc nhiên quay đầu lại.

Yuri đứng phía sau, bóng người nhỏ nhắn đang run lên từng hồi, đôi môi mím chặt.

-“Trò cười?”-Nét mặt Minho đanh lại, sự xuất hiện của cô vợ ngốc thật sự quá đột ngột trong bầu không khí căng thẳng này.-“Sao em lại nói vậy?”

-“Người yêu cũ của anh mất nên anh lấy tôi làm vật thế thân?”-Yuri đang chìm đắm trong câu trả lời mình tự đặt ra, đôi mắt đang dần tối sầm lại.

-“Em đang nói cái gì vậy?”-Minho nhíu mày, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm Yuri.-“Người yêu cũ?”

-“Không phải sao?”-Yuri xúc động hét lên.-“Tôi thực sự chịu hết nổi rồi.”

Một giọt nước tựa pha lê trong suốt rơi xuống, rạch một đường dài hoàn mỹ trong không trung...

Huych

Thân hình nhỏ bé trong chiếc váy ren đen cũng đáp đất...

...

Khoảnh khắc thiên thần rơi giọt lệ đầu tiên...

... Cũng là lúc thiên thần đã thực sự gục ngã...

14. Chương 14: Special Day

Tia nắng ấm áp của hoàng hôn chiếu rọi khắp gian phòng chỉ trang trí độc nhất hai màu trắng đen...

Chiếc giường màu đen được chạm khắc tinh được đặt ở cuối góc phòng, một nàng công chúa đang chìm vào giấc ngủ tưởng chừng như vô tận...

Minho đứng trước cửa sổ màu đen, đôi mắt ảm đạm nhìn về phía chân trời xa xôi...

Lúc này, trông đáng vẻ của ác quỷ thật cô độc khi thiếu bóng dáng thiên thần kề bên.

Trên chiếc giường êm ái ấy, hàng mi dài trên gương mặt xinh xắn tựa thiên thần đang rung nhẹ từng hồi, sau đó từ từ mở mắt...

Yuri chỉ lặng người dò xét khắp căn phòng, nhưng rõ ràng đây không phải là căn phòng đáng yêu luôn được trang trí cầu kỳ mà là một căn phòng trang trí khá đặc biệt, những đồ vật trong phòng chỉ có hai màu trắng và đen.

Chợt một bóng người quen thuộc đang đứng ở cửa sổ, gương mặt Minhho hiện ra trước hoàng hôn tuyệt đẹp...

Minhho từ từ tiến về phía Yuri đang nằm, từng bước chân nhẹ nhàng rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

...

Minhho đứng đối diện với Yuri, gương mặt lạnh lùng quan sát Yuri đang ngoảnh mặt sang hướng khác, làm lơ Minhho.

-“Em ăn uống kiểu gì mà để mình suy nhược cơ thể đến mức ngất đi?”

Không một tiếng trả lời...

-“Em xem thường anh nên không trả lời?”-Minhho cười nhạt, đôi mắt mang thuộc tính “hàn” liếc nhìn Yuri.

-“Sulli là ai?”-Giọng Yuri rất nhỏ, nhưng vừa đủ để Minhho nghe thấy.

-“Em thực sự muốn biết sao?”-Nụ cười trên môi của Minhho vẫn chưa tắt, thậm chí còn mang đậm nét khinh khi trong nụ cười ấy.

-“Anh cứ nói thẳng cô gái tên Sulli là bạn gái cũ của anh đi, cần gì phải lằng nhằng như vậy.”-Yuri đã hết sức nhẫn nại, dấu chấm hỏi mỗi lúc một to hơn, tức giận quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Minhho, nghiêm túc nói.

-“Em nói không sai, Sulli là người anh yêu.”-Minhho điềm tĩnh trả lời, cho một tay vào túi, tay còn lại thả lỏng vào không trung.

Câu trả lời này quả thật Yuri rất mong đợi là Minhho sẽ nói như thế, nhưng tại sao khi nghe Minhho nói vậy, cảm giác hụt hẫng và ghen tức lại chiếm lấy tâm hồn của Yuri.

-“Xem ra anh cũng thẳng thắn nhỉ? Hay sẵn đây nói thẳng tôi chỉ là người mà anh chọn để thay thế cô gái Sulli đó đi.”-Yuri đáp lại nụ cười của Minhho bằng một nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng Yuri lại đang chứa đựng nhiều cảm xúc khác nhau.

-“Em không phải là người anh dùng để tìm quên.”-Minhho nói chậm rãi, gần từng chữ một, đôi mắt màu hổ phách đang dần tối lại.

-“Vậy thì tại sao anh lại chọn tôi? Do tôi quá giống Sulli chăng?”-Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy bức ảnh của Sulli, Yuri lập tức hiểu được lý do Minhho cứ một mực bắt mình phải làm vợ anh ta... vì nếu chỉ nhìn sơ, quả thật cả hai người giống nhau như hai giọt nước.

-“Chuyện đó không liên quan gì đến việc anh chọn em...”-Minhho nói đều đều, sau đó khựng lại nhìn Yuri.-“... Vốn dĩ ngay từ đầu, anh và Sulli đã không thể đến với nhau.”

-“Vì sao?”-Trái tim Yuri lỡ một nhịp, tự nhủ không cần biết quá nhiều về chuyện này nhưng cứ vô thức hỏi.-“Hai gia đình ngăn cấm?”

Minhho không đáp, quay mặt sang hướng khác, đôi mắt chứa đựng những tia nhìn đau đớn.

-“Vì anh và Sulli là anh em.”-Minhho hạ thấp giọng, sau đó điềm nhiên trả lời, sau đó lại quay mặt lại nhìn thẳng vào Yuri.-“Em còn hỏi gì nữa không?”

-“Tại sao cô ấy lại mất?”-Yuri cúi đầu xuống, tránh ánh nhìn phức tạp của Minhho.

-“Nhờ một nhát dao của thù hận.”

Nhát dao? Thù hận? Mặc dù đã từng nghe Minho nói chuyện Sulli mất là do bà Choi, nhưng Yuri vẫn không thể tin được một người phụ nữ như bà lại có thể nhẫn tâm đến mức hại chết con gái của mình.

Cảm giác ớn lạnh đẩy lùi những cảm xúc phức tạp của Yuri, cả người Yuri run lên, viễn cảnh tái hiện của sự việc đang được Yuri suy diễn trong viễn tưởng.

-“Anh có thể tha thứ cho mẹ không?”-Yuri nói trong đứt quãng, cả người run nhẹ nắm lấy tay áo Minho lay lay.

-“Em nghĩ sao?”-Minho cúi đầu nhìn Yuri, đôi mắt chứa đựng những tia nhìn phức tạp.

-“Tôi không phải người trong cuộc nên không hiểu rõ... nhưng nếu mẹ thật sự hối lỗi, tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả.”-Yuri chớp chớp đôi mắt nhìn Minho, cương quyết trả lời.

Chợt Minho ngồi xuống cạnh giường, khẽ thở dài.

-“Hôm nay là ngày Sulli mất, nhưng cũng là một ngày đặc biệt đối với anh.”-Đưa tay nắm lấy chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền của Yuri, Minho đặt nhẹ lên đó một nụ hôn.

-“Ngày gì?”-Yuri chẳng màng để tâm đến hành động khác lạ của Minho, chớp mắt ngạc nhiên hỏi.

-“Ngày anh tìm thấy em...”

15. Chương 15: On Rainy Day

Viễn cảnh...

Từng giọt mưa nhẹ nhàng rơi xuống, lấp đầy những khoảng trống của không trung...

Tại nhà tang lễ, một cô gái xinh xắn đang nằm bất động trong chiếc quan tài, đôi mắt nhắm nghiền chìm vào giấc ngủ dài vô tận, hứa hẹn sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Khung cảnh trang nghiêm lúc ấy thật khiến người khác cảm thấy ngạt thở, cảm giác căng thẳng lẫn đau thương cùng cực chiếm lấy gian phòng ấy, nơi một người con gái đang yên giấc mãi mãi.

Xung quanh nhà tang lễ im lặng một cách đáng sợ, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng đủ tạo nên một thứ âm thanh kinh thiên động địa.

Một bóng người cô độc đứng lẫn trong toán vệ sĩ, đưa đôi mắt vô cảm lạnh lẽo ngắm nhìn người con gái nằm trong chiếc quan tài...

Còn đâu một bóng dáng vui vẻ...

... Còn đâu một nụ cười đáng yêu luôn hiện diện trên đôi môi xinh xắn ấy...

Lúc này, tất cả những gì Minho được trông thấy là gương mặt không còn chút sinh khí của Sulli, đôi môi tái nhợt, hai tay đặt bất chéo ngang hông.

Những giọt lệ mang sắc thái khác nhau lặng lẽ rơi xuống... từng người, từng người một...

Đau đớn có...

Xót thương có...

... Và có cả hận thù...

...

Bên ngoài, một người phụ nữ trung niên bước xuống khỏi chiếc BMW màu đen, từ từ hoà lẫn vào toán người đó.

...

Bà Choi tiến đến trước chiếc quan tài, đôi mắt không giấu được ánh nhìn đau đớn...

Vô thức, bà Choi đưa tay về phía gương mặt ấy, từng chút một mong muốn được chạm vào Sulli lại lớn dần lên.

Một bàn tay siết chặt tay bà Choi lại, sau đó lạnh lùng đưa đôi mắt màu hổ phách liếc nhìn bà Choi, trong ánh mắt ấy chứa đựng nỗi đau tột cùng và cả sự căm hận.

-“Bà nghĩ bà có đủ tư cách chạm vào cô ấy sao?”-Minho gần từng chữ, khoé môi khê nhếch lên tạo một nụ cười khinh bỉ.

Bà Choi vẫn cúi đầu im lặng, nhưng vẫn cố gắng đưa tay chạm đến Sulli...

-“Không nghe tôi nói à? Đừng làm vậy bản Sulli bằng bàn tay dơ bẩn của bà.”-Bàn tay Minho siết chặt hơn, đáng vẻ bất cần của Minho lúc này đúng chất của một ác quỷ...

Cảm giác đau đớn nơi bàn tay đang bị Minho siết chặt vẫn không thể nào đuổi kịp những vết thương lòng của bà Choi.

Bà vẫn cố gắng nhẫn nhịn, sau đó đưa tay còn lại về phía Sulli, ngoan cố thực hiện nguyện vọng cuối cùng của mình.

Chợt Minho lại mỉm cười, một nụ cười dịu dàng chưa từng được trông thấy...

Hành động tiếp theo của Minho là đẩy mạnh bà Choi về phía đám cận vệ, lập tức có một tên đứng ra kéo bà Choi ra khỏi phòng. Một giọt nước mắt của sự tuyệt vọng lăn dài trên gò má của bà Choi, thật sự lúc này bà hối hận thì cũng đã quá muộn... Sulli, đã không thể quay về nữa.

...

Ngoài trời, mưa vẫn vô tình rơi, tạo nên những âm thanh nuốt chửng tất cả... tiếng nấc nghẹn ngào của bà Choi cũng không ngoại lệ, chìm vào dĩ vãng...

...

-“Sulli, tạm biệt em!”

...

“Những gì thuộc về quá khứ...

... phải mất bao nhiêu thời gian mới lấy lại được?”

...

-“Thiếu gia, cậu đừng uống nữa.”-Giọng nói lo lắng của một tên cận vệ vang lên, đưa tay lay lay người Minho.-“Mặc dù hôm nay là tròn một năm ngày cô Sulli mất, nhưng cậu cũng không nên như vậy.”

-“Mặc tôi.”-Minho ngoan cố tiếp tục lấy thêm một chai rượu khác, đây là chai thứ ba trong ngày.

Tên cận vệ ấy khê lắc đầu ngán ngẩm, sau đó rời khỏi phòng, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng lạnh lẽo ấy.

Minho ngồi dưới sàn, mặt mũi tựa vào tường, tiếp tục uống hết chai rượu kia để tìm quên...

Cũng như ngày định mệnh hôm đó, mưa lại rơi...

Trong vô thức, Minho bước ra khỏi nhà, lái xe đến phần mộ của Sulli...

...

Một bóng người ướt sũng lặng người đứng nhìn ngôi mộ trước mặt, cánh đồng hoa bây giờ đang trĩu nặng những giọt mưa trong suốt.

-“Sulli à, hẳn lúc đó em đau lắm phải không?”-Minho nhìn vào tấm hình ở bia mộ, chất giọng khản đặc lên tiếng hỏi, đôi mắt không giấu nổi những tia nhìn đau đớn.-“Xin lỗi... vì anh đã không bảo vệ được em.”

Mưa vẫn rơi, sự lạnh lẽo trong trái tim của Minho lại tăng thêm bội phần, nếu như thời gian lại quay về một lần nữa... có lẽ Sulli đã không phải ra đi vĩnh viễn.

-“Thật sự xin lỗi em, Sulli à.”

...

Minho bước đi như người mất hồn giữa cơn mưa lạnh buốt, vào thời tiết thế này thì trên đường chẳng có một bóng người...

Một mỗi dựa người vào một bức tường có vách che, Minho bắt đầu cảm nhận được nỗi đau từ tận đáy lòng.

Hình ảnh về những thời gian có Sulli lại tràn ngập trong không khí, gương mặt lạnh lùng của Minho bắt đầu thay bằng một nét mặt đau đớn cùng cực...

...

-“Anh sao vậy?”-Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, phá vỡ dòng ký ức đang tái hiện trong tâm trí Minho.

Gương mặt xinh xắn tựa thiên thần hiện ra trước mắt, nụ cười đáng yêu đang mỉm cười nhìn Minho. Chợt trái tim Minho lại đập loạn nhịp, nhưng đây không phải Sulli... Chỉ là một cô gái trông giống Sulli mà thôi! Chỉ là người giống người.

Minho không đáp, lặng người nhìn người con gái trước mặt, từng dòng ký ức của Sulli lại biến đâu mất... Lúc này, Minho chỉ tập trung ý thức vào người con gái lạ lẫm trước mặt.

-“Đây! Cho anh này!”-Cô gái ấy đưa tay lên, bàn tay nắm chặt đang nắm giữ một thứ gì đó.

Vô thức, Minho lại đưa tay đón nhận... Là một chiếc đồng hồ cát nhỏ nhắn màu xanh lam...

-“Tôi nghĩ chắc anh đang có chuyện buồn nhỉ? Nếu như vậy thì hãy lật ngược cái đồng hồ cát đi! Nó sẽ giúp anh làm vơi bớt nỗi buồn, mỗi khi buồn tôi đều làm vậy.”-Nụ cười thiên thần kia như hớp hồn Minho, thời gian lúc này đang trôi chậm, thật chậm...

Nhìn chiếc đồng hồ cát trên tay, Minho lật ngược nó lại...

Từng hạt cát bé xíu cùng màu từ từ đổ xuống, lấp đầy khoảng trống của mặt bên kia...

-“Thời gian sẽ giúp anh quên đi tất cả.”-Cô gái ấy vẫy vẫy tay, sau đó quay người biến mất trong màn mưa.

Minho lặng người nhìn theo bóng dáng ấy xa dần, trái tim trở nên ảm áp kì lạ...

Chiếc đồng hồ cát được Minho cho vào túi, khoé môi Minho khẽ nhếch lên... là một nụ cười hạnh phúc.

“Em là thiên sứ...”

... Mà thiên đường gửi xuống cho anh...”

...

Vòng quay của định mệnh lại một lần nữa gắn kết hai người với nhau...

16. Chương 16: Chạm Mặt

-“Này, Kwon Yuri, em có thể đọc tiếp đoạn tiếp theo cho tôi không?”-Cô giáo dạy môn lịch sử – BoA đẩy đẩy giọng kính, nhìn về dãy bàn cuối lớp.

Ngay lập tức, mọi ánh nhìn khác nhau lại đổ dồn về phía ấy...

Lúc này, trung tâm của mọi sự chú ý đang gục mặt xuống bàn, đôi mắt nhắm nghiền không để tâm đến những việc xung quanh.

-“Yuri!”-Krystal lay lay người Yuri, khê lên tiếng gọi, đánh thức nàng công chúa ngủ mọi lúc mọi nơi này.

-“Chuyện gì vậy?”-Yuri vẫn còn đang trong tình trạng mê ngủ, ngược mặt khó nhọc trả lời... Cả đêm qua mãi suy nghĩ về việc của Sulli nên Yuri mất ngủ trầm trọng.

-“Cô giáo gọi kìa!”-Krystal hắt mặt về phía cô BoA, ra hiệu cho Yuri đứng dậy, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở.-“... Trang 37, phần III.”

Dựa theo Krystal, Yuri đặc ý đọc hết phần còn lại trong sách, không hề nhận thấy nét mặt đang dần tối sầm của cô BoA...

-“Em bước ra khỏi lớp cho tôi.”-Giọng nói đầy dứt khoát vang lên, cô BoA tức giận chỉ ra phía cửa lớp.-“Trong lớp không chú ý thì em đừng tham gia vào tiết học của tôi.”

Yuri ngơ ngác nhìn cô giáo đang nổi cơn thịnh nộ, rồi lại nhìn Krystal đang mỉm cười khó hiểu.

1s...

2s...

3s...

-“Cảm ơn! Krystal.”-Trên môi Yuri xuất hiện một nụ cười nhạt... Lúc này, cảm giác bị phản bội đang đè lên tâm hồn của Yuri, thật nặng nề.

Tiếp theo, Yuri đặt quyển sách xuống bàn, thản nhiên bước ra khỏi lớp... Đôi co với những hạng người như Krystal thật sự chẳng phải là tính cách của Yuri, thôi thì đến đâu thì đến.

...

Yuri lê từng bước chân nặng nhọc bước đi, cảm giác bị phản bội lẫn tức giận đang vương vấn trong tâm hồn của Yuri...

Cảm giác thật khó chịu...

...

Yuri cứ đi mãi, không nhận định được mình đang đi đâu nhưng vẫn ngoan cố tiến về phía trước...

-“Chẳng phải là vợ của Minho đây sao? Cô làm gì ở đây vậy? Tìm chồng à?”-Một dáng người cao lớn đứng chắn ngang đường đi, giọng nói khô khốc vang lên với giọng điệu khinh khỉnh.

Ngẩng mặt lên nhìn chủ nhân của giọng nói không mấy thân thiện ấy, gương mặt điển trai rạng ngời đập vào mắt Yuri.

Nét mặt sầu thảm ban nãy của Yuri đang được thay bằng một gương mặt chán ghét cực độ, Yuri nhìn Donghae trước mặt, nhú mày khó chịu.

-“Sao? Tôi nói không đúng sao?”- Donghae nâng mặt Yuri lên, giọng nói thách thức.-“Thử lên tiếng cầu cứu chồng cô xem nào.”

-“Anh điên à?”-Yuri lộ rõ vẻ chán ghét và khinh thường, gạt mạnh bàn tay của Donghae ra.-“Tôi đi đâu là quyền của tôi, anh không có quyền ý kiến.” Nét mặt Donghae đanh lại, đẩy mạnh Yuri vào tường, sau đó lại gần giọng uy hiếp.

-“Cô nên nhớ, chuyện lần trước tôi vẫn chưa bỏ qua, vậy nên cô ăn nói cho cẩn thận.”

-“Anh làm gì tôi? Giết tôi chắc? Cứ thử nếu anh dám!”-Yuri cũng không nhường nhịn, đôi mắt ẩn sau hàng mi dài cong vút trở nên sắc bén, giọng điệu khinh thường... Từ nhỏ đến lớn, Yuri ghét nhất là hạng người như Donghae, hạng người chẳng xem ai ra gì.

Donghae nhìn thẳng vào Yuri ngoan cố trước mặt, sau đó bẻ bẻ tay. Cố gắng tận dụng cơ hội để... trả thù.

-“Cậu chẳng xem lời nói của tôi ra gì cả.”-Minho đưa tay kéo Yuri về phía mình, lạnh lùng nhìn Donghae.-“Cậu không có tư cách chạm vào cô ấy, theo tôi thì người nên cẩn thận là cậu đấy.”

Minho lúc này như vị cứu tinh của Yuri, nếu Minho không kịp xuất hiện, có lẽ hôm nay là ngày tàn của Yuri...

Có lẽ theo thời gian, những ác cảm lúc trước của Yuri dành cho Minho dần biến mất, để lại trong tim Yuri một cảm giác ấm áp và bình yên kì lạ...

...

“Từng chút, từng chút một...”

... Hãy để anh bước vào tim em...”

...

Donghae lặng người nhìn hai người trước mặt, sau đó quay lưng bước đi...

...

–“Em không làm loạn thì không chịu nổi à?”-Minho thở dài nhìn Yuri, tính cách bướng bỉnh của cô vợ này thật sự không thể thay đổi được.

–“Kệ tôi, không cần anh quan tâm.”-Yuri hất mặt sang hướng khác, giọng điệu hơi ngượng ngịu.–“Dù sao cũng cảm ơn anh.”

Gương mặt Minho xuất hiện một nụ cười nhẹ, nhưng sau đó nhanh chóng biến mất, trả lại gương mặt lạnh lùng vốn có.

–“Đi thôi.”-Minho kéo tay Yuri lôi đi, giọng điệu hơi gấp gáp.

–“Đi đâu? Còn chưa tan học mà.”-Để mặc Minho lôi mình đi, Yuri chỉ hỏi theo bản tính tò mò... nhưng lúc này Yuri cũng chẳng còn tâm trí nào mà ở lại trường chuyên tâm học hành.

Minho không đáp, tiếp tục lôi Yuri ra khỏi cổng trường...

...

–“Này! Anh định đi đâu vậy? Balo của tôi còn ở trong lớp.”-Yuri giằng tay lại, giọng nói vô cùng khó chịu.

–“Anh sẽ cho người đem về, em chỉ cần ngoan ngoãn đi theo là được.”-Minho trả lời bằng giọng điệu thuyết phục nhất, đôi mắt màu hổ phách đang đậm màu hơn dưới ánh nắng.

Dĩ nhiên Yuri không còn lí do để cự tuyệt nữa, đành ngoan ngoãn đi theo.

...

Minho đưa Yuri đến một công viên giải trí lớn gần đó, vào giờ này thì có lẽ trường đã tan học rồi.

Thở dài bước theo sau Minho, Yuri đang cảm thấy không thoải mái chút nào...

–“Em muốn chơi gì?”-Minho nắm tay Yuri đi trong con đường tráng lệ, xung quanh là vô số những trò chơi khác nhau.

–“Không chơi.”-Yuri phụng phịu mặt, dứt khoát trả lời, đôi mắt nhìn về hướng khác.

Chợt một quầy bán kem hiện ra trước mắt Yuri, đôi mắt Yuri sáng lên, ngượng ngịu lên tiếng.

–“Anh... mua kem cho tôi ăn đi!”-Yuri cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ nhẹ một cách kỳ lạ.

Minho nhìn Yuri với ánh mắt phức tạp, sau đó lại mỉm cười dịu dàng kéo Yuri bước đến quầy kem trước mặt...

...

–“Xin hỏi quý khách dùng gì?”-Cô nhân viên trẻ tuổi nhìn Minho không chớp mắt, giọng nói ngọt ngào như kẹo đường, hoàn toàn không chú ý đến Yuri đang đứng kế bên...

–“Em muốn ăn loại nào?”-Minho cúi đầu nhìn Yuri, giọng điệu lạnh lùng càng khiến gương mặt cô nhân viên đỏ ửng.

-“À, chocolate đi.”-Yuri nhìn menu, sau đó chỉ vào que kem chocolate trông rất đẹp mắt.

Cô nhân viên nghe Yuri lên tiếng chọn món lập tức gật gật đầu, luyến tiếc rời ánh mắt khỏi Minhho.

...

Yuri thỏa mãn cầm que kem chocolate trên tay, gương mặt cực kỳ hạnh phúc.

-“Em thích ăn kem à?”-Minho nhìn thái độ hạnh phúc tột độ của Yuri, nhúm mày hỏi.

-“Thì sao? Anh cấm tôi không được ăn kem à?”-Yuri vẫn tiếp tục thưởng thức hương vị ngọt ngào của que kem trên tay, tầm nhìn hướng thẳng về phía trước.

Bất chợt Yuri khựng người lại, ngưng hành động ăn kem đáng yêu lúc này, đôi mắt ngạc nhiên nhìn về phía trước.

Một anh chàng điển trai cũng dừng bước nhìn Yuri, tiếp theo lại chuyển ánh mắt khinh thường sang Minhho.

-“Nickhun...”

17. Chương 17: Tôi Là Chồng Cô Ấy!

Khoảng khắc hai đôi mắt chạm nhau, thời gian như ngừng lại...

Gương mặt của chàng trai phía bên kia nở một nụ cười khinh bỉ, từ từ tiến đến gần phía Minhho và Yuri đang đứng.

-“Sao? Kwon Yuri, lại là bạn trai mới à?”-Giọng nói mang đậm tính chất khinh thường của chàng trai tên Nickhun vang lên, đôi mắt giận dữ tập trung vào Yuri, nhưng đâu ai biết được đằng sau vẻ bề ngoài bất cần đó đang phải chịu đựng một vết thương lòng quá lớn do ai kia gây ra.

Phía đối diện vẫn không một tiếng trả lời, Yuri vẫn nhìn chằm chằm vào Nickhun, đôi mắt phức tạp mang nhiều tâm tư khác nhau...

“Tại sao Nickhun lại ở đây?”

Dường như chỉ là một câu hỏi quá đỗi quen thuộc, nhưng gương mặt thân thuộc kia lúc này đang trở thành một vật thể vô cùng chướng mắt...

Gương mặt Yuri bắt đầu đan lại, đôi môi cong cong lên, nở một nụ cười nhạt.

-“Sao anh lại ở đây?”

Khẳng định được một khoảng cách khá gần, Nickhun dừng bước, đôi mắt vẫn không rời khỏi cặp đôi trước mặt.

-“Ồ, em cấm không cho anh đến đây sao?”-Nickhun nhún vai, chuyển ánh mắt từ Yuri sang Minhho, đắc ý khẳng định.-“Anh chàng này chắc cũng chỉ được vài ngày thôi nhỉ? Anh hiểu em quá mà.”

-“Đây là chuyện của tôi, anh không cần quan tâm.”-Trả lời một cách dứt khoát, Yuri ném que kem trên tay vào sọt rác với một lực khá mạnh, giọng nói khó chịu.-“Mất cả hứng.”

-“Gặp lại bạn trai em không vui à? Hay có người mới nên muốn cắt đứt với người cũ?”-Chất giọng của Nickhun thoáng run rẩy, có lẽ đang cố kìm nén cảm xúc của bản thân mình.-“Thảo nào mấy ngày nay em chuyển trường, anh đến tận nhà cũng không thấy đâu... Thì ra là đi theo tiếng gọi của trái tim.”

Cuộc đối thoại giữa Yuri và Nickhun khiến Minhho nhúm mày khó chịu, đôi mắt màu hổ phách dần dần tối sầm lại... bàn tay cũng bắt đầu tạo thành hình nắm đấm.

-“Anh lảng nhảng nhiều quá đấy, Nickhun à.”-Yuri tháo chiếc nhẫn trên tay, sau đó lạnh lùng ném chiếc nhẫn đó xuống đất, tạo nên một thứ âm thanh va chạm của kim loại. Chất giọng vô cảm cất tiếng, đôi mắt liếc sơ Nickhun tỏ vẻ không hài lòng.-“Anh muốn tôi dứt khoát chứ gì? Được thôi.”

Cả hai chàng trai trong cuộc đều lảng người nhìn người con gái ngạo mạn trước mắt, nhưng mỗi người lại có một cảm xúc khác nhau.

Nickhun đưa mắt nhìn xuống chiếc nhẫn dưới chân...

... Thật vô tình.

Khoảnh khắc mà chiếc nhẫn rơi xuống đất từ bàn tay xinh xắn kia, trái tim Nickhun như ngừng đập... Trong tình yêu, Nickhun lại vô tình trở thành món đồ chơi trong tay Yuri, nhưng Nickhun thật sự không thể biết được số thứ tự mà mình mang là số mấy... vì chính bản thân Yuri cũng không biết mình đã trải qua bao nhiêu mối tình nhạt nhẽo, không chút cảm xúc.

Tiếng dư âm của sự va chạm đang được lặp lại một lần nữa trong tâm trí Nickhun...

Chiếc nhẫn chứng minh cho tình yêu giữa Nickhun và Yuri đã được chủ nhân nó nhẫn tâm ném vào hư vô...

Đôi mắt đau đớn của Nickhun lọt vào tầm mắt Yuri...

Nhưng vẫn bằng đôi mắt lạnh lùng vô cảm ấy, Yuri hít một hơi thật sâu...

Bình tĩnh, bình tĩnh nào...

-“Kết thúc, tôi với anh không còn quan hệ gì nữa.”-Yuri lặp lại câu nói như tập một vở kịch không lối thoát, câu nói mà Yuri dùng để chấm dứt những mối tình nhàm chán.

-“Em tưởng tôi là con rối mà em muốn làm gì thì làm sao?”-Đôi mắt của Nickhun trở nên sắc bén, một đôi mắt đầy cảm phẫn.

Nickhun tức giận nắm lấy tay Yuri, sau đó kéo mạnh Yuri về phía mình...

Trộn vụn một cái ôm tình cảm như một cuộn phim chiếu chậm trước mắt Minhho, không thể tin được trước mặt thiếu gia mafia có tiếng như Minhho lại chỉ có thể đứng nhìn vợ chưa cưới bị một thằng khác ôm trước mặt mình.

Quá nhanh...

... Thiên thần ngã vào lòng một người khác...

... Ác quỷ bắt lực đôi theo bóng thiên thần...

Những câu hỏi nghi vấn còn chưa được giải đáp, giờ đây Minhho lại phải chứng kiến cảnh kẻ khác dám ngang nhiên ôm vợ mình trước mặt mình. Sự ác độc ngủ yên trong lòng ác quỷ lại trỗi dậy... mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Yuri cũng không khác gì Minhho, hành động bất ngờ của Nickhun khiến Yuri không kịp phản ứng.

Rất nhanh sau đó, Yuri lấy lại tinh thần, cố gắng dùng tay đẩy Nickhun ra...

Nhưng vô ích, vòng tay sắt thép của Nickhun vẫn ôm trọn Yuri.

Những người hiếu kỳ trong công viên giải trí đứng lại xem, tạo thành một vòng tròn khá lớn... bao bọc ba nhân vật chính đang chìm đắm vào thế giới riêng tư.

-“Xin em, đừng rời bỏ anh.”-Giọng nói trầm ấm của Nickhun lên tiếng van nài, trái tim đang đập gấp gấp hơn.-“... Anh thật sự cần em.”

-“Buông ra.”-Yuri vẫn bị kèm chặt trong vòng tay của Nickhun, đưa mắt nhìn Minhho cầu cứu.

Chợt gương mặt ác quỷ hiện ra trong tầm mắt Yuri...

Là gương mặt đó... gương mặt tàn nhẫn đến đáng sợ...

Minhho tiến gần đến phía Yuri, đưa bàn tay đặt lên vai Nickhun.

-“Muốn toàn mạng thì buông cô ấy ra.”-Minho nói đều đều, nhưng giọng nói lại hoà lẫn sự uy hiếp và ra lệnh vốn có.

Vẫn không một tiếng trả lời...

Gương mặt Minho dần tối lại, một nụ cười nhạt hiện ra trên gương mặt ấy...

Cảm giác bất an vây kín tâm hồn của Yuri, gương mặt Minho càng khiến Yuri trở nên lo lắng... Bàn tay Minho bắt đầu thu nắm đấm, sau đó chuẩn bị “tặng” cho Nickhun cú đấm ấy.

Chợt bàn tay Yuri nắm lấy tay Minho, nở một nụ cười trấn an...

Minho ngạc nhiên nhìn Yuri nghi hoặc. Yuri lắc nhẹ đầu với Minho...

Hiểu ý, Minho lập tức dừng ngay hành động ban nãy, tin tưởng giao phó mọi việc cho cô vợ gốc nghèo.

Yuri lấy tinh thần, hít một hơi thật sâu... Sau đó dồn hết trọng lực lên chân và đạp vào chân Nickhun một cái.

Hành động như bao người bình thường khác, dĩ nhiên Nickhun cũng lộ rõ gương mặt đau đớn, vòng tay nói lỏng ra...

Ngay lập tức, Minho kéo Yuri về phía mình, nhìn Nickhun với đôi mắt khinh thường.

-“Anh tưởng anh là ai? Cùng lắm chỉ được vài ngày thôi.”-Nickhun đau đớn nhìn Yuri, nói bằng giọng giễu cợt.

Theo sau câu nói của Nickhun là một câu trả lời ngắn gọn nhưng súc tích.

-“Tôi là chồng của cô ấy.”

18. Chương 18: Con Rối Tình Yêu

Sau lời tuyên bố “siêu trọng” của Minho, đột ngột bầu không khí xung quanh trở nên vô cùng trầm lặng...

Nhìn cặp đôi trước mắt bằng cặp mắt “không thể tin nổi”, ánh nhìn của Nickhun đang chứa đựng vô vàn nỗi tuyệt vọng và đau đớn...

Có lẽ... kết thúc thật rồi... bây giờ khát khao lại một lần nữa trở thành con rối trong tình yêu của Nickhun đã hoàn toàn bị Minho dập tắt.

...

“Một lần nữa, xin em...”

... hãy để anh trở thành con rối trong tình yêu...”

...

Nickhun lặng người một lúc, một vật thể lấp lánh đang được phản chiếu bởi hoàng hôn nhanh chóng được Nickhun thu vào tầm mắt.

... Là chiếc nhẫn đó...

... Kết tinh của tình yêu...

Chậm rãi cất bước đến chỗ vật thể ấy, Nickhun cúi người nhặt chiếc nhẫn đó lên...

1s...

2s...

3s...

Gương mặt đau đớn lúc này giờ đây đang nở một nụ cười đắc ý...

Sau đó Nickhun đứng dậy, bước đến đối diện với Minho và Yuri...

-“Chiếc nhẫn này... không phải của tôi!”-Đưa chiếc nhẫn trong tay về phía trước, Nickhun vẫn giữ nguyên nụ cười đó trên môi... Cơ hội lại đến rồi...

Minho nhíu mày nhìn chiếc nhẫn đó... chiếc nhẫn khắc duy nhất một từ quen thuộc: “Venus” mà chính tay Minho đã lồng vào sợi dây chuyền của Yuri... còn chiếc nhẫn của Yuri đeo lúc đó đã được Minho “trân trọng” cho vào sọt rác.

Hành động tiếp theo của Minho là cúi xuống nhìn sợi dây chuyền của Yuri...

... Chiếc nhẫn đã được thay thế bằng mặt dây chuyền cỏ bốn lá...

Yuri sững người... Lúc này theo bản năng, cứ tháo nhanh chiếc nhẫn trên tay ném xuống đất... Hành động này như một thói quen vì đã được lặp lại trong kịch bản không biết bao nhiêu lần...

Đột ngột trái tim của Yuri đập chậm một nhịp, cảm giác lo sợ lại xâm chiếm lấy cảm xúc của Yuri...

Đưa tay ra đón lấy chiếc nhẫn trên tay Nickhun, Minho nở một nụ cười lạnh lùng.

-“Chắc em cũng không cần nó nhỉ?”-Cầm chiếc nhẫn trong tay, Minho nắm chặt tay lại, đôi mắt màu hổ phách đang sáng lên trong màn đêm.

Ánh trăng lên cao, bầu trời đêm cũng được thứ ánh sáng huyền ảo làm nhạt bớt phần nào bóng tối tĩnh mịch...

Minho nhìn Yuri, ánh nhìn phức tạp khiến Yuri trở nên bối rối...

Chỉ một hành động vô tình của Yuri cũng khiến trái tim Minho như bị một nhát dao cứa vào, từ từ nhưng vô cùng đau đớn...

Đám đông vây lấy cả ba người bắt đầu xì xào bàn tán... Trên đời này, Minho ghét nhất là hạng người không biết điều và hạng người thích xen vào chuyện người khác...

Chuyển ánh mắt nghi hoặc từ Yuri sang ánh mắt uy hiếp với đám người kia, Minho trừng mắt, chợt đám đông ấy lập tức tản ra... trả lại không gian riêng tư cho những người trong cuộc.

-“Anh hỏi lại một lần nữa, em thật sự muốn kết thúc với anh?”-Nickhun vẫn cố gắng thấp sáng cho tia hy vọng nhỏ nhoi, lên tiếng một lần nữa.

Yuri không nói gì, bầu không khí đang dần trở nên vô cùng gượng gạo... Khẽ nhắm mắt lại, Yuri đang cố gắng tìm kiếm chút gì đó gọi là lòng thương cảm trong cuộc chơi này.

-“Tôi thật sự muốn kết thúc!”-Yuri từ từ mở mắt, giọng nói nghiêm túc lại một lần nữa khiến một người đau.

-“Nếu em thật sự muốn kết thúc, anh sẽ không níu kéo nữa.”-Giọng nói Nickhun lạc hẳn đi, chất giọng thoáng run rẩy đưa cặp mắt đau đớn tột cùng nhìn Yuri dứt khoát.-“Nhưng anh sẽ không bỏ cuộc.”

Phía bên kia vẫn là sự im lặng vốn có, công viên giải trí đang dần trở nên vắng vẻ.

-“Tạm biệt em.”-Nickhun nói trong tuyệt vọng, giá mà lúc này có thể làm gì với bớt nỗi đau quá lớn trong lòng... cất bước bỏ đi.

Yuri nhìn theo bóng dáng cô độc trước mắt đang dần khuất xa tầm nhìn, nhưng cảm giác lo lắng vì người kế bên vẫn đeo bám theo tâm hồn của Yuri.

Ác quỷ đang dần trở nên lạc lõng trong chính thế giới của mình... bóng tối.

-“Này, anh sao vậy?”-Yuri ngượng ngùng lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng, ngược lên nhìn Minho.

Thứ Yuri nhận được từ Minho là đôi mắt màu hổ phách vô cảm và nụ cười nhạt trên môi... Dáng vẻ bất cần của Minho khiến Yuri cảm thấy việc mình vừa làm hết sức tàn nhẫn.

Minho không trả lời, bước chân bắt đầu chậm rãi di chuyển, để mặc Yuri lại phía sau...

Đây là lần đầu tiên Minho lạnh lùng với Yuri đến thế... Yuri lặng người nhìn theo bóng dáng của ác quỷ, đôi mắt pha lẫn chút đau đớn...

Bước đi không ngoảnh đầu lại, thẳng lưng và luôn nhìn về phía trước... Minho cứ thế bước đi...

Không một tiếng động từ phía sau, không một bàn tay ngưỡng ngừng nắm lấy tay áo, không một lời nói nếu kéo trở lại...

Vô tâm...

Thêm ba bước chân, trái tim chùng xuống vì thất vọng...

Lại thêm ba bước chân, cảm giác bất an vây kín tâm hồn Minho...

Thêm ba bước chân nữa, dừng bước chân đứng yên và cảm nhận...

Vẫn không hề có một động tĩnh gì cả.

Minho từ từ quay mặt lại, nhưng hình bóng Minho tìm kiếm không hề ở đó... Tất cả chỉ là một màn đêm bao phủ không gian yên tĩnh...

...

“Có phải...

... anh cũng là một con rối trong tình yêu?”

...

Yuri không còn ở đó, thứ duy nhất ở lại là mặt dây chuyền hình cỏ bốn lá đang phát sáng trên mặt đất...

19. Chương 19: Như Cách Anh Tìm Thấy Em

Mặt dây chuyền cỏ bốn lá phản chiếu ánh trăng khuya tạo nên những vệt dài sáng chói trên mặt đất...

Minho lặng người nhìn vật thể đang phát ra những tia sáng mờ ảo ấy, đôi mắt màu hổ phách dần tối sầm lại...

Bước chân lại một lần nữa được cất bước, nhưng lại đi ngược về thời điểm xuất phát...

...

Nhìn mặt dây chuyền cỏ bốn lá dưới chân, Minho nhú mày...

... Hành động tiếp theo là nhắc chân dẫm nát mặt dây chuyền...

... Gương mặt lạnh lùng của ác quỷ càng trở nên nhẫn tâm hơn trước ánh trăng thần bí...

Những mảnh nhỏ của mặt dây chuyền tạo thành vô số những hạt tinh sa lấp lánh dưới mặt đất, nhưng đau đớn và vô tình biết bao...

...

Minho lấy chiếc điện thoại trong túi ra, sau đó bắt đầu nhấn nút gọi...

-“Thiếu gia, có chuyện gì ạ?”-Phản hồi từ phía bên kia là một giọng nói trầm trầm của một tên cận vệ.

-“Cho người đến công viên giải trí Dream.”-Minho lạnh lùng trả lời, tiếp theo cho điện thoại vào túi.

Những bước chân gấp gáp bước đi, khác hẳn với những bước chân chậm rãi ban nãy... Sự khác biệt là ở sự chờ đợi và lo lắng...

...

-“Thả tôi ra!”-Yuri nhìn đám người trước mặt bằng đôi mắt căm phẫn, nhưng chủ yếu chỉ dành riêng cho hai người trong số đó.

Không gian ẩm thấp đầy bụi này khiến Yuri cảm thấy khó chịu, lại thêm hai tay bị trói chặt không thể cử động một cách thoải mái... Cơn giận dữ trong lòng Yuri lại tăng thêm bội phần...

-“Ngoan nào, em biết rõ anh không hề muốn làm em bị tổn thương...”-Một người lên tiếng, bóng dáng cao lớn đứng cho hai tay vào túi quần nhìn Yuri đang bị trói chặt vào chiếc ghế gỗ, giọng nói hơi kích động.-“... anh muốn giết hẳn ta chứ không phải em, Yuri à.”

Bàn tay ấy đưa lên vuốt nhẹ gương mặt của Yuri...

... Nhưng đáp lại chỉ là một cái ngoảnh mặt chứng tỏ sự khinh miệt...

Khoé môi của gương mặt đó khẽ nhếch lên, tạo nên một nụ cười nửa miệng...

-“Em tốt nhất là nên biết điều một chút.”-Giọng nói ấy lại vang lên, hẳn ta hất mặt về phía Yuri ra hiệu cho bọn đàn em phía sau.

-“Anh... anh...”-Yuri tức giận gần giọng, đôi mắt tuyệt vọng chiếu thẳng vào chàng trai trước mặt.-“... Taecyeon, anh bị làm sao vậy?”

-“Chẳng sao cả, anh có chút việc cần thanh toán với thằng chồng của em thôi, anh chẳng hề có ý định làm hại em...”-Taecyeon lại mỉm cười, sau đó quay mặt lại hỏi người phía sau.-“... Đúng không, Nickhun?”

Nickhun xót xa nhìn Yuri, nhưng vẫn gật đầu tán thành.

-“Taecyeon, từ nay em và anh sẽ không còn là anh em nữa!”-Yuri nói trong vô thức, lí trí đang bị lấn áp bởi sự căm hận.

-“Được thôi...”-Taecyeon nhún vai, cố ý gần từng chữ.-“... anh và em vốn dĩ đâu phải là anh em!”

Câu trả lời dừng đọng từ phía bên kia như một đòn tâm lí đè nặng lên trái tim Yuri...

“Không phải là anh em sao?”

Yuri bắt đầu mất bình tĩnh... câu trả lời của Taecyeon đã gây ra một cú shock quá lớn ảnh hưởng đến tâm lí của Yuri...

Chìm sâu vào nỗi thất vọng và đau đớn tột cùng, vô thức trên gương mặt Yuri xuất hiện một vệt nước dài... là nước mắt của một nỗi đau quá lớn...

...

Viễn cảnh sự việc lúc Minhho bước đi...

Yuri lặng người nhìn theo bóng dáng Minhho từ phía sau, đôi chân bắt đầu cất bước đi theo...

-“Yuri.”-Giọng nói quen thuộc vang lên, khiến bước chân của Yuri khựng lại.

Đồng thời lúc đó, Nickhun ôm thật chặt Yuri từ phía sau.

-“Anh Taecyeon gặp tai nạn.”-Nickhun ghé sát tai Yuri thì thầm, một tay giữ ngang eo Yuri.

-“Tai nạn?”-Giọng nói Yuri thoáng run rẩy, đôi mắt chứa ánh nhìn đầy lo sợ, gấp gáp quay người nắm lấy tay áo của Nickhun lay lay.-“Anh ấy sao rồi?”

-“Nhanh rời khỏi chỗ này, anh ấy đang chờ em.”-Đôi mắt Nickhun không dám nhìn thẳng vào Yuri, ngoảnh mặt sang hướng khác điềm tỉnh đáp.-“Đi nào!”

Sự việc xảy ra quá nhanh, Yuri không kịp định thần để suy nghĩ... Lúc này tâm trí của Yuri hoàn toàn tập trung vào câu nói của Nickhun...

“Anh Taecyeon gặp tai nạn.”

Nickhun khoác vai Yuri, sau đó từ từ bước đi...

Sợi dây chuyền mà Yuri lúc nào cũng đeo bên mình được Nickhun nhấn tâm ném lại dưới mặt đất, dàn dựng một vở kịch đã được lên kế hoạch sẵn sàng thực hiện...

Phía trước, đối lập với bóng dáng nhỏ bé của thiên thần đang bước đi... Ác quỷ đi ngược chiều với hướng thiên thần...

... Một khoảng cách không thể nào với tới...

...

Taeyeon đứng dựa vào tường, đôi mắt vô cảm xen chút tia nhìn đau đớn lạnh lẽo quan sát Yuri...

Chợt Taeyeon ôm lấy đầu, cất tiếng gọi một cái tên quen thuộc...

-“Yona...”

Xoá nhoà những gì đang hiện hữu trong hiện tại, Taeyeon bắt đầu chìm đắm vào những mảng ký ức hạnh phúc...

...

Rầm

Một âm thanh va chạm lớn vang lên, chiếc cửa của nhà kho ầm thụp bỏ hoang được “vinh hạnh” đáp đất.

-“Đến rồi...”-Thứ âm thanh đó nhanh chóng lôi Taeyeon về hiện tại, dĩ nhiên không cần nhìn cũng biết đó là ai.

Minho đứng trước cửa, cho một tay vào túi quần, tay còn lại buông thõng trong không trung, theo sau là một toán cận vệ mặc vest đen nhìn vô cùng đáng sợ.

Mọi ánh mắt đều tập trung ở trước cửa...

Ác quỷ đứng đó... vẻ đẹp hoàn mỹ đến tàn nhẫn...

...

“Như một phép màu...”

... Anh đã tìm thấy em...”

20. Chương 20: War

Bỗng chốc cả nhà kho trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ, Minho vẫn giữ nguyên dáng vẻ kiêu ngạo ấy, đôi mắt lạnh lùng liếc sơ căn phòng tắm tối chỉ toàn bụi bặm...

Đôi mắt sắc bén bỗng dừng lại ở góc phòng, nơi người con gái Minho đã và đang cố gắng tìm kiếm...

Gương mặt Yuri vẫn còn lộ rõ vết nước mắt, đôi mắt đau đớn nhìn về phía Minho... đây là lần đầu tiên Minho trông thấy Yuri khóc...

Một lần nữa bản chất thật sự của ác quỷ đang ngủ yên lại trở dậy, cả người Minho đang toả ra một thứ sát khí ham muốn giết người...

Minho bắt đầu cất bước tiến thẳng về phía Yuri, những bước chân chậm rãi của Minho là đám cận vệ đang dần phá tan sự yên tĩnh ban nãy...

Bầu không khí yên lặng giờ đây được thay thế bằng sự căng thẳng đến ngạt thở, Minho vẫn cứ thế bước đến gần Yuri...

...

Từng bước, từng bước một...

... Khoảng cách giữa thiên Onew và ác quỷ đang dần được rút ngắn...

...

Đột ngột một bàn tay đưa ra chặn ngang Minho...

Minho dừng bước, đôi mắt vô cảm đang chứa những tia nhìn đáng sợ liếc nhìn chủ nhân của bàn tay ấy...

Gương mặt của Taeyeon bây giờ đang nở một nụ cười đều đặn, giọng nói như muốn gây chiến vang lên.

-"Cậu nghĩ cậu đang làm gì vậy?"

Đúng như kế hoạch, Minho vẫn không dă động gì đến câu nói khiêu khích ấy, chuyển ánh nhìn từ Taeyeon sang Yuri ở phía sau.

Bàn tay Taeyeon bắt đầu thu thành nắm đấm, nụ cười trên môi ngày càng trở nên sắc nét hơn bao giờ hết...

Taeyeon giơ nắm đấm lên cao chuẩn bị một lực mạnh nhất có thể, đích đến là gương mặt điển trai của ác quỷ vẫn đang lặng lẽ quan sát người con gái của mình...

Tuy hành động của Taeyeon rất nhanh, nhưng khi nắm đấm kia sắp chạm đến Minho thì đã có một bàn tay đỡ lấy nắm đấm đó, sau đó một nắm đấm khác lại giáng thẳng vào người Taeyeon...

Tên cận vệ đó hất tay Taeyeon một cách mạnh bạo, nhìn Minho đang bẽ tay tạo ra những tiếng rắc rắc đáng sợ...

Người đỡ thay nắm đấm cho Minho là tên cận vệ đứng phía sau, nhưng người tốt bụng "tặng" cho Taeyeon một đấm lại chính là nạn nhân ảo trong kế hoạch của Taeyeon – Minho.

Taeyeon khụy xuống, cúi gầm mặt, một tay ôm bụng còn tay còn lại chống xuống sàn cố gắng giữ thăng bằng... Quả thật không thể xem thường Minho...

Chợt bàn tay Taeyeon lại cảm thấy vô cùng đau đớn, Taeyeon nhíu mày ngược nhìn theo bản năng vốn có...

Minho đang thản nhiên đập lên bàn tay của Taeyeon chống xuống đất, thậm chí càng lúc càng dùng lực mạnh hơn...

-"Tụi bây đứng đó làm gì, không thấy đại ca bị đánh à?!"-Một giọng nói ra lệnh khác vang lên, lập tức những tên bặm trợn có mặt trong đó lấy lại bình tĩnh... bắt đầu tham gia vào trận hỗn chiến. Sau mệnh lệnh sai khiến của mình, Nickhun nhanh chóng bước đến gần Minho, cố gắng hạ thủ từ phía sau.

Dĩ nhiên sẽ không có chuyện dễ dàng như thế, một tên cận vệ cao lớn khác lập tức chặn đường Nickhun, cặp kính đen của hắn càng khiến hắn trông đúng chất mafia.

Nickhun hiển nhiên sẽ không để lại lòng tự trọng của mình nơi này, bằng tất cả sức lực vốn có, trận ẩu đã lại bắt đầu.

...

Sau một lúc bị giày vò bởi nỗi đau mà Minho gây ra ở bàn tay, chợt cảm giác nhẹ nhõm vì thoát khỏi đau đớn khiến gương mặt Taeyeon giãn ra, thoải mái hơn rồi...

Minho nhấc chân lên, lạnh lùng nhìn Taeyeon đang thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười nhạt.

Bàn chân ấy lại một lần nữa đập xuống bàn tay "đáng thương" của Taeyeon bằng một lực cực mạnh...

-"Dám đụng vào đồ của tôi, xem ra anh chán sống rồi."-Minho vẫn tiếp tục hành động của mình, giọng nói lạnh lẽo mang tính chất uy hiếp vang lên.

Taeyeon vẫn cố gắng chịu đựng không phát ra những tiếng rên đau đớn, đôi mắt căm hận nhìn Minho đang đứng trước mặt.

-“Chỉ được thế này thôi?”-Vẫn giọng nói đó, nhưng lần này là chất giọng khinh thường rõ rệt của Minho dành cho Taecyeon.

Minho lại một lần nữa nhấc chân lên, nhưng lần này bước chân lại đáp đất...

Nhìn tên vệ sĩ đang đứng quan sát từ nãy đến giờ, Minho hất mặt về phía Taecyeon ra hiệu cho tên đó, sau đó bước lại hướng Yuri đang bị trói.

...

Trước mắt Yuri giờ đây là một trận hỗn chiến, tầm nhìn của Yuri đang dần mờ đi... Một bóng người quen thuộc đang tiến đến gần Yuri từ trong cuộc ẩu đả kia...

Nhưng Minho một lần nữa lại bị ngăn chặn bởi một tên cao lớn khác, lần này người bị lôi vào cuộc chiến thực sự là Minho...

Tia hy vọng cuối cùng của Yuri đã bị dập tắt...

...

Phải mất một thời gian khá dài, đám đàn em của Taecyeon đã nằm la liệt dưới sàn, chỉ còn một vài tên vẫn đang tiếp tục “choảng” nhau với cận vệ của Minho...

Minho bước đến nơi Yuri ban nãy, nhưng chiếc ghế lúc này trống không, chỉ còn vương lại những sợi dây thừng trên thành ghế...

-“Chết tiệt!”-Trái tim Minho chợt rung lên, cả bóng dáng của tên Taecyeon cũng không thấy đâu, chỉ còn mỗi Nickhun đang đối phó với đám cận vệ cùng một vài tên đàn em.

...

Đưa đôi mắt thất thần quan sát xung quanh căn phòng, Minho thấy hai bóng dáng thấp thoáng ở ngoài cửa phụ...

...

Chiếc cửa phụ ấy nối liền ra vách đá ở bãi biển Sokcho thân thuộc, Taecyeon đầy thương tích đang cố gắng lôi Yuri đến thành chắn của vách đá.

Minho đuổi theo sau, bắt đầu mất bình tĩnh, đôi mắt cảm phần chiếu thẳng về phía Taecyeon...

Như biết trước Minho sẽ đuổi theo, Taecyeon kéo Yuri quay mặt lại đối diện với Minho, lại nở một nụ cười thâm độc.

-“Tiến thêm bước nữa, vợ của mày sẽ có một vết sẹo đấy!”

Một con dao nhỏ sắc bén được Taecyeon kề vào cổ Yuri, đắc ý nhìn Minho khiêu khích.

Minho dừng bước, vô cảm nhìn cảnh tượng trước mắt...

... Đến lúc rồi...

Rút từ trong túi áo ra một khẩu súng, Minho chìa thẳng về phía Taecyeon, đáng vẻ cương quyết... việc sử dụng súng đã quá quen thuộc mỗi khi gây chiến, nên khả năng bắn trúng của Minho rất cao và khoảng cách cũng khá gần.

Cả người Taecyeon khẽ run lên, sau đó gương mặt Taecyeon trở nên bình tĩnh một cách kỳ lạ...

Một vết máu nhỏ xuất hiện ở cổ Yuri, một vết rạch dài đau đớn... Gương mặt tái nhợt thiên thần lại xuất hiện một dòng lệ...

-“Chỉ cần mày bắn một phát, thì xem như vợ của mày cũng theo tao.”-Giọng điệu uy hiếp của Taecyeon khiến Yuri không thể tin được rằng người anh trai luôn luôn yêu thương mình lại nở làm như thế...

Không thể tin được...

Cánh tay đang giữ súng của Minho run lên, thấp dần rồi hạ xuống...

Một bàn tay khác nhanh chóng giật lấy khẩu súng, nhắm thẳng sau đó bắn về phía trước...

Đoàng

Một tay nghiệp dư chưa từng đụng đến súng như Nickhun dĩ nhiên sẽ bắn hụt, tệ hơn là người hướng phát súng đó lại chính là Yuri.

Cả người Yuri khụy xuống, Taecyeon phải dùng tay đỡ lấy Yuri...

Dòng máu đỏ từ bờ vai nhỏ nhắn cứ dần nhiều hơn, đậm sắc hơn, trái tim của Minho như ngừng đập... cả Nickhun cũng thế.

Do trông thấy Taecyeon kề dao vào cổ Yuri và thậm chí còn nở rạch một đường trên cổ của người con gái mình yêu thương, Nickhun mất bình tĩnh giằng lấy khẩu súng sau đó nhắm vào Taecyeon mà bắn... không ngờ lại hụt và tự làm chính Yuri bị thương.

Minho tức giận giật lại khẩu súng từ Nickhun, sau đó nhắm thẳng vào chân Taecyeon...

Đoàng

Phát súng thứ hai vang lên, lần này dĩ nhiên hoàn toàn trúng đích...

Nhưng cả người Taecyeon mất thăng bằng, sau đó lại nghiêng người đổ về phía vách đá, kéo theo Yuri đang yếu dần vì phát súng ban nãy cùng rơi xuống...

..

Nickhun vẫn như người mất hồn lặng người nhìn vào khoảng không, còn Minho nhanh chóng lao xuống nước tìm kiếm bóng hình thân thuộc.

...

Màn đêm phủ kín mặt biển, việc tìm kiếm một người bị thương ngã xuống biển tỉ lệ thành công thật sự rất thấp...

Vết thương của Yuri lúc này đang đau rất hơn bao giờ hết, nhưng cả người đã hết sức để vùng vẫy cố gắng thoát khỏi lưới hái của tử thần, cả người cứ thế chìm dần xuống đáy biển...

Chợt cả người Yuri được một người kéo lên khỏi mặt nước...

21. Chương 21: The Death

Sóng biển vẫn vô tình vỗ vào bờ, từng đợt sóng nhẹ nhàng cuốn trôi những vết tích còn đọng lại trên bãi biển Sokcho...

Taecyeon cố gắng kéo Yuri vào bờ, vết thương ban nãy giờ đây đang trở nên đau đớn hơn bao giờ hết...

Đặt Yuri nằm trên bờ biển, Taecyeon nhìn một bên vai đầm máu của Yuri mà cảm thấy vô cùng xót xa...

... Chính Taecyeon đã khiến Yuri phải chịu đựng nỗi đau này...

Đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Yuri, đôi mắt Taecyeon lộ rõ ánh nhìn ân hận...

-"Anh xin lỗi..."-Ngừng động tác thân mật ấy, giọng nói Taecyeon thoáng run rẩy.

Taecyeon quay mặt sang hướng khác, cảm giác tội lỗi đang vây kín tâm hồn của Taecyeon...

... Yoona...

Bóng người con gái thân thuộc ấy lại đẩy mặc cảm tội lỗi chìm sâu vào tiềm thức của Taecyeon...

Taecyeon đứng dậy, cố gắng lê từng bước chân nặng nề rời khỏi bãi biển...

...

Minho vẫn cố gắng tìm kiếm Yuri trong vô vọng... thật sự không thể đánh mất Yuri như thế này...

Ngược lại với Minho, Nickhun lại được chứng kiến cảnh Taecyeon đưa Yuri vào bờ từ xa, thật sự rất muốn chạy thật nhanh đến bên Yuri, ôm trọn thiên sứ đáng yêu đang dần mất đi sức sống...

Nhưng đôi chân vẫn không nghe lời, cứ đứng yên một chỗ không thể bước đi...

Lúc này, Nickhun rất muốn bù đắp những tổn thương hay mất mát của Yuri do chính mình gây ra, chỉ trách tại sao chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì hơn...

Đột ngột tiếng bước chân dồn dập vang lên, Nickhun giật mình quay mặt lại... là toán cận vệ của Minho, nhưng có vài tên đang chia súng về phía Nickhun...

Minho vẫn không hề hay biết Yuri đã được đưa vào bờ, cảm giác sắp mất một thứ gì đó cực kỳ quan trọng khiến Minho dần mất bình tĩnh, mọi giác quan đều biến mất, chỉ còn sót lại suy nghĩ một tia hy vọng cuối cùng...

Đám cận vệ tiến đến gần Nickhun, nhưng nhanh chóng chuyển ánh mắt từ Nickhun sang hướng Nickhun đang nhìn.

-“Thiếu gia!”-Một tên cận vệ cất tiếng gọi, gấp gáp chống hai tay lên thành chắn của vách đá, cố gắng gọi Minho.

Nhưng Minho vẫn tiếp tục tìm kiếm, nhanh chóng lặn sâu xuống đáy biển... mọi âm thanh dường như không còn chút ảnh hưởng đến Minho.

Tên cận vệ chuẩn bị tư thế nhảy xuống vách đá, nhưng bàn tay của Nickhun đã chắn ngang, không cho tên cận vệ ấy tiếp tục hành động ban nãy.

“Đưa tôi khẩu súng.”-Bằng chất giọng thuyết phục nhất, Nickhun đưa một tay ra không trung, nét mặt vô cùng điềm tĩnh.-“Các người muốn hấn kiệt sức mà chết?”

Bất giác, một tên cận vệ khác lập tức đưa khẩu súng của mình cho Nickhun, tự trấn an mình và đặt niềm tin vào chàng trai trước mặt.

Nickhun cầm khẩu súng trên tay, sau đó chia thẳng lên trời...

Đoàng

Đúng như dự đoán của Nickhun, phát súng này quả nhiên thu hút sự chú ý của Minho... Minho dừng ngay việc tìm kiếm, nhìn về nơi phát ra tiếng súng ấy...

Đôi mắt Minho dừng lại ở Nickhun đang cầm khẩu súng trên tay, đáng vẻ điềm nhiên như không có gì đang làm Minho cảm thấy khó chịu.

Nhưng ngay sau đó, Minho lập tức quay mặt đi, tiếp tục công cuộc tìm kiếm...

-“Yuri đã được đưa vào bờ.”-Nickhun dùng hết sức gần giọng, sau đó hất mặt về phía bãi biển cách Minho không xa.-“Nếu cứ phí thời gian vào việc tìm kiếm vô ích này, anh sẽ mất Yuri đấy.”

Minho lập tức nhìn về hướng đó, cố gắng bơi vào bờ nhanh nhất có thể...

Đám cận vệ cũng nhanh chóng rời khỏi đó, mục tiêu tiếp theo là ở bãi biển Sokcho... nhưng vẫn còn một tên cận vệ nán lại, đôi mắt khâm phục của tên đó chiếu thẳng vào người Nickhun.

-“Đưa tôi khẩu súng.”-Hắn đưa tay ra trước mặt Nickhun, giọng nói dứt khoát.

Hiểu ý, Nickhun nhanh chóng đặt khẩu súng vào bàn tay trước mặt, sau đó tiếp tục quan sát tình hình trên bãi biển.

Tên cận vệ ấy lập tức quay bước bỏ đi...

Huych

Nickhun khuyu xuống đất, một tay để lên thành chấn, tay còn lại chống xuống đất... cả người Nickhun run lên, một giọt nước trong suốt đáp đất...

Dáng vẻ ấy nhìn từ phía sau... thật đau đớn...

...

“Cuối cùng...

... Tôi cũng có thể làm được gì đó cho em...”

...

Minho lặng người đứng nhìn Yuri...

Bóng dáng nhỏ bé ấy lúc này đang nhuộm đầy sắc màu của máu, đôi môi tái nhợt, làn da trắng hồng trước đây được thay thế bằng làn da trắng bệch không còn chút sinh khí, hơi thở yếu dần, đôi mắt nhắm nghiền đang chìm vào giấc ngủ say... có thể không bao giờ tỉnh lại nữa...

Cả người Minho khẽ run lên, thời gian lúc này trôi chậm... thật chậm...

Đám cận vệ cũng ngăn người nhìn cô chủ đáng yêu đang phải đối mặt với tử thần...

Minho nhẹ nhàng nâng người Yuri lên, bước chân càng lúc càng gấp gáp...

Một chiếc xe BMW đã chờ sẵn ở bên ngoài, Minho đặt Yuri vào trong xe, chiếc xe nhanh chóng đến bệnh viện...

...

–“Thất bại?”-Một bóng người ngồi tựa vào chiếc ghế sofa, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn người trước mặt.

Taeyeon không đáp, chỉ cúi gầm mặt, quỳ xuống trước mặt người ấy lên tiếng van xin.

–“Làm ơn thả Yoona ra, cô ấy vốn không hề liên quan đến chuyện này.”

Trên gương mặt kia nở một nụ cười, nhưng trong nụ cười ấy chứa đựng sát khí.

–“Được, Yoona sẽ bình an trở về.”

–“Vậy tôi xin phép!”-Taeyeon thoáng vui mừng, nhưng thật ra mọi chuyện không hề đơn giản như Taeyeon suy nghĩ.

Bóng Taeyeon khuất sau cánh cửa, gương mặt kia lại trở về với dáng vẻ tàn ác... –“Giết!”-Giọng nói dứt khoát ấy vang lên, lập tức một toán người bặm trợn cung kính cúi đầu nhận lệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

...

Yuri được đưa đến bệnh viện Seoul...

Minho lo lắng ngồi trước phòng cấp cứu, đám vệ sĩ cũng tản ra khắp bệnh viện, để phòng trường hợp xấu nhất...

Cạch

Ông bác sĩ lớn tuổi bước ra từ trong phòng cấp cứu, sau đó ông ta đẩy đẩy gọng kính, cất tiếng hỏi.

–“Ai là người thân của bệnh nhân Kwon Yuri?”

–“Tôi.”-Minho lập tức đứng dậy, sau đó tiến đến gần ông bác sĩ ấy.

–“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, nhưng nhóm máu AB trong bệnh viện hiện không đủ tiếp máu. Ngoài anh ra còn người thân nào khác không? Giờ này đã trễ rồi, chúng tôi không thể tìm được người hiến máu, phiền anh và người nhà của bệnh nhân đến phòng hiến máu làm xét nghiệm thử máu.”-Ông bác sĩ chậm rãi tuyên bố, sau đó lại bước vào trong phòng cấp cứu.

Nhóm máu AB? Đây vốn không phải nhóm máu của Minho...

Minho lập tức tập hợp đám cận vệ, nhưng chỉ còn khoảng năm đến sáu người...

Phòng thử máu lúc này được toán người mặc áo đen chiếm hầu hết diện tích, đám cận vệ của Minho đang làm thủ tục thử máu để hiến cho cô chủ của mình...

...

Bên ngoài bệnh viện, Taeyeon đưa mắt nhìn vào bên trong... hy vọng cô em gái bé nhỏ sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì...

Taeyeon khẽ thở dài, sau đó quay bước bỏ đi...

Đoàng

Một âm thanh lớn vang lên, tiếng súng thu hút bao nhiêu ánh nhìn của mọi người gần đó...

Taeyeon ôm lấy một bên ngực, từ từ khụy xuống... cuối cùng cả thân người cũng đáp đất...

...

Chiếc xe đẩy màu trắng nhanh chóng đưa Taeyeon vào phòng cấp cứu...

... Quá trễ rồi...

...

Một cô y tá cầm trên tay kết quả xét nghiệm của đám cận vệ Minho, sau đó nhẹ nhàng tuyên bố.

-"Trong tất cả những người vừa thử máu, không ai thuộc nhóm máu AB."

Rầm

Theo sau câu nói của cô y tá, Minho tức giận đập mạnh tay vào tường, gần giọng.

-"Cô vừa nói gì?"

-"Ồ... không... không ai thuộc nhóm máu AB cả."-Cô y tá tái mặt nhìn Minho, hoảng sợ trả lời.

-"Chết tiệt."-Minho lúc này đang tức giận hơn bao giờ hết... từng giây phút trôi qua, tính mạng của Yuri càng trở nên nguy kịch.

..

Đột ngột cánh cửa phòng xét nghiệm được đẩy ra một cách gấp gáp, một cô y tá trẻ tuổi khác đang thở gấp, sau đó từ từ lên tiếng.

-"Một... một nạn nhân... thuộc nhóm máu AB vừa tử vong, nhanh đến phòng cấp cứu lấy máu."

Lập tức hai cô y tá nhanh chóng rời khỏi phòng, Minho và cả đám cận vệ cũng bước theo sau...

..

Khoảng thời gian chờ đợi trước phòng cấp cứu đối với Minho dài như cả thế kỷ, thật sự lúc này trong tâm trí Minho chỉ tồn tại mỗi hai chữ "Yuri" mà thôi...

Cạch

Cánh cửa phòng cấp cứu lại một lần nữa được mở ra, ông bác sĩ ban nãy nhìn Minho đầy hạnh phúc.

-"Rất may được tiếp máu kịp thời, bệnh nhân đã qua khỏi nguy kịch, nhưng thời gian điều trị sẽ rất lâu và đau đớn... có lẽ nếu không được dùng thuốc giảm đau, bệnh nhân sẽ không thể chịu đựng sự đau đớn của vết thương này... thậm chí có thể để lại di chứng."-Nói đến đây, ông bác sĩ lắc đầu ngán ngẩm.

Minho lặng người trước câu nói của ông bác sĩ...

... Để lại di chứng cũng được...

... Chỉ cần Yuri còn sống, nhất định Minho sẽ bảo vệ Yuri...

Đám cận vệ cũng thở phào nhẹ nhõm...

... Lúc này, sau cánh cửa phòng cấp cứu, trên gương mặt thiên thần vô thức rơi lệ...

22. Chương 22: Wake Up

Từng ngày dài lặng lẽ trôi qua, nối tiếp những chuỗi ngày mệt mỏi...

Bên ngoài phòng bệnh mang số 302, tên cận vệ mặc vest đen đang đứng chặn trước cửa phòng, dáng vẻ nghiêm túc đến đáng sợ ấy khiến bầu không khí trong bệnh viện thêm phần căng thẳng...

Minho ngồi yên trước chiếc giường bệnh, đôi mắt vô cảm chiếu thẳng vào người con gái đang yên giấc trên chiếc giường ấy...

Ba ngày rồi... cô vợ búống bình này vẫn chưa chịu tỉnh giấc, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ dài vô tận...

Khẽ thở dài, ánh mắt Minho dừng lại ở gương mặt Yuri, trong ánh nhìn của đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp đó xen lẫn chút ngạc nhiên và đau xót...

Đưa tay nhẹ nhàng gạt giọt nước mắt trong suốt trên gương mặt tái nhợt của Yuri, Minho cảm thấy trái tim mình như ngừng đập... thật khó thở...

Bàn tay Minho khẽ run lên, sau đó Minho đứng dậy, rời khỏi phòng...

Bước chân Minho khựng lại ở trước cửa, vọng nói lạnh lùng mang tính chất ra lệnh vang lên, đôi mắt lạnh lùng của Minho nhìn tên cận vệ đang đứng trước cửa.

-“Không để bất cứ ai vào phòng.”

Buông câu nói mệnh lệnh ấy, Minho bước nhanh ra khỏi phòng... thật sự Minho vẫn chưa thể quên được cái cảm giác đau lòng vì một ai đó rất quan trọng, ngay cả Sulli vẫn chưa từng mang đến cho Minho cảm giác này...

...

Vẫn không thể yên tâm về vết thương mình gây ra cho Yuri, Nickhun đã bao lần đến bệnh viện thăm Yuri, nhưng lần nào cũng chỉ có thể ngắm nhìn Yuri từ xa...

Gương mặt đáng yêu ấy vẫn không hề thay đổi chút nào, sắc mặt tái nhợt không chút sức sống, khác hẳn dáng vẻ nghịch ngợm hàng ngày, đôi mắt vẫn nhắm nghiền đưa Yuri chìm sâu vào giấc ngủ dài vô tận...

Nickhun lấy hết can đảm bước đến trước phòng bệnh của Yuri...

... Không phải do sợ hãi Minho, mà do không thể nào có đủ dũng khí đối diện với Yuri sau khi đã gây ra vết thương trên bờ vai nhỏ nhắn đó...

Đưa tay nắm lấy tay cầm của cánh cửa gỗ, Nickhun từ từ xoay nhẹ tay cầm, cánh cửa đang dần được mở ra...

Một bàn tay khác chặn ngang trước mặt Nickhun, tên cận vệ đang nhìn sang hướng khác, nhưng theo phản xạ vẫn cản Nickhun lại, không để Nickhun tiếp tục hành động đó.

-“Không được phép tự ý vào phòng.”-Giọng nói đúng chất mafia vang lên, thực hiện đúng mệnh lệnh của cậu chủ là trách nhiệm của những tên như hắn.

Gương mặt của Nickhun từ từ lọt vào tầm mắt của tên cận vệ đó, gương mặt mà tên cận vệ này đã vô cùng kính nể sau sự kiện đình đám mấy ngày trước...

-“Tôi chỉ muốn vào xem cô ấy thế nào.”-Nickhun cúi gầm mặt đáp, giọng nói pha chút thất vọng.

Lại một lần nữa vô thức, tên cận vệ ấy lập tức thu tay về, hất mặt vào phòng bệnh ra hiệu cho Nickhun... Đây là lần đầu hắn dám làm trái ý cậu chủ, nhưng chàng trai trước mặt lại mang đến cho hắn cảm giác tin tưởng và toàn tâm toàn ý làm theo lời Nickhun....

Cánh cửa phòng mở ra, sau đó lại từ từ khép lại...

Nickhun chậm rãi bước đến phía giường bệnh của Yuri, mỗi lúc một gần do khoảng cách đang được Nickhun từ từ rút ngắn...

Từng đường nét trên gương mặt Yuri dần trở nên rõ rệt hơn, sắc nét hơn mỗi khi Nickhun bước thêm một bước chân...

Khuôn mặt xinh xắn luôn toả sáng trước ánh nắng buổi sớm, nhưng tại sao hôm nay lại trông thiếu sức sống đến thế? Ngay cả ánh sáng ban mai cũng không thể đem về vẻ đẹp đáng yêu mọi ngày, thay vào đó gương mặt Yuri lại càng trở nên ảm đạm, nhợt nhạt hơn...

Chiếc cổ nhỏ nhắn của Yuri hiện đang được băng bó bởi một lớp băng trắng, nhưng đây không phải là thứ khiến Nickhun ân hận... những mặc cảm tội lỗi đều do vết thương ẩn sau lớp áo bệnh nhân kia... một phát súng ghim thẳng vào bờ vai nhỏ nhắn...

Nickhun đưa mắt nhìn Yuri, bàn tay vô thức vuốt nhẹ gương mặt ấy...

Khi bàn tay vừa chạm nhẹ vào khuôn mặt của Yuri, Nickhun chợt cảm thấy khó thở, trái tim một lần nữa đập loạn cả lên...

Mặc dù Nickhun đã bao lần tự nhủ với bản thân phải cố gắng quên Yuri, xem Yuri như một người bạn hay một cô em gái nhỏ nhưng lần này thứ tình cảm không đáng có lại một lần nữa lần áp lí trí khiến Nickhun càng chạm vào Yuri thì lại càng muốn tiến xa hơn so với việc thoả mãn khi ngắm nhìn Yuri từ xa...

Nickhun nhìn Yuri vẫn không hề có bất kì dấu hiệu tỉnh lại trên giường, sau đó từ từ gập người xuống...

-“Làm gì vậy?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, mọi hành động hay bất kì cử chỉ nào khác trong phòng chợt dừng lại...

Dĩ nhiên Nickhun cũng giật mình sau khi nghe thấy giọng nói đầy sát khí đó, từ từ quay mặt lại...

Minho đứng sau lưng Nickhun, khẽ nhú mào tỏ thái độ không mấy hài lòng về hành động đang dang dở của Nickhun, đôi mắt màu hổ phách đang dần tối sầm lại...

-“Dừng dùng bàn tay đó chạm vào cô ấy.”-Minho giữ nguyên nét mặt, nhưng trong chất giọng xen lẫn chút khinh thường.

Không một tiếng đáp lại...

Nickhun đứng dậy, đối diện với Minho, đôi mắt khiêu khích chiếu thẳng vào người đối diện, cố ý gần giọng.

-“Nên nhớ, tôi vẫn chưa từ bỏ Yuri.”-Theo sau lời tuyên bố ấy, Nickhun vỗ nhẹ vai của Minho, tiến thêm một bước chân.-“Chăm sóc cô ấy cho tốt vào.”

Bước chân của Nickhun lại bắt đầu di chuyển, bóng người từ từ khuất sau cánh cửa phòng bệnh...

Lại thêm hai ngày trôi qua...

Trên chiếc giường bệnh, hàng mi dài trên gương mặt Yuri khẽ lay động, sau đó từ từ mở mắt...

Một căn phòng chỉ toàn một màu trắng hiện ra trước mắt Yuri, lại thêm mùi thuốc y tế nồng nặc khiến Yuri cảm thấy khó chịu...

Yuri cố gắng ngồi dậy, một gương mặt quen thuộc lại lọt vào tầm mắt Yuri...

Minho đang gục đầu xuống cạnh giường, đôi mắt nhắm nghiền lại, dáng vẻ lúc này của ác quỷ khiến Yuri cảm thấy ảm áp kỳ lạ, cảm giác mệt mỏi ban đầu dần biến mất... Cứ thế, Yuri chỉ ngồi yên trên giường nhìn Minho, sắc mặt hôm nay đã khá hơn trước rất nhiều...

...

Trước ánh nắng buổi sớm, khuôn mặt ác quỷ càng trở nên sắc nét hơn, những đường nét hoàn mỹ dần được lộ ra trước ánh sáng...

Minho nhíu mày, sau đó từ từ ngẩng mặt lên thì lại bắt gặp một đôi mắt khác đang nhìn mình...

-“ Tỉnh rồi à? ”-Giọng nói Minho vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng thì lại hoàn toàn ngược lại, cảm giác vui mừng khi lại được nhìn thấy đôi mắt từ người đối diện từ từ biến mất...

... Đôi mắt tinh nghịch ngày trước giờ đây lại khiến Minho có cảm giác nhìn vào chiếc gương phản chiếu của chính mình...

... Một đôi mắt vô cảm...

Yuri vẫn nhìn Minho, sau đó gật nhẹ đầu...

-“ Em nằm xuống mau. ”-Lại chất giọng ra lệnh, nhưng lại nhẹ nhàng hơn so với mọi lần.

Minho cảm thấy hơi ngạc nhiên khi Yuri tỉnh giấc, thậm chí còn tự mình ngồi dậy...

Tuy biết rằng Yuri sẽ không cảm thấy đau đớn khi được dùng thuốc giảm đau, nhưng Minho vẫn không muốn có thêm bất kì thương tổn nào dành cho Yuri cả.

Yuri không đáp, sau đó nhẹ nhàng nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang vai, quay mặt vào tường...

Lần thứ hai trong ngày Minho cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ cũng có ngày cô vợ bướng bỉnh ngoan ngoãn như một chú mèo con. Ban nãy Minho còn đang định áp dụng biện pháp “bạo lực” để ép Yuri nằm xuống, nhưng không thể tin được rằng mọi chuyện đang dần trở nên dễ dàng như thế...

Nét mặt Minho dần dần lại, vẻ không hài lòng trên gương mặt Minho lúc này càng trở nên rõ rệt hơn...

Minho quay người bước ra khỏi phòng, không quên quay lại nhìn tên cận vệ đầy uy hiếp.

-“ Nếu cho bất cứ ai vào phòng thì đừng trách tôi. ”

...

-“ Tình trạng đã có phần tiến triển, nhưng cô Kwon vẫn còn phải điều trị vết thương ở vai trong một thời gian khá dài. ”-Vị bác sĩ trung niên chậm rãi tuyên bố với Minho, sau đó quay sang nhìn Yuri đang ngồi trước mặt, nở một nụ cười trấn an.-“ Đến giờ tiêm thuốc giảm đau rồi. ”

Một cô y tá cầm trên tay một hộp dụng cụ y tế tiến đến gần Yuri, đôi mắt lại nhìn Minho không rời...

Minho khẽ thở dài...

... Chợt một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay áo của Minho lay lay...

Theo phản xạ, Minho quay sang nhìn Yuri nghi hoặc...

Nhưng Yuri chỉ lắc lắc đầu, đôi mắt thất thần nhìn về phía cô y tá, rồi lại nhìn Minho.

-“ Đừng mà. ”

Giọng nói van xin ấy khiến trái tim Minho đập mạnh hơn, nhưng Minho chỉ dùng tay còn lại hất tay Yuri ra, gằn giọng.

-“ Em phải làm theo lời bác sĩ. ”-Minho quay mặt sang hướng khác, không thể đối diện với Yuri.

Chỉ cần liếc sơ hành động ban nãy của Yuri, con nít ba tuổi cũng biết Yuri sợ tiêm...

Những ngày khi Yuri hôn mê, ngày nào cũng được tiêm thuốc giảm đau, nhưng Yuri vốn không hề có bất cứ phản kháng gì khi chìm vào giấc ngủ dài...

Nhưng nếu vì đau lòng mà bắt buộc bác sĩ ngưng không tiêm nữa, thì Yuri sẽ không thể nào chịu nổi đau đớn của vết thương bên vai trái...

Yuri bắt lực nhìn Minho, cứu tinh của Yuri hoàn toàn không đứng về phía mình...

Cô y tá kia ngồi lên cạnh giường, giọng nói ngọt ngào vang lên cố gắng trấn an Yuri...

-“Sẽ không đau đâu.”

Tiếp theo cô ta lấy một ống tiêm có sẵn trong hộp dụng cụ ra...

Hình ảnh cái ống tiêm đáng sợ ấy càng khiến Yuri trở nên hoảng loạn...

... Một lần nữa Yuri lại đưa tay giật giật tay áo của Minho...

Cả người Minho run nhẹ, cố gắng giữ bình tĩnh...

Yuri lại tiếp tục giật giật tay áo, đôi mắt cầu cứu chiếu thẳng vào Minho...

Minho quay người lại, ôm Yuri vào lòng, sau đó lại một lần nữa gần giọng ra lệnh.

-“Nhắm mắt lại.”

Cũng không còn cách nào khác, Yuri đành ngoan ngoãn nghe theo, cả người run lên đầu sợ hãi...

-“Xong rồi.”-Cô y tá mỉm cười thân thiện, sau đó dán một miếng băng cá nhân vào tay Yuri.

Nhìn chiếc băng cá nhân trên tay, Yuri vẫn cảm thấy sự đau đớn ban nãy, nhưng lần này ít ra cũng không có cảm giác sợ hãi như lúc còn bé...

23. Chương 23: Sự Tàn Nhẫn Của Ác Quỷ

Một vài tia nắng sáng chói xuyên qua tấm màn cửa sổ, đem ánh sáng nhẹ nhàng đến cho cả căn phòng bệnh lạnh lẽo...

Yuri ngồi trên giường, đôi mắt thần thờ đang cố gắng sắp xếp từng chuỗi kí ức hỗn độn trong tâm trí vào ngày định mệnh hôm đó.

-“Cô Kwon, đến giờ tiêm thuốc rồi.”-Lại thêm một cô y tá trong chiếc váy tựa thiên sứ bước đến gần Yuri lạnh lùng lên tiếng, ẩn sâu trong nụ cười thân thiện trên khuôn mặt cô ta chứa đựng sự đố kỵ và ganh ghét.

-“Ồ... tôi vừa tiêm rồi mà.”-Yuri ngơ ngác hỏi, rõ ràng cách đây chưa được một giờ đã có một cô y tá khác đến tiêm, nhưng tại sao bây giờ lại phải tiêm nữa?

Tính từ sáng đến giờ, có lẽ cũng hơn bốn cô y tá khác nhau đến phòng tiêm thuốc giảm đau cho Yuri... đúng là kì lạ!

-“Tiêm rồi thì tiêm nữa, cô là bệnh nhân nên phải biết điều một chút!”-Cô y tá kia gắt lên, đôi mắt nhìn Yuri căm hận, sau đó lại dò xét xung quanh như tìm kiếm một thứ gì đó.

Cô ta đặt hộp dụng cụ lên bàn, sau đó quay sang Yuri hỏi, giọng nói trở nên dịu dàng và mơ mộng.

-“Anh của em đâu rồi?”

-“Anh ta không phải anh của tôi.”-Yuri trả lời dứt khoát, nhìn cô y tá trước mặt khó chịu.

Cô y tá thoáng thất vọng sau khi nghe câu trả lời của Yuri... vì nếu không phải anh trai, tất nhiên sẽ là người yêu rồi...

Lấy lại nét mặt bình thản, cô ta lấy một ống tiêm từ hộp dụng cụ, tiếp theo lại mạnh bạo kéo tay Yuri về phía mình.

-“Này, cô làm gì vậy?”-Yuri ra sức giằng tay lại, do lực khá mạnh nên vết thương trên vai bắt đầu xuất hiện cảm giác đau đớn tột cùng, nhưng Yuri vẫn cố gắng gần giọng.-“Đã bảo tôi không muốn tiêm!”

Nhưng lời nói của Yuri lúc này hoàn toàn là con số không, cô ta vẫn không hề để tâm, thậm chí còn dùng lực siết mạnh tay của Yuri như trút hết cơn giận dữ trong lòng...

-“Cô chán làm y tá rồi phải không?”-Giọng nói lạnh lùng cất lên khiến cô y tá kia ngạc nhiên dừng động tác kéo tay Yuri, ngượng ngùng cúi thấp đầu ra về vô tội...

Minho đứng tựa vào cửa, nhú mồm nhìn chiếc cổ tay đỏ ửng sau lần giằng co lúc nãy của Yuri, vẫn là chất giọng băng giá khiến người khác rùng mình.

-“Nếu cô còn dám lặp lại chuyện này một lần nữa, đảm bảo cô sẽ không còn cơ hội nào bước chân vào bất cứ cái bệnh viện nào nữa...”-Từ từ bước chân Minho chậm rãi bước đến chỗ cô y tá, sau đó nâng mặt cô ta lên, nói đều đều.-“... thậm chí cô còn có thể sống cả cuộc đời còn lại trong cái bệnh viện này với thân phận là một bệnh nhân đây.”

Nói xong, Minho hất gương mặt đang tái dần vì sợ hãi của cô ta ra, tiếp tục nói.

“Tiêm gì thì nhanh lên, vợ tôi cần nghỉ ngơi. Lần sau cô nên biết điều một chút.”

Vẫn như mọi lần, Minho ngồi lên cạnh giường ôm Yuri vào lòng, tiếp tục công việc trấn an cô vợ bé bỏng trong vòng tay của mình. Yuri thật sự mệt mỏi với việc dùng thuốc giảm đau như thế này, vết thương trên vai nhờ hiệu lực của thuốc nên hoàn toàn không cảm thấy đau đớn gì nhiều, nhưng trước mắt Yuri đã thấy được cánh tay đáng thương của mình sắp “tan nát” vì bị tiêm quá nhiều...

Bàn tay cô y tá đang run run lên vì tức giận, nhưng cảm giác lo sợ vì ánh nhìn uy hiếp của Minho càng khiến cô ta cảm thấy mất bình tĩnh, mũi kim trên ống tiêm cũng bắt đầu run theo bàn tay ấy...

-“Làm vợ tôi đau một thì tôi sẽ khiến cô đau mười!”-Minho quan sát cô ta từ nãy đến giờ, hành động của cô ta khiến Minho cảm thấy không mấy tin tưởng, trừng mắt uy hiếp cô ta...

Nhưng cái dáng vẻ ấy lại khiến gương mặt cô y tá kia đỏ ửng, đôi mắt thẫn thờ nhìn gương mặt đang dần trở nên u ám của Minho... dường như Minho trong trạng thái tức giận cũng có thể đánh gục vô số những cô gái “mê trai” khác...

Cô ta chờ người nhìn Minho một lúc, sau đó lấy lại tinh thần, cố gắng giữ bình tĩnh tiêm thuốc cho Yuri... mặc kệ vậy, chỉ cần ngắm nhìn Minho thôi là cũng quá đủ rồi...

-“Uhm...”-Yuri nhú mồm, cảm giác nhức nhối quen thuộc này không biết đã phải trải qua bao nhiêu lần, nhưng Yuri vẫn chưa thể làm quen được với nó.

Cô y tá kia chậm rãi rút kim tiêm ra, nhanh tay đặt một miếng băng cá nhân vào tay Yuri, sau đó nhìn cả hai người cười gượng.

-“À, xong rồi.”

Không hiểu sao mỗi lần các cô y tá lạ mặt đến tiêm, cảm giác mệt mỏi lại nhân đôi khiến tầm nhìn của Yuri dần mờ đi...

Đôi mắt của Yuri dần khép lại, cả người không còn chút sức lực nào, dần chìm vào giấc ngủ một cách thoải mái...

-“Yuri.”-Không hề có bất kỳ động tĩnh của người kế bên, mọi khi mỗi lần tiêm xong, Yuri luôn lập tức đẩy mạnh Minho ra, nhưng sao lần này lại không hề có chút phản ứng nào cả.

Minho lay nhẹ người Yuri, nhưng gương mặt nhỏ bé đó đang gục lên vai Minho, đôi mắt nhắm nghiền lại...

-“Yuri, em sao vậy?”-Minho nâng mặt Yuri lên, vỗ nhẹ vài cái vào gương mặt đó, nhưng vẫn không hề có bất cứ dấu hiệu nào khác ngoài tiếng thở đều của Yuri. Bắt đầu mất bình tĩnh, Minho quay sang nhìn cô y tá đang đứng trước mặt quát lớn.-“Chết tiệt! Cô nhìn cái gì, mau gọi bác sĩ!”

Cô y tá đó gật gật đầu, sau đó hốt hoảng chạy ra khỏi phòng...

Trên bàn, chiếc hộp dụng cụ vẫn để nguyên ở chỗ cũ, nhưng không một ai chú ý đến sự có mặt của nó...

...

-“Các người chữa trị như thế này đây hả?”-Minho tức giận quát vào mặt ông bác sĩ, thật sự cách cư xử của bệnh viện này khiến Minho không mấy hài lòng.

-“Cậu bình tĩnh, có gì từ từ giải quyết.”-Ông bác sĩ điềm tĩnh nhìn Minho, nhưng trong lòng đang vô cùng sợ hãi.

-“Chỉ trong một buổi sáng mà tiêm thuốc giảm đau đến tận năm lần? Ban đầu tôi tin tưởng để mặc các người muốn làm gì thì làm, cuối cùng lại khiến cô ấy thành ra thế này?”-Minho vẫn giữ nguyên nét mặt đó, nhưng sự vô cảm trên gương mặt đang dần trở về với dáng vẻ thực sự của ác quỷ. -“Năm lần trong một buổi sáng?”-Nét mặt ông bác sĩ lộ rõ vẻ ngạc nhiên, giọng nói run rẩy lặp lại một lần nữa với một dấu chấm hỏi đang dần lớn hơn, sau đó ông ta từ tốn giải thích.-“Hắn có gì nhầm lẫn ở đây, liều lượng thuốc giảm đau là ba lần một ngày. Tôi sẽ kiểm tra lại.”

Nói rồi, ông bác sĩ gọi một cô y tá lại gần, bắt đầu ra lệnh.

-“Cô đến gọi Nayong đem sổ ghi chép đến đây.”

Cô y tá kia gật nhẹ đầu, sau đó quay gót bước đi, dần khuất sau cánh cửa phòng bệnh...

..

-“Tại sao trong một buổi sáng bệnh nhân Yuri lại phải tiêm đến tận năm lần?”-Ông bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, nhìn cô y tá Nayong tra hỏi.

-“Sáng nay cháu chỉ đến tiêm cho cô Kwon một lần khi cô ấy vừa tỉnh dậy, đến giờ vẫn chưa tiêm lần thứ hai mà.”-Cô y tá hết sức ngạc nhiên sau câu hỏi của ông bác sĩ, lập tức trả lời mà không cần suy nghĩ.

-“Ngoài cô gái này, vẫn còn bốn cô gái khác.”-Minho lạnh lùng nhìn ông bác sĩ trước mặt, tiếp theo lại nhìn sang cô y tá tên Nayong.

Lại một câu nói khiến ông bác sĩ tròn tròn mắt ngạc nhiên, nhưng người như Minho không thể nào nói sai được. Ông ta nhìn y tá Nayong, khẽ đằng hắng rồi lại bắt đầu lên tiếng.

-“Gọi tất cả những cô y tá trực sáng nay đến đây.”

-“Không cần.”-Minho lên tiếng cắt ngang lời nói của ông ta, hất mặt về tên cận vệ đang đứng kế bên hạ lệnh.-“Đưa các cô y tá từ sáng đến giờ từng vào phòng đến đây.”

-“Vâng, thiếu gia.”-Tên cận vệ cung kính cúi đầu, lùi về phía sau rồi khuất sau cánh cửa.

Cả ông bác sĩ lớn tuổi và các cô y tá đang đứng trong phòng đều cảm thấy bất an trước Minho...

Nhưng ánh mắt Minho chỉ có một điểm dừng... nơi Yuri đang nhắm nghiền đôi mắt, trên cổ tay đang ghim một sợi dây truyền nước biển...

Bốn cô y tá nhanh chóng được tên cận vệ lôi đến phòng bệnh của Yuri, gương mặt cô nào cũng căng thẳng và lộ rõ vẻ sợ hãi...

-“Các cô lấy quyền gì mà vào tiêm cho bệnh nhân Kwon Yuri?”-Lại một câu hỏi nghi vấn được ông bác sĩ lớn tuổi đưa ra, đôi mắt ông ta có pha lẫn chút tức giận.

Không một tiếng trả lời...

-“Tôi trực theo phân công!”-Một trong số bốn cô y tá đó lên tiếng phản bác, giọng nói quả quyết của cô gái đó như đang lên án kết tội người khác vu oan cho mình. Đó là cô y tá tiêm cho Yuri cuối cùng...

Minho ngồi bên cạnh giường của Yuri, chỉ chú tâm quan sát gương mặt của cô vợ đáng yêu, nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé kia như đang cố gắng xoa dịu những nỗi đau mà chủ nhân nó đã phải gánh chịu...

Cuộc đối thoại trong phòng vẫn được tiếp tục...

-“Ai phân công cho cô?”-Vẻ mặt ông bác sĩ đang hết sức khó coi, cố gắng kìm chế không nổi giận trước mặt bệnh nhân.

-“Tôi không biết, nhưng có người bảo tôi vào tiêm.”-Không thể tin được cô ta lại có thể lấy được một cái có khó tin như vậy, nhưng cô ta vẫn cố gắng cứu vãn cho nhân phẩm của mình...

Ba cô y tá còn lại thì lại đưa ánh mắt “yêu thương” chiếu thẳng vào Minhho phía sau lưng ông bác sĩ, thỉnh thoảng gương mặt còn đỏ ửng lên...

Chợt chiếc hộp dụng cụ của cô y tá “bất thường” lúc này hiện ra trước mắt Minhho, chiếc hộp vẫn nằm ngay ngắn trên bàn...

Minhho đứng dậy, bước đến cạnh chiếc bàn, mở hộp dụng cụ ra...

Bên trong có vô số ống tiêm cùng loại, Minhho cười nhạt, cầm ra hai ống tiêm...

Đưa cho cô y tá Nayong đứng sau lưng ông bác sĩ một ống tiêm, còn một ống tiêm Minhho cầm trên tay, nhẹ nhàng mở nắp, chiếc kim tiêm nhỏ hiện ra, mang một sắc màu của kim loại...

Minhho bước qua mặt ông bác sĩ, ấn mạnh cô y tá đang cố gắng phủ nhận việc làm sai trái của mình vào tường, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm...

Dùng một tay giữ lấy cô ta, Minhho cúi đầu nhìn vào tay cô ta, nhanh chóng ghim ống tiêm trên tay vào đó, dĩ nhiên sẽ không nhẹ nhàng như việc tiêm cho bệnh nhân...

“Cảm giác thế nào?”-Minhho cười nhạt nhìn cô ta, sau đó ấn mạnh ống tiêm hơn.-“Vợ tôi còn đau hơn thế này gấp ngàn lần.”

Tất cả mọi người trong phòng đều tái mặt nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này Minhho đã hoàn toàn trở về với dáng vẻ thật sự của một ác quỷ tàn nhẫn...

Cô y tá kia hoảng sợ nhìn Minhho, không dám kêu la nửa lời... vì cô ta biết rõ, càng tỏ ra đau đớn thì Minhho sẽ còn làm mạnh tay hơn.

Minhho rút mạnh ống tiêm ra khỏi tay cô ta, ném mạnh xuống đất, một vệt máu đỏ chảy dài theo một đường thẳng... giọt máu đầu tiên nhẹ nhàng đáp đất...

“Nói! Cô tiêm cho Yuri loại thuốc gì?”-Trùng mắt nhìn cô ta, chất giọng uy hiếp của Minhho vang lên, do mọi lần không để ý nên Minhho không để tâm đến màu sắc của thuốc trong ống tiêm, sắc màu của ống tiêm lần này nhạt hơn màu của thuốc giảm đau.

“Là thuốc ngủ...”-Y tá Nayong cầm ống tiêm Minhho đưa cho mình lúc này trên tay nhẹ nhàng trả lời, vốn dĩ cùng là y tá nên chỉ cần nhìn sơ cũng biết đây là ống tiêm loại gì.-“... loại nhẹ.”

Cả người ông bác sĩ run lên, cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, ông ta tức giận quát vào mặt các cô y tá kia.

“Các cô làm như thế này có mục đích gì? Tại sao lại làm như thế?”

Nhưng vẫn là một sự im lặng đến đáng sợ, cả bốn đôi mắt sợ sệt xen lẫn ngưỡng mộ chiếu thẳng vào Minhho...

Chắc không cần nói cũng biết được lí do là gì...

“Ừm... ừm...”

Một tiếng rên nhỏ phát ra từ chiếc giường bệnh, trong bầu không khí như thế này thì đủ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng.

Minhho nhanh chóng bước đến bên cạnh giường của Yuri, đôi mắt kia vẫn nhắm nghiền lại, nhưng đôi môi lại mím chặt, gương mặt lộ rõ nét đau đớn...

Yuri vô thức đưa tay ôm lấy bờ vai đang vô cùng đau rát của mình, đôi mắt bắt đầu chảy dài những giọt nước mắt trong suốt...

“Thôi chết, thuốc giảm đau hết hiệu lực rồi!”-Y tá Nayong như hiểu được việc gì đang xảy ra, vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng...

“Ừm... A...”-Yuri bắt đầu cảm thấy sự đau nhói ở bờ vai, mặc dù hiệu lực của thuốc ngủ vẫn còn nhưng sự đau đớn vẫn không thể biến mất...

Ánh nhìn đáng sợ của ác quỷ trong tích tắc được thay thế bằng ánh nhìn xót xa...

24. Chương 24: Hurt

Minho bắt lực nhìn Yuri đang phải đối diện với nỗi đau hiện hữu trên bờ vai nhỏ bé, cả người Yuri run lên, bàn tay vô thức ôm chặt nơi đang vô cùng đau rất...

Những ánh mắt khác nhau lúc này đang tập trung về một phía, nơi phát ra những tiếng rên nhỏ nhưng lại chứa đựng vô vàn đau đớn...

Tất cả những người đang có mặt trong phòng bệnh đang nín thở, đưa đôi mắt lặng lẽ quan sát bóng người nhỏ bé đang nằm trên giường...

-“Ừm... ừm...”

Đôi mắt màu hổ phách đang dần tối lại, từ từ bước đến bên cạnh giường...

Nhưng mọi hành động chỉ dừng lại ở mức đó... Minho lặng người nhìn Yuri đang mím môi, những giọt nước mắt cứ buông bình chạy dài trên gương mặt ấy...

Minho biết rõ, lúc này dù có làm gì cũng không thể khiến vết thương trên vai kia giảm bớt sự nhức nhối nơi bờ vai, thậm chí còn có thể làm nó càng đau hơn...

Cách duy nhất lúc này là phó mặc mọi chuyện cho thời gian...

... Thật sự bất lực...

Bàn tay Minho bắt đầu đưa vào không trung...

Sắp rồi... sắp chạm đến rồi...

-“Hức...”

Tiếng nấc đầu tiên từ gương mặt phía bên kia khiến tay Minho khựng lại, cảm giác bất lực lại vây kín tâm hồn của Minho... gương mặt ác quỷ dần lộ rõ vẻ xót xa...

Nhịp tim bắt đầu đập chậm lại, ngay cả việc thở cũng trở nên khó khăn...

...

“Anh thật vô dụng...”

... khi chỉ biết đứng nhìn em đau đớn...”

...

-“Anh ơi, phiền anh tránh ra.”-Y tá Nayong vỗ nhẹ vai Minho nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở, gương mặt thoáng ửng đỏ.

Minho lập tức tránh sang một bên, nhưng khoảng cách vẫn đủ để quan sát Yuri. Cô y tá Nayong đã quay lại với hộp dụng cụ trên tay, sau đó cô ta lấy một ống tiêm ra...

... Cứ như mọi lần mà làm...

...

Từ từ rút mũi kim ra khỏi tay Yuri, y tá Nayong nhẹ nhàng dán miếng băng cá nhân vào chỗ ấy, đứng dậy nhìn Minho cười khiêm tốn...

-“Tuy đã tiêm thuốc giảm đau, nhưng có lẽ phải mất một khoảng thời gian khá dài để thuốc bắt đầu phát huy hiệu lực...”-Chất giọng ấy bắt đầu nhỏ dần, nụ cười ấy vẫn hiện hữu trên môi.-“... có lẽ cô Kwon vẫn phải chịu đựng cho đến lúc thuốc bắt đầu hiệu nghiệm.”

Không thể làm gì hơn, Minho chỉ gật nhẹ đầu với cô y tá trước mặt, đôi mắt chiếu thẳng về phía sau cô y tá...

-“Cho các người một phút, lập tức biến ra khỏi đây.”-Minho gằn giọng, trừng mắt với đám người còn lại đang đứng yên như tượng gỗ trong phòng, bàn tay nhẹ nhàng gạt những giọt nước mắt còn vương trên gương mặt của cô vợ ngốc nghếch. Dĩ nhiên là chưa đầy một phút, trước lời uy hiếp mang đậm tính chất muốn giết người của Minho, ông bác sĩ và toán y tá kia lập tức rời khỏi phòng, y tá Nayong cũng theo sau...

Cánh cửa phòng từ từ khép lại...

Chuyển ánh mắt sang Yuri, gương mặt đó vẫn mang chút gì đó gọi là đau đớn, nhưng bàn tay ôm lấy vai lúc này đã được nới lỏng, nét mặt dần trở nên thư thái hơn...

Minho lặng người nhìn Yuri, nhẹ nhàng kéo tay Yuri ra khỏi bờ vai đang phải gánh chịu vết thương đặt xuống giường, đắp chiếc chăn mỏng lên người Yuri...

Vẻ mặt ác quỷ cũng dần trở về với vẻ lạnh lùng vốn có, và cả thiên thần cũng dần chìm vào giấc ngủ...

...

Râm

Cánh cửa phòng làm việc của ông bác sĩ chữa trị cho Yuri được mở ra một cách mạnh bạo...

Minho và một toán cận vệ cao lớn mặc vest đen hiện ra sau cánh cửa, hai tay Minho cho vào túi quần, dáng vẻ kiêu ngạo đầy thách thức...

... Chỉ cần nhìn sơ cũng biết cánh cửa ấy được mở ra nhờ một lực khá mạnh từ bàn chân của người đứng đầu sau cánh cửa ấy...

... Mà dĩ nhiên người đó là Minho, với một dáng vẻ đúng chất mafia...

Những bước chân dồn dập bắt đầu xuất hiện, Minho chậm rãi bước đến gần bàn làm việc của ông bác sĩ ấy, theo sau là đám cận vệ đang toả ra sát khí...

Bước chân dừng lại...

Cả căn phòng chìm sâu vào một sự im lặng đến đáng sợ, ông bác sĩ căng thẳng nhìn chàng trai trước mặt, vẻ mặt thoáng sợ hãi...

-“Việc điều trị của vợ tôi mất khoảng bao lâu?”-Minho lạnh nhạt hỏi, đôi mắt màu hổ phách đang chứa đựng nét tinh ranh của loài hổ báo, nhìn ông ta bằng đôi mắt uy hiếp.-“Vợ tôi cần xuất viện ngay lập tức.”

Ông bác sĩ sững người, sau đó nhanh chóng lấy lại phong thái điềm đạm, đẩy đẩy gọng kính.

-“Như tôi đã nói ban đầu, sẽ mất một khoảng thời gian khá dài cho việc điều trị. Với thể trạng hiện giờ, cô Kwon không thể xuất viện được, nên để cô ấy ở lại bệnh viện thì sẽ thuận lợi hơn cho việc điều trị.”-Chất giọng ông ta thoáng run rẩy, nhưng lại rất dứt khoát.

-“Để cô ấy ở lại cho các người giết chết sao?”-Minho cười nhạt, chuyện ban này vẫn không thể nào tha thứ.

-“Đó chỉ là chút hiểu lầm, nhưng chúng tôi vẫn sẽ cố gắng hết sức để điều trị cho cô Kwon.”-Cố gắng chống chế, ông bác sĩ vẫn kiên trì thuyết phục Minho.

-“Mỗi ngày tôi sẽ cử người đến đưa rước ông đến nhà tôi, như vậy quá thuận tiện rồi còn gì?”-Minho gằn giọng, trừng mắt nhìn ông bác sĩ ngoan cố, thật sự không thể yên tâm để Yuri trong cái bệnh viện này.-“... hay ông muốn được nghỉ hưu?”

Tâm huyết một đời của ông bác sĩ không cho phép ông ta đồng ý với việc cho Yuri chữa trị tại nhà, nhưng càng không thể cho phép tự mình đẩy mình vào con đường chết. -“Nhưng nếu vậy cô Kwon vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày.”

Râm

Minho đập mạnh vào bàn làm việc của ông ta, nở một nụ cười mang đầy sát khí.

-“Ngay bây giờ!”-Dường như đã hết sức chịu đựng, Minho tức giận quát vào mặt ông bác sĩ lớn tuổi, gằn giọng.

Gương mặt đối diện đang tái dần vì sợ hãi, cảnh tượng trong phòng bệnh mà Minhho đã làm với cô y tá lại hiện ra trước mắt ông ta...

Bất lực, ông ta đành gật nhẹ đầu...

...

Quay trở về phòng, Minhho cử một tên cận vệ đi làm thủ tục xuất viện cho Yuri...

Trên chiếc giường bệnh trắng toát, gương mặt Yuri đang mang đậm một sắc màu của bông tuyết... một màu trắng không chút sự sống...

Minhho cúi xuống, nhẹ nhàng nâng người Yuri lên, bước ra khỏi phòng...

...

Chiếc xe BMW đã chờ sẵn ở trước cổng bệnh viện, một tên cận vệ cung kính mở cửa xe...

Minhho đặt Yuri vào trong, sau đó cũng vào theo, đóng cánh cửa xe lại...

... Chiếc xe từ từ lăn bánh...

...

Yuri bắt đầu tỉnh giấc, đôi mắt từ từ mở ra khó nhọc đón nhận ánh sáng sau một giấc ngủ khá dài...

Căn phòng trang trí hai gam màu trắng đen lại hiện ra, gương mặt Minhho đang có một hướng nhìn vô định lọt vào tầm mắt của Yuri...

Minhho ngồi lên cạnh giường, đôi mắt sâu thẳm nhìn về một hướng xa xăm không hề có định mức, những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt đang được tôn thêm trước ánh nắng...

Bất giác Yuri nhắm chặt mắt lại, nhịp tim lại đập mạnh hơn, dường như không muốn đối diện với Minhho...

-"Giả vờ vô ích, anh biết em tỉnh rồi."-Minhho nói đều đều, nét mặt thờ ơ nhìn Yuri.

Dĩ nhiên Yuri cũng không muốn tiếp tục đóng vở kịch "công chúa ngủ trên giường" cho Minhho xem, lập tức ngồi dậy, bước nhanh xuống giường.

Cả cơ thể đột ngột mất thăng bằng, đôi mắt lại mờ hẳn đi, Yuri để mặc cho mình tiếp đất tự do...

-"Em tính đi đâu?"-Minhho đưa tay đỡ lấy Yuri, sau đó đứng lên nhẹ nhàng ôm lấy Yuri từ phía sau.

-"Về phòng."-Yuri để mặc Minhho muốn làm gì thì làm, vốn dĩ hiện giờ cũng không còn sức phản kháng.

-"Cho tới khi em bình phục, đây sẽ là phòng của em."-Minhho trả lời một cách dứt khoát, đôi mắt nhìn vào dải băng trắng trên cổ của Yuri... đến tận bây giờ nó vẫn chưa lành hẳn...

-"Không thích! Tôi muốn về phòng."-Yuri ngoan cố phủ nhận, cố gắng vùng ra khỏi vòng tay ấm áp đang ôm lấy mình.

-"Anh không quan tâm, em phải ở đây."-Minhho nhắc bóng Yuri lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, vết thương trên vai Yuri lúc này không cảm thấy đau đớn là do thuốc giảm đau, nhưng nếu cô vợ này cứ giằng co mãi như thế thì sẽ khó bình phục.-"Đừng để anh dùng biện pháp mạnh."

Yuri hất mặt không thèm trả lời, hậm hực nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang vai giận dỗi.

Trên gương mặt lạnh lùng của Minhho thấp thoáng một nụ cười dịu dàng, nhưng nhanh chóng biến mất...

Dáng vẻ bướng bỉnh vốn có của Yuri cuối cùng cũng quay trở lại, nếu là một Yuri chìm sâu vào nỗi đau ngày trước thì như thế này lại có vẻ tốt hơn...

...

-"Chuyện nhà họ Kwon cậu chủ định giải quyết thế nào?"-Một tên bặm trợn đứng cúi đầu với dáng vẻ khuất phục hỏi chàng trai trước mặt.

-“Tổng cho họ một số tiền lớn để họ biến đi.”-Chàng trai nhàn nhã dựa vào chiếc ghế sofa sang trọng, hai tay đan vào nhau điềm tĩnh trả lời.-“Nếu họ ngoan cố thì cứ giết thẳng tay, tôi sẽ giải quyết.”

-“Vâng.”-Tên kia lập tức gật đầu, nhanh chóng rời khỏi chiếc phòng lạnh giá.

-“Minho... Yuri...”-Chàng trai kia nở một nụ cười nửa miệng, hai cái tên được “vinh hạnh” nhắc đến.

...

Ác quỷ nhẵn tâm, độc ác...

Ác quỷ lạnh lùng, tàn nhẫn...

Một trong hai, ai là ác quỷ thật sự?

25. Chương 25: Anh Sẽ Bảo Vệ Em!

-“Sao rồi?”-Minho đứng tựa người vào khung cửa sổ, cất tiếng hỏi...

Gió nhẹ nhàng phớt những sợi tóc nâu mảnh dẻ, để lộ một chiếc khuyên tai màu bạc đang phản chiếu thứ ánh sáng vốn có của mặt trời buổi sớm, khuôn mặt nghiêng nghiêng đang lặng lẽ quan sát Yuri và ông bác sĩ trước mặt...

... Dáng vẻ lúc này của Minho tựa như một bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ đang được mang đậm sắc nét hơn trước khung cảnh hiện giờ...

... Thật không ngờ, đối diện với ánh nắng, vẻ đẹp của ác quỷ lại càng tăng thêm bội phần...

-“Tình trạng sức khỏe đã có phần tiến triển, sắc mặt và thể trạng của cô Kwon cũng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng lưu ý tuyệt đối không được để bất cứ chuyện gì khiến vết thương nặng thêm, như vậy sẽ khó bình phục và khả năng để lại di chứng sẽ rất cao.”-Ông bác sĩ lớn tuổi vẫn đến khám và chữa trị cho Yuri như mọi lần dưới sự “hộ tống” của đám cận vệ mà Minho giao phó trách nhiệm. Ông ta đứng dậy, đối mặt với Minho, chậm rãi tuyên bố bệnh tình của Yuri...

Có thể nói Yuri bình phục nhanh hơn dự tính, chỉ sau một tuần thì lại trở về với dáng vẻ trước đây, không còn khoắc lên mình dáng vẻ bề ngoài yếu ớt không chút sức sống... Nhưng vết thương trên vai vẫn không hề có bất cứ dấu hiệu gì gọi là thuyên giảm, nếu không được dùng thuốc giảm đau thì Yuri vẫn sẽ không đủ sức đối mặt với sự đau đớn do vết thương đem đến...

Khá nhẹ nhõm với câu trả lời của ông bác sĩ, gương mặt Minho thấp thoáng một nụ cười, mặc dù chỉ tựa như một cơn gió thoảng qua, không ai có thể nhìn thấy...

-“Ông có thể về được rồi.”-Khuôn mặt Minho lại trở về sự lạnh lùng vốn có, chất giọng không chút biểu cảm vang lên.

Ông bác sĩ lập tức quay gót, bóng dáng trong chiếc áo blu trắng nhanh chóng khuất sau cánh cửa phòng...

Dường như trong phòng đang phảng phất mùi thơm của những cánh hoa tường vi...

Minho nhíu mày nhìn người con gái đang cúi gằm mặt xuống, vẫn giữ nguyên một tư thế từ lúc được bác sĩ khám cho đến tận bây giờ, dáng vẻ dễ thương đến tội nghiệp của Yuri lại khiến trái tim Minho ấm áp một cách kỳ lạ...

-“Em sao vậy?”-Minho đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn Yuri, lạnh lùng lên tiếng nhưng lại thoáng chút ấm áp của yêu thương trong chất giọng ấy...

-“Tôi chán...”-Yuri vẫn cúi gằm mặt đáp, cả ngày ở yên trong phòng như thế này khiến Yuri cảm thấy vô cùng khó chịu vì vốn dĩ Yuri là người tôn thờ lối sống “tự do”, chịu đựng được cả một tuần ở yên một chỗ như lần này quả là kì tích...

... Nhưng cái gì cũng phải có cái giá của nó...

... Ước muốn được thỏa sức đắm chìm ở những không gian khác nhau, cảm nhận không khí ở từng nơi mà Yuri yêu thích đang bắt đầu trỗi dậy, và dĩ nhiên mong muốn này càng lúc lại càng lớn...

Không một tiếng trả lời hay bất cứ câu hỏi nào từ phía bên kia...

1s... 2s...

3...

-“Minho, anh đưa tôi ra ngoài được không?”-Yuri ngẩng mặt lên nhìn Minho, đôi mắt chớp chớp như đang chờ đợi một câu trả lời được định sẵn.

Minho không mấy ngạc nhiên trước lời yêu cầu này, vì những hành động từ trước đến giờ của Yuri đã nói lên tất cả...

Một nụ cười thấp thoáng trên gương mặt lạnh lùng kia, dần rõ nét hơn theo thời gian...

-“Không.”-Trái ngược với hành động, Minho buông một câu khước từ tàn nhẫn cực kỳ ngắn gọn.

Và chỉ như thế, tia hy vọng cực đại nhờ nụ cười ban nãy của Minho đang dần bị bóng tối của thất vọng nuốt chửng, chỉ sót lại một tia sáng vô cùng nhỏ bé...

Cả người Yuri run lên, cố kìm nén sự tức giận đang dâng trào trong lòng...

Yuri đứng dậy, từ từ bước đến gần khung cửa sổ, nơi Minho đang thoải mái tựa mình vào...

Hành động tiếp theo sau khi đối diện với Minho, Yuri đưa tay nắm lấy tay áo của Minho lay lay, đôi mắt “ngây thơ vô số tội” chiếu thẳng vào chồng yêu của mình...

-“Minho, em muốn đi chơi, anh đưa em đi nhé?”-Chất giọng ngọt ngào vang lên, gương mặt Yuri đang ngước lên nhìn Minho chờ đợi...

Dĩ nhiên, Minho liếc sơ cũng biết cô vợ lém lỉnh này đang tính gì trò...

... Nhưng đối diện với Yuri hiện giờ, quả thật không thể lạnh lùng hay tàn nhẫn hơn được nữa...

-“Nếu anh đưa em đi, thì anh sẽ được gì?”-Minho cười, một nụ cười chứa đựng nét tinh ranh nhưng lại kết hợp hoàn mỹ với đôi mắt màu hổ phách.

Nếu Yuri cho rằng Minho dễ dàng gục trước kế hoạch của mình thì quả là một sai lầm...

-“Thế anh muốn gì?”-Yuri vẫn tiếp tục lay nhẹ tay Minho, nghi hoặc hỏi, nhưng vẫn chưa định nghĩa được chồng của mình thuộc loại người không dễ đối phó...

Minho không đáp, đưa một tay kéo nhẹ Yuri về phía mình, nhanh chóng đặt lên đôi môi mang sắc màu của hoa anh đào kia một nụ hôn...

Hành động của Minho thật sự quá nhanh, khiến Yuri không kịp có bất kì phản ứng nào... và đặc biệt nhất, tình trạng hiện giờ của Yuri là đơ cả người, đôi mắt ngạc nhiên tột độ...

Và cũng như thế, nụ hôn đầu của Yuri cố gắng gìn giữ bấy lâu nay trở thành cái giá phải trả cho lời chấp thuận yêu cầu của chính mình đặt ra...

Cũng nhanh như hành động lúc bắt đầu, Minho nhanh chóng rời khỏi đôi môi ngọt ngào của cô vợ ngốc...

... Gương mặt Yuri lúc này đang đỏ ửng, nhưng không phải đỏ vì ngượng, mà đỏ lên vì tức giận...

-“Anh.. anh...”-Dồn tất cả sự tức giận dồn nén từ trước đến giờ, Yuri chỉ hận không thể sử dụng bạo lực mà hành hạ Minho...

-“Nhanh thay đồ rồi đi, đừng để anh thay đổi ý định sau khi đã nhận được hồi lộ.”-Minho nói đều đều, cắt ngang câu nói chưa được hoàn thiện của Yuri.-“Anh cho em năm phút.” Tiếng bước chân chậm rãi di chuyển ra khỏi phòng, để lại Yuri đang nhìn theo mình với đôi mắt căm hận.

...

Chưa đầy năm phút, Yuri đã có mặt dưới phòng khách, diện cho mình một bộ váy ren màu xanh lam trông cực kỳ nữ tính...

-“Em muốn đi biển!”-Vẫn cố gắng giữ chất giọng ngọt ngào, Yuri cố gắng vận dụng hết khả năng của mình, đưa một tay về phía Minhho.-“Tiêm gì thì tiêm đi!”

Hành động của Yuri khiến Minhho hết sức ngạc nhiên, sau đó lại bật cười...

-“Em nghĩ anh từng học qua một khóa làm y tá sao? Y tá về rồi nên không ai tiêm cho em được đâu.”-Minhho cố gắng không bật cười thành tiếng, giữ dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo vốn có của chính mình.-“Về chuyện vết thương em không cần lo, anh đã chuẩn bị cả rồi.”

Không để Yuri kịp trả lời, Minhho nắm tay Yuri lôi ra ngoài cổng, nhanh chóng mở cửa rồi hất mặt ra hiệu cho Yuri vào trong và cũng theo sau...

Chiếc xe BMW bắt đầu lăn bánh, bãi biển Sokcho thẳng tiến...

...

Chiếc xe BMW dừng lại ở bãi biển trước mặt, Yuri và Minhho bước xuống xe, theo sau là hai tên cận vệ cao lớn...

-“Woa, cảm giác thật thoải mái.”-Yuri vương vai, những mảng kí ức đau thương cách đây không lâu đã tan biến, không còn hiện hữu trong đầu Yuri nữa...

Nhưng vết thương bắt đầu cảm nhận rõ rệt sự đau đớn quen thuộc, Yuri mím môi, đưa tay ôm lấy nơi đang dần trở nên đau rát...

-“Em không nghe bác sĩ nói à? Không được cử động mạnh!”-Minhho cau mày, đưa một chai nước cho Yuri, kèm theo một viên thuốc giảm đau.-“Uống đi, nhưng chỉ có thể giảm đau được nửa tiếng.”

Loại thuốc giảm đau này vốn dĩ luôn được Minhho đem theo bên mình, nhưng tác dụng phụ của nó khiến Minhho cảm thấy không mấy hài lòng...

... Vì khi sử dụng nhiều lần trong ngày, sẽ rất dễ đưa người dùng vào giấc ngủ không được báo trước...

Yuri đón lấy viên thuốc và chai nước từ tay Minhho, sau đó lập tức làm theo lời Minhho...

-“Ngồi xuống, phải mất một thời gian thuốc mới có hiệu lực.”-Minhho dùng chất giọng ra lệnh uy hiếp Yuri...

Yuri thật sự rất ngoan ngoãn, nhanh chóng ngồi xuống bãi cát, từ từ hít thở bầu không khí trong lành của bãi biển thanh bình...

Bãi biển Sokcho vốn rất đẹp, nhưng vào những ngày đang trong lịch học và làm việc dày đặc thì chẳng có được bao nhiêu bóng người hiện hữu trên bãi biển rộng lớn vào lúc này...

Cũng nhờ Minhho sắp xếp việc học ở trường, nên cả hai người mới được thanh thoi mà dưỡng thương, không cần lo nghĩ làm gì thêm một mối...

Minhho cho hai tay vào túi quần, dáng vẻ bất cần hướng đôi mắt tuyệt đẹp đang có một hướng nhìn vô định...

-“Không phải là thiếu gia mafia Knight đây sao? Cậu làm gì ở đây thế?”-Một chất giọng bốn cột vang lên, thu hút sự chú ý của Minhho và Yuri... Hai tên cận vệ của Minhho cũng bắt đầu đứng chắn trước mặt Yuri, nhưng Minhho vẫn là người đứng đầu...

Một toán người bặm trợn đang tiến về phía Minhho và Yuri, những gương mặt quen thuộc đập vào mắt Yuri...

Yuri nhú mày, cố gắng tìm kiếm những mảng kí ức về những tên côn đồ đang dần bước đến gần hơn...

Tại sao nhìn trông rất quen, nhưng lại không tài nào nhớ nổi...

Khi cả hai nhóm người đứng đối mặt với nhau, Minhho lại là người lên tiếng đầu tiên...

-“Chưa chết à?”-Minhho lại bắt đầu hoá thân vào dáng vẻ ác quỷ thật sự của chính mình, giọng điệu khinh thường nhìn tên đứng trước mặt hỏi.

-“Số anh mày còn lớn lắm, có khi anh mày còn sống lâu hơn mày đấy chứ!”-Vẫn là chất giọng cợt nhả quen thuộc, nhưng ánh mắt tên đó đang chuyển từ Minho sang Yuri.-“Có phải là cô em gan lì đấy không? Hôm nay nhìn xinh tươi nhỉ?”

-“Mày muốn gì?”-Minho không hề để tâm đến những lời nói từ phía bên kia, chỉ tập trung vào chủ đề chính.

-“Anh mày hiện giờ đang chán đây, sẵn đây mày chơi với anh nhé!”-Tên kia bắt đầu thu nắm đấm, cố ý giáng thẳng vào Minho đang đứng đối diện.

Minho phản xạ rất nhanh, đỡ lấy bàn tay đang dùng lực kia, sẵn tiện đập vào bụng tên đó bằng một lực khá mạnh khiến hắn ngã xuống đất.

-“Mẹ kiếp, đánh nó cho tao.”-Tên đó gục xuống, quất vào mặt đấm người của mình bằng chất giọng ra lệnh.

Yuri vẫn chưa kịp định nghĩa chuyện gì đang xảy ra, nhưng cảnh tượng trước mắt Yuri hiện giờ lại là một cuộc hỗn chiến...

Vết thương trên vai đã bớt đi phần nào sự đau đớn, Yuri đứng dậy, nhìn Minho đang phải chống trả với toán người bặm trợn kia cùng hai tên cận vệ thì lại cảm thấy bất lực...

... Lúc này, Yuri chỉ có thể đứng yên mà không thể làm gì cả, vì Yuri hiểu, nếu tham gia vào, Yuri sẽ chỉ mang thêm gánh nặng cho Minho...

Đúng rồi, đây chính là đám người đã từng đánh Minho trên chính bãi biển này...

Nhưng dáng vẻ lúc này của Minho thật khác xa so với lúc trước...

Trước mắt Yuri hiện giờ, Minho đang trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn, khác hẳn lần đầu Yuri trông thấy...

...

Cuộc ẩu đả bắt đầu lên đến đỉnh điểm, hai phần ba trong toán người bặm trợn kia đã gục ngã, chỉ còn sót lại một vài tên đang đối đầu với Minho và hai tên cận vệ...

Chợt một bàn tay mạnh bạo kéo Yuri lại từ phía sau, theo sau đó là một giọng nói đặc ý.

-“Dừng ngay lại nếu mày không muốn con nhỏ này bị thương.”-Một thứ ánh sáng của kim loại đang phản chiếu ánh sáng của sự sống, tên cầm đầu ban nãy đang kề dao vào cổ Yuri...

... Cảnh tượng này thật quen thuộc...

Trên chiếc cổ nhỏ nhắn vừa bình phục kia, nay lại trông chờ một vết rạch tàn nhẫn khác...

Minho nhấc bàn chân ra khỏi người tên đang nằm dưới đất, ánh mắt sắc bén lại chiếu thẳng vào Yuri và tên kia...

-“Nếu mày muốn chết...”-Minho cười nhạt, nhìn tên đó bằng ánh mắt khinh bỉ, chậm rãi tiến đến gần.-“... thì thử đụng vào cô ấy xem, tao cho mày năm giây để buông cô ấy ra.”

Rút một khẩu súng từ trong túi áo khoác, Minho chìa thẳng súng vào tên đó, nét mặt vô cảm...

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...

Đoàng

Theo sau phát súng ấy, tên đó ghì thật chặt bên vai bị thương của Yuri, khiến gương mặt Yuri lộ rõ nét đau đớn...

Yuri mím môi, một giọt nước mắt lăn dài trên má...

Đoàng

Đích đến lần này lại là bàn tay đang khiến Yuri đau đớn, Minhho lập tức bước đến kéo Yuri về phía mình, dùng chân đạp tên đó xuống đất...

-“Chết tiệt! Tao đã bảo mày đừng đụng đến cô ấy.”-Dùng một tay ấn gương mặt Yuri vào vai mình, Minhho lại chìa súng vào tên đó...

Đoàng

Đây là phát súng thứ ba, và cũng là lúc Minhho kết thúc cuộc sống của tên cầm đầu ấy...

Những tên còn lại trong băng nhóm tái mặt nhìn Minhho, sợ hãi bỏ chạy...

Hai tên cận vệ dường như đã quen với việc này, nên chỉ cúi đầu chờ nhận lệnh...

-“Giải quyết cái đồng này đi!”-Minhho hất mặt về phía tên xấu số, sau đó nhấc bổng người Yuri lên, đưa Yuri về phía chiếc xe BMW đậu sẵn ở chỗ lúc này...

...

Yuri dường như vẫn còn shock với sự việc lúc này, nhưng vết thương trên vai bắt đầu trở nên nhức nhối...

Đưa Yuri về phòng, Minhho đặt Yuri lên giường...

... Vết thương trên vai Yuri hiện giờ đã nhuốm máu, chiếc váy màu xanh lam như được nhuộm đỏ bên vai trái...

Minhho nhíu mày, bước về phía bàn lấy ra một hộp dụng cụ sơ cứu rồi lại ngồi lên giường đối diện với Yuri...

Mở hộp dụng cụ ra...

... Hành động tiếp theo là kéo tay áo của Yuri xuống, dải băng trắng đang mang một màu đỏ hiện ra...

-“Này, anh làm gì vậy?”-Yuri giật mình trước hành động của Minhho, gương mặt bắt đầu đỏ như quả táo chín...

-“Còn hỏi, thay băng cho em chứ làm gì...”-Minhho chăm chú nhìn vết thương, trong ánh nhìn có pha chút xót xa...

Yuri chỉ im lặng, cố gắng chịu đựng nỗi đau đang ngày một tăng thêm nơi bờ vai của mình...

Dường như Minhho đã quá thông thạo với việc băng bó vết thương, nên Minhho đã làm hết sức nhẹ nhàng và nhanh chóng, dải băng nhuộm màu của máu ban nãy đã được thay bằng một lớp băng trắng không chút vết tích...

Đột ngột Minhho gấp người xuống, đặt một nụ hôn lên vết thương của Yuri, chất giọng trầm ấm vang lên phá tan bầu không khí căng thẳng.

-“Vợ ngoan, anh sẽ bảo vệ em!”

26. Chương 26: Too Late

Câu nói mang đậm sắc thái “tình cảm” vang lên, lại thêm một cử chỉ quá đỗi thân mật khiến gương mặt tái xanh của Yuri trở nên đỏ ửng...

Nhịp đập trái tim của Yuri bỗng chốc không còn tuân theo quy luật, cứ đập thình thịch liên hồi...

Cảm giác gì thế này? Lần đầu tiên trong đời Yuri có một thứ cảm xúc khó tả như thế...

Cả hai phía vẫn không hề có bất cứ một động tĩnh gì, cả không gian lại chìm đắm vào sự yên tĩnh một cách đáng sợ...

Yuri cố gắng lấy lại nhịp đập vốn có của trái tim mình, sau đó hít một hơi thật sâu, chiếu ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Minho, gương mặt thoáng ửng đỏ.

-"Thứ anh cần bảo vệ không phải là tôi, mà là chính mình."-Nhìn những vết thương do trận ẩu đả vừa rồi trên người Minho, chợt trái tim Yuri lại đập lồi một nhịp, nhưng vẫn ngang bướng quay mặt sang hướng khác cất cao giọng.-"Anh phải biết quan tâm chính bản thân mình, tôi không muốn mình trở thành gánh nặng cho người khác."

Hình ảnh khi Minho nhấn tâm kết thúc cuộc sống của tên lúc này lại bắt đầu tái hiện trong tâm trí Yuri, nhưng vốn dĩ Yuri cũng không thể trách được Minho... vì vốn dĩ Minho đã mang trong mình tổ chất của mafia, luôn đối diện với cuộc sống bằng sự nhấn tâm và lạnh lùng... và cũng chính Yuri là lý do Minho tàn nhẫn giết tên đó không chút do dự...

Nhưng khi ở bên Minho, Yuri lại có thể cảm nhận rõ rệt cảm giác an toàn, nhất là khi vị trí của Minho trong tim Yuri đã dần đậm sâu hơn theo thời gian...

Minho chỉ yên lặng, đưa đôi mắt màu hổ phách lặng lẽ quan sát người con gái trước mặt, nét mặt thoáng chút thất vọng...

-"Em không phải gánh nặng..."-Minho nói đều đều, đưa đôi mắt khó chịu nhìn Yuri... Tại sao cô vợ ngốc này chẳng chịu để ý đến cảm giác của người khác, đôi khi bản tính đó lại khiến Minho cảm thấy hụt hẫng. Khẽ thở dài, Minho tiếp tục nói, cố ý nhấn mạnh những từ tiếp theo.-"... em là vợ anh!"

Thời gian lại bắt đầu trôi chậm lại...

-"Anh ra ngoài đi, tôi cần phải thay đồ."-Câu trả lời hoàn toàn khác xa với chủ đề mà cả hai người đang tranh chấp với nhau từ này đến giờ, Yuri thực sự chẳng còn tâm trạng mà gây chiến với Minho, găng gượng ngồi dậy.

Yuri đã nói vậy, Minho cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện này nữa, từ từ đứng dậy...

... Nhưng dáng vẻ nhỏ bé đang cố sức gượng dậy kia khiến Minho cảm thấy hơi bất an, ngay cả một việc dễ dàng như thế mà Yuri cũng không thể làm được, xem ra vết thương kia ảnh hưởng không ít đến thể trạng của Yuri...

Minho đứng trước mặt Yuri lặng lẽ quan sát, dường như Minho đang có ý định thử sức Yuri...

Nhưng phía bên kia vẫn đang cố gắng trong vô vọng, cứ mỗi lần Yuri dồn lực vào tay chống xuống giường, cố gắng tìm điểm tựa đứng lên thì vết thương trên vai lại bắt đầu đau rát, thậm chí còn khiến cả cánh tay Yuri rơi vào tình trạng hoàn toàn mất đi cảm giác...

Ngước mặt lên, Yuri bắt gặp một đôi mắt khác đang nhìn mình...

.. Minho khoanh tay đứng trước mặt Yuri với dáng vẻ kiêu ngạo, gương mặt lạnh lùng đang nghiêng nghiêng, trong đôi mắt màu hổ phách xen lẫn các tia nhìn phứa tạp... Cảm giác bức tức trong lòng Yuri lại bắt đầu xâm lấn tâm hồn nhỏ bé kia, Yuri đưa đôi mắt căm hận chiếu thẳng vào Minho, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận khi mình đang phải đối mặt với khó khăn mà ai kia đang đứng trước mặt vẫn không hề có ý định giúp đỡ, lại còn cặp mắt đó nhìn mình...

... Lúc này, Yuri chỉ hận không thể tát cho Minho vài cái để Minho bỏ cái thói kênh kiệu đó đi...

Nhưng tất cả chỉ xảy ra khi có phép màu xuất hiện...

Trong tình trạng hiện giờ, việc duy nhất Yuri có thể làm là cầu cứu chồng yêu Minho của mình...

Vẫn như những lần trước, Yuri đưa một tay nắm lấy vạt áo của Minho lay nhẹ, ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, sau đó lại ngước lên nhìn Minho với đôi mắt rưng rưng những giọt lệ trong suốt...

Nếu nhìn khung cảnh trước mắt, chẳng tên nào nhấn tâm đến mức mặc kệ Yuri tiếp tục tự mình đứng dậy...

Trên gương mặt Minho xuất hiện một nụ cười dịu dàng, đưa hai tay nhẹ nhàng nâng người Yuri lên...

Đặt Yuri xuống đất, Minho vẫn giữ lấy thân hình kia để chắc chắn rằng nàng công chúa nhỏ này có thể đứng vững hơn khi đôi chân vừa tiếp đất...

Bầu không khí vẫn vô cùng yên tĩnh...

Sau một khoảng thời gian ngắn bất động, Minho bắt đầu thu tay về, sau đó quay người bước ra khỏi phòng...
Cánh cửa phòng từ từ khép lại, những cánh hoa tường vi cũng theo làn gió thoảng đáp đất..

...

Yuri thoải mái nằm trên chiếc giường êm ái, cố gắng sắp xếp những chuỗi kí ức lộn xộn mà mình đã phải gánh chịu thành một cuộn phim ngắn, nhưng việc Yuri cảm thấy bất mãn nhất là việc Taecyeon và mình không phải là anh em...

Khó chịu trở mình, đột ngột vết thương lại trở nên vô cùng đau đớn, nhưng vẫn không thể đánh gục nỗi thất vọng đang vây kín tâm hồn Yuri...

Cả người Yuri run lên, vẫn là động tác ôm lấy vai thật chặt, cố gắng xoa dịu nỗi đau đang dần một lớn hơn, nhưng những cố gắng của Yuri chỉ là vô ích...

-"Lại đau sao?"-Chất giọng lạnh lùng quen thuộc vang lên từ phía sau Yuri, hoà lẫn trong giọng nói ấy có chút lo lắng.

Yuri giật mình quay mặt lại, Minho đang đứng trước giường, đôi mắt màu hổ phách đang nheo lại nhìn Yuri...

Nhưng trả lời cho câu hỏi của Minho chỉ là một cái lắc đầu nhẹ, Yuri buông thõng bàn tay trên vai xuống giường, giả vờ nhắm mắt...

Thật sự Yuri không muốn trở thành gánh nặng cho Minho, lại càng không muốn Minho cứ quan tâm mình một cách thái quá như vậy, nên tốt nhất là cứ im lặng phó mặc mọi chuyện cho thời gian...

Tiếng bước chân chậm rãi bắt đầu vang lên, mỗi lúc một gần...

Minho bước đến chiếc bàn đặt ngay cạnh giường, cầm lấy lọ thuốc nhỏ đặt trong ngăn bàn mở nắp, lấy một viên thuốc rồi lại đặt lọ thuốc về đúng vị trí cũ... -"Ngồi dậy."-Minho buông hai từ ngắn gọn, vận dụng kĩ năng uy hiếp vốn có của mình...

Như một mệnh lệnh không thể chối từ, Yuri từ từ ngồi dậy, cố gắng giấu đi nét đau đớn trên gương mặt của chính mình...

Minho đưa cho Yuri một ly nước, sau đó lại đưa cho Yuri viên thuốc ban nãy.

-"Em uống đi."-Giọng điệu ấy vẫn tiếp tục được sử dụng, Minho nhíu mày quan sát từng hành động của Yuri. Đôi lúc Minho có cảm giác Yuri cứ cố tình né tránh mình, thậm chí còn cố gắng tạo khoảng cách giữa cả hai...

Vô thức, Yuri vội vàng làm theo lời Minho, đặt nhanh chiếc ly bằng sứ lên bàn, sau đó lại ngoan ngoãn nằm xuống giường nhắm mắt lại...

Ban đầu, vốn dĩ Yuri chỉ giả vờ ngủ, nhưng từng giây từng phút trôi qua, cảm giác thoải mái lại nhanh chóng đưa Yuri chìm sâu vào giấc ngủ...

...

Cảm giác đau đớn lại một lần nữa lôi Yuri thức tỉnh sau một giấc ngủ khá dài...

Ánh trăng khuya nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, tấm màn cửa mang sắc màu đen huyền bí bắt đầu bay theo làn gió, nhưng chỉ là một khoảng cách nhất định...

Yuri từ từ mở mắt, cảm giác đau đớn lại bắt đầu khiến gương mặt Yuri trở nên khó coi hơn...

Đưa đôi mắt dò xét xung quanh, một bóng dáng quen thuộc lại đập vào đôi mắt Yuri...

Minho ngồi trước bàn học, trên tay cầm một quyển sách khá dày, từ từ ngoảnh mặt và dành sự chú ý cho Yuri...

-“Em không ngủ được à?”-Minho dường như đã hiểu được gì đó, lại mở ngăn bàn lấy lọ thuốc ném về phía giường của Yuri, giọng nói vẫn lạnh lùng như băng tuyết.-“Nếu cảm thấy đau thì uống một viên.”

Chiếc lọ nhỏ nằm bên một góc giường, Yuri đưa tay cầm nó lên xem xét, nhưng dường như thuốc trong lọ đã giảm đi một nửa...

Đôi mắt nghi hoặc của Yuri chuyển từ lọ thuốc sang Minho, Yuri chỉ dùng mỗi hai viên, tại sao thuốc trong lọ lại giảm đi một số lượng đáng kể như vậy?

Yuri bắt đầu suy diễn lung tung, trong đầu là hàng tá những hình ảnh thương tích trên người Minho... nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó...

Việc Yuri cần làm hiện giờ là cố gắng không trở thành gánh nặng cho Minho, đặc biệt Yuri đang cố gắng phủ nhận cảm giác hiện tại của mình dành cho Minho không phải là tình yêu...

Có lẽ chỉ là một thứ tình cảm thay thế...

Tại sao...

... khoảng cách giữa anh và em lại xa đến thế?”

...

Yuri tuy đã chuyển sang phòng Minho khá lâu, nhưng đêm nào Minho cũng gục trên chiếc bàn màu trắng được trang trí sang trọng, xung quanh là vô số những cuốn sách về nhiều lĩnh vực khác nhau...

Không hiểu sao mỗi lần trông thấy Minho như thế, trong lòng Yuri lại dâng trào một thứ cảm giác chỉ có thể gọi là..... tội lỗi...

Vừa tỉnh giấc, chỉ kịp ngồi ngắm Minho trong trạng thái ngủ say được một lúc, cánh cửa phòng lại mở ra, bà quản gia đã bước vào phòng với một dáng vẻ cực kỳ lạnh nhạt, nhìn Yuri cúi đầu cung kính.

-“Phiền cô chủ gọi thiếu gia dậy, ông chủ và bà chủ đang chờ dưới phòng khách.”-Bà quản gia nói đều đều, dáng vẻ trang nghiêm của bà ta khiến Yuri cảm thấy hơi căng thẳng.

Yuri chẳng thể làm gì hơn, chỉ gật gật đầu, sau đó từ tốn bước xuống giường...

Bóng dáng của bà quản gia khuất sau cánh cửa...

Trước mặt Yuri hiện giờ, gương mặt Minho trông thật khác xa thường ngày, trông dịu dàng hơn hẳn...

Lại một lần nữa Yuri rơi vào trạng thái bất động, chỉ đứng yên nhìn Minho...

Nhưng lí trí của Yuri bắt đầu hoạt động, đưa Yuri đang trong tình trạng mơ mộng về với công việc hiện tại...

... Đánh thức Minho...

Yuri mím môi, sau đó đưa tay lay nhẹ người Minho...

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cổ tay Yuri, đôi mắt màu hổ phách đang có một ánh nhìn giết người...

Gương mặt sợ sệt của Yuri dần hiện ra trước mắt Minho, do phản xạ tự nhiên khiến Minho trở về với bộ dạng thật sự của ác quỷ, nhưng đối tượng lần này lại là Yuri... đôi mắt màu hổ phách dần dịu lại, nhú mành nhìn Yuri.

-“Ba mẹ anh đến, quản gia bảo tôi gọi anh dậy.”-Yuri ngượng ngùng thu tay về, sau đó cười gượng.

Chợt gương mặt Minho đanh lại, sau đó Minho đứng phắt dậy, nhìn Yuri với ánh mắt phức tạp.

-“Em thay đồ đi, rồi xuống nhà với anh.”

Vẫn giọng điệu quen thuộc, dường như Yuri không thể phản kháng lại được như lúc trước nữa rồi...

...

-“Minho, ta nghĩ đã đến lúc con phải tham gia vào hoạt động của tổ chức.”-Ông Choi cầm trên tay một tách cafe, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Minho buông một câu nói lạnh nhạt...

Và bà Choi cũng đưa đôi mắt nhìn sang phía Yuri...

-“Chỉ thế thôi sao?”-Minho nhú mày, giọng điệu khó chịu cất tiếng hỏi... những việc như tham gia vào tổ chức Minho vốn không hề có hứng thú.

Ông Choi đặt tách cafe trên tay xuống bàn, ánh mắt vẫn nhìn vào Minho, chất giọng ra lệnh vang lên.

-“Con sẽ phải đi với ta đến gặp những tổ chức khác, còn về vết thương của vợ con thì cứ yên tâm giao cho mẹ con.”

-“Giao cô ấy cho kẻ sát nhân sao? Ông điên à?”-Minho lập tức phản ứng, dường như còn có vẻ kích động.

Gương mặt bà Choi đượm buồn, bà cúi gằm mặt, đưa tay gạt vội những giọt lệ đang chực rơi trên khoé mi...

-“Minho...”-Yuri cảm thấy sự việc đang ngày càng đi quá xa, nhẹ giọng gọi tên Minho, ánh nhìn thoáng chút uy hiếp chiếu thẳng về phía Minho, nở một nụ cười trấn an.-“... Anh đi đi, không cần phải lo cho em.”

Minho im lặng không nói gì, hất mặt sang ông Choi gằn giọng.

-“Muốn đi đâu thì nhanh lên, tôi không có thời gian.”

Ông Choi lập tức đứng dậy, dáng vẻ uy nghiêm hệt như Minho, chỉ khác ở điểm Minho mang đậm tính chất ngạo mạn chẳng xem ai ra gì...

Cả hai bóng người đó bước đi, những tiếng bước chân gấp gáp của đám cận vệ cũng đuổi theo sau...

Nhìn bóng dáng của đám người đó khuất dần, Yuri quay sang nhìn bà Choi, giọng nói dứt khoát.

-“Mẹ có thể kể cho con chuyện của Sulli được không?”-Thật sự những chuyện về Sulli quả thật còn rất nhiều uẩn khúc, đặc biệt là về cái chết của cô ấy...

... Yuri thật sự tò mò tại sao Minho lại có thể căm ghét mẹ mình đến thế...

-“Con chỉ cần biết, chính tay ta đã giết chết Sulli.”-Giọng bà Choi thoáng run rẩy, mỗi khi nhắc đến Sulli, trái tim bà lại như bị ai đó bóp nghẹn...

... Phải chăng đã quá trễ để làm lại từ đầu?

27. Chương 27: The Hourglass

Yuri đứng người trước câu nói của bà Choi, bên tai chỉ còn văng vẳng câu nói ban nãy...

-“Chính tay ta đã giết chết Sulli.”

-“Chính tay ta đã giết chết Sulli.”

-“Chính tay ta đã giết chết Sulli.”

Như một vòng lặp không giới hạn, câu nói của bà Choi cứ liên tục được lặp lại trong đầu Yuri...

... Đau! Cảm giác như trái tim đang bị một vật thể sắc bén cứa vào, từ từ nhưng nỗi đau mang đến lại là vô tận...

Giết ư? Tại sao lại có thứ cảm giác này khiến trái tim Yuri trở nên đau nhói, trong đầu vẫn còn lưu lại lời nói tưởng chừng như một nỗi ám ảnh kinh hoàng...

Bất giác Yuri lùi một bước, nhìn bà Choi với cặp mắt nghi hoặc...

... Một người phụ nữ trang nhã, dễ mến như thế này tại sao lại có thể giết người? Mà người bị giết lại chính là con gái của bà ấy?

Yuri cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng thật ra vẫn còn khá shock với câu nói của bà Choi...

Hít thở, hít thở nào...

Bà Choi vẫn giữ nguyên nét mặt, lặng lẽ quan sát từng cử chỉ của Yuri...

-“Mẹ... có thể cho con biết lí do tại sao mẹ lại làm như vậy không?”-Yuri thở dài, ngồi xuống bên cạnh bà Choi, cố gắng cứu lấy một chút tia hy vọng nhỏ nhoi...

... Mong rằng bà Choi không phải loại người như thế...

Bà Choi kinh ngạc nhìn người con gái trước mặt, đôi mắt bà dần dịu lại, đưa tay vuốt gương mặt của Yuri.

-“Nếu con nghe chuyện này, biết đâu con cũng sẽ cảm ghét ta.”-Bà Choi nở một nụ cười dịu dàng, khoảnh khắc Yuri lùi một bước chân, quả thật bà cảm thấy vô cùng hụt hẫng, nhưng không ngờ ngay sau đó Yuri lại cất bước đến bên bà...

Hiểu được bà Choi không muốn nhắc đến, Yuri khẽ thở dài, sau đó gạt tay bà Choi ra khỏi mặt mình, đứng dậy và bước đi...

Bàn tay bà Choi ngưng ngừng trong không trung, sau đó lại thu về, trên gương mặt xuất hiện một vệt dài của nước mắt...

... Có lẽ không ai có thể thông cảm cho bà...

Cảm giác mặc cảm tội lỗi lại bắt đầu dâng trào, dường như bà đã làm một việc không ai có thể tha thứ... nhưng thật sự lúc đó, bà không còn sự lựa chọn nào khác...

Đôi mắt bà thẫn thờ nhìn vào không gian trước mặt, từng cánh hoa tường vi theo làn gió nhẹ nhàng tiếp đất...

Ước gì bà cũng được như thế, có thể dễ dàng từ bỏ tất cả và phó mặc mọi thứ cho ông trời định đoạt, như những cánh hoa tường vi cũng dần úa tàn theo năm tháng...

Tiếng bước chân gấp gáp vang lên, mỗi lúc một gần...

Bà Choi từ từ quay mặt lại, chỉ là theo phản xạ nhưng gương mặt đáng yêu của Yuri lại dần xuất hiện trước tầm mắt bà...

... Tại sao lại có một người giống Sulli đến thế?

Tuy không phải giống hoàn toàn, nhưng Yuri lại mang đến cảm giác mà Sulli từng mang đến cho bà, khiến bà có một thứ tình cảm đặc biệt với Yuri..... Phải chăng Minhho cũng thế?

Gương mặt Yuri càng lúc càng gần, nụ cười hạnh phúc trên gương mặt ấy đang dần rõ nét hơn...

Yuri lại ngồi xuống bên cạnh bà Choi, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay phía bên kia, tay còn lại đặt vào tay bà Choi một vật gì đó...

Ngay sau hành động ấy, Yuri lập tức thu tay về, vật thể nhỏ bé kia dần hiện ra trong lòng bàn tay của bà Choi...

... Là một chiếc đồng hồ cát...

Chiếc đồng hồ cát này nhỏ hơn so với bình thường, bên trong là những hạt cát nhỏ li ti màu vàng nhạt...

Bà Choi nhìn chiếc đồng hồ cát trên tay, sau đó lại quay sang nhìn Yuri...

-“Mẹ à, mẹ thử lật chiếc đồng hồ cát đó lại đi.”-Yuri vẫn giữ trên môi nụ cười, giọng nói ngọt ngào vang lên, đôi mắt chăm chú quan sát bà Choi...

Vô thức, bà Choi cầm chiếc đồng hồ cát kia trên tay, rồi lật ngược lại...

Những hạt cát nhỏ bé từ từ thay thế nhau lọt vào một lỗ hổng trong không gian, nhưng lại đáp sang một thế giới bên kia một cách nhẹ nhàng...

1s...

2s...

3s...

4s...

Những hạt cát cuối cùng cũng lọt qua khe hở đi qua một thế giới mới, để lại bên trên một không gian trống tuếch mang một chút luyến tiếc...

-“Hãy bỏ qua những gì thuộc về quá khứ để làm lại từ đầu, như những hạt cát kia có thể bước qua một thế giới mới, một cuộc đời mới không vướng bận những sai lầm trong quá khứ...”-Khi những hạt cát ngừng không chảy dài qua khe hở, Yuri nhìn bà Choi với một đôi mắt trấn an, sau đó lại tiếp tục cất cao giọng nói.-“... Mẹ à, con tặng mẹ chiếc đồng hồ cát này, mỗi khi buồn phiền bất cứ chuyện gì đó thì mẹ hãy lại lật ngược nó, để những hạt cát kia đem nỗi buồn mẹ sang một thế giới khác... Con không tin là Minhho lại không chấp nhận mẹ khi mẹ cố gắng thay đổi và làm lại từ đầu.”

Bà Choi nhìn chiếc đồng hồ cát trên tay, gương mặt lại xuất hiện một giọt nước chảy dài trên gò má hốc hác...

Hoá ra Yuri không hề bỏ mặc bà, mà chỉ tạm thời bước đi, sau đó quay lại như một thiên thần đưa bà ra khỏi bóng tối và đối diện với thực tại...

Bất giác, bà lại lật ngược chiếc đồng hồ cát trên tay, giọng nói hơi nghẹn lại vang lên...

-“Cảm ơn con.”

Từng hạt cát thay nhau rơi xuống, tâm hồn đầy những đau đớn và thương tổn của bà giờ đây đang dần được xoa dịu... từng chút, từng chút một...

Yuri mệt mỏi vươn vai, chợt bên vai trái lại bắt đầu cảm thấy đau đớn...

Mím môi cố gắng nhẫn nhịn, Yuri quyết không uống thuốc giảm đau, vì biết rõ nếu lại dùng nó thì cơn buồn ngủ sẽ lại đánh gục mình...

Ánh trăng khuya bắt đầu toả sáng trong màn đêm tĩnh mịch, những áng mây cũng thấp thoáng xuất hiện trong ánh trăng mờ ảo... Đã hơn mười một giờ đêm...

Minhho sau khi tham gia vào tổ chức bắt đầu dành ít thời gian cho Yuri, mỗi ngày đều phải liên tục ra ngoài, đến tận đêm khuya mới về...

Chờ đợi Minhho có lẽ cũng đã trở thành một thói quen của Yuri, vì chỉ khi thấy Minhho trở về, Yuri mới có thể yên tâm an giấc...

... Vì Yuri biết rõ, rắc rối của thế giới mafia không hề đơn giản, bằng chứng là những vết thương trên người Minhho bắt đầu xuất hiện nhiều hơn sau mỗi ngày...

Yuri khó chịu ngồi trên giường, vết thương trên vai đang dần trở nên đau hơn theo thời gian...

Chịu đựng, phải chịu đựng...

Nhưng nếu mọi chuyện dễ dàng như thế, thì Yuri đã không cần phải dùng thuốc giảm đau khi vết thương lại lên cơn đau nhức...

Cạch

Cánh cửa gỗ từ từ mở ra, Minhho bước vào phòng với dáng vẻ kiêu ngạo thường ngày...

Nhưng Yuri chỉ cần liếc sơ cũng nhận thấy những vết thương trên người Minhho lại tăng thêm...

-“Anh đừng tham gia vào hoạt động của tổ chức nữa.”-Bất giác Yuri lên tiếng yêu cầu, ánh nhìn Minhho có chút xót xa...

Trên gương mặt điển trai của Minhho tuy không có nhiều thương tích, nhưng vẫn ảnh hưởng đến vẻ bề ngoài vốn có...

Yuri nhìn chiếc cổ tay đang được quấn băng trắng của Minhho, cảm giác đau đớn trong lòng nhân lên bội phần, nhưng vẫn giữ dáng vẻ thờ ơ của mình.

-“Đó là trách nhiệm của anh.”-Minhho trả lời không cần suy nghĩ, nhưng vốn dĩ rõ ràng là như thế, đã đến lúc Minhho phải làm quen với những chuyện phức tạp trong tổ chức.

-“Trách nhiệm? Mỗi ngày tham gia vào những trận ẩu đả vô nghĩa là trách nhiệm? Tự làm chính bản thân mình bị thương cũng là trách nhiệm?”-Yuri nở một nụ cười nhạt, trái tim bắt đầu trở nên đau nhói không kém phần vết thương ở vai.

-“Anh sẽ thừa hưởng tổ chức, nên đây chỉ là chuyện nhỏ trong số những chuyện cần làm.”-Minhho nói đều đều, bước đến trước mặt Yuri. Chợt gương mặt Minhho đanh lại, nhìn Yuri gần giọng.-“Tại sao em không uống thuốc?”

Minhho đã quá quen với gương mặt Yuri mỗi khi lên cơn đau nhức ở bờ vai, khuôn mặt trắng hồng lúc này đang trở nên tái xanh, đôi môi mím chặt cố kìm nén.

-“Đừng để ý, tôi muốn đi học.”-Yuri quay mặt sang hướng khác tránh ánh mắt của Minhho, sau đó lên tiếng yêu cầu.

Có lẽ đây là cách tốt nhất để khiến Minhho hạn chế tham gia hoạt động trong cái tổ chức mafia Knight này...

-“Không. Vết thương của em vẫn chưa lành.”-Minhho lập tức trả lời, dĩ nhiên không thể Yuri đến trường với cái thể trạng này được, đặc biệt Minhho không thể đưa cả bác sĩ và y tá đến trường lo cho Yuri.

-“Nhưng tôi muốn đến trường.”-Yuri trừng mắt nhìn Minhho, cố gắng giữ vững lập trường của chính mình.

-“Chờ khi vết thương của em khỏi hẳn rồi mới lo đến chuyện học hành.”-Minhho khoát khoát tay, đôi mắt màu hổ phách đang có một ánh nhìn vô cảm. Yuri không thèm lên tiếng đôi co với Minhho nữa, đến mức này thì chỉ còn dùng biện pháp “uy hiếp” thôi...

Đưa một tay đặt lên vai, Yuri dồn hết can đảm vỗ vào vết thương một cái khá mạnh, một giọt nước mắt rơi xuống, rạch một đường dài hoàn mỹ trong không trung...

Yuri đau đớn mím môi, sau đó lại gơ tay tiếp tục hành động ấy...

Một bàn tay nắm lấy tay Yuri đúng như kế hoạch, Minhho đang nhìn Yuri với một ánh mắt cực kỳ tức giận, chất giọng lạnh lùng vang lên, đôi mắt màu hổ phách đang lẩn chút đau xót khi nhìn Yuri...

-“Anh sẽ đến trường cùng em, nên đừng làm như thế nữa.”-Đôi mắt Minhho dừng lại ở bờ vai Yuri, sau đó lại tiếp tục gần giọng.-“Lập tức uống thuốc rồi đi ngủ, mai đến trường.”

Minhho mệt mỏi bước vào nhà vệ sinh, Yuri đưa tay ôm lấy bờ vai, nhanh chóng uống một viên thuốc giảm đau rồi nằm xuống giường.

Những ngày gần đây do Minhho đêm nào cũng về trễ, nên việc cả hai người ngủ cùng trên một chiếc giường cũng là bình thường, dường như cả hai đều vạch ra một đường thẳng để không xâm lấn đến khu vực của người bên kia...

...

Chiếc xe BMW đưa Minhho và Yuri đến trước cổng trường, tên cận vệ nhanh chóng bước xuống xe mở cửa...

Minhho bước xuống xe, sau đó đưa tay đỡ Yuri, gương mặt lại trở về với dáng vẻ lạnh lùng ngạo mạn...

Chiếc xe BMW lại tiếp tục lăn bánh, nhanh chóng khuất sau con đường dài vô tận...

...

Dĩ nhiên Minhho sẽ đưa vợ yêu của mình đến tận lớp trước ánh mắt ngạc nhiên của đám học sinh cùng trường, tuy rất nhiều nữ sinh đem lòng “thâm thương trầm trọng” Minhho nhưng vẫn không một ai dám tiếp cận hay giở trò tán tỉnh Minhho...

Thất thiếu lê bước vào lớp, thực sự Yuri chẳng muốn đi học chút nào, nhưng không thể để Minho cứ tiếp tục tình trạng này mãi được...

Bất giác Yuri khẽ thở dài, sau đó bước về vị trí vốn có trong lớp của mình ngồi xuống, nhưng bên cạnh không còn là Krystal nữa, mà là một cô bạn trông cực kỳ xinh xắn, đáng người trông khá chừng chặc...

Học sinh mới chăng?

Yuri đưa mắt dò xét xung quanh lớp học, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Krystal...

Thở dài, Yuri gục đầu xuống bàn, sau đó bắt đầu cảm thấy lạc lõng trong chính lớp học của mình...

-"Bạn là Kwon Yuri phải không?"-Một giọng nói êm tai vang lên, cô gái xinh đẹp kia đang nở một nụ cười thân thiện với Yuri.

Yuri gật nhẹ đầu, đôi mắt vẫn dán chặt vào cô bạn dễ mến đó...

-"Minh là Im Yoona, rất vui được biết bạn."-Cô gái kia dường như biết rõ cảm giác hiện tại của Yuri, lên tiếng tự giới thiệu.

-"Bạn là học sinh mới?"-Yuri lại gật nhẹ đầu, quả thật cô gái trước mặt Yuri cực kỳ đáng yêu.

-"Minh vào học đã một tuần rồi, nhưng lúc đó bạn không thể đi học được thì phải."-Yoona vẫn giữ nguyên nụ cười, đôi mắt thoáng chút tia nhìn phức tạp...

Yuri chỉ mỉm cười đáp trả, sau chuyện của Krystal thì có lẽ Yuri đã thật sự mất lòng tin với hai chữ "tình bạn".

Ở trường, Yuri vốn thích nhất là giờ nghỉ trưa, có thể làm gì tùy thích...

Quên mất Minho sẽ đến lớp tìm mình, Yuri nhanh chóng cho tập vở vào balô, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng...

Yuri cứ như một kẻ mất hồn bước theo hướng lớp của Minho, dường như việc tìm kiếm Minho mỗi khi cô đơn đang dần bắt đầu trở thành một thói quen mới của Yuri...

Bước chân cứ mỗi lúc một gấp gáp, Yuri cứ vậy bước đi trên hành lang của trường...

Đã đến trước lớp của Minho, tại sao lại không hề thấy bóng dáng của Minho đâu cả?

Yuri lại tiếp tục bước đi, những bước chân đang di chuyển gấp gáp trên hành lang dần trở nên chậm rãi bước xuống cầu thang...

Một bàn tay đẩy mạnh Yuri từ phía sau, khi Yuri chỉ vừa bước xuống được một vài bậc cầu thang, khoảng cách vẫn còn quá xa để chạm đến mặt đất...

Cả người Yuri theo lực tác động khá mạnh ban nãy đổ về phía trước, đôi mắt nhắm chặt lại đón chờ một lực tiếp đất "hoành tráng" khác...

Một vòng tay đón lấy Yuri từ dưới cầu thang, bàn tay đeo chiếc nhẫn quen thuộc đang ôm chặt Yuri vào lòng, đôi mắt màu hổ phách bắt đầu có những tia nhìn giận dữ, trừng mắt nhìn lên cầu thang...

Chỉ có một bóng dáng sau lưng nhanh chóng bỏ đi, là một cô gái...

-"Vết thương có đau không?"-Minho đẩy người Yuri ra, sau đó cúi đầu xem xét vết thương ở vai Yuri, rồi lại nắm tay Yuri lôi đi...

...

Yuri mệt mỏi bước về lớp, hơn hai tiếng phải nằm nghỉ ở phòng y tế khiến Yuri trễ mất một tiết học, đặc biệt vẫn chưa có gì bổ bụng...

.. Thôi kệ! Xem như giảm cân vậy!

Lê những bước chân nặng nhọc về lớp, Yuri mở cửa bước vào...

Hôm nay có tiết tự học, nên Yuri vẫn thoải mái ra vào lớp như không có gì...

Bước chân Yuri vẫn chậm rãi tiến về vị trí của mình, nhưng ngay sau đó lại vấp vào một vật thể chắn ngang dưới đất, nghiêng người ngã sang phía bên cạnh, đồng thời nơi vết thương va chạm mạnh vào thành ghế...

Tuy đã phải chịu đựng nỗi đau do vết thương gây ra không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này thực sự rất đau, hệt như cái cảm giác bị Nickhun bắn vào vai, vô cùng đau đớn...

Yuri dùng một tay ôm lấy vai, tay còn lại chống xuống đất giữ thăng bằng, từng giọt lệ trong suốt bắt đầu đáp đất...

Lại một lần nữa Yuri được đưa vào phòng y tế...

Vết thương chưa hồi phục bây giờ lại trở nặng, Minho thở dài nhìn Yuri, đưa một tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt ấy, sau đó lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra nhấn nút gọi.

-"Jonghyun, giải quyết tất cả những đứa dám động đến Yuri trong ngày hôm nay."-Minho nói một cách hết sức ngắn gọn, cho điện thoại vào túi, lấy ra một chiếc đồng hồ cát nhỏ màu xanh lam...

Phòng y tế rơi vào trạng thái tĩnh lặng, không một tiếng động, chỉ có chiếc đồng hồ cát nhỏ bé đang được lật ngược lại...

28. Chương 28: Devil

Yuri từ từ mở mắt, một không gian lạnh lẽo chỉ độc nhất một màu trắng hiện ra, trong không khí vẫn còn hoà lẫn mùi thuốc khử trùng...

Theo phản xạ, Yuri vội mở mắt dò xét xung quanh...

"Đây... là thiên đường ư? Tại sao tất cả đều mang duy nhất một màu trắng? Không lẽ thiên đường chỉ toàn màu trắng sao? Nhưng tại sao ở thiên đường lại có những thứ như dụng cụ y tế thế này?"

Một loạt những câu hỏi kỳ quặc bắt đầu xuất hiện trong đầu Yuri, kèm theo những dấu chấm hỏi mỗi lúc một lớn... Yuri đưa tay ôm lấy đầu, nhưng đây là chỗ quái quỷ gì thế này...

Hình như... đây là phòng y tế của trường thì phải...

Vì cách đây chưa đầy một tiếng, Yuri đã phải nằm nghỉ ở đây trước ánh mắt như sắp giết người đến nơi của Minho dành cho mình...

Yuri khó chịu trở mình, đột ngột cả thân người cảm thấy vô cùng đau nhức, Yuri mím môi, nhắm mắt lại và cố gắng sắp xếp từng chuỗi sự việc trong ngày thành một cuốn phim ngắn đang được chiếu chậm trong tiềm thức...

Chỉ vừa mới đi học lại mà đã xảy ra quá nhiều chuyện, thật sự Yuri đang dần cảm thấy mệt mỏi... nhưng nếu Yuri thật sự bỏ cuộc dễ dàng như thế này, thì coi như mọi nỗ lực để ngăn chặn Minho bước chân vào cái thế giới mafia đầy cạm bẫy ấy hoàn toàn bốc hơi vào không khí...

Hít một hơi thật sâu, Yuri cố gắng định thần lại...

Đôi mắt đẹp ẩn sau hàng mi cong vút một lần nữa lại được hé mở, nhưng lần này một khuôn mặt quen thuộc lại lập tức lọt vào tầm nhìn của Yuri...

... Là Minho...

Minho ngồi bên cạnh giường, đôi mắt màu hổ phách từ gương mặt kia cũng đang nhìn Yuri, chiếc khuyên tai bạc hình đầu lâu ẩn sau mái tóc màu nâu nhạt đang phản chiếu thứ ánh sáng vốn có của mặt trời, tạo nên những tia sáng lấp lánh trong không trung...

Vô thức, Yuri lập tức bật người dậy, nhưng cảm giác đau đớn tột cùng nơi vết thương kia đang hiện hữu khiến Yuri đưa tay ôm chặt lấy một bên vai...

Tại sao mỗi khi bắt gặp ánh mắt ấy, Yuri lại cảm thấy vô cùng bối rối?

Yuri cúi gầm mặt, cố gắng không để cho bất kì một giọt nước mắt nào rơi nữa, phải cho Minhho thấy được rằng mình có thể chịu đựng được...

Lúc này, Yuri chỉ cảm nhận được rõ rệt sự đau đớn đang mỗi lúc một đau nơi vết thương đang vô cùng nhức nhối, hoàn toàn cho cảm giác hạnh phúc khi nhìn thấy Minhho chìm vào tận sâu đáy lòng...

...

-“Em vẫn cảm thấy đau à?”-Không biết từ lúc nào, Minhho đã đứng trước mặt Yuri, nhú mày nhìn hành động theo bàn tay đang ghi chặt lấy bên vai trái, cả thân người nhỏ bé run lên cố gắng chịu đựng...

Tại sao Yuri đã được tiêm thuốc giảm đau nhưng lại biểu hiện hành động quen thuộc mỗi khi vết thương trở nên đau đớn?

Trước câu hỏi nghi hoặc của Minhho, Yuri mím môi, buông thông tay, cố gắng ra vẻ như không có chuyện gì, lắc lắc đầu liên tục, sau đó lại ngược mặt lên nhìn Minhho cười trừ. -“Không sao, nhưng không phải vấn đề trong giờ học à? Tại sao anh lại ở đây?”-Tuy vẫn cố gắng chịu đựng, nhưng chất giọng của Yuri vẫn có chút gượng gạo, sắc mặt mỗi lúc một xấu hơn...

Minhho nhú mày nhìn Yuri, thật sự không thể tin tưởng hai từ “không sao” này được, rõ ràng trông như sắp gục đến nơi mà vẫn ngoan cố tỏ vẻ cứng rắn, và cả nụ cười gượng gạo ấy...

Thứ Minhho cần và yêu ở Yuri là một nụ cười tình nghịch, một nụ cười hạnh phúc chứ không phải một nụ cười che giấu nỗi đau này... nếu Yuri cứ mím cười như thế, thà rằng không nên cười sẽ tốt hơn...

-“Thật sự không sao chứ?”-Minhho phớt lờ câu hỏi của Yuri, vì đơn giản những câu nói ấy chỉ là do Yuri muốn đổi chủ đề, đôi mắt màu hổ phách đang có một ánh nhìn cực kỳ nghiêm túc.

Bất giác, Yuri quay mặt sang hướng khác, tránh ánh nhìn đó từ Minhho...

... Vì mỗi khi đối diện với ánh mắt ấy khiến Yuri không thể tự chủ được mình, chỉ có thể trả lời bằng những câu nói xuất phát từ tận đáy lòng...

... Nhưng trong trường hợp này, có lẽ không nên nói thật thì sẽ tốt hơn...

-“Đã bảo là không sao.”-Yuri lắc nhẹ đầu, bắt đầu xoay người bước xuống giường, cứ đối diện với Minhho trong tình trạng như thế này thì quả thật không ổn chút nào cho kế hoạch Yuri đã cất công gầy dựng.

Nhưng khi đôi chân Yuri đã đứng vững trên mặt đất, một bàn tay lại ấn nhẹ Yuri ngồi xuống giường, lọ thuốc giảm đau được đưa ra trước mặt Yuri kèm theo một giọng nói mang tính chất uy hiếp.

-“Uống!”-Chỉ duy nhất một từ ngắn gọn nhưng súc tích cũng đủ để thể hiện được Minhho đang muốn và cần Yuri làm gì, lại thêm chất giọng ra lệnh càng làm tăng hiệu lực của lời yêu cầu kia...

Yuri biết rõ, nếu lúc này ngoan cố không làm theo lời Minhho thì sẽ càng khiến Minhho tức giận, thôi thì cứ ngoan ngoãn làm theo, dù sao Yuri cũng đang cần phải dùng thuốc giảm đau, cứ kéo dài tình trạng này thì có lẽ chính Yuri sẽ tự làm hỏng kế hoạch của mình...

Mở nắp lọ thuốc, Yuri dùng một tay đón lấy viên thuốc từ trong lọ, sau đó nhanh chóng cho viên thuốc vào miệng nuốt khan...

Đắng!

Thật sự mùi vị của viên thuốc này rất đắng... dĩ nhiên là vậy rồi...

Nhưng liệu nó có cay đắng bằng cảm giác khi Yuri mỗi ngày trông thấy Minhho trở về nhà với một thân thể đầy thương tích? Và liệu nó có cay đắng bằng việc mất trọn vẹn cả một gia đình trong một khoảng thời gian quá ngắn?

Minhho vẫn im lặng quan sát từng cử chỉ của Yuri, sau đó gấp người xuống nhắc bóng Yuri lên.

-“Này, bỏ tôi xuống, tôi tự đi được.”-Yuri khó chịu đưa tay đẩy đẩy người Minh, vì nếu dễ dàng khuất phục trước Minh như thế, Yuri sẽ không thể tự mình hoàn thiện kế hoạch được.

-“Em nên ngoan ngoãn một chút, đừng làm loạn nữa.”-Minh nói đều đều, khuôn mặt lãnh đạm chỉ hướng về phía trước, không để lại chút hoài tâm vương vấn những gì còn lại ở phía sau..... Phong thái của ác quỷ luôn là như thế, từ dáng vẻ cho đến lời nói đều toát lên sự độc tài và tàn nhẫn...

Yuri thật sự bất lực, đành âm ức buông xuôi để mặc Minh muốn làm gì thì làm...

Bước ra khỏi phòng y tế, Yuri cứ để mặc Minh bế mình trên tay, những bước chân chậm rãi dần xuất phát bước đến một mục tiêu đã được xác định...

Phòng học lớp Yuri kia, hình như vừa mới đi lướt qua thì phải...

Ồ, nhưng tại sao lại không đưa Yuri về lớp mà lại đi đâu thế này?

Dường như cảm nhận được sự việc đang chuyển biến một cách “bất bình thường”, Yuri ngược mặt lên nhìn Minh, đồng thời đưa tay nắm vỗ vào vai Minh liên tục.

-“Khoan đã, lớp tôi ở kia mà, anh đưa tôi đi đâu thế?”-Dồn hết tất cả mọi thắc mắc trong lòng vào câu hỏi đó, chất giọng của Yuri mang chút gấp gáp, nhưng lại chứa đựng những nghi hoặc cực kỳ to lớn.

Không một tiếng trả lời... bước chân Minh vẫn tiếp tục bước trên hành lang...

Trên gương mặt kia đang nở một nụ cười nhạt, và trong nụ cười đó có một chút gì đó gọi là...

... cực kỳ gian xảo!

Và nụ cười đó cũng khiến Yuri lạnh hết cả sống lưng...

...

Rầm

Thứ âm thanh bạo lực vang lên khi bước chân Minh dừng lại, cánh cửa phòng học được mở ra bằng một lực khá mạnh...

Minh giữ nguyên khí chất cao ngạo, trên tay là cô vợ bé nhỏ đang đứng trước cửa phòng học, thu hút mọi ánh nhìn từ trong lớp...

Ngay cả cô giáo cũng tròn mắt nhìn tiêu điểm của sự chú ý, trong ánh mắt đó xen chút tia nhìn giận dữ...

-“Minh, em không còn cách mở cửa nào khác sao? Tại sao mỗi khi vào lớp em luôn luôn dùng chân để mở cửa thế?”-Cả người cô giáo kia run lên, dường như đang cố gắng nhẫn nhịn Minh... cũng phải thôi, ai bảo người ta là con trai của tổ chức mafia Knight cơ chứ...

Lúc này Yuri tôn thờ chủ nghĩa “Im lặng là vàng!”, chỉ lặng lẽ đưa mắt quan sát hành những ánh nhìn khác nhau đang chiếu về phía mình.

-“Tôi thích như vậy, cô ý kiến à?”-Vẫn cái chất giọng lạnh lùng vô cảm đến đáng sợ ấy, dường như Minh đang khiêu khích cô giáo trước mặt thì phải, vẫn đứng yên trước cửa lớp với dáng vẻ kiêu ngạo...

Dĩ nhiên chất giọng đó đủ làm cô giáo kia tái mặt, chỉ bất lực đưa tay đẩy giọng kính, hạ giọng yêu cầu.

-“Em vào lớp đi.”-Ánh mắt cô ta liếc sơ qua Yuri, nhưng cũng không dám tỏ ra thêm bất cứ thái độ không hài lòng nào khác, mặc dù ánh mắt của cô ta đã nói lên tất cả...

Minh bế Yuri trên tay, từng bước chân bắt đầu tiến về cuối lớp...

Bước chân khựng lại ở vị trí cuối cùng, ngay một chỗ ngồi gần bên cửa sổ hết như chỗ ngồi của Yuri ở lớp, sau đó Minh đặt Yuri xuống, giữ lấy thân người kia để chắc chắn rằng Yuri có thể đứng vững sau khi đáp đất..... Sau đó Minh buông tay ra khỏi người Yuri...

Hàng động tiếp theo là kéo ghế ra và ngồi xuống, để mặc Yuri đang đứng ngăn người trước bàn của Minh...

Ồ! Thế này là thế nào?

Đường như đối với Minhho lúc này, sự tồn tại của Yuri lúc này chỉ hoàn toàn giống như không khí...

Mọi ánh mắt trong phòng lại một lần nữa đổ dồn về phía Yuri... thậm chí còn có một số cô gái mỉm cười đắc ý khi trông thấy cảnh tượng này...

“Yuri... nhìn... phải nhìn nhìn, nếu lúc này nổi giận thì hình tượng thực nữ của mày sẽ không cánh mà bay!”

Minho vẫn im lặng như không có gì, chống tay lên bàn và nhìn ra bên ngoài cửa sổ...

Bàn tay nhỏ bé từ phía bên kia nắm lấy tay áo của Minhho, sau đó Yuri lại bắt đầu dùng chiêu thức cũ, đưa đôi mắt đáng thương nhìn Minhho... nhưng Minhho vẫn không thèm quay lại nhìn Yuri lấy một cái, như thế này thì làm sao sử dụng cách đó được...

Nhưng nếu Minhho nghĩ rằng Yuri sẽ chịu thua... thì xem như đã quá xem thường Yuri quá rồi...

Bàn tay của Yuri rời khỏi tay áo của Minhho, sau đó lại quay người lại nhìn chàng trai trông khá ưa nhìn ở kế bên bàn của Minhho, cố gắng vận dụng hết khả năng của mình...

-“Anh ơi, em ngồi cùng với anh được chứ?”-Phải nói là Yuri đang sử dụng chất giọng ngọt ngào hơn cả kẹo đường của mình, chớp chớp đôi mắt nhìn chàng trai trước mặt...

Này thì xem thường!

Yuri lại một lần nữa thu hút mọi ánh nhìn của tất cả những nhân vật hiện diện trong lớp, ngay cả cô giáo kia cũng cảm thấy ngạc nhiên trước câu hỏi quá đổi “đáng yêu” của Yuri...

Và ngay sau đó chàng trai kia hứng trọn cả một ánh mắt chứa đựng những tia nhìn giận dữ của Minhho ngay phía sau...

Chàng trai “xấu số” kia vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúng túng không biết nên trả lời Yuri như thế nào thì Yuri đã bị một bàn tay quen thuộc nắm lấy tay, sau đó kéo Yuri ngồi vào lòng mình...

Ánh mắt giết người vẫn dành trọn cho chàng trai tội nghiệp kia...

Nhưng Yuri cũng chẳng mấy ngạc nhiên trước hành động này của Minhho, vì đây chính là mục đích Yuri muốn làm như thế...

Và lần này Yuri đã hoàn toàn thành công!

Đại thắng!

-“Thế anh không định cho tôi đứng nữa à?”-Yuri ngược lên nhìn Minhho, giọng nổi giễu cợt vang lên...

Cũng phải thôi, ai bảo dám khiêu khích làm gì!

Minho không trả lời, đưa một tay giữ lấy gương mặt của Yuri, đặt vội một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi bướng bỉnh kia...

Lớp học lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng...

Hành động lần này gây chấn động cả lớp không phải là Yuri, mà lại là thiếu gia Minhho của tổ chức mafia Knight...

Có nằm mơ cũng không ngờ rằng một Minhho tàn nhẫn và độc tài lại có thể xử sự như thế...

Cả lớp ai cũng rơi vào trạng thái shock toàn tập... Và nụ hôn vội vàng ấy cũng đủ làm trái tim Yuri đập lỗi một nhịp, sau đó nhịp thứ hai lại đập mạnh hơn, gương mặt đỏ bừng...

Không phải vì xấu hổ...

... Mà là vì hạnh phúc...

Yuri ngoan ngoãn tựa đầu vào vai Minhho, cảm giác buồn ngủ lại đến rồi...

Tác dụng phụ của thuốc viên giảm đau nhanh chóng đưa Yuri chìm vào giấc ngủ, và trong vòng tay của Minho...

Tuy chỉ rất nhanh, khi chàng trai vừa rồi nhìn Minho, đôi môi Minho khẽ mấp máy tạo thành hai từ cực kỳ ngắn gọn...

-"Của tôi!"

Yuri lại mở mắt, không gian quen thuộc của phòng y tế lại hiện ra...

Nhưng thay vì cảm giác mệt mỏi và đau đớn lần trước, Yuri lại cảm thấy thoải mái lạ thường...

Có lẽ một phần do Yuri ngủ quá giấc trong ngày...

Lần này không còn là gương mặt kiêu ngạo của Minho được Yuri trông thấy, mà lại là một gương mặt điển trai không kém, có nét dịu dàng như một thiên thần...

Đặc biệt là chàng trai ấy không hề mặc đồng phục của trường...

-"Em ngủ ngon quá nhỉ?"

Woa~ Một giọng nói thật dễ nghe, mềm mại như chất giọng thật sự của một thiên thần...

Không lẽ đây là hình ảnh phản chiếu của Minho sao?

Yuri gật gật đầu...

Chàng trai kia tiến đến gần chỗ Yuri đang nằm, đưa bàn tay đến trước mặt Yuri như muốn đỡ Yuri đứng dậy...

Dĩ nhiên Yuri nắm lấy bàn tay đó không chút do dự...

-"Em có muốn biết, chồng em đang làm gì không?"-Một câu hỏi được kèm theo sau hành động dịu dàng của anh ta, gương mặt kia đang thấp thoáng một nụ cười nửa miệng.

Câu hỏi đó khiến Yuri cực kỳ tò mò... không phải tò mò về hàm ý của nó, mà là tò mò tại sao hẳn ta lại biết mối quan hệ của mình và Minho...

-"Muốn!"-Gật thắc mắc của bản thân mình sang một bên, Yuri trả lời dứt khoát, và Yuri cũng muốn biết Minho hoạt động những gì trong tổ chức...

-"Thế thì theo tôi."-Chàng trai kia không ngần ngại mà nắm lấy tay Yuri, đưa Yuri đến trước cổng trường, một chiếc xe BMW màu đỏ đã đợi sẵn ở cổng...

...

Chàng trai lạ mặt kia đưa Yuri đến một bãi đất trống, nhưng chỉ cần liếc sơ cũng biết phía trước đang xảy ra một cuộc hỗn chiến...

-"Em cứ từ từ mà tận hưởng."-Chàng trai kia ghé sát tai Yuri thì thầm, sau đó khoé môi nhếch lên tạo một nụ cười nửa miệng.

Yuri im lặng, vì trước mắt Yuri lúc này, Minho đang hoà lẫn trong đám người ấy...

Những cảnh tượng bạo lực khác nhau liên tục hiện lên trước mắt Yuri... từng bóng người dần ngã gục xuống, chiếm ưu thế là những tên mặc vest đen – cận vệ của Minho...

Thời gian trôi qua rất nhanh, quả thật Yuri đã bị cuốn hút vào trận ẩu đả này, đôi mắt buồn khuất sau hàng mi khẽ chớp mắt, nhưng sau đó lại tiếp tục quan sát...

Minho lúc này đang dùng một chân đạp lên một tên trông khá lực lưỡng, không kém phần bặm trợn, dường như đó là tên cầm đầu...

-"Mẹ kiếp, mày dám phản bội tổ chức à?"-Minho dùng chân đạp thật mạnh vào tên đó, sau đó đưa một tay ra không trung như đón lấy một thứ gì đó...

Một tên cận vệ lập tức đặt vào lòng bàn tay của Minho một con dao...

Ánh sáng của hoàng hôn được vật thể kim loại đỏ hắt ra những vầng sáng tàn nhẫn trong khung cảnh nhuộm máu...

Minho cầm con dao trên tay, sau đó cúi người xuống, nhìn thẳng vào tên trước mặt, lạnh lùng đặt mũi dao lên khuôn mặt đang gần như biến dạng của tên đó, từ từ rạch một đường dài tàn nhẫn...

Vết máu đỏ từ gương mặt kia cũng chảy dài theo từng đường rạch của Minho, gương mặt ác quỷ đang dần trở nên tàn độc hơn khi bóng tối bắt đầu chiếm lĩnh không gian...

-“Tạm thời rạch mặt mày làm dấu, sau này đi trên đường mà để tụi tao thấy mày thì xem như ngày đó là ngày tận số của mày!”-Minho nói đều đều, vẫn từ từ di chuyển con dao sắc bén trên gương mặt tên ấy...

Thời gian đang trôi chậm... thật chậm...

Dường như tên cầm đầu ấy cũng chẳng còn sức để tỏ vẻ đau đớn, đôi mắt hắn ta nhắm thật chặt lại, cố gắng chịu đựng...

Ngay sau đó, con dao đang nhuộm sắc màu của máu được Minho ném mạnh xuống đất...

Minho đứng dậy, vẫn dáng vẻ kiêu ngạo và độc đoán kia...

-“Về!”-Minho hét mặt với đám cận vệ, sau đó lạnh lùng cất bước...

...

Ở một góc khuất gần đó, một đôi mắt đã lặng lẽ chứng kiến mọi chuyện ngay từ khi khởi đầu và đến khi kết thúc...

Và ở sau lưng chủ nhân đôi mắt ấy, một chàng trai đang nở một nụ cười nhạt...

29. Chương 29: Khoảng Cách

-“Cảm giác thế nào?”-Chàng trai kia bước đến trước mặt Yuri, sau đó quay mặt lại đối diện bằng chất giọng bồn chồn.

-“Thế nào là thế nào?”-Yuri thờ ơ đáp lại, vẻ mặt trở nên vô cảm đến kì lạ, không hiểu sao khi trông thấy Minho như thế này, Yuri không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm hơn...

Vì nếu Minho lạnh lùng và đủ sự tàn nhẫn trong cái thế giới xoay quanh rắc rối của mafia, Yuri hoàn toàn có thể thông cảm với những việc Minho vừa làm, thậm chí còn cảm thấy an tâm khi Minho giải quyết đám người hung hăng ấy một cách dễ dàng như thế...

Hơn ai hết, Yuri hiểu rõ con người của Minho như thế nào, Minho không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt chỉ làm những việc tương tự như thế này khi đã xác định được một lí do chính đáng...

Và Yuri cũng hiểu rõ, trong cái thế giới tranh giành quyền lực của mafia, chỉ có duy nhất một cách để tồn tại: “Một sống một chết!”

Chàng trai kia cũng ngẩn người trước câu hỏi quá đỗi “ngây thơ” của Yuri, sau đó lại điềm tĩnh lặp lại một lần nữa.

-“Em không cảm thấy ghê sợ hắn?”-Ánh nhìn chờ đợi của chàng trai ấy chiếu thẳng vào Yuri, nhưng cô gái trước mặt vẫn giữ nguyên vẻ mặt đứng đưng, quay sang nhìn anh ta với một đôi mắt khó hiểu.

-“Đây không phải lần đầu tôi trông thấy Minho như thế, tuy tôi không hiểu anh đưa tôi đến đây với mục đích gì nhưng tôi chắc chắn anh không hề có ý tốt.”-Yuri lấy hơi nói một mạch không ngừng nghỉ, sau đó đưa tay chỉ thẳng vào mặt anh chàng đang chiếu cặp mắt “không thể tin nổi” về phía mình.-“Nếu ghê sợ, thì người tôi ghê sợ là anh!”

Đúng là thật sự không thể tha thứ cho kẻ cố tình gây ra hiểu lầm trong mối quan hệ của người khác, tuy Yuri không thể nhận định rõ chủ ý của hắn khi đưa mình đến đây nhưng Yuri không ngờ đến nỗi không nhận ra hắn đang muốn tạo ra mâu thuẫn giữa mình và Minhho.

Không đợi tên kia lên tiếng phản bác, Yuri tức giận quay người bỏ đi, nhưng hướng đi hoàn toàn ngược lại với hướng Minhho vừa bước đi...

Bóng dáng Yuri khuất dần trong tầm nhìn của chàng trai ban nãy, trên gương mặt kia lại nở một nụ cười... là một nụ cười đầy thích thú.

...

Ring... ring...

Đi được một đoạn khá xa, chợt điện thoại trong túi Minhho rung lên liên hồi...

Bước chân của Minhho khựng lại, cho tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại ra, sau đó nhanh tay ấn nhẹ vào nút nhận cuộc gọi.

-"Chuyện gì?"-Áp điện thoại vào một bên tai, Minhho lạnh lùng hỏi.

"Thiếu gia, cô chủ biến mất rồi!"-Một giọng nói trầm từ phía bên kia điện thoại gấp gáp vang lên, dường như chủ nhân của giọng nói đó đang vô cùng hốt hoảng.

-"Biến mất là thế nào?"-Minhho nhíu mày, gần giọng, cố gắng giữ phong thái điềm đạm của mình, định nghĩa của hai từ "biến mất" thật sự quá to lớn... -"Không hề thấy bóng dáng của cô chủ bước ra khỏi trường, và khi tôi vào tận trường tìm cô chủ cũng không thấy cô chủ đâu cả."-Tên cận vệ được Minhho giao nhiệm vụ đưa Yuri về nhà cuống quýt giải thích, dường như hắn ta đã hoảng hốt lắm rồi.

-"Lập tức đi tìm cô ấy!"-Minhho tức giận quát lớn, đến lúc này thì không thể nào bình tĩnh hơn được nữa...

Một thứ âm thanh va chạm mạnh vang lên, chiếc điện thoại kia đã "may mắn" được Minhho cho tiếp đất...

Cả đám cận vệ vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngẩn người nhìn Minhho đang toả ra một thứ sát khí ngút trời...

Ác quỷ đã thật sự mất bình tĩnh!

-"Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi tìm vợ tôi!"-Minhho từ từ quay mặt lại, sau đó dùng ánh mắt giết người "tặng" cho đám cận vệ kèm theo một chất giọng uy hiếp.-"Không tìm thấy cô ấy thì đừng vác mặt về!"

-"Vâng, thiếu gia!"-Bọn người áo đen lập tức cúi đầu nhận lệnh rồi tản ra khắp nơi bắt đầu công cuộc tìm kiếm...

Minhho cũng nhanh chóng bước lên chiếc xe BMW bóng loáng, sau đó chiếc xe từ từ lăn bánh...

...

Màn đêm dần buông xuống theo cái định luật vốn có của tự nhiên, đem ánh sáng mặt trời đi khỏi và mang đến bầu không gian tĩnh lặng...

7h30 tối...

Ánh đèn đường xoá bỏ phần nào bóng tối của màn đêm đem đến, trả lại một thứ ánh sáng vàng nhạt chiếu rọi khắp thành phố...

Trên đường, vẫn không hề vắng bóng người, ngược lại càng trở nên đông đúc nhộn nhịp hơn, vì cả nhu cầu và công việc đều khiến con người ta luôn phải không ngừng hoạt động...

Một bóng dáng nhỏ bé cũng hoà lẫn vào đám người đấy, nhưng bóng dáng ấy từ phía sau toát lên một vẻ cô độc đến lạ thường...

Yuri cứ thế bước đi, cõi lòng trở nên vô cùng trống rỗng, ngay cả khả năng tư duy của não bộ cũng đình công không chịu hoạt động...

Đường phố vẫn ồn ào và náo nhiệt, từng con người đi lướt qua nhau một cách vô tình, dường như đây là một phần quy luật của cuộc sống...

Từng bước chân nhấc lên rồi lại đáp xuống nền đất, Yuri vẫn vô thức bước đi như một kẻ bị mộng du, cứ để mặc đôi chân tự ý cất bước theo một con đường quen thuộc...

Thật sự con đường trước mặt Yuri lúc này thật sự rất quen, dường như đã được in sâu vào tiềm thức...

Lúc này, Yuri cảm thấy rất mơ hồ về con đường trước mắt, nhưng tại sao lí trí như đang cố gắng ngăn cản Yuri, không cho đôi chân kia bước thêm một bước chân nào nữa...

Nhưng đôi chân kia vẫn không hề nghe lời, ngoan cố bước về lãnh thổ của ký ức...

Não bộ Yuri bắt đầu hoạt động trở lại...

Rõ ràng Yuri có thể phân biệt được vị trí của từng căn nhà, dĩ nhiên cũng biết ai là chủ nhân của những căn nhà đó... Mọi cảnh vật xung quanh vẫn không hề có bất kì thay đổi nào cả, Yuri vẫn có thể nhớ rõ phải bước bao nhiêu bước thì sẽ đến ngôi nhà in đậm hồi ức...

Ba bước nữa...

Hai bước nữa...

... Và bước chân cuối cùng...

Yuri dừng chân trước một ngôi nhà độc nhất một màu trắng được trang trí theo phong cách phương tây, cả người khẽ run nhẹ, sau đó thẫn thờ nhìn ngôi nhà trước mắt...

Đây...

... là nơi Yuri đã sinh ra và lớn lên...

Nhưng hình như có một chút thay đổi về vẻ bề ngoài của mái ấm thân thương, dường như những vách tường đã có một chút thay đổi, làm mất đi vẻ đẹp của căn nhà được thiết kế khá tinh xảo...

Một cảm xúc miên man toàn những nỗi đau đớn và hạnh phúc trộn lẫn vào nhau liên tục ủa về trong tâm trí Yuri...

Hạnh phúc vì những kí ức ngọt ngào, vui vẻ bên gia đình ngày trước...

Nhưng lại đau đớn vì một sự thật chưa được xác định rõ trong quá khứ...

“Anh và em vốn đâu phải là anh em!”

...

Câu nói của Taecyeon vào cái ngày định mệnh đó lại vang lên, như một mảnh thủy tinh trong suốt đẹp đẽ ghim sâu vào tận cùng trái tim của Yuri...

Tại sao... lại có thể như thế?

Yuri thật sự không thể tin mình và Taecyeon hoàn toàn không có chút quan hệ máu mủ, ngược lại đáng lí còn phải là người ngoài không hề có bất kỳ quan hệ nào với nhau...

Dồn tất cả can đảm của mình vào hành động tiếp theo, Yuri hít một hơi thật sâu, sau đó đưa tay bấm chuông cửa...

Yuri thực sự muốn đối mặt để làm rõ chuyện này, thật sự những thắc mắc trong lòng khiến Yuri cảm thấy vô cùng mệt mỏi...

Ding dong... ding dong...

Từng hồi chuông ngân dài, vang vọng cả bên trong và ngoài căn nhà ấy...

Cách

Cánh cửa cũng từ từ mở ra, theo sau là một giọng nói mềm mại đầy nữ tính...

-“Ai vậy?”-Khuôn mặt lạ lẫm của một cô gái trẻ trung hiện ra sau cánh cửa, đôi mắt đen của cô ta đang chớp chớp nhìn Yuri.-“Em tìm ai?”

-“Chị là ai?”-Yuri ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt, nghi hoặc hỏi.

-“Chị là chủ căn nhà này.”-Cô gái kia nở một nụ cười thân thiện, đúng là một cô gái dịu dàng. Cô ta xem xét Yuri thật kỹ, rồi lại đặt thêm một câu hỏi khi Yuri chưa kịp trả lời.-“Có phải em là Kwon Yuri không?”

Dĩ nhiên là Yuri gật đầu...

-“Sao chị biết tôi?”-Yuri cau mày nhìn người con gái trước mặt, tại sao chỉ mới gặp lần đầu mà cô ta lại biết tên của Yuri...

-“Lúc chị dọn đến đây, có một bức ảnh của em được treo trong một căn phòng đáng yêu, theo những gì chị biết thì gia đình họ Kwon chỉ có mỗi một cô con gái tên là Kwon Yuri, và em trông cực kỳ giống trong ảnh.”-Cô gái thân thiện kia nhún vai giải thích, sau đó đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Yuri, trong ánh mắt kia có chút gì đó gọi là thông cảm.-“Hắn em đã rất buồn nhỉ?” -“Buồn?”-Yuri thật sự chẳng hiểu cô gái trước mặt đang nói linh tinh vì điều gì, tự dưng khi không lại hỏi người ta có buồn không...

-“Cùng lúc mất hết cả người thân, em không cảm thấy buồn sao?”-Cô gái kia vẫn dịu dàng như thế, dừng động tác vuốt tóc Yuri lại, sau đó thu tay về.

Mất hết cả người thân ư? Thật sự mọi việc đang diễn biến theo một chiều hướng cực kỳ tồi tệ...

-“Chị đang nói cái gì vậy?”-Yuri bắt đầu mất bình tĩnh, đưa tay lay mạnh người con gái trước mặt, trái tim chợt thất lại...

Đừng... làm ơn hãy nói không phải như thế đi!

-“Em không biết sao? Ba mẹ và cả anh trai em đều mất cả rồi, chẳng lẽ không ai nói cho em biết sao?”-Cô gái kia ngạc nhiên nhìn Yuri, trong ánh mắt nổi thương cảm lại càng lớn hơn theo thời gian...

Bỗng chốc cả thế giới như sụp đổ trước mắt Yuri, chỉ còn tồn tại mỗi một màu đen trong tầm nhìn hiện tại...

Tại sao... lại như thế này?

Huych

Đôi chân Yuri lúc này không còn đứng vững được nữa, cứ thế quỵ sụp xuống, trong ánh mắt đang tồn tại một tia nhìn tuyệt vọng...

-“Này, em sao thế?”-Cô gái kia hốt hoảng đưa tay đỡ Yuri đứng dậy, nhưng chỉ vô ích...

-“Tôi không sao, chị vào nhà đi.”-Yuri trả lời trong vô thức, vết thương ở vai đang bắt đầu nhói lên từng hồi, nhưng liệu nó có đau bằng vết thương lòng mà Yuri phải gánh chịu?

-“Nhưng...”-Cô gái kia vẫn lấp lửng câu nói, sau đó khẽ thở dài, quay mặt bước vào trong...

Cạch

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra, nay lại đóng lại bằng một thứ âm thanh vô tình...

Yuri vẫn quỵ sụp trước cửa, im lặng không hề thốt lên bất cứ điều gì, chỉ từ từ cảm nhận nỗi đau đang thấm vào tận sâu đáy lòng...

...

Trên con đường vắng vẻ, chỉ một vài người bước đi trên con đường ấy...

Bóng dáng cô độc kia lại thần thờ bước đi, nhưng lần này lại đượm chút cay đắng...

Yuri tiếp tục bước đi...

Đi mãi... đi mãi không có điểm dừng...

Và hướng đi chỉ theo một đường thẳng vô tận...

Nhưng tại sao khi bước đi như thế này, đôi chân kia vẫn không hề cảm thấy mỏi mệt, thậm chí có thể hoàn toàn gọi là mất cảm giác...

Ở lòng đường, những chiếc xe khác nhau vẫn chạy theo một mục đích xác định, nhưng tại sao đôi chân đang bước trên lề lại không hề xác định được nơi mình cần đến...

...

“Nơi nào...

.. dành cho em?”

...

9h30 tối...

Yuri vẫn tiếp tục bước đi, đôi mắt vẫn có một hướng nhìn vô hạn định... Một bàn tay gấp gáp níu tay Yuri lại, khiến bước chân Yuri dường lại, vô cảm quay mặt lại...

Minho... đây là cái tên đầu tiên Yuri nghĩ đến khi ngoảnh mặt lại đối diện với người phía sau...

-“Cô chủ, cô định đi đâu?”-Nhưng gương mặt kia vốn dĩ không phải của người mà Yuri mong chờ, mà là của tên cận vệ của Minho...

Dường như tên cận vệ này đã tìm kiếm Yuri rất lâu, hẳn ta đang cố gắng lấy lại nhịp thở đều đặn của mình...

Yuri không trả lời...

... Hành động tiếp theo là gạt nhẹ bàn tay của tên đó ra, sau đó lại quay người bước đi...

-“Cô chủ!”-Tên kia vội vàng níu lại bàn tay của Yuri, hạ giọng cầu xin.-“Cô làm ơn đừng đi nữa, về nhà với tôi.”

Yuri vẫn ngoan cố giằng tay lại, gương mặt không chút biểu cảm...

Cạch

Cách đó không xa, một bóng người bước ra khỏi chiếc BMW màu đen, mạnh tay đóng cánh cửa xe lại...

Những bước chân chậm rãi bắt đầu cất bước, tiến thẳng đến nơi đang xảy ra cuộc giằng co...

Bộp

Minho vỗ nhẹ vào vai tên cận vệ, sau đó hất mặt về phía sau ra hiệu...

Tên đó lập tức buông Yuri ra, lùi về sau lưng Minho...

Lần này, một bàn tay ấm áp quen thuộc nắm lấy tay Yuri, mạnh mẽ kéo Yuri vào lòng mình ôm thật chặt...

Dĩ nhiên nhanh đến mức Yuri không kịp có bất kỳ hành động phản kháng nào...

-“Sao em không chịu ngoan ngoãn một chút?”-Minho ôm Yuri vào lòng, cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, cảm giác căng thẳng đã hoàn toàn biến mất...

Không một tiếng trả lời, Yuri chỉ im lặng buông thõng tay, không hề có thêm bất cứ hành động phản kháng nào...

-“Xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói với em một tiếng, do lúc đó anh có việc gấp nhưng em lại ngủ say quá, nên anh đành phải đưa em đến phòng y tế để nghỉ ngơi.”-Minho cảm thấy sự khác biệt rõ rệt ở từng cử chỉ của Yuri, cố gắng tìm kiếm giải thích cho Yuri hiểu và thông cảm hành động của mình...

... Vì đơn giản Minho nghĩ Yuri giận mình khi để mặc Yuri ở lại mà không báo trước...

1s...

2s...

3s...

Yuri vẫn chỉ im lặng...

Và cả Minhho cũng im lặng...

Cả không gian trở về với trạng thái tĩnh lặng và căng thẳng, nhưng vẫn xen lẫn những tiếng động cơ của các loại xe khác nhau đang chạy trên đường...

-“Anh biết mà phải không?”-Yuri lần này lại là người cất tiếng, trong chất giọng đượm chút gì đó gọi là đau thương...

-“Biết gì?”-Minho nhú mày, nhìn người con gái trong vòng tay của mình...

-“Về cái chết của gia đình tôi, anh biết mà phải không?”-Vẫn cái chất giọng không chút sinh lực ấy, Yuri đang cố gắng vận dụng hết những nghi hoặc trong lòng vào câu hỏi ấy. Minhho lại im lặng...

Và chỉ cần như thế, Yuri cũng đủ biết rõ câu trả lời...

-“Tại sao?”-Cả người Yuri run lên, sau đó ngược mặt lên đối diện với Minhho.-“Tại sao lại không nói cho tôi? Tại sao anh biết mà chỉ im lặng? Anh nhìn tôi như một con ngốc chẳng hề hay biết gì về cái chết của gia đình tôi vẫn vui vẻ mỉm cười với anh như thế vui lắm sao?”

Yuri bức xúc hét lên, thật sự mọi sự hy vọng và niềm tin mà Yuri đặt ở Minhho đã hoàn toàn sụp đổ...

Nhưng đến tận lúc này, Yuri vẫn không hề rơi bất cứ một giọt nước mắt nào cả...

-“Nếu anh nói cho em biết, thì liệu em có dễ dàng chấp nhận sự thật này không?”-Minho nhìn Yuri với đôi mắt xót xa, thật sự không thể giấu kín chuyện này mãi được...

Vốn dĩ Minhho đã biết rằng ngày này cuối cùng sẽ đến...

... Nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như thế...

Theo sau câu nói của Minhho, một giọt nước mắt lại rơi xuống từ phía bên kia...

... Rồi lại thêm một giọt nữa...

Cứ thế, những giọt nước mắt nóng hổi cứ lăn dài trên gò má Yuri, sau đó nhẹ nhàng tiếp đất...

Minhho đưa tay lên, chạm nhẹ vào gương mặt Yuri, sau đó lau vội những giọt nước mắt trong suốt...

-“Đừng chạm vào tôi!”-Yuri lạnh lùng hất tay Minhho ra, rồi lại tự mình gạt nước mắt.-“Anh sẽ là người thứ hai tôi không thể tha thứ cho việc này, nhưng người đầu tiên sẽ là kẻ dám làm việc đó với gia đình tôi.”

Yuri xoay người lại, tiến về phía tên vệ sĩ và chiếc xe BMW đang đậu sẵn trên đường vừa rồi, sau đó bước vào trong xe...

Minhho đứng thẫn người một chút, rồi cũng nhanh chóng bước vào xe...

Không ngờ việc Minhho làm lại gây cho Yuri một nỗi đau quá lớn...

...

Sau một ngày dài mệt mỏi, Yuri vẫn để yên cho Minhho giúp mình thay băng, vết thương lại trở về với thời điểm ban đầu của nó sau lần va chạm trên lớp...

Nhưng cả hai người dường như đang bắt đầu vạch ra một khoảng cách khá xa cho mối quan hệ đã bắt đầu tiến triển...

Liệu giờ đây nó có trở về với con số không?

...

Yuri vẫn ngoan cố đến trường, mặc cho bác sĩ hết lời khuyên ngăn, và chính Minhho cũng phải bó tay trước sự kiên quyết mạnh mẽ này...

Cặp đôi “mafia” vẫn như mọi ngày, bước vào trường trước ánh mắt ngưỡng mộ lẫn sợ hãi của toàn thể học sinh...

Đây có thể gọi là quyền lực chăng?

Cả hai người vẫn đi song song, gần như thế nhưng khoảng cách lại không thể nào chạm đến...

-“Kwon Yuri!”-Giọng nói đáng ghét quen thuộc của ngày hôm qua vang lên, cất tiếng gọi tên Yuri...

Và cả Minho và Yuri đều cùng lúc ngoảnh mặt lại...

Ngay sau đó, Yuri lập tức quay mặt bước đi... tên này vốn chẳng có gì tốt đẹp...

Nhưng tên kia đã lập tức chạy đến chắn ngang lối đi của Yuri, nở một nụ cười toả ra vô số những vầng hào quang...

-“Em vẫn chưa biết tên tôi mà.”

-“Thì sao?”-Yuri lạnh nhạt trả lời, gương mặt đanh lại...

Thật sự Yuri chẳng muốn có bất kỳ quan hệ nào với tên này, dù chỉ là người quen...

-“Tôi là Onew, em hãy nhớ cho kỹ đấy!”-Chàng trai tên Onew vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, sau đó lập tức bỏ đi...

Yuri nhú mày nhìn theo...

Nhưng phía sau Yuri, đôi mắt màu hổ phách đang sáng lên dưới ánh mặt trời, hệt như đôi mắt tinh ranh của loài hổ báo...

30. Chương 30: Những Rắc Rối Không Tưởng

Mỗi ngày đều lặng lẽ trôi qua theo cái định lí vốn đã được tuân theo như một vòng luân hồi của thời gian, và cuộc sống vẫn luôn về đúng cái vị trí vốn có của nó...

Đã ba ngày, nỗi đau mất mát trong lòng Yuri đã vơi đi phần nào, nhưng vẫn còn vương vấn nơi vết thương chưa lành hẳn một nỗi thất vọng tột cùng dành riêng cho Minho...

Tại sao chuyện như thế này mà Minho lại không hề nói với Yuri dù chỉ một câu, hay đề cập đến dù chỉ một lần?

Phải chăng... chính Minho là kẻ đã nhả tâm xuống tay với gia đình Yuri?

Không thể nào! Minho không thể làm chuyện như thế được, đặc biệt là chuyện này lại có ảnh hưởng đến Yuri...

Yuri mệt mỏi gục đầu xuống bàn, những ngày qua thật sự Yuri đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng suy cho cùng cũng không thể tha thứ cho Minho một cách dễ dàng như thế...

Mất mát lần này thật sự quá lớn, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà Yuri đã đánh mất trọn vẹn hai chữ “gia đình”...

Dìng dong... dìng dong...

Giây phút Yuri luôn chờ đợi đã đến, nhưng tại sao những ngày gần đây nó hoàn toàn không hề có sức ảnh hưởng đến Yuri...

Lúc này, thứ Yuri thật sự cần là sự yên tĩnh, chỉ cần như thế để quên đi tất cả...

-“Này này, mèo con!”-Một giọng nam dễ nghe cất lên, thật gần và cũng thật quen thuộc nhưng lại nhanh chóng chìm vào quên lãng...

Thật kỳ lạ, tại sao ngoài giọng nam đó ra lại không có thêm bất kỳ thứ âm thanh nào khác?

Nhưng Yuri vẫn gục xuống bàn, chẳng màng để tâm đến những sự kiện đang xảy ra xung quanh...

-“Mèo con!”-Giọng nam kia lại một lần nữa cất cao giọng, một bàn tay đưa lên lay lay người Yuri...

Dường như tên kia đang gọi Yuri thì phải...

Yuri từ từ ngược mặt lên, đập vào mắt là gương mặt khó ưa của tên Onew...

-“Em không nghe hay giả vờ không nghe thế?”-Onew đưa tay về phía mặt Yuri, nhưng bàn tay ấy lập tức bị gạt ra một cách chán ghét.

-“Tôi là mèo con từ bao giờ?”-Yuri khó chịu trả lời, đúng là cái biệt danh ngớ ngẩn, khi không lại ví người với mèo!

-“Từ khi tôi nhìn thấy em!”-Một nụ cười thân thiện tựa như ánh mặt trời buổi sớm lại nở trên đôi môi kia, nhưng Yuri lại cảm thấy trong nụ cười đó đang chứa đựng sát khí.

-“Thế thì tôi gọi anh là đồ ngớ ngẩn nhé!”-Yuri đập bàn đứng dậy, sau đó quay người bỏ đi...

Nhưng bằng phản xạ nhanh nhất, Onew lập tức nâng người Yuri lên và vác đi như một món hàng hoá.

Đến tận lúc này, Yuri vẫn chưa kịp định hình lấy một giây và hoàn toàn bị Onew đưa đi, chỉ kịp trông thấy cả chục ánh mắt từ trong lớp mang một ánh nhìn nãy lửa chiếu thẳng vào mình...

Thì ra từ nãy đến giờ, không chỉ có riêng cả hai tồn tại trong lớp, nhưng tại sao Yuri lại không hề nhận định được những gương mặt ấy... -“Này, tên ngớ ngẩn kia, thả tôi xuống!”-Yuri tức giận đập đập tay vào lưng của Onew, nhưng những ánh mắt khác nhau lại liên tục chiếu thẳng vào Yuri khi mỗi bước chân của Onew bước qua từng dãy hành lang...

Nhưng Onew hoàn toàn phớt lờ Yuri, cứ tiếp tục bước đi...

-“Này! Tên khốn! Tôi bảo thả tôi xuống!”-Yuri ngừng không đập tay vào lưng Onew nữa, phải dùng biện pháp mạnh thôi!

Yuri hít một hơi thật sâu...

Nhắm mắt lại...

Những bước chân của Onew vẫn đều đều, chậm rãi di chuyển trên dãy hành lang...

Này thì “mèo con”!

Yuri lại sử dụng “tuyệt chiêu ngàn năm”, phập một cái vào vai Onew...

Cả người Onew run lên, sau đó bước chân khựng lại...

Và tất cả học sinh trên dãy hành lang cũng dừng bước...

1s...

2s...

3s...

-“Em không phải mèo con!”-Đột ngột Onew buông một câu nói khẳng định, sau đó gương mặt dần tối sầm lại...

-“Gì cơ?”-Yuri ngơ ngác hỏi, tự dừng lại phủ định chính biệt danh của mình đặt ra là thế nào?

-“Em là mèo hoang!”-Lại thêm một câu khẳng định cực kỳ “tâm cơ”, có khả năng đánh gục ý chí phản kháng của Yuri.-“Chỉ có mèo hoang mới cần người như thế!”

Yuri tròn mắt, vẫn không thể tin được mình vừa nghe thấy gì...

Cảm giác về Onew lúc này của Yuri chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ...

... Ngớ ngẩn!

-“Này, không muốn tôi cần anh nữa thì bỏ tôi xuống!”-Yuri cố gắng giữ bình tĩnh, gằn giọng uy hiếp...

Ngay sau đó, Yuri được Onew đặt xuống đất...

Không lẽ hẳn ta sợ bị cắn?

Nhưng lập tức, Yuri lại được Onew nhắc bổng lên, và bế đi như một nàng công chúa...

Shock toàn tập!

Trong tình trạng hiện giờ, Yuri có muốn phản kháng cũng không được...

Bóng dáng cả hai khuất sau hành lang, một đôi mắt màu hổ phách đang có những tia nhìn tức giận...

...

Can-teen...

-“Ăn đi mèo con!”-Onew đẩy đẩy khay đồ ăn về phía Yuri, trông cứ như đang chăm sóc thú cưng vậy.

-“Anh đi mà ăn một mình!”-Yuri hất mặt sang hướng khác, cố tình tỏ vẻ khinh khi với Onew.

-“Em không thích những món này à?”-Onew liếc nhìn một loạt loại bánh tráng miệng khác nhau trên khay đồ ăn, cười khẩy.-“Không lẽ em muốn ăn xương cá?”

Yuri không thèm trả lời, vì trả lời với tên này chỉ toàn tự chuốc lấy rắc rối...

Vết thương ở vai dạo gần đây vẫn không ngừng đau đớn, phải chăng Yuri đã quen chịu đựng mỗi khi vết thương lên cơn đau nhức từng đợt nên sắc thái biểu cảm vẫn khá hơn lúc trước, mặc dù một bên vai vẫn cảm thấy rất đau... Gương mặt Yuri bắt đầu trở về với sắc thái nhợt nhạt, những giọt mồ hôi trên trán cũng bắt đầu xuất hiện...

Chịu đựng, phải chịu đựng!

Onew nhú mày nhìn Yuri, sau đó lại tiếp tục đẩy đẩy khay đồ ăn về phía “mèo” của mình...

Những ánh mắt nảy lửa của các cô gái trong can-teen dường như đều không hẹn mà chiếu thẳng vào Yuri...

-“Cô ta nghĩ mình là ai chứ? Chẳng qua chỉ là người được Choi Minhho chọn mà cứ thích giở trò quyền rũ người khác!”

-“Tối cả Onew cũng đổ vì cô ta sao?”

-“Lâu lâu Onew mới đến trường một lần, chưa gì đã thấy anh ấy thân mật với con hồ ly đó rồi.”

Những lời than thở lẫn trách móc cứ liên tục lọt vào tai Yuri...

Khó chịu quá!

Ở đây thêm vài phút nữa, có lẽ Yuri sẽ chết vì bị “ngộ độc” những lời nói ác ý kia...

Yuri kéo ghế đứng dậy, và cũng một bàn tay kéo Yuri đứng lên...

Cuối cùng chồng yêu mafia cũng xuất hiện...

Minho lạnh lùng liếc nhìn Onew, sau đó nắm tay Yuri kéo đi...

Yuri cũng chẳng hề phản kháng, để mặc Minhho lôi mình đi...

...

Và đích đến lần này vẫn là phòng y tế!

Ông bác sĩ già đã được Minhho cử người đưa đến tận trường, vì tình trạng Yuri hiện giờ đang đến phần nguy hiểm...

Chỉ một lí do đơn giản, Yuri đã được bác sĩ tuyên bố bị mắc chứng kháng thuốc!

Hiệu lực của thuốc giảm đau loại tiêm đường như không thể phát huy hiệu lực với cơ thể của Yuri, bằng chứng là sau khi tiêm thuốc cơn đau đớn vẫn kéo dài, thậm chí còn trở nên đau hơn...

Nhưng nếu dùng thuốc giảm đau loại uống quá nhiều, sẽ ảnh hưởng đến vấn đề sức khỏe và dễ dàng khiến Yuri bị cơn buồn ngủ đánh gục trong mọi tình huống...

-“Cô Kwon, cô đừng đến trường nữa, hãy ở nhà tịnh dưỡng cho đến khi vết thương lành hẳn!”-Ông bác sĩ khẽ thở dài khi thấy nét mặt của Yuri, một bên vai áo đã thấm chút sắc màu của máu.

Ông ta lấy trong hộp dụng cụ ra một ống tiêm đậm sắc, sau đó nhẹ nhàng mở nắp và tiêm cho Yuri...

-“Cứ dùng thuốc tiêm loại mạnh như thế này không phải là cách hay, có khả năng nó sẽ kéo dài thời gian chữa trị.”-Ông bác sĩ bất giác thở dài, mặc dù đã hết lời khuyên ngăn nhưng Yuri vẫn ngoan cố một mực đòi đến trường...

Đây là biện pháp duy nhất để khống chế nỗi đau đang ngự trị trên vai Yuri...

Minho vẫn đứng yên nhìn mũi tiêm nhẹ nhàng rút ra khỏi tay Yuri, bất giác một câu hỏi nghi vấn lại được cất tiếng hỏi.

-“Em và tên đó có quan hệ gì?”

-“Bạn!”-Yuri trả lời theo phép lịch sự, cố gắng làm ngắn gọn câu nói hết sức có thể.

Dường như Minho không mấy hài lòng về câu trả lời của Yuri, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn...

-“Mèo con!”-Onew đứng trước cửa phòng y tế, cất tiếng gọi cái biệt danh mà mình đã tự ý đặt cho Yuri...

Dĩ nhiên không cần nhìn Yuri cũng biết chủ nhân của giọng nói ấy là ai!

Onew từ từ tiến vào, sau đó nhìn Yuri ái ngại...

-“Mèo con, em bị thương à?”

-“Không cần anh quan tâm!”-Yuri lập tức đứng thẳng dậy, bước ra khỏi cửa.

-“Này, em lạnh lùng thế!”-Onew lập tức đuổi theo, không quên “tặng” cho Minho một nụ cười đắc thắng...

Bàn tay đang buông thông của Minho dần nắm chặt lại, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng và vô cảm...

...

Yuri bước vào lớp, Onew cũng bước theo sau, lập tức các bạn nữ trong lớp nhanh chóng vây quanh Onew, trên tay mỗi người cầm một quyển tạp chí...

-“Onew, anh kí tên vào đây cho em nhé!”-Một cô bạn gái chớp chớp mắt, đưa cuốn tạp chí về phía Onew và kèm theo một cây bút...

Dĩ nhiên trên gương mặt kia lại nở một nụ cười sát gái...

-“Ok!”

-“Em nữa!”

-“Onew, anh ký cho em nữa!”

-“Em cũng muốn!”

Đám con gái kia gần như vây kín Onew, không chừa bất kỳ một lối thoát nào...

Lúc này, dường như ngoài Yuri, chỉ còn mỗi cô bạn Yoona ngồi kế bên là không tham gia vào đám con gái mê trai kia...

-“Yoona, sao hần ta lại được xin chữ ký?”-Yuri nhìn Yoona đang cầm trên tay một cuốn sách khá dày, bất giác lên tiếng hỏi.

Yoona chuyển sự tập trung từ quyển sách sang Yuri, mỉm cười thân thiện đáp.

-“Yul không biết à? Anh ấy là ca sĩ Onew tượng rất được mến mộ, thường thì rất ít khi anh ấy đến trường.”

Và câu trả lời của Yoona khiến Yuri shock tập hai...

-“Ca sĩ ư?”-Yuri lẩm bẩm, thật sự không thể tin được một tên quái đản như thế lại là một ca sĩ nổi tiếng...

31. Chương 31: Một Phần Nỗi Đau!

Ding dong... ding dong...

-“Mèo con, tôi đưa em về!”-Tiếng chuông trường chưa dứt được bao lâu thì Onew đã đứng trước cửa lớp Yuri, còn đưa tay vẫy vẫy làm vẻ vui mừng như vừa tìm thấy thứ gì đó quan trọng đã từng đánh mất...

Yuri đưa mắt liếc nhìn về phía cửa lớp, chưa đầy hai giây đã lập tức quay mặt đi, không màng để tâm đến Onew đang cố gắng thu hút sự chú ý của mình...

Tiếp tục cho hết đồ dùng vào balô, Yuri mệt mỏi đứng dậy, đeo balô sau đó bước về phía cửa lớp và đi lướt qua Onew...

Dường như Onew không hề tồn tại trong mắt Yuri...

Ban đầu vốn dĩ Onew chỉ cảm thấy thích thú khi Yuri lại tỏ ra thản nhiên khi trông thấy Minhho bộc lộ hết bản chất máu lạnh và tàn nhẫn trước mặt, nhưng khi Yuri đi lướt qua và cố tình tỏ vẻ không quen biết, tại sao Onew lại thất trái tim trở nên hụt hẫng lạ thường...

Bất giác Onew ngoảnh mặt lại, nhìn theo bóng dáng Yuri từ phía sau, đôi chân cũng bắt đầu cất bước...

...

Trước cổng trường, vẫn như mọi ngày, hai chiếc xe BMW đã đậu sẵn ở cổng...

Minhho tựa người vào một chiếc xe, đôi mắt màu hổ phách có một hướng nhìn vô định, nhưng dường như trong ánh nhìn đó vẫn đủ để nhận ra một bóng dáng quen thuộc đang mỗi lúc một tiến gần...

Động tác tựa người vào chiếc BMW kia lập tức được thay thế bằng một tư thế đứng thẳng dậy, Minhho cho hai tay vào túi, bắt đầu tiến về phía Yuri.

-“Anh phải đến tổ chức, người của anh sẽ đưa em về.”-Dường như Minhho đang cố gắng dụ giọng hết mức có thể, nhưng vẫn không thể nào làm tan biến đi cái chất giọng ngạo mạn vốn có.

Vốn đã biết trước Minhho vẫn sẽ lặp lại câu nói này, Yuri chẳng tỏ bất cứ một thái độ nào khác ngoài đứng đờng không quan tâm, đôi môi mấp máy chuẩn bị lên tiếng trả lời.

-“Mèo con sẽ đi với tôi!”-Giọng nói của kẻ thứ ba cắt ngang ý định của Yuri, Onew đang từ từ tiến đến, vòng tay kéo Yuri về phía mình, sau đó ghé sát tai Yuri thì thầm.-“Chỉ cần em đi theo tôi, tôi sẽ đáp ứng mọi câu hỏi của em về những chuyện rắc rối đang xảy ra.”

Dĩ nhiên câu nói sau của Onew đủ sức khiến Yuri ngạc nhiên hết mức, tròn mắt quay sang nhìn chăm chú kẻ kẻ bên...

Có nên đặt lòng tin vào một tên như Onew?

Thôi mặc kệ, tin một lần cũng không sao!

-“Em đi với hắn?”-Minhho nhíu mày nhìn Yuri, đang chờ một sự khẳng định từ người con gái trước mặt...

Và ngay sau câu hỏi ấy, Yuri gật đầu...

Gương mặt Minhho thấp thoáng một nụ cười nhạt, đôi mắt màu hổ phách đang dần tối sầm lại... lần đầu tiên Yuri trông thấy vẻ mặt đó từ Minhho...

... về mặt của một kẻ bị bỏ rơi...

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, trái tim Yuri chợt thất lại, nơi khoé mắt chợt cảm thấy cay cay... Minhho không nói thêm bất cứ gì nữa, chỉ lặng lẽ quay người bước đi... bóng dáng từ phía sau đang vô cùng cô độc...

Vốn dĩ Minho không hề biết cách chiều chuộng và nhẫn nại người khác, nhưng có lẽ lần này Minho đã thật sự bỏ qua cho Onew vì Yuri...

Hai chiếc xe BMW cũng từ từ lăn bánh...

...

Ánh sáng màu vàng rực của hoàng hôn nhẹ nhàng phủ kín không gian trên bãi biển, từng đợt sóng cứ vô tình vỗ vào bờ, cuốn trôi đi tất cả...

Yuri ngồi trên bãi cát, đưa đôi mắt vô cảm nhìn về phía xa tận chân trời...

Nếu những cơn sóng kia có thể cuốn trôi đi tất cả những đau đớn cùng cực mà Yuri đã và đang phải gánh chịu thì có phải tốt hơn không...

Onew cũng ngồi xuống bên cạnh Yuri, đôi mắt dán chặt vào “mèo con” không rời...

-“Tại sao em lại muốn đến đây?”-Bầu không khí dường như đang quá gượng gạo, Onew đành phải lên tiếng phá tan trạng thái căng thẳng hiện giờ...

Một khoảng yên lặng...

-“Ai là kẻ hại gia đình tôi?”-Giọng nói Yuri đều đều, đây vốn dĩ là câu hỏi nghi hoặc lớn nhất trong đầu Yuri... và câu hỏi này hoàn toàn không hề ăn nhập gì với câu hỏi của Onew.

-“Câu khác, tôi không trả lời câu hỏi này của em được.”- Onew nhún nhún vai tỏ vẻ không thể làm gì hơn, trả lời với chất giọng bình thản nhất có thể.

-“Không phải anh đã bảo sẽ trả lời mọi thắc mắc của tôi?”-Yuri quay sang Onew tức giận gắt lên, đúng là sai lầm khi tin tưởng tên này.

-“Tôi chỉ có thể trả lời những câu hỏi nằm trong một phạm vi nhất định.”- Onew khoát khoát tay với Yuri, tiếp tục giữ nguyên chất giọng ban nãy.

-“Phạm vi?”-Yuri nhíu mày, tên này toàn nói những lời khó hiểu.

-“Tôi chỉ có thể cho em biết một phần sự việc, không thể nói cụ thể.”- Onew nhẫn nại giải thích, ngược mặt lên trời quan sát màn đêm dần buông xuống.

“Vậy còn Sulli? Anh có biết những chuyện liên quan tới Sulli?”-Bất giác câu hỏi tiếp theo lại dành riêng cho Sulli, thật sự Yuri rất tò mò về người con gái bí ẩn này.

-“Sulli là em cùng cha khác mẹ của Choi Minho...”-Ánh mắt Onew trở nên vô cùng kỳ lạ, sâu thẳm thăm không thể định rõ được ánh mắt đó là gì, đột ngột giọng Onew trầm xuống.-“... và là em cùng mẹ khác cha của tôi!”

Có vẻ Onew rất khó khăn khi nói ra chuyện này, Yuri cũng cố gắng dịu giọng, tránh làm kẻ trước mặt tổn thương...

-“Chuyện này anh có thể kể chi tiết cho tôi?”-Thật sự Yuri bắt đầu nhận định ra mức độ nghiêm trọng của sự việc hai năm về trước, có lẽ Onew cũng là một trong những người không thể thiếu trong sự việc lần đó.

-“Choi Minho và Sulli đã chấp nhận phạm đến tội lỗi không thể tha thứ vì không thể ngăn cấm được tình cảm cá nhân, và cũng chính vì thế mà những người trong cuộc đều phải trả một cái giá quá đắt.”-Bất giác Onew nở một nụ cười cay đắng, cả người run lên dường như đang cố gắng kìm nén. -“Có thể cho tôi biết những người trong cuộc?”-Yuri tiếp tục gặng hỏi, quên mất mình đang vô ý xé toạc nỗi đau chưa lành của người khác.

-“Choi Minho, bà Choi, Choi Sulli, tôi và...”-Lại một lần nữa Onew lấp lửng câu nói, khiến Yuri lại tiếp tục gặng hỏi.

-“Và?”-Trái tim Yuri bắt đầu đập loạn cả lên, cái tên cuối cùng sẽ là ai?

-“... Donghae...”-Hai từ cuối cùng khó nhọc phát ra từ miệng Onew, có lẽ tên Donghae này đóng vai chính trong vở kịch bi thương hai năm về trước...

-“Đã hết phạm vi cho phép chưa?”-Yuri mở to đôi mắt nâu của mình nhìn thẳng vào Onew, một ánh nhìn kiên định.

Và câu hỏi của Yuri khiến Onew bật cười.

-“Ừ, hết rồi.”- Onew cố gắng nhịn cười, quay sang Yuri khẳng định.-“Đừng lo, sớm muộn gì thì em cũng sẽ biết mà.”

Bất giác Onew đưa tay xoa xoa đầu Yuri, đây là động tác mà Onew thường làm với Sulli, cô em gái đáng yêu của mình.

-“Em còn thắc mắc gì không?”- Onew nâng mặt Yuri lên, nhưng gương mặt vẫn còn lưu lại nụ cười ban nãy.

-“Anh có biết anh Taecyeon?”-Đây chắc chắn sẽ là câu hỏi nghi vấn cuối cùng mà Yuri cần được giải đáp.

-“Ừ.”-Và Onew lại tiếp tục trả lời.

-“Anh ấy mất rồi?”-Lần này, người run lên khi nhắc đến nỗi đau lại là Yuri...

-“Ừ, hẳn là ân nhân của mèo con đấy!”-Nụ cười trên môi Onew dần biến mất, không đợi Yuri đặt thêm câu hỏi, Onew lại tiếp tục nói.-“Hết phạm vi cho câu hỏi này rồi.”

Ân nhân? Tại sao anh trai Taecyeon lại là ân nhân của Yuri...

Nhưng có lẽ Yuri chỉ được đến mức đó...

Yuri cúi gầm mặt xuống, che giấu đi đôi mắt đã thấm đẫm nước mắt, nhanh tay gạt vội những giọt nước đáng ghét đó.

-“Em không hỏi tôi là người như thế nào sao?”-Đôi mắt Onew chăm chú quan sát Yuri, một câu hỏi mà chính Onew cũng đang thắc mắc được Onew đặt ra.

“Không, vì tạm thời tôi sẽ xem anh là một người tốt.”-Yuri ngược mặt lên, đôi mắt vẫn còn hoe đỏ nở một nụ cười dịu dàng với Onew, sau đó đứng dậy.-“Làm phiền anh rồi, cảm ơn vì tất cả.”

Yuri chậm rãi bước đi, lướt qua từng bóng người trên bãi biển và khuất hẳn sau màn đêm.

-“Người tốt? Mèo con, có lẽ em đang hiểu lầm rồi.”- Onew nở một nụ cười nửa miệng, tự nhủ không để người con gái kỳ lạ này cướp mất trái tim, càng không thể làm hỏng kế hoạch...

Nhưng chính Onew cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại thành thật nói tất cả với Yuri, dự định ban đầu là làm cho Yuri đau khổ khi biết nhờ cái chết của chính anh trai mình mà được cứu sống, nhưng đến khi có thể làm tổn thương trái tim nhỏ bé ấy, Onew lại không thể làm được...

Bất giác Onew đặt một tay lên ngực, cảm nhận nhịp đập của trái tim...

-“Hừ, vẫn đập bình thường, chẳng có gì cả!”- Onew bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng Onew không hề biết rằng... chỉ khi ở bên Yuri, trái tim Onew mới đập hồi nhịp...Trên đường đi, Yuri cầm trên tay một chiếc đồng hồ cát nhỏ xíu màu hồng phấn, liên tục lật ngược nó lại... Yuri đang cố gắng tự mình làm mình vơi bớt nỗi đau...

Yuri mệt mỏi bước về nhà, chiếc balô nặng nề chỉ có thể đeo một bên vai, nên càng khiến bên vai phải của Yuri nhức mỏi vì phải mang một trọng lực quá nặng...

Về nhà với trạng thái không mấy vui vẻ, Yuri tiếp tục lê bước về phòng, chẳng màng để tâm đến sự quan tâm thái quá của mấy tên cận vệ vì đã quá quen thuộc với cái cảnh này rồi...

Đôi lúc Yuri nghĩ sống trong một căn biệt thự rộng lớn như thế này thật phiền toái, tương tự như lúc này phải lên tận lầu ba để về phòng...

Hai chân Yuri cũng không thể trụ được lâu hơn nữa, nhưng vừa bước đến gần cửa phòng thì đập vào mắt Yuri là hai tên cận vệ mặc vest đen và cô hầu gái Hyo cũng đang đứng trước cửa phòng với trạng thái cực kỳ lo lắng...

Yuri cau mày, bước chân vẫn chậm rãi bước đến phòng Minho...

Dừng chân, Yuri không hề mở miệng gặng hỏi tại sao họ lại cư xử khác thường như thế, chỉ đưa tay định mở cửa.

-“Cô chủ, lúc này thì... không tiện.”-Một tên cận vệ đưa tay chắn ngang Yuri, lúng túng trả lời, nhìn Yuri ái ngại.

-“Sao lại không tiện?”-Yuri cảm thấy bắt đầu khó chịu, tại sao vào phòng mà cũng không tiện?

-“Ồ.. à... thiếu gia đang... cô đừng nên vào phòng lúc này.”-Tên cận vệ kia cứ ấp úng mãi, cuối cùng lại là một lời yêu cầu.

-“Tránh ra!”-Đường như Yuri đã cảm nhận được một điều gì đó bất thường, và có vẻ chuyện này đang liên quan đến Minhho. Yuri gằn giọng, gạt mạnh tay của tên cận vệ ra, sau đó mở nhanh cánh cửa gỗ...

Cánh cửa mở ra, và sau đó cũng nhanh chóng đóng lại...

Minho đang ngồi dưới sàn, tựa vào tường, xung quanh là vô số những chai rượu rỗng tuếch, mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp phòng...

Gương mặt Yuri dần trắng lại, Minhho tiếp tục cầm một chai rượu lên uống...

Lập tức Yuri ném mạnh balô lên giường, tiến đến giằng lấy chai rượu trong tay Minhho...

-“Anh làm cái trò gì thế?”

-“Em đừng quan tâm, đưa đây!”-Minho vờ tay về phía Yuri, dường như muốn lấy lại chai rượu mà Yuri vừa giằng lấy.

-“Không đưa, anh uống bao nhiêu chai rồi hả?”-Yuri tức giận quát lên, đặt chai rượu đã được khai nắp ra sau lưng, nhìn một lượt các chai rượu xung quanh Minhho và bắt đầu đếm...

Một...

Hai...

Ba...

... Bấy chai!

Bấy chai rượu rỗng không đang nằm lăn trên sàn nhà một cách bừa bãi, Yuri bắt đầu nổi giận thật sự khi thấy Minhho đứng lên định lấy từ trong tủ kính một chai rượu khác. -“Anh muốn uống chứ gì, được! Tôi uống với anh!”-Yuri tức giận quát lên, đôi mắt màu hổ phách của Minhho dường như đã chuyển sự chú ý sang Yuri.

Yuri cầm chai rượu sau lưng lên, sau đó kê lên miệng uống lấy một hơi dài...

Thứ nước uống thật đắng nhưng lại mang một vị nồng nồng quả thật khiến con người ta quên bằng hết những buồn phiền, đau đớn trong lòng...

Gương mặt Yuri bắt đầu đỏ lên, sau đó Yuri đưa đôi mắt thần thờ nhìn chai rượu trong tay, tiếp tục nâng lên và uống hết số còn lại...

Dĩ nhiên Minhho chỉ đứng yên nhìn Yuri uống hết cả chai rượu loại mạnh đó...

Yuri đặt chai rượu rỗng tuếch xuống sàn, tiếp theo đứng dậy đẩy Minhho ra, vươn tay về phía tủ kính lấy một chai rượu giống hệt lúc này xuống.

-“Em làm gì vậy?”-Đến mức này thì Minhho cũng không thể đứng yên nhìn được nữa, đưa tay giật lấy chai rượu từ Yuri...

Rõ ràng gương mặt Yuri đã đỏ hết mức có thể!

Chợt Yuri quay sang Minhho... mỉm cười!

-“Này Minhho, anh có biết cái cảm giác mất một người quan trọng là như thế nào không?”-Yuri vẫn mỉm cười, nhưng trong nụ cười đó là một vết thương không thể xóa đi bằng thời gian và nước mắt. Giọng nói

Yuri trở nên nhẹ nhàng hơn, nhưng dường như từng chữ và từng lời đang lên tiếng trách móc Minho. -“Hắn anh cũng biết chứ nhỉ, vì Sulli đáng yêu của anh cũng đã mất rồi mà, ha ha... Nhưng tôi! Tôi mất trọn vẹn một gia đình!”

Minho dường như vẫn còn đủ tỉnh táo để lắng nghe những lời nói của Yuri, nhưng tất cả những gì Minho có thể làm lúc này là im lặng...

-“Đồng hồ cát xoa dịu nỗi đau? Nực cười! Nếu thật sự nó có thể xoa dịu bớt phần nào nỗi đau của tôi, tại sao lật ngược những một trăm tám mươi lần vẫn không hề mất đi một chút cảm giác đau đớn nào? Tại sao?”-Yuri như tự nói với chính mình, sau đó lại mỉm cười, nhưng lần này bật cười thành tiếng, cùng với nụ cười đó là một giọt nước mắt tựa tinh sa đang lăn dài trên gò má.

Yuri lại đưa tay gạt giọt nước mắt không đáng rơi trên gò má, sau đó lại tiếp tục tự độc thoại.

-“Bây giờ thì hết rồi, cả ba và mẹ, cả anh Taecyone luôn yêu thương tôi đều đi rồi... đi đến một nơi mà tôi không thể nào chạm đến, trừ khi tôi đi theo họ! Và ngay cả anh cũng chỉ dùng tôi như một con búp bê để thay thế cho Sulli.”

Minho vẫn im lặng, đôi mắt màu hổ phách sáng lên, dường như Minho đã có thể biết nỗi đau mà Yuri đang phải gánh chịu đau đến mức nào...

Yuri im lặng, sau đó bước về phía tủ quần áo mà Minho dành riêng cho mình mở ra, lấy ra một chiếc lọ thủy tinh trong suốt, trong đến nỗi có thể nhìn thấy vô số những cái đồng hồ cát nhỏ xinh mang nhiều màu sắc khác nhau đang nằm trong lọ...

Tiếp theo, Yuri lấy từ trong lọ ra một cái đồng hồ cát màu đỏ, đưa tay ra không trung và thả nó rơi tự do...

-“Rơi này!”-Chất giọng hiện giờ của Yuri dường như đang cực kỳ hứng thú với việc mình đang làm, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười cay đắng...

Chiếc đồng hồ đỏ rơi xuống đất vỡ tan thành vô số những mảnh thủy tinh cực nhỏ nằm trên sàn nhà, và những hạt cát li ti cũng hoà lẫn vào những mảnh thủy tinh lấp lánh ấy...

Rồi lại thêm một cái đồng hồ nữa...

Thêm một cái nữa...

Và thêm một cái...

Cứ lần lượt, Yuri đổ lặp lại động tác đó không biết bao nhiêu lần...

-“Yuri.”-Bất giác Minho lại gọi tên Yuri, đôi mắt màu hổ phách nhìn hết như lúc Yuri trông thấy trên trường, nhưng lần này là một đôi mắt mang đậm vẻ xót xa.

Nhìn Yuri như thế này, trái tim Minho như dần mất đi nhịp đập, sau đó ngừng đập hẳn...

Yuri không hề quay lại nhìn Minho, lần này là đưa cả chiếc lọ thủy tinh ra, rồi lại thả cả lọ rớt xuống đất... thứ âm thanh va chạm mạnh vang lên, hàng nghìn mảnh thủy tinh lấp lánh nằm dưới sàn, khung cảnh đẹp đến đau đớn!

-“Vỡ hết rồi! Không còn gì để xoa dịu nỗi đau cả!”-Yuri lại bật cười thành tiếng, đưa một tay ôm lấy mặt, nhưng những giọt nước mắt kia vẫn lọt qua khe tay và tạo ra những vệt dài hoàn mỹ trong không trung.-“Không còn, không còn gì cả!”

Minho bước đến gần Yuri, cúi xuống nâng người Yuri lên, đặt lên giường...

Bàn chân Yuri bị những mảnh thủy tinh kia làm xây xước rất nhiều, những giọt máu đỏ lại bắt đầu chảy ra... thật chậm...

-“Minho, tôi và Sulli ai quan trọng hơn?”-Yuri trong bộ dạng nửa tỉnh nửa mê, bất giác lại lên tiếng hỏi...

-“Sulli...”

Và một câu trả lời dứt khoát vang lên, đủ để Yuri nhận thức được câu trả lời đó đang có uy lực lớn thế nào đối với trái tim đang chết dần mòn vì đau đớn...

Đôi môi xinh xắn kia lại nở một nụ cười... quả thật, Yuri chỉ là thay thế!

-“Sulli quan trọng! Rất quan trọng, nhưng Sulli thuộc về quá khứ. Còn hiện tại, em là người quan trọng nhất đối với anh!”-Minho vẫn xem xét những vết thương trên bàn chân của người đối diện, chậm rãi trả lời...

Yuri mấp máy môi, định nói gì đó, nhưng sau đó thu chân về và ngã người lên giường...

-“Minho...”-Đôi mắt Yuri dần nhắm lại, đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt của Minho... Đây là lần đầu tiên Yuri được chạm vào Minho một cách thân mật như thế.-“Có lẽ... em yêu anh đấy...”

Yuri tiếp tục mỉm cười, bàn tay buông thõng xuống nhanh chóng chìm và giấc ngủ...

Còn về phần Minho, đôi mắt màu hổ phách cũng sáng rực lên, khẽ cúi xuống đặt lên môi Yuri một nụ hôn dịu dàng, kèm theo một lời yêu thương đáp lại...

-“Anh yêu em!”

32. Chương 32: Ring And Hourglass

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới lọt qua khung cửa, hoà vào không gian yên tĩnh sắc thái của sự sống thanh bình...

Yuri khó chịu trở mình, hàng lông mi dài khẽ lay động, sau đó chớp chớp vài cái và bắt đầu mở mắt...

Vẫn là căn phòng độc nhất hai gam màu trắng đen hiện ra trước mắt, phẳng phất chút hương thơm ngọt ngào của những đoá hoa tường vi...

-“Ừ...”-Yuri khó chịu đưa một tay ôm lấy đầu, lúc này Yuri chỉ có thể cảm nhận được duy nhất cái cảm giác tê buốt nơi đỉnh đầu sau khi thoát khỏi một giấc ngủ dài thoải mái...

Chống tay còn lại xuống giường, Yuri cố gắng gượng dậy, đầu vẫn lưu lại cái cảm giác đau nhức hệt như bị hàng ngàn mũi kim châm vào...

Đập vào mắt Yuri đầu tiên là chiếc đồng hồ điện tử được treo trên tường đã được ghi một con số khiến Yuri rơi vào trạng thái “khủng hoảng”!

9h23 phút!

Có lẽ hôm nay đành phải nghỉ học rồi, chẳng trách sau khi ngủ dậy Yuri không cảm thấy buồn ngủ và lướt tiếu chiếc giường êm ái như mọi ngày...

Bước xuống giường, đầu óc Yuri vẫn còn cảm thấy choáng váng, cố gắng đưa mắt liếc sơ căn phòng tìm kiếm một bóng hình quen thuộc...

Nhưng Minho không hề có mặt trong phòng, có lẽ đã rời khỏi nhà từ sớm...

Bằng dáng vẻ “đáng thương” nhất, Yuri lê bước vào phòng tắm...

...

Rời khỏi phòng tắm với trạng thái mệt mỏi nhất, Yuri vừa vô thức bước đi vừa cố gắng sắp xếp lại từng chuỗi sự việc đã diễn ra ngày hôm qua...

Tất cả từ từ được sắp xếp theo đúng thứ tự vốn có của nó, nhưng cuối cùng lại dừng hẳn ở hình ảnh Minho ngồi dưới sàn với dáng vẻ bất cần, trông vô cùng đơn độc trong căn phòng lạnh lẽo và đắm chìm trong men rượu...

Hồi tưởng kết thúc!

Hình ảnh đó đã đặt dấu chấm hết cho tất cả những gì Yuri nhớ được vào buổi tối hôm qua, những gì xảy ra sau đó Yuri hoàn toàn không tài nào nhớ được...

Và dường như vết thương trên vai Yuri đã bắt đầu có dấu hiệu bình phục, bằng chứng lớn nhất là Yuri không còn cảm thấy đau đớn trong mọi thời điểm nữa, hiện tại thì vết thương đã có chuyển biến rất tốt, chỉ không thể ngăn được mỗi khi vết thương lên cơn đau nhức...

Khẽ thở dài, Yuri bước đến mở chiếc tủ quần áo được đặt gọn ở phía góc phòng, sau đó cúi người mở chiếc ngăn kéo nhỏ bên trái trong tủ, rồi cố gắng tìm kiếm chiếc lọ thủy tinh đựng đồng hồ cát của mình...

Yuri vốn chẳng nhớ những việc tồi qua mình làm “tâm cơ” đến mức nào, và dĩ nhiên không thể nhớ được tự tay mình đã đập vỡ hết số đồng hồ cát đáng thương...

“Hyo! Hyo!”-Yuri gấp gấp gọi tên cô hầu riêng của mình, trong chất giọng pha chút hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng lục tìm chiếc lọ trong ngăn tủ...

“Có chuyện gì vậy cô chủ?”-Hyo lúc nào cũng túc trực bên ngoài phòng, nên vừa nghe Yuri gọi lập tức bước vào, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng. -“Lọ đồng hồ cát đâu?”-Yuri chuyển ánh mắt sang nhìn Hyo, vì ngoài Hyo thì không ai có thể bước vào phòng Minho kể từ khi Yuri xuất viện.

“Ồ... à... cô chủ không nhớ ư?”-Hyo tỏ ra ấp úng, nhìn Yuri với đôi mắt e ngại.-“Tồi qua cô chủ đã đập vỡ hết cả lọ rồi mà.”

Và câu trả lời của Hyo khiến Yuri đứng hình, hoàn toàn dừng mọi động tác đang thực hiện, đôi mắt trở nên thất thần.

“Em nói... chị tự tay đập vỡ?”-Vô thức, Yuri nhìn Hyo và buông một câu nói ngờ vực, thật sự không thể tin được...

Phía đối diện, Hyo đã gật nhẹ đầu như xác minh điều Yuri vừa hỏi là sự thật...

“Không thể nào!”-Yuri ra sức lắc đầu, cố gắng phủ nhận sự thật “phũ phàng” vừa được khẳng định một cách dứt khoát.-“Không thể có chuyện chị đập vỡ chiếc lọ đó được.”

Chính Yuri cũng không ngờ chính mình lại có thể làm một việc như thế...

... vì chiếc lọ đồng hồ cát đó là do anh Taeyeon tặng cho Yuri ba năm về trước...

“Anh, tại sao chiếc lọ lớn như thế này mà có mỗi một cái đồng hồ cát bé xíu bên trong vậy?”-Yuri mân mê chiếc lọ thủy tinh trong suốt vừa nhận được trên tay, ngây ngơ nhìn Taeyeon hỏi.

“Mỗi tuần anh sẽ lại cho em thêm một chiếc đồng hồ cát, cứ thế thì đầy cả lọ chứ gì?”-Taeyeon liếc sơ qua người Yuri, sau đó thờ ơ đáp lại.

“Nhưng tại sao anh lại tặng em đồng hồ cát?”-Yuri vẫn tiếp tục gắng hỏi, vì khi không anh trai mình lại tặng cho một món quà kỳ lạ đến thế.

“Có bao giờ em nghe nói đến truyền thuyết chưa?”-Taeyeon đập tay như nhớ ra một thứ gì đó, sau đó cầm một quyển sách nhỏ lên đọc một mạch về ý nghĩa của món quà mình tặng.-“Truyền thuyết nói rằng, chỉ cần em lật ngược đồng hồ cát lại mỗi khi em buồn, thì cuộc đời đầy rẫy phiền muộn của em sẽ được bước qua một trang mới, trắng tinh không chút đau thương! Cũng như gạt bỏ quá khứ làm lại từ đầu.”

“Thật ư?”-Yuri nheo nheo mắt, tỏ ý không tin.

Taeyeon đưa tay xoa xoa đầu Yuri, trên gương mặt nở một nụ cười tinh ranh.

“Nếu không tin thì lại đây để anh đánh em, sau đó làm thử!”-Kèm theo giọng nói bốn cọt là động tác bẻ tay, Taeyeon giơ tay lên chuẩn bị tư thế.

“Ừ!”-Yuri nhắm chặt mắt lại, đang chờ đợi một lực tiếp xúc từ bên kia.

Đột ngột một vòng tay kéo Yuri ôm vào lòng, bàn tay Taeyeon đặt nhẹ lên đầu Yuri, thở dài.

“Em ngốc hay giả ngốc thế? Sao anh lại nỡ đánh em được mà lại nhắm mắt thế kia? Nếu em có chuyện buồn không thể nói ra thì cứ lật ngược đồng hồ cát giống như truyền thuyết trong sách, anh hứa mỗi tuần trong lọ sẽ tăng thêm một cái đồng hồ cát!”-Taeyeon nhẹ nhàng vuốt tóc cô em gái bé bỏng của mình, sau đó đặt nhẹ lên trán Yuri một nụ hôn trấn an.

Và cũng như thế, những chiếc đồng hồ cát mỗi ngày một nhiều hơn theo thời gian...

... Ánh trăng huyền ảo lại chiếu rọi trên bầu trời, khung cảnh lại trở về với màn đêm tĩnh lặng...

Cách

Bước vào phòng, những chuyện xảy ra ở tổ chức khiến Minhho cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhất là vào thời điểm tập đoàn Minhoney rơi vào tình trạng cạnh tranh trên thị trường thế giới...

Vốn dĩ tổ chức mafia Knight do ông Choi lập ra để giải quyết các mối nguy hại gây tổn thất hoặc cản trở cho việc kinh doanh trên thị trường của tập đoàn Minhoney và các mối liên hệ khác...

Nhưng tổ chức đã phát triển nhanh hơn những gì ông Choi tưởng, và giờ đây cũng trở thành một tổ chức có tiếng trong giới...

Và hiện tại, ông Choi đã tin tưởng giao phó cho Minhho quản lý mọi việc trong tổ chức, nếu vậy thì Minhho sẽ không thể dành nhiều thời gian để quan tâm và bảo vệ Yuri.

Đưa mắt nhìn bóng người đang ngồi thẩn thờ trên giường, Minhho bắt đầu cảm thấy có chút gì đó không ổn...

Bước chân Minhho lại nhấc lên, rút ngắn khoảng cách giữa hai người...

-"Lọ đồng hồ cát là do tôi tự tay làm vỡ?"-Đôi mắt Yuri vẫn có một hướng nhìn vô định, nhưng câu hỏi nghi hoặc vẫn cất lên...

Và bước chân của Minhho khựng lại...

Yuri đang cần được Minhho xác nhận một lần nữa...

Không một tiếng trả lời...

Minhho tiếp tục bước đi, nhưng đích đến lần này lại là chiếc bàn màu trắng sang trọng...

Ngăn kéo bàn lại được mở ra, sau đó đóng lại, Minhho lại tiến đến gần Yuri, sau đó cầm một tay của Yuri lên, đặt một thứ vào trong lòng bàn tay nhỏ bé...

... Là một chiếc đồng hồ cát nhỏ màu xanh lam!

Yuri ngạc nhiên nhìn chiếc đồng hồ cát trong tay, rồi lại nhìn Minhho với đôi mắt nghi hoặc.

-"Sao anh lại có nó?"-Câu hỏi lập tức được đặt ra, Yuri đang trông chờ một câu trả lời từ bên kia...

-"Em đã tặng nó cho anh."-Minhho nói đều đều, đôi mắt sâu thẳm nhưng thoáng chút phức tạp nhìn Yuri đang ngồi trên giường trả lời.-"Nó vốn là của em."

-"Tôi tặng nó cho anh?"-Yuri ngó người, nhưng quả thật không thể đếm hết số người được Yuri tặng đồng hồ cát, vì Yuri muốn chia sẻ nỗi đau với họ...

Nếu Minhho được Yuri tặng đồng hồ cát, tại sao Yuri lại không có chút ấn tượng gì về gương mặt cực điển trai này nhỉ?!

Minhho không trả lời, đôi mắt hờ phách vẫn lặng lẽ quan sát Yuri...

Tiếp theo Minhho cầm tay còn lại của Yuri lên, lồng chiếc nhẫn màu bạc quen thuộc đó vào ngón áp út, cúi người cẩn thận ôm Yuri vào lòng.

-"Anh yêu em."

Nhưng đáp lại chỉ là một cái đẩy mạnh vô tình...

Yuri cúi gầm mặt, nắm lấy áo Minhho, sau đó nói bằng chất giọng đáng sợ nhất có thể.

-"Thế là thế nào? Tại sao anh phải là người nói thế?"-Hành động tiếp theo là kéo mạnh Minhho về phía mình, Yuri chủ động đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi Minhho, gương mặt đang đỏ ửng.

Yuri nhanh chóng rời khỏi môi Minhho, chất giọng khác xa với ban nãy...

-“Chắc anh cũng biết câu trả lời nhỉ?”-Yuri vẫn đỏ mặt, ngượng ngùng cúi mặt xuống...

Cảm giác khi nghe Minho nói ra câu ấy... thật sự rất hạnh phúc...

Minho lần này lại là người đứng hình, sau đó trên môi nở một nụ cười nhẹ, lại ôm Yuri vào lòng.

-“Ừ!”

-“Kế hoạch đã thực hiện được chưa?”-Một giọng nam lạnh lùng lên tiếng.

-“Vẫn chưa, thời cơ vẫn chưa đến!”-Một giọng nam khác điềm tĩnh đáp lại, cầm trên tay một tách cà phê nóng.-“Không cần vội, cứ để cả hai hạnh phúc đi, Onew.”

Căn phòng tối đen đang có hai ánh mắt rực sáng, một âm mưu đang được đặt sẵn...

33. Chương 33: Hạnh Phúc Thứ Nhất

Nắng chiếu nghiêng nghiêng bên khung cửa, từng hạt bụi li ti nhẹ nhàng theo làn gió bay bay trong ánh sáng mang một màu vàng kim thuần túy của mặt trời buổi sớm...

Vẫn như mọi hôm, Yuri bị ánh sáng của ngày mới làm thức giấc, đôi mắt nhắm sau hàng mi buồn từ từ hé mở...

Yuri vẫn còn trong tình trạng ngái ngủ, đưa tay dụi dụi mắt, cố gắng gượng người ngồi dậy...

Cũng cùng trên một chiếc giường, Minho vẫn chìm sâu vào giấc ngủ, những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt điển trai cũng trở nên sắc nét hơn trước ánh nắng, gương mặt của Minho cứ như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ, và cả hàng mi dày đang che khuất đôi mắt màu hổ phách...

Minho khi ngủ trở nên dịu dàng hơn, gương mặt cũng không thể hiện được sắc thái lạnh lùng vốn có, ngược lại còn kết hợp hài hòa với khung cảnh hiện giờ...

1s...

2s...

3s...

Yuri im lặng, dừng mọi động tác để chăm chú quan sát Minho, sau đó trên đôi môi kia nở một nụ cười lém lỉnh...

Đưa một tay với lấy cây bút dạ đã được đặt sẵn trên bàn, đôi mắt vẫn dán chặt vào Minho dò xét, cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể...

Cây bút dạ màu đen đã nằm gọn trong tay, Yuri từ từ thu tay về, nụ cười trên gương mặt lộ rõ vẻ đắc ý và... thâm độc...

Với khoảng cách hiện giờ, Yuri chỉ cần nhích người một tý là đã có thể chạm vào người Minho...

Khi khuôn mặt điển trai kia mỗi lúc một gần hơn, cảm giác thích thú trong lòng Yuri càng tăng thêm bội phần...

Yuri mở nắp cây bút dạ, sau đó vươn tay về phía gương mặt Minho đang say ngủ...

Một chút... một chút nữa...

Khi ngòi bút chuẩn bị chạm đến đích thì một bàn tay đã nắm lấy cổ tay của Yuri, đôi mắt màu hổ phách đang trừng lên kèm theo một ánh nhìn đáng sợ...

Và nụ cười trên gương mặt Yuri không biết đã bay mất từ bao giờ...

Tình thế hiện giờ đã được đổi ngược, người chiếm ưu thế hiện nay là Minho...

Liếc nhìn cây bút dạ, rồi lại đến gương mặt dần trở nên tái mét của Yuri, Minhho nhíu mày nhìn Yuri nghi hoặc...

Con nít ba tuổi cũng biết việc xấu xa Yuri đang làm là gì...

Hàng lông mày rậm từ khuôn mặt điển trai kia ngày càng nhíu chặt lại, đôi mắt màu hổ phách nhướn lên đang có một ánh nhìn uy hiếp, và khoé môi trái khê nhếch lên tạo một vòng cung đẹp mê hồn...

Minhho lập tức đưa tay còn lại giật lấy cây bút dạ trong tay Yuri, nụ cười kia đang dần trở nên ranh mãnh...

Bằng động tác nhanh nhất, Minhho lập tức ấn mạnh người Yuri nằm xuống giường, sau đó dùng một tay mở nắp bút ra...

Yuri bất động, đôi mắt ánh lên những tia nhìn đầy sợ hãi trước Minhho, cố gắng thoát khỏi vòng vây của người bên kia... -“Minho, tránh ra, sắp trễ học rồi!”-Chất giọng hiện tại của Yuri đang vô cùng gượng gạo, gạt tay Minhho ra cố gắng ngồi dậy.

Nhưng bàn tay mạnh mẽ kia lại tiếp tục ấn Yuri nằm xuống, cây bút trên tay Minhho đang có một mục tiêu chuẩn xác.

-“Này, anh làm gì vậy?!”-Yuri đến lúc này không thể để yên cho Minhho muốn làm gì thì làm được nữa, chất giọng ngang bướng cất tiếng phản bác, bàn tay yếu ớt lại cố gắng đẩy Minhho ra xa.

-“Cũng không có gì đặc biệt...”-Minho nhún nhún vai, cây bút dạ lúc này đang trở thành “hung khí” dùng để huỷ hoại nhan sắc của Yuri. Câu nói tiếp theo của Minhho rất điềm nhiên, nhưng lại khiến Yuri rùng mình.-“... trang điểm cho em!”

Trang điểm? Với cây bút dạ màu đen đó?

Yuri tròn mắt, tại sao kế hoạch của chính mình đặt ra mà lại bị lật tẩy một cách dễ dàng như thế, không những đã bị vạch mặt mà còn phải hưởng “thành tích” mà chính mình đã nghĩ ra...

-“Này, không đùa đâu! Mau thả em ra!”-Yuri gằn giọng ra lệnh, nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng sợ hãi...

Nếu Minhho làm thế thật, thì coi như cuộc đời tươi đẹp mang một sắc màu hồng phấn sẽ chấm dứt, ngược lại còn chuyển thành một màu đen “rực rỡ”!

Nhưng dường như Minhho không hề có ý định dừng lại...

-“Mèo con à?”-Từ khoé miệng hoàn hảo kia bật ra một câu hỏi nghi hoặc đủ để Yuri nghe thấy, sau đó Minhho cười khẩy, tiếp tục đưa cây bút về phía gương mặt xinh xắn kia...

Mèo con là biệt danh do Onew đặt cho Yuri, tại sao Minhho lại nói cụm từ đó vào lúc này?

Vô thức khi nhìn thấy cây bút kia đang được phóng to hơn trong tầm mắt, Yuri mím môi, bất lực nhắm mắt lại...

Cây bút dạ mỗi lúc một gần hơn, sau đó là chạm thẳng vào khuôn mặt của Yuri...

Từ những ngón tay thon dài của Minhho đang kéo dài những đường nét tuyệt mỹ, nhẹ nhàng và lả lướt...

Hai bên má ửng hồng này...

Cái mũi xinh xinh này...

Cảm giác bị ngòi bút chạm vào khiến Yuri khê cựa mình khó chịu, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn để mặc Minhho thỏa sức tô vẽ trên gương mặt quý ngàn vàng của mình...

Rất nhanh sau đó, một “tuyệt tác” đã ra đời!

Minhho dừng bút, với tay lấy chiếc nắp bút đang nằm ở cuối giường đóng nắp lại, bước xuống giường rồi quay sang Yuri đang nhắm chặt mắt lên tiếng.

-“Em mau thay đồ đi, nhưng nếu làm nhạt bớt những gì đang có trên mặt em thì anh sẽ bôi đen cả gương mặt em đấy!”-Chất giọng của Minhho đang rất thoải mái, nhìn gương mặt kia mà bật cười thành tiếng, bước ra khỏi phòng...

Vốn dĩ phòng của Minho chỉ có độc nhất một phòng tắm, nhưng cả hai lại không thể cùng lúc dùng chung được nên Minho đã chuyển cả tủ quần áo và những dụng cụ sinh hoạt cá nhân sang phòng kế bên, nhường phòng tắm trong phòng cho Yuri... Yuri mở mắt, mơ mơ màng màng bước vào phòng tắm...

Dĩ nhiên việc đầu tiên Yuri làm là sẽ đứng trước gương “chiêm ngưỡng” tác phẩm của Minho...

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...

-“Á!”-Sau năm giây bất động, tiếng hét thất thanh lại vang lên, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng Yuri vẫn không thể không ngỡ ngàng.

Gương mặt này...

Đang sở hữu những đường nét vẽ không hẳn là tuyệt vời, nhưng đủ để Yuri biết Minho đã biến mình thành loại động vật gì...

... là mèo!!

Lúc nghe Minho nói thấp thoáng hai từ “mèo con” Yuri đã cảm thấy bất ổn, nay lại được tận mắt chứng kiến gương mặt của mình đang bị một lớp mực đen tạo thành một gương mặt mèo xinh xắn...

Không phải là do Minho vẽ xấu!

Cũng không phải do là vẽ mặt con mèo!

Nhưng Yuri đang cảm thấy uất ức vì Minho uy hiếp không cho xóa! Chẳng lẽ muốn Yuri đến trường với cái bộ dạng này sao?!

Yuri hậm hực, mặc dù rất ghét và muốn xóa những vết mực trên mặt, nhưng nếu vậy thì chắc không biết Minho sẽ biến mình thành con gì nữa...

Biết đâu lần sau là vẽ con chuột!

Khoác bộ đồng phục của trường Trung học Star, Yuri thất thểu bước ra khỏi phòng tắm, những nét mực đen trên gương mặt vẫn còn nguyên vẹn...

Bước xuống nhà trước những ánh nhìn ngạc nhiên của mấy cô hầu và đám cận vệ, thật sự lúc này Yuri chỉ muốn chết quách đi cho xong!

Cúi gằm mặt bước đi, Yuri cố gắng che khuất gương mặt này bằng mái tóc dài vốn có...

-“Cô chủ!”-Một bóng người đứng chắn ngang lối đi của Yuri, cô hầu Hyo đang tỏ vẻ vô cùng gấp gáp.-“Cô sao thế?”

Dáng vẻ hiện tại của Yuri đang khiến Hyo hiểu lầm...

Hyo lập tức đưa tay nâng mặt Yuri lên xem xét, khi vừa được trông thấy gương mặt của cô chủ, Hyo cũng bất động...

-“Đễ thương quá!”-Không nén được cảm xúc, Hyo bật cười, sau đó lại đưa tay che miệng để không bật cười thành tiếng, nhưng câu nói cảm thán là phát ra từ tận đáy lòng...

Dường như Yuri rất hợp với mèo thì phải, trông yêu cực!

Chắc chắn đây là tác phẩm của Minho!

Yuri xấu hổ cúi mặt xuống, đẩy Hyo sang một bên bước nhanh xuống lầu rồi khuất hẳn...

..

Minho vẫn như mọi ngày, đứng trước chiếc xe BMW chờ Yuri...

Bóng dáng nhỏ bé đó đã xuất hiện ở cửa, mỗi lúc một gần và rõ hơn...

Và lần này Minho tập trung sự chú ý vào gương mặt của Yuri...

Khoảng cách giữa cả hai dần được rút ngắn nhờ những bước chân vội vã của Yuri... Vừa đứng đối diện với nhau, Yuri lập tức đưa tay nắm lấy vạt áo của Minho, chớp chớp mắt cầu xin...

-“Minho, làm ơn cho em xoá nó đi!”-Lại vận dụng tuyệt chiêu cũ hơn cả cũ, Yuri cố gắng nài nỉ Minho.

Nhưng làm thế này, và với gương mặt mèo xinh xắn đó thì Minho lại càng không cho Yuri xoá.

Tuy không muốn nhưng Minho cũng phải công nhận rằng tên Onew đó nói rất đúng... Yuri trong dáng vẻ của mèo trông cực kỳ đáng yêu...

Dĩ nhiên đáp lại câu hỏi của Yuri là một cái lắc đầu dứt khoát.

Không để Yuri nói thêm bất cứ gì nữa, Minho mở cửa xe và ấn Yuri vào, sau đó cũng ngồi vào xe...

...

Cái cảnh tượng khi hàng trăm đôi mắt chiếu thẳng vào cặp đôi “toả sáng” bước vào cổng trường vẫn quen thuộc như mọi ngày...

Nhưng lần này thì lại có thêm rất nhiều lời bàn tán...

Dĩ nhiên là về khuôn mặt “mèo con” kia!

-“Nhìn mặt Kwon Yuri kìa, không thấy xấu hổ sao?”

-“Đúng là muốn gây sự chú ý!”

-“Trông cũng dễ thương đấy chứ.”

Không phân biệt giọng nam hay nữ...

Không phân biệt là có ác ý hay không...

Nhưng Yuri vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu!

Dường như Minho chẳng thèm để tâm đến những lời nói đó, cứ lạnh lùng bước đi trước bao nhiêu ánh mắt khác nhau...

-“Mèo con!”-Lại là chất giọng quen thuộc dễ nghe kia, khỏi cần nhìn cũng biết đó là ai.

Onew bước chân gấp gáp đến bên Yuri, không hề để ý đến việc Minho cũng đang có mặt ở đó, xoay người Yuri lại để nhìn rõ khuôn mặt “đáng thương” kia.

-“Em vẽ mặt mèo sao? Yêu tôi đến thế à? Có yêu đến mấy cũng đừng gây chú ý như thế này chứ!”-Onew ôm chặt Yuri vào lòng, nói một mạch không ngừng nghỉ.

Lập tức Yuri đã đẩy mạnh Onew ra, khó chịu “ban” cho Onew một cái nhìn chết người.

-“Đừng nói tôi, xem lại anh đi!”-Khó chịu gần giọng, Yuri liếc nhìn bộ quần áo hơn cả “nổi” trên người Onew.-“Đúng là chỉ giỏi nói người khác, anh có thua kém gì tôi đâu, có khi còn hơn ấy!”

-“Anh đến trường để nhìn em một cái rồi đi diễn, nếu hôm nay không đến thì có lẽ chẳng có dịp xem lại cái gương mặt đáng yêu này!”-Onew nâng mặt Yuri lên xem xét, nhưng phải công nhận là đáng yêu thật.

Yuri lập tức gạt mạnh tay Onew ra, thể hiện rõ rệt sự chán ghét của mình, đồng thời một gương mặt lạnh lùng đã lọt vào tầm mắt.

Dường như cả hai đã quên mất một nhân vật không thể thiếu...

Minho cho một tay vào túi, thờ ơ nhìn hai người trước mặt, nhưng trong ánh mắt vô cảm xen chút tia nhìn giận dữ.

Hành động tiếp theo ngay sau khi thấy Yuri đã chuyển sự chú ý sang mình là nắm tay lôi đi một cách bạo lực...

Nhanh đến mức Onew chỉ đứng đờ người ra nhìn hai bóng người khuất xa dần khỏi tầm mắt.....

Những bước chân gấp gáp của Minho lôi theo Yuri bước đi trên hành lang...

Yuri vẫn chưa hiểu được Minho đang muốn làm gì, đôi chân cũng bước nhanh theo sau...

Rầm

Thứ âm thanh va chạm mạnh vang lên, Minho cũng từ từ hạ chân xuống...

Tiếp theo là lôi Yuri vào trong, và trước khi bước vào, Yuri cũng kịp nhìn thấy hai chữ “WC nam” trên cửa...

-“Mười giây, lập tức biến!”-Đột ngột Minho dừng chân lại, khiến cả người Yuri đổ về phía trước, gương mặt ụp thẳng vào lưng Minho...

Chất giọng ra lệnh uy hiếp vang lên, theo sau đó là những bước chân dồn dập bước ra khỏi cửa...

Một anh chàng chậm chạp bước ra cuối cùng, lập tức bị Minho chặn lại.

-“Đứng trước cửa, cấm không cho ai vào!”-Đôi mắt màu hổ phách trừng lên, dường như uy hiếp bằng ánh mắt và giọng nói vốn là bản năng của Minho.

Và chàng trai tội nghiệp kia gật gật đầu...

Yuri hiện giờ đang được “may mắn” hiện diện trong phòng vệ sinh nam...

Minho lập tức xoay người Yuri lại, đưa tay kéo khoá của chiếc balô Yuri đang đeo trên vai, mở ngăn đầu tiên lấy ra một chiếc khăn tay màu đen tuyền...

Chắc chắn đây không phải khăn tay của Yuri, mà nếu như thế thì chỉ có khả năng là Minho đã bỏ nó vào...

Sau đó lại xoay người Yuri thêm một lần nữa, để cả hai gương mặt đối diện với nhau...

Tiếp theo bàn tay cầm chiếc khăn đưa lên, hướng thẳng về gương mặt Yuri kéo mạnh ở những nơi có nét vẽ...

Yuri thì lập tức nhắm mắt lại, mím môi để Minho giúp mình xoá sạch tàn tích trên mặt...

...

-“Thầy, không thể vào được đâu ạ!”-Giọng chàng trai kia vang lên, sợ sệt nhìn vào phòng vệ sinh.

-“Sao lại không? Em tránh ra!”-Một giọng nam khàn đặc lên tiếng đáp lại, kèm theo động tác kéo chàng trai đang chặn trước cửa ra.

Và cảnh tượng là đáng vẻ cao lớn đằng sau của Minho đã được ông ta thu vào tầm mắt, nhưng hơn hết là gương mặt nữ sinh đang hiện diện trong phòng vệ sinh nam!

Máu nóng dồn lên não, ông ta tiến đến gần cặp đôi trước mặt, cố gắng tỏ ra nguy hiểm.

-“Này, cả hai đứa đang làm cái gì thế?!”

Nhưng ông ta hoàn toàn bị phớt lờ...

Yuri tuy nghe rất rõ giọng nói tức giận ấy, nhưng trong trường hợp này thì “Im lặng là vàng”.

Vì Yuri không tin ông ta dám đụng đến Minho...

Thầy giáo kia tiến đến gần cả hai người hơn, đưa bàn tay vỗ mạnh vào vai Minho.

-“Tên gì, lớp nào? Cả hai em!”-Ông ta vẫn tiếp tục độc thoại, không hề biết trên người chàng trai mà ông ta vừa chạm vào đang toả ra sát khí.

Minho từ từ quay mặt lại...

Và ánh nhìn của đôi mắt màu hổ phách còn nguy hiểm hơn ông ta gấp vạn lần...

-“Biến!”-Một từ ngắn gọn, nhưng đủ làm ông thầy kia toát mồ hôi.

Nhanh hết mức có thể, ông ta bước ra khỏi phòng vệ sinh, sẵn tiện đóng cửa lại...

Minho cũng dừng lại, chiếc khăn trên tay được ném mạnh xuống đất, sau đó nhẹ nhàng ôm Yuri vào lòng, buông một câu khẳng định.

-“Em làm mèo trông đáng yêu, nhưng lại nguy hiểm quá!”

Một tiếng thở dài, là của Minho...

Yuri cũng không hiểu Minho đang nói gì, dụi đầu vào ngực Minho nhắm mắt lại, trên môi là một nụ cười hạnh phúc...

...

-“Minho, nhanh lên!”-Yuri kéo tay Minho, bước nhanh nhất có thể.-“Nhanh nào!”

Minho vẫn tỏ ra cái dáng vẻ hời hợt, vẫn chậm rãi bước theo Yuri...

Vừa đến giờ nghỉ trưa là Yuri đã tìm đến tận lớp, không chờ Minho đến đón mình, ngược lại còn kéo Minho đi một mạch...

Bước vào sân trường, một toán học sinh khá đông đang tập trung trước bảng thông báo của trường...

Minho nhíu mày, không ngờ Yuri cũng hiếu kỳ về hoạt động của trường...

Yuri nhanh chóng lôi Minho hoà vào đám đông, buông tay Minho ra và cố quan sát những gì đang được viết trên bảng thông báo...

Nhưng đây chỉ là một phần cho kế hoạch... trả thù!

Minho cũng chẳng để tâm mấy, cho cả hay tay vào túi quần, đứng nhìn với một dáng vẻ bất cần...

Dường như Yuri đã bắt đầu chuyển tầm nhắm, nhìn cô nàng đứng trước Minho cười tinh nghịch...

Hành động tiếp theo là đưa tay véo nhẹ vào chiếc eo mảnh mai của cô ta...

Dĩ nhiên cô gái đó lập tức giật mình không thoải mái, tức giận quay lại nhìn phía sau...

Và đôi mắt ấy dụi lại khi thấy Minho, kế bên đó là Yuri...

Minho nhíu mày, nhìn sang cô vợ rắc rối, và Yuri cũng đang nhìn Minho lắc nhẹ đầu, còn xuýt xoa như đang muốn hỏi “Tại sao anh lại làm thế?”.

Và mọi hành động đều được cô gái kia trông thấy... tất nhiên cô ta sẽ hiểu lầm Minho công khai “đụng chạm” cô ta...

Gương mặt ấy nở một nụ cười ngượng ngùng đến phát khiếp!

Đôi mắt màu hổ phách như hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lập tức tối sầm lại...

Nhưng cô gái kia cứ cố tình lùi về phía sau, chạm chạm vào người Minho...

Kế bên, Yuri đang nở một nụ cười đắc thắng...

Kế hoạch đại thành công!

Nụ cười vẫn chưa tắt hẳn, thì Minho đã kéo mạnh Yuri vào lòng, và hôn nhẹ lên đôi môi vẫn vương nụ cười ranh ma kia một nụ hôn khá dài...

Cùng lúc đó, gương mặt Minho cũng nở một nụ cười...

... nụ cười của ác quỷ!!

34. Chương 34: Khởi Đầu Của Nỗi Đau

Chiếc xe BMW từ từ lăn bánh, rời khỏi cổng trường Star...

Yuri thích thú ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, những cơn gió nhẹ nhàng thổi những đám mây trắng bay đi xa, thật xa không điểm dừng, đượm chút sắc vàng nhàn nhạt của buổi chiều thanh tịnh...

Gần đây tâm trạng của Yuri rất thoải mái, một phần là do đã xác định rõ được tình cảm của Minhho dành cho mình, và phần khác mọi chuyện hiểu lầm đã được giải quyết, vết thương trên vai cũng đã được tháo băng...

Cảm giác mát mát trong lòng Yuri đã giảm hẳn, có lẽ người Yuri thật sự cần lúc này là Minhho, mặc dù Yuri không thể phân biệt được thế nào là tình yêu...

Nghĩ đi nghĩ lại thì Yuri vẫn không biết tại sao hôm Minhho chính thức bày tỏ với mình lại hành xử như thế... nhưng có lẽ vị trí của Minhho trong lòng của Yuri hiện nay đang mỗi lúc một đậm sâu hơn...

Minhho mang đến cho Yuri cảm giác an toàn, hạnh phúc và là chỗ dựa duy nhất của Yuri hiện nay...

Yuri cứ thế chìm dần trong những dòng suy nghĩ miên man, thi thoảng lại còn mỉm cười ngốc nghếch...

-“Này, em định ngồi đó đến bao giờ?”-Một chất giọng lạnh lùng quen thuộc vang lên, nhanh chóng lôi Yuri trở về với thực tại.

Minhho nhíu mày nhìn Yuri, hất mặt ra phía cửa xe đang mở bên phía của mình với Yuri, tiếp theo lập tức bước ra khỏi chiếc BMW bóng loáng.

Đưa tay đỡ Yuri bước ra khỏi xe, từ phía sau lưng Minhho vang lên một giọng nói khàn đặc kèm theo một cái cúi đầu cung kính.

-“Thiếu gia, ông chủ cho gọi thiếu gia.”-Tên cận vệ mặc vest đen dường như đã đứng đợi ở cổng từ trước, vẫn giữ nguyên tư thế thực hiện nhiệm vụ của mình.

-“Em vào nhà trước đi.”-Minhho nhìn Yuri dịu giọng, sau đó bước theo tên cận vệ kia vào cổng, để lại Yuri đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

...

Ông Choi vốn ít khi có mặt ở nhà, công việc bận rộn đến mức khiến ông ta luôn luôn phải không ngừng hoạt động, nhưng dường như ông ấy chỉ tồn tại duy nhất ở hai vị trí trong căn biệt thự nguy nga này...

Tại phòng riêng hoặc phòng khách...

Địa điểm hiện nay là phòng riêng của ông bà Choi, tuy ít được sử dụng nhưng nó vẫn luôn được bày trí gọn gàng và sạch sẽ, chỉ là thiếu một chút hơi ấm của con người...

Ông Choi ngồi trên chiếc ghế sofa đặt ở giữa căn phòng rộng lớn, tách café trên tay vẫn còn vương chút hơi nóng tỏa ra trong không khí, bên cạnh là bà Choi đang cố gắng giữ tư thế trang nhã của mình.

-“Chuyện gì?”-Minhho đứng đối diện với cả hai đấng sinh thành trước mặt, hất mặt lên với dáng vẻ ngang ngạnh bất cần.

-“Ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói.”-Ông Choi đưa tách café lên miệng, mắt nhắm hờ cảm nhận hương vị đặc trưng của món đồ uống ưa thích.

-“Tại sao bà ta lại ở đây?”-Minhho tiếp tục giữ cái vẻ mặt chẳng xem ai ra gì, tiếp theo đôi mắt màu hổ phách lướt sơ qua bà Choi. -“Con hỏi như thế là có ý gì?”-Ông Choi nhíu mày nhìn Minhho tỏ vẻ không hài lòng, chờ đợi một câu trả lời từ phía bên kia.

-“Cũng không có gì, chẳng qua tôi cảm thấy chướng mắt khi nhìn thấy bà ta.”-Minhho đáp lại bằng chất giọng khinh khỉnh, đôi mắt màu hổ phách dừng lại ở bà Choi một giây sau đó chuyển tầm nhìn sang ông Choi.

Bà Choi hiểu Minho không muốn trông thấy mình, càng không muốn bà tham gia vào cuộc đối thoại này... nhưng bà lại muốn được trông thấy Minho, đứa con trai duy nhất của bà...

Đành rằng bà không hề muốn bước ra khỏi phòng như một vật thừa thải, nhưng bà thật sự không muốn Minho càng thêm hận mình...

Miễn cưỡng đứng dậy, bà Choi đưa mắt nhìn khuôn mặt Minho một lúc khá lâu, đôi mắt đang ánh lên những tia nhìn ân hận và đau đớn...

Sau đó bà Choi bắt đầu cất bước, khuất sau cửa phòng và cẩn thận đóng cửa lại...

Cạch

Cánh cửa phòng vừa khép lại, cũng là lúc tách café trên tay ông Choi được đặt xuống chiếc bàn thủy tinh sang trọng, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào đứa con trai độc nhất của mình.

-“Gác việc học sang một bên, con phải đến tham gia khoá đào tạo ở tổ chức.”-Hai bàn tay ông Choi đan vào nhau, câu nói được chất giọng trầm khàn thể hiện một mệnh lệnh không thể chối từ.

-“Đào tạo? Ông muốn đang muốn biến tôi thành thứ gì?”-Minho ngồi đối diện, khoé môi khẽ nhếch lên nở một nụ cười khinh khi, và dĩ nhiên Minho không hề có ý định đồng ý lời yêu cầu kia.

-“Trở thành một vị lãnh đạo đúng chất của tổ chức.”-Ông Choi điềm nhiên trả lời, như thể ông ta biết rõ câu hỏi mà Minho sẽ đặt ra.

-“Nếu tôi từ chối?”-Ngay sau câu trả lời của ông Choi, lập tức một câu hỏi nghi hoặc lạnh lùng vang lên.

-“Ta sẽ khiến vợ con không còn thể cùng hít thở chung một bầu trời với con nữa...”-Gương mặt ông Choi trông vẫn thật điềm đạm, chất giọng ông ta tuy rất hời hợt nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác ghê sợ.-“... và con cũng chưa hề chính thức tuyên bố Kwon Yuri là vợ của con.”

-“Liên quan đến ông? Nên nhớ tôi mới là người có quyền được chọn lựa.”-Nụ cười khinh bỉ trên gương mặt của Minho ngày càng lộ rõ hơn, tựa người vào chiếc ghế sofa đối diện với ông Choi, nét mặt Minho lại được thay đổi bằng một vẻ ngang ngạnh bất trị.-“Nếu đồng ý tham gia thì tôi được gì?”

-“Con sẽ thừa kế tổ chức Knight, thay ta quản lí nó...”-Chất giọng ông Choi vẫn điềm tĩnh cất lên, đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng lại vô cùng sắt bén.-“... và ta sẽ không động vào vợ con nếu con ngoan ngoãn nghe theo lời ta.”

-“Ông nghĩ ông có cái quyền chạm vào cô ấy?”-Minho nhướn mày nhìn ông Choi vẻ khó chịu, sau đó cười khẩy một tiếng.-“Đừng nghĩ tôi sẽ đứng yên nhìn ông hại cô ấy như ông đã từng làm với Sulli.”

-“Tuỳ con, nhưng ta không chắc con bé sẽ an toàn nếu con cứ một mực làm trái ý ta.”-Bầu không khí bắt đầu trở nên vô cùng căng thẳng sau câu nói của ông Choi, gương mặt ông vẫn vô cảm nhưng vẫn lưu lại nét mặt đáng sợ khi bóng tối dần buông xuống. -“Được thôi, tôi sẽ làm theo lời ông.”

Yuri ngồi trên chiếc giường êm ái, dồn tất cả sự tập trung vào chiếc đồng hồ cát màu xanh lam trên tay...

Không hẳn là cảm thấy buồn phiền, nhưng Yuri cảm thấy vô cùng trống rỗng khi Minho bước đi, mặc dù Yuri hiểu rõ Minho không hề có ý bỏ mình ở lại, chỉ là đi thực hiện bốn phận của chính mình...

Cứ vô thức lật ngược chiếc đồng hồ cát trên tay, thích thú ngắm nhìn những hạt cát thay nhau lọt qua lỗ hồng liên kết giữa hai mặt trái của đồng hồ cát...

Cạch

Minho bước vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại, sau đó tiến lại gần nơi cô vợ ngốc nghếch đang mải mê quan sát chiếc đồng hồ cát trên tay...

Dường như Yuri không hề nhận thức được sự có mặt của Minho trong phòng, vẫn dán chặt đôi mắt vào những hạt cát li ti bên trong đồng hồ cát...

Minho đứng trước mặt Yuri, chuyển tầm nhìn sang vật thể nhỏ bé mà Yuri đang cầm trên tay, nhíu mày.

-“Em có chuyện không vui sao?”-Những hạt cát nhỏ màu xanh lam vẫn tiếp tục chạy dài theo một đường thẳng từ lỗ hổng không gian ở giữa đồng hồ cát, nhưng nó lại khiến Minhho khó chịu hơn.

Chất giọng lạnh lùng của Minhho khiến Yuri giật mình, từ từ ngược mặt lên, và cũng bắt gặp đôi mắt màu hổ phách cũng đang chăm chú nhìn mình.

-“Minhho, có chuyện gì sao?”-Phớt lờ câu hỏi của Minhho, Yuri lại đặt ra những câu nghi hoặc hỏi ngược lại Minhho, vì chẳng lẽ nói rằng chính Minhho khiến mình hụt hẫng sao?

-“Không, chẳng qua là có chút chuyện ở tổ chức, nhưng xong cả rồi.”-Minhho nhìn Yuri, đưa tay giật lấy chiếc đồng hồ cát nhỏ bé kia.-“Em không cần phải làm cái trò trẻ con đó nữa, nếu buồn thì cứ nói với anh, tạm thời anh tịch thu cái này.”

Không để Yuri kịp phản ứng, Minhho lập tức bước vào phòng tắm, để mặc Yuri ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của mình từ phía sau...

...

Minhho thoải mái bước ra khỏi phòng tắm, chiếc khuyên tai bạc hình đầu lâu thấp thoáng sau mái tóc nâu vẫn còn ướt nước...

-“Minhho, này này, anh lại đây!”-Yuri đang ngồi tựa vào đầu giường, vừa trông thấy Minhho lập tức cất cao giọng, sau đó ngồi xích sang một bên, đưa tay đập đập vào vị trí bên cạnh như đang ra lệnh cho Minhho.

Dĩ nhiên hành động của Yuri khiến Minhho tò mò, không biết cô vợ này lại định giở trò gì...

Minhho tiến lại gần, sau đó ngồi bên cạnh Yuri, trên gương mặt kia đang nở một nụ cười lém lỉnh...

Yuri đưa một tay với về phía sau cầm lấy một thứ gì đó, nhưng vẫn đưa đôi mắt lặng lẽ nhìn Minhho.

-“Minhho này, anh yêu em mà phải không?”-Trên đôi môi xinh xắn kia nở một nụ cười dịu dàng, tay còn lại đặt nhẹ lên tay Minhho.

Và Minhho gật đầu...

-“Anh chấp nhận làm mọi điều em yêu cầu?”-Yuri nheo nheo mắt nhìn Minhho nghi hoặc, đôi mắt vẫn dán chặt vào Minhho chờ đợi một cái gật đầu xác định. Nhưng lần này không hề có một cái gật đầu nào cả...

-“Nếu có thể...”-Minhho nói đều đều, nét mặt trầm tư...

... Nhìn thôi cũng đủ hiểu Minhho đang đề phòng Yuri...

-“Chỉ cần anh làm được thì anh sẽ làm?”-Yuri nhả nài hỏi lại một lần nữa, nhất định phải dồn Minhho vào đường cùng...

-“Ừ.”-Và câu trả lời của Minhho đã đúng như Yuri mong đợi.

Chợt Yuri lấy từ sau lưng ra một quyển sách nhỏ, sau đó đưa ra trước mặt Minhho, chất giọng ngọt ngào lại vang lên, kèm theo động tác dụi dụi đầu vào ngực Minhho như một con mèo nhỏ.

-“Thế anh đọc cho em nghe nhé!”-Đúng là lúc này đến kệo đường cũng không thể ngọt hơn giọng điệu làm nũng của Yuri...

... thế này thì sao Minhho từ chối được...

Minhho đưa tay đón lấy quyển sách từ tay Yuri, một dây tiêu đề “sắc sở” đập vào tầm nhìn của Minhho...

“Alice ở xứ sở thần tiên.”

-“Tại sao em không tự đọc?”-Minhho nhíu mày nhìn quyển sách trong tay, rõ ràng đây là truyện cổ tích, tại sao Yuri lại muốn mình đọc.

-“Không thích, em muốn anh đọc cho em nghe cơ!”-Yuri tiếp tục dụi dụi đầu vào người Minhho, sau đó tựa thẳng người vào vòng tay của Minhho, hạ giọng nài nỉ.-“Anh bảo chỉ cần anh làm được thì sẽ làm mà, chỉ cần nhìn vào cuốn sách và đọc cho em nghe, đơn giản mà!”

Đúng là Yuri có một sở thích khác người, tại sao lại phải là truyện cổ tích cơ chứ?!

-“Alice bắt đầu chán ngấy cái việc cứ phải ngồi cạnh chị gái trên bờ đất giữa cánh đồng mà chẳng có việc gì làm cả. Đã đôi lần cô bé ghé mắt vào cuốn sách mà chị cô đang đọc, nhưng trong sách không có tranh ảnh cũng chẳng có lời thoại...”-Minho khẽ thở dài, sau đó lật cuốn sách ra, miễn cưỡng đọc những hàng chữ trong nội dung của cuốn sách lên, chất giọng lạnh lùng hơi hột của Minho đúng là chẳng hợp với cái thể loại này chút nào.

Yuri khẽ nhắm mắt lại, lắng nghe từng lời đọc của Minho, cả người run lên cố gắng không bật cười thành tiếng...

Nếu người khác biết được thiếu gia của tổ chức mafia danh tiếng Knight nay lại phải ngồi trên giường đọc truyện cổ tích cho vợ yêu nghe có lẽ sẽ chết vì cười mất!

...

-“... Rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng gấp gấp lên cầu thang. Alice biết chắc đó là Thỏ Trắng đang đến tìm cô và cả người cô run lên đến nỗi ngôi nhà cũng rung lên bần bật. Cô hoàn toàn quên rằng giờ đây cô đã to hơn Thỏ Trắng gấp nghìn lần và chẳng có lí do gì phải sợ nó...”-Minho vẫn thờ ơ nhìn vào những hàng chữ nhỏ trong cuốn sách, cố gắng đọc cho cô vợ yêu của mình nghe, đôi mắt liếc sơ vào bóng người nhỏ bé đang tựa vào người mình.

Dường như Yuri đã chìm sâu vào giấc ngủ, gương mặt ửng hồng trước ánh đèn phòng mờ nhạt trông cực kỳ đáng yêu, hàng mi dài khẽ lay động nhẹ, đôi lúc tựa mình trong lòng Minho.

Minho đặt cuốn sách xuống giường, với tay lấy chiếc điện thoại đặt ở bàn bên cạnh, nhấn nút gọi.

-“Bảo hần có mặt ở nhà tôi ngày mai, tôi có việc cần giao cho hần.”-Ngay sau khi nhận được tín hiệu từ phía bên kia, Minho nói một câu ngắn gọn rồi lạnh lùng tắt máy.

Ánh trăng khuya qua khung cửa kính chiếu rọi vào căn phòng có ánh đèn trang nhã, Minho vẫn nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc dài của Yuri, sau đó nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé kia lên và đặt một nụ hôn dài lên đó...

-“Tạm thời anh không thể bảo vệ em được nữa.”

-“Minho, anh không định đi học sao?”-Yuri cau mày nhìn Minho đang ngồi yên trên giường, bàn tay vẫn đang tiếp tục thắt chiếc caravat màu cam của đồng phục trường.

Không một tiếng trả lời...

-“Minho, anh có nghe em nói không đấy?”-Yuri tức giận lay lay người Minho, nhưng vẫn không hề có bất kỳ biểu hiện gì từ phía bên kia.

-“Vào đi.”-Đột ngột từ khoé môi Minho phát ra hai từ, không hề ăn nhập với câu hỏi của Yuri.

-“Anh bảo ai vào?”-Yuri dần cảm thấy khó chịu với những biểu hiện bất thường của Minho, ngay từ khi tỉnh dậy Minho đã ngồi yên trên giường, đôi mắt vô cảm nhìn về phía bên ngoài khung cửa, để mặc Yuri tự đọc thoại.

Cạch

Cánh cửa gỗ được mở ra, theo sau đó là một giọng nói quen thuộc cất lên đầy cung kính.

-“Có chuyện gì thiếu gia cần đến tôi sao?”

Yuri giật mình quay mặt lại, một gương mặt quen thuộc đập vào tầm nhìn của Yuri...

... Tại sao lại là anh ta?!

35. Chương 35: Em Sẽ Phạt Anh!

-“Nickhun...”-Yuri bắt giắc lùi về phía sau một bước, ngạc nhiên chỉ về phía chàng trai vừa xuất hiện ở cửa phòng.-“Tại sao anh lại ở đây?”

Lúc này, Nickhun đang khoác lên mình một bộ vest đen hết như những tên cận vệ trong tổ chức Knight, cả ánh nhìn và phong thái cũng thay đổi một cách bất bình thường...

Đây vốn không phải cách ăn mặc thường thấy ở Nickhun...

Dường như chỉ Yuri có thái độ ngỡ ngàng đến thế khi Nickhun bước vào...

Hoàn toàn ngược lại với Yuri, Minhो vẫn tỏ vẻ dửng dưng và đưa đôi mắt vô cảm lạnh lẽo quan sát từng cử chỉ của cô vợ gốc...

-“Thiếu gia gọi tôi đến.”-Một câu trả lời cứng nhắc như đã được lập trình từ trước vang lên, Nickhun lúc này trông như một tên cận vệ thực sự, hoàn toàn không hề có chút biểu cảm nào ngoài những ánh nhìn sắc bén...

Cả người Yuri bắt đầu run lên từng hồi, đầu óc trở nên trống rỗng, không thể nghĩ được bất cứ điều gì cả...

Những mảng ký ức về cái ngày định mệnh cuối cùng Yuri được trông thấy Nickhun một lần nữa lại được tái diễn trước mắt...

Khoảnh khắc khẫu súng từ tay Minhो bị Nickhun giật lấy, sau đó lại chĩa thẳng về phía mình lại được viễn cảnh thêm một lần nữa trong tầm nhìn vô định của Yuri...

Yuri lại vô thức lùi thêm một bước, nét mặt tái dần lộ rõ vẻ thất thần vô hạn định...

Tại sao chỉ cần trông thấy gương mặt kia, vết thương lòng tưởng chừng như đã được khép kín lại trở nên vô cùng đau đớn, như bị thêm một nhát dao khác cứa nhẹ vào nơi hiện hữu nỗi đau đã được quên lãng theo thời gian khiến nó trở về với cơn đau nhức tột cùng...

Minhो nhíu mày nhìn hành động bất thường của Yuri, ánh mắt kia đang dần đậm nét hơn tia nhìn của sự kinh hãi và đau đớn...

Đưa tay nắm nhẹ lấy tay Yuri, Minhो dùng một lực vừa đủ kéo Yuri về phía mình, rồi lại vòng tay ôm Yuri vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc dài bồng bềnh trong ánh nắng buổi sớm...

-“Bắt đầu từ hôm nay, hân sẽ có nhiệm vụ bảo vệ em khi anh vắng mặt.”-Minhो nhắm hờ đôi mắt, cảm nhận mùi hương nhẹ nhàng của mái tóc Yuri, vòng tay dần siết chặt hơn.

Yuri dường như chẳng nghe thấy gì, vẫn đưa mắt nhìn về phía Nickhun, đôi mắt trong sáng đang thấp thoáng chút tia nhìn sợ hãi...

-“Đi học đi, trễ rồi.”-Minhो khe thở dài, đôi mắt vừa khép lại cũng đến lúc phải mở ra, vòng tay đang ôm lấy Yuri cũng dần nới lỏng, sau đó đẩy nhẹ người Yuri đứng lên, tiện tay kéo theo cả Yuri đứng dậy.

Yuri cúi gằm mặt, đưa bàn tay nắm nhẹ lấy vạt áo Minhो, cả người vẫn run lên từng hồi.

-“Em sao thế?”-Hàng lông mày trên gương mặt điển trai của Minhो cũng dần nhíu chặt lại, nhìn Yuri khó chịu, đưa tay gạt nhẹ tay Yuri ra, gần giọng.-“Anh bảo em đi đi!”

Nếu cứ kéo dài tình trạng đôi co này mãi, có lẽ Minhो sẽ không kìm chế được mà tham lam giữ Yuri lại bên cạnh mình, không cần suy nghĩ gì đến những phiền toái sẽ mang đến cho Yuri mất... Nhưng bàn tay kia vừa bị gạt ra một giây, sau đó lại lập tức nắm chặt áo Minhो hơn, gương mặt xinh xắn kia cũng dần tối sầm lại.

Yuri lúc này cũng không thể nhận định được mình đang và đã làm gì, chỉ biết vô thức thực hiện những gì bản năng cho là đúng...

Và Yuri thật sự không muốn đi với Nickhun, vì Nickhun mang đến cho Yuri cảm giác chán ghét và ghê sợ...

-“Đưa cô ấy đến trường.”-Minhो nhìn Nickhun ra lệnh, tiếp tục gạt bàn tay nhỏ bé kia ra.

Nickhun gạt nhẹ đầu, sau đó bắt đầu cất bước đến gần cô gái bướng bỉnh kia...

Đột ngột Yuri ngẩng mặt lên nhìn Minho, mím nhẹ đôi môi hồng như cánh hoa anh đào và nhìn Minho với một ánh mắt “nảy lửa”...

Hành động tiếp theo là đôi tay kia nắm chặt vạt áo hơn...

Sau nữa là một lực tiếp xúc từ bên dưới...

Yuri dồn tất cả sự căm phẫn vào lực từ bàn chân, tiếp theo nhấc lên và đạp mạnh lên chân Minho...

1s...

2s...

3s...

Sau hành động “tầm cỡ” của Yuri, cả không gian như ngừng lại, ngay cả Nickhun cũng dừng bước...

Tĩnh lặng...

Đôi mắt mang sắc màu hổ phách đặc trưng nhìn chăm chăm vào bàn chân “đáng yêu” của Yuri, nét mặt dần tối lại.

“Em thích dùng hành động thay lời nói?”-Khoé môi Minho nhếch lên, từng từ từng chữ được chất giọng lạnh lùng gằn xuống, đôi mắt vẫn dán chặt vào nơi vừa xảy ra lực tác động.-“Thế thì anh phải phạt em!”

“Không cần anh phạt! Em sẽ phạt anh!”-Yuri lập tức phản bác lại, sau đó vòng tay lên cổ Minho kéo mạnh xuống, đồng thời hôn nhẹ lên môi Minho.-“Đi học với em!”

Yuri buông Minho ra, sau đó nắm lấy tay áo Minho lay lay, đưa đôi mắt “ngây thơ” chớp chớp nhìn Minho...

“Anh đã nói rồi, hần sẽ thay anh bảo vệ em.”-Minho nói đều đều, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Yuri, trên gương mặt vô cảm đang nở một nụ cười dịu dàng.-“Ngoan, đi đi, trễ rồi.”

“Cô Yuri, tôi sẽ đưa cô đến trường.”-Nickhun không biết đã đứng bên cạnh cả hai từ lúc nào, lên tiếng nói tiếp câu nói của Minho, sau đó cầm lấy chiếc balô của Yuri bước đi.

Đã biết trước rằng cả Minho và Yuri thân mật là chuyện thường thấy, nhưng tại sao khi được tận mắt trông thấy cảnh ấy thì trái tim Nickhun chợt thất lại?

Phải rồi...

... vì thứ tình cảm đơn độc ấy vẫn chưa hề phai nhạt, thậm chí còn mãnh liệt hơn khi trông thấy gương mặt tựa thiên sứ ấy...

“Tại sao lại là Nickhun?”-Yuri ngược mặt lên, nhìn Minho nghi hoặc.-“Tại sao anh lại bảo anh ta theo bảo vệ em? Và tại sao anh ta lại trở thành người của tổ chức? Sao anh lại không thể đến trường?” -“Vì hần sẽ không bao giờ động đến em.”-Phớt lờ những câu hỏi còn lại, Minho chỉ trả lời duy nhất một câu ngắn gọn... có những chuyện Yuri không thể và không cần biết...

Yuri nheo nheo mắt nhìn Minho, sau đó hậm hực bước ra khỏi phòng theo Nickhun, không quên lườm Minho một ánh nhìn oán hận.

Yuri bước vào cổng trường với dáng vẻ đứng đưng và kênh kiệu hằng ngày, dường như ở gần Minho đã giúp Yuri học được cách tạo khoảng cách với mọi người...

Nickhun vẫn lặng lẽ bước theo sau, đưa tay đeo cặp kính đen trông đúng chất mafia...

Đã trải qua một quãng thời gian khá dài để Nickhun học cách xử sự của những người trong tổ chức...

Tuy rằng Nickhun từng đối đầu với Minho, nhưng hiện tại... nếu muốn bảo vệ Yuri, thật sự chỉ còn duy nhất cách này...

“Anh định theo tôi đến khi nào?”-Yuri vẫn tiếp tục bước đi, không ngoảnh mặt lại, đặt ra một câu hỏi nghi vấn với chất giọng vừa đủ để Nickhun nghe thấy.

Đôi môi Nickhun khẽ mấp máy, nhưng một giọng nói khác đã lấn áp câu nói dự định của Nickhun...

-“Hôm nay vợ của thiếu gia Knight đem cả vệ sĩ theo sao? Chồng cô đâu rồi?”-Hai bóng người lướt nhanh qua Nickhun, tay của một trong hai tên vỗ nhẹ lên vai Yuri, giọng điệu khinh khỉnh.

Yuri giật mình quay mặt lại, lại thêm hai gương mặt quen thuộc khác đập vào tầm nhìn...

Là Onew...

... và Donghae...

Và dĩ nhiên tên đang đặt tay lên vai Yuri là Donghae, kèm theo một nụ cười nửa miệng ở khuôn mặt ấy...

-“Liên quan đến anh sao?”-Yuri gạt mạnh tay của Donghae ra khỏi vai mình, sau đó phủi mạnh tay áo như thể vừa bị một vật thể kinh tởm chạm vào...

Onew vẫn im lặng, đưa mắt lạnh lẽo quan sát Yuri và tình hình xung quanh...

“Ồ, liên quan chứ!”-Donghae vẫn giữ cái thái độ cười cợt chẳng ra sao của mình, nhưng lại bị một bàn tay chặn ngang trước mặt.

-“Biến!”-Nickhun điềm nhiên uy hiếp, chất giọng hơi có chút khó chịu...

-“Nickhun, có chủ mới rồi nên quên chủ cũ à?”-Donghae tiếp tục nở nụ cười mà như không cười kia, nhìn Nickhun một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại cười khinh bỉ.-“Chó cũng nên nhớ chủ chứ nhỉ?”

Nickhun vẫn yên lặng, đôi mắt ẩn sau cặp kính màu đen đang có những tia nhìn đầy lửa.

-“Onew.”-Donghae nhìn Onew, sau đó hất mặt về phía Yuri ra hiệu, tiếp theo đưa tay giữ Nickhun lại.

Onew đang đứng cách Yuri không xa, bắt đầu cất bước tiến lại gần Yuri...

Tất cả mọi ánh mắt trong trường đường như đã có điểm dừng...

-“Anh sẽ nói cho em biết về cái chết của Taecyeon...”-Onew vẫn bước đi, chậm rãi nói từng từ một.-“... tất cả đều do...”

Tại sao chỉ cần một từ nửa thôi thì kế hoạch sẽ thành công rất dễ dàng, nhưng Onew lại không thể nào nói được từ cuối cùng đó?

Làm sao lại có thể tàn nhẫn đến mức nói chính Yuri là nguyên nhân khiến cả gia đình của Yuri trong một thời gian ngắn đã mãi mãi rời xa mặt đất?

Nếu nói tất cả sự thật cho Yuri, chẳng khác nào chính Onew đã khiến nụ cười rạng rỡ như thiên sứ toả sáng kia hoàn toàn biến mất...

Có thể nụ cười sẽ được thay bằng những giọt nước mắt đau thương...

Yuri nhú mày nhìn Onew, cố gắng lắng nghe từ cuối cùng...

Nickhun cố gắng thoát khỏi Donghae, đến bên Yuri và chặn ngang những lời nói ngịch ngĩnh sắp được buông ra...

Vì hơn ai hết, Nickhun hiểu rõ Onew đang muốn nói gì, và đó cũng chính là lý do mà Nickhun tham gia tổ chức Knight để bảo vệ Yuri...

Nhưng hoàn toàn ngược lại với Nickhun, Onew lại nở một nụ cười đắc ý...

Cả ba đôi mắt khác nhau của ba chàng trai đều hướng về phía Yuri...

Chợt bước chân của Onew dừng lại, cách Yuri một khoảng cách khá gần...

-“Bỏ đi! Không có gì cả.”-Onew bất lực buông một câu nói phủ định, sau đó lại quay bước bước đi.

Một bàn tay chợt níu Onew lại, câu hỏi nghi hoặc lại gấp gáp vang lên...

-“Là do ai?”

36. Chương 36: Xung Đột

-“Cô...”-Không cần đợi Onew kịp có thêm bất cứ phản ứng nào trước hành động hết sức bất ngờ của Yuri, Donghae cất cao giọng trả lời.-“Tất cả là do cô.”

Và ngay lập tức, cả hai tai Yuri lại được bịt chặt từ phía sau, nhưng câu nói khẳng định kia đã hoàn toàn được Yuri tiếp thu dù cho Onew đã kịp bịt tai Yuri lại...

Chỉ cần liếc sơ cũng có thể thấy, Onew không đủ tàn nhẫn và máu lạnh đến mức khiến người con gái trước mặt bị tổn thương...

Xem ra không cần đến Onew, Donghae vẫn có thể tự mình thực hiện kế hoạch...

-“Do... tôi?”-Cả người bắt đầu run lên, dường như chuyện này đã bắt đầu vượt quá xa tầm kiểm soát... Yuri tự chỉ vào mình như chờ xác nhận lại, tầm nhìn trước mắt đang dần biến đổi thành một màu đen tăm tối.

Khoé môi Donghae khẽ nhếch lên, chuẩn bị sẵn một từ khẳng định ngắn gọn dành cho Yuri...

Chợt một vòng tay ôm lấy Yuri từ phía sau, chất giọng trầm ấm vang lên bên tai Yuri như một lời van nài.

-“Em đừng nghe...”-Onew ôm chặt người Yuri, gục đầu vào bờ vai nhỏ bé đó, gấp gáp cất giọng.-“... Xin em đây, đừng nghe và cũng đừng tin bất cứ điều gì cả.”

Hành động của Onew khiến Donghae sững người... đây có thể xem là biểu hiện của sự phản bội không?!

Nhưng vẫn chưa hề nói thêm được bất cứ điều gì, đã có một vật thể kim loại đang phản chiếu thứ ánh sáng tinh khiết của mặt trời được kê vào cổ Donghae, kèm theo một lời uy hiếp.

-“Ngậm miệng lại, không biết điều thì đừng trách.”-Nickhun lập tức kề dao vào sát cổ Donghae không chút do dự...

Không ai được phép làm tổn thương người con gái mà Nickhun yêu thương!

-“Hoặc tao nói chuyện chính cô ta là nguyên nhân khiến cả gia đình rơi vào hoàn cảnh đó, hoặc tao nói cho cô ta biết chuyện bản hợp đồng giữa mày và Minho.”-Donghae cảm nhận được thứ kim loại sắc lạnh kia đang hiện hữu ở cổ, không hề có bất cứ hành động nào khác ngoài việc đứng yên... vì chỉ cần cử động, vật thể kia sẽ lập tức chĩa vào cổ, chẳng khác nào chưa làm được gì mà đã bại trận sớm như thế... nơi khoé môi Donghae nở một nụ cười nửa miệng, vẫn là cái khí chất ngạo mạn cất lên câu nói lấp lửng kèm theo thông điệp của một lời yêu cầu.-“Sao? Chọn đi.”

Từ phía đối diện, Yuri và cả Onew cũng ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, khoảng cách khá xa nên cả hai không thể nghe được cuộc đối thoại từ phía bên kia...

Lần này tình thế đã hoàn toàn đảo ngược, người rơi vào hoàn cảnh bị động lại là Nickhun...

-“Sẽ không có bất cứ sự lựa chọn nào cả.”-Sau một khoảng thời gian bất động, Nickhun dứt khoát trả lời, sau đó tiếp tục nói đều đều bên tai Donghae.-“Tao sẽ chọn lựa thứ mà tao cho là có thể khiến Yuri an toàn, nhưng cả hai yêu cầu của mày có lẽ không đủ điều kiện để tao đồng ý.” Quảng thời gian gia nhập tổ chức đã khiến Nickhun thay đổi rất nhiều... từ cách ứng xử, hành động cho đến lối suy nghĩ cũng hoàn toàn khác biệt...

Một Nickhun nông nổi, chẳng xem ai ra gì nay đã học được cách điềm tĩnh trong mọi tình huống...

Và trên hết, đã là một thành viên của tổ chức, thì mạng sống hiện tại vốn không là gì cả, nguyên tắc cơ bản là không được để kẻ khác áp đặt mình...

Sự an toàn của Yuri sẽ luôn được Nickhun đặt lên hàng đầu, vì Yuri chính là một phần lý do mà Nickhun tham gia vào tổ chức Knight...

-“Không lựa chọn? Thế mày sẽ làm gì khi tao nói cho cô ta cả hai chuyện mà mày và Minho đã cất công che giấu?”-Donghae vẫn giữ vững lập trường của mình, vì dồn ép kẻ khác vào đường cùng vốn là bản năng của Donghae.

-“Mày nghĩ cô ấy sẽ tin mày hơn Minho?”-Nickhun nhướn mày, nhưng khả năng này dĩ nhiên sẽ rất cao...

Vì Yuri không có lý do gì mà lại tin tưởng người khác hơn Minho được...

Kể cả Nickhun...

Và Donghae cũng chỉ yên lặng, không hề nói thêm bất cứ lời nào, hướng ánh nhìn đối diện về phía Yuri...

Trái tim Nickhun chợt nhói lên, đau buốt tột cùng, đôi mắt cũng dừng lại ở gương mặt xinh xắn đối diện...

-“Hai người tâm sự đủ chưa?”-Gương mặt Yuri trong tầm nhìn của Nickhun và Donghae cũng bắt đầu đỏ bừng lên, mím môi, sau đó gạt mạnh vòng tay của Onew ra khỏi người mình, tức giận tiến đến gần chỗ Nickhun và Donghae đang đôi co.-“Về!”

Một từ ngắn gọn nhưng xúc tích, Yuri lườm Donghae sau đó nhìn Nickhun ra lệnh, tiếp theo lại đi lướt qua cả hai người và bước thẳng ra ngoài cổng trường trước ánh nhìn ngạc nhiên của những người trong và ngoài cuộc...

Dường như Yuri đã hết kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời từ Donghae, thay vào đó lại bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với những chuyện phiền phức như thế này...

Bàn tay Onew vừa bị Yuri lạnh lùng hất ra lạc lõng trong không trung, đôi mắt kia cũng dần trở nên sâu thẳm và phức tạp...

Khun hạ dao, sau đó cũng nhanh chóng bước theo Yuri ra khỏi cổng trường...

-“Onew, thích cô ta rồi à?”-Donghae cũng nhìn theo hai bóng người kia khuất xa khỏi tầm mắt, đưa tay xoa xoa cổ, tiếp theo tiến lại gần vỗ vỗ vai Onew.

-“Kết thúc, tôi bỏ cuộc.”-Onew vô thức buông một câu nói dứt khoát, gạt tay Donghae ra sau đó cũng quay người bước đi...

Donghae lặng người đứng yên ở vị trí hiện tại, cho một tay vào túi quần, tay còn lại dần thu lại thành nắm đấm.

-“Onew...”-Đôi mắt Donghae chợt dần tối lại, chất giọng không chút cảm xúc lại vang lên, dõi theo bóng Onew từ phía sau.-“... hết giá trị lợi dụng.”

...

-“Cô chủ, cô định đi đâu?”-Nickhun vẫn đeo trên vai chiếc balô của Yuri, lặng lẽ bước theo sau Yuri cất tiếng hỏi, giọng điệu cung kính và đậm chất “tôi tớ”... Yuri sau khi rời khỏi trường thì cứ thế bước đi, không nói thêm bất cứ một lời nào...

Cơn gió mùa cuối thu vẫn tiếp tục thổi những áng mây trắng tựa kẹo bông bay lững lờ trên bầu trời xanh, những cánh hoa tường vi cũng theo cơn gió ấy nhẹ nhàng đáp đất...

Yuri phớt lờ câu hỏi của Nickhun, tiếp tục bước đi trên con đường vắng vẻ, đôi mắt đượm buồn ẩn sau hàng mi dài khẽ chớp vài cái, một lớp sương mờ đã phủ kín đôi mắt nâu ấy...

Đột ngột Yuri dừng bước, một câu hỏi nghi hoặc vang lên trong bầu không gian tĩnh lặng...

-“Minho đang ở đâu?”

Những lúc thế này, Yuri đã quen nép mình trong vòng tay ấm áp của Minho, được chất giọng lạnh lùng kia vụng về an ủi...

Tại sao chỉ xa chưa được một ngày tại sao lại nhớ đến thế?

Nhớ những cử chỉ dịu dàng, nụ cười ranh mãnh và cả gương mặt kiêu ngạo kia...

Yuri không hề ngoảnh mặt lại nhìn Nickhun, lúc này thật sự Yuri đang rất cần Minho...

-“Thiếu gia đang ở tổ chức.”-Nickhun trả lời với chất giọng trầm khàn, đôi mắt vẫn dán chặt vào bóng người trước mặt.

-“Đâu cũng được, đưa tôi đến chỗ Minho.”-Yuri quay người lại, khoát khoát tay với dáng vẻ thờ ơ cùng cực, hạ giọng yêu cầu.-“Và nếu là anh, xin đừng gọi tôi là cô chủ.”

-“Đó là trách nhiệm của tôi, thưa cô chủ.”-Nickhun thật sự chẳng thích cách xưng hô này, nhưng đây là một trong những cách tốt nhất để giữ khoảng cách với Yuri...

-“Tuỳ anh.”-Yuri trả lời với giọng lười biếng, đưa mắt gườm gườm Nickhun.-“Không nghe tôi nói sao? Tôi muốn đến chỗ Minho.”

Không phải Yuri muốn cư xử với Nickhun như thế này, chẳng qua chỉ cảm thấy nghi ngờ con người dối trá trước mặt...

Nếu thật lòng với Yuri, thì ngày hôm đó Nickhun không thể nào hợp tác với anh Taecyeon để hại Minho...

Có lần thứ nhất... dĩ nhiên sẽ có lần thứ hai!

Mọi sự tin tưởng mà Yuri đặt vào Nickhun lúc trước đã tan vào hư vô, đem hạnh phúc đi thật xa và lại đưa những nỗi đau cùng cực vào tâm hồn đầy thương tổn...

Lần này, Yuri quyết không để Nickhun phá tan hai chữ “hạnh phúc” khó khăn lắm mới có thể tìm lại được...

Nickhun đưa tay vào túi lấy ra một chiếc điện thoại, ấn nhanh nút gọi rồi áp vào tai.

-“Cho xe đến đường gần trường Trung học Star.”-Nickhun nói ngắn gọn hết sức có thể, sau đó lại cho điện thoại vào túi, lặng người nhìn Yuri.

Yuri khoanh tay đứng đối diện, đưa đôi mắt thuyết phục nhìn Nickhun và kèm theo chất giọng khó chịu.

-“Tôi có vài chuyện cần anh trả lời, nhưng tôi cũng không muốn làm khó anh...”-Yuri đã học được cách uy hiếp người khác bằng ánh mắt từ Minho, nên tạo áp lực cho Nickhun cũng không có gì gọi là khó.-“... tôi hỏi, nếu muốn thì trả lời, không muốn thì cứ việc im lặng.” Và Nickhun gật đầu... không có lý do nào để từ chối cả...

-“Anh Taecyeon và gia đình tôi mất từ khi nào? Và lý do?”-Gương mặt Yuri trở nên cực kỳ nghiêm túc, đôi mắt to đang nhìn Nickhun chăm chú chờ đợi câu trả lời...

-“...”

Tĩnh lặng...

Nếu có thể chính miệng nói cho Yuri, thì Nickhun đâu cần phải làm mọi cách ngăn chặn Donghae không cho hắn nói ra sự thật...

-“Không thể trả lời được?”-Yuri cau mày nhìn Nickhun đang lặng người quan sát mình, bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Lại thêm một cái gật đầu nhẹ từ Nickhun...

-“Vậy thì có thể cho tôi biết tại sao anh lại giúp anh Taecyeon thực hiện kế hoạch lần đó?”-Yuri cố gắng dụ giọng hết sức có thể, từng từ trong câu được gằn xuống như một lời yêu cầu không được phép từ chối.

Phía bên kia lắc đầu...

Cả người Yuri run lên, cảm giác bực tức lại bắt đầu trỗi dậy, thật sự Yuri đang bắt đầu cảm thấy chán ghét những cái gật và lắc đầu của Nickhun...

-“Lý do anh tham gia tổ chức Knight?”-Yuri đang cố gắng kìm nén, bàn tay buông thõng đang dần nắm chặt lại, cả thân người run lên từng hồi.

Không một tiếng trả lời...

Yuri thật sự không đủ kiên nhẫn và bình tĩnh khi đối thoại với Nickhun thêm được nữa, tức giận gằn giọng rồi quay bước đi.

-“Không cần anh trả lời, tôi sẽ tự tìm hiểu.”

Nickhun vẫn không hề nói dù chỉ một câu, lặng lẽ nhìn bóng Yuri đang dần kéo xa khoảng cách, đôi môi khẽ mấp máy một câu nói đau đớn cùng với trái tim như bị ai đó bóp nghẹn.

-“Là... vì em...”

...

Chiếc xe BMW màu đen đưa Yuri đến tập đoàn Minhoney...

Nickhun bước đi trước, đưa Yuri bước qua không biết bao nhiêu đại sảnh và hành lang, cứ đi mãi đi mãi không điểm dừng...

Yuri vừa bước theo sau Nickhun, vừa đưa mắt quan sát khung cảnh tráng lệ của toà cao ốc rộng lớn này...

Có thể nói là nơi này thậm chí còn xa hoa hơn cả Minho, những căn phòng làm việc trong nhiều lĩnh vực cứ nối tiếp nhau trải dài trên dải hành lang trơn bóng, từng bóng người cứ thay nhau bước gấp gấp trên hành lang...

Nhưng dường như chỉ có Yuri thích thú với khung cảnh hiện giờ, trên gương mặt Nickhun chẳng có chút vẻ gì khác ngoài thờ ơ và luôn toả ra sát khí mọi lúc mọi nơi...

Bước chân ra khỏi toà cao ốc tuyệt mỹ ấy, một toà biệt thự lại hiện ra trước mắt Yuri, nhưng không hề có những bóng người ăn mặc lịch sự trang nhã như trong tập đoàn Minhoney, mà chỉ có vô số những tên cao lớn hung tợn mặc vest đen hệt Nickhun...

Yuri lại tiếp tục vô thức bước theo sau Nickhun, những bước chân mỗi lúc một gấp gấp hơn...

... Nickhun dừng lại ở một căn phòng được tách biệt với thế giới bên ngoài bằng kính cách âm, trước cửa có một tên cận vệ cao to đứng chặn, dáng vẻ trông vô cùng hình sự...

Yuri bước đến gần, nhìn xuyên bức tường trong suốt làm bằng kính...

Căn phòng được tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, một bóng người quen thuộc đang cầm khẩu súng lục màu đen, tay đeo găng đen da, chiếc headphone thấp thoáng trên mái tóc màu nâu nhạt để hạn chế những thứ âm thanh lớn khi sử dụng súng...

Dáng vẻ hiện tại của Minho trông chẳng khác nào một tên sát thủ chuyên nghiệp...

Minho kia rồi...

Yuri vừa trông thấy Minho thì lại trở nên tham lam hơn, muốn bước đến chạm vào để chứng thực sự tồn tại của Minho...

-“Tránh ra!”-Yuri bước lại gần cửa ra vào của căn phòng tập bắn, nhìn tên cận vệ ra lệnh.

-“Cô không thể vào được, thiếu gia đã có lệnh không để bất cứ ai vào phòng.”-Tên kia lắc đầu, đưa tay đẩy đẩy người Yuri như đang đuổi cún con, gương mặt còn nở một nụ cười chế giễu.-“Cô bé, đi chỗ khác chơi.”

Nhưng dù cho cún con có dễ thương đến mức nào thì cũng đủ khả năng cắn người nếu người đó làm nó không hài lòng...

Yuri tức giận nhìn tên cận vệ cao lớn trước mặt, quay sang tìm bóng hình của Nickhun...

... nhưng Nickhun đã rời đi không biết từ khi nào...

Đã thế này thì đành tự lực cánh sinh!

Yuri nhìn chăm chăm vào tên cận vệ cao to, rồi lại tiếp tục đưa ánh mắt “sát nhân” nhìn hẩn với vẻ gườm gườm, đặt ra một câu hỏi nghi hoặc...

-“Tôi là vợ Minho, không được phép vào sao?”

Lắc đầu...

Tên khốn nạn kia lắc đầu!

-“Cô bé, đừng lôi cô chủ ra để làm cái có gặp thiếu gia!”-Tên cận vệ vẫn tiếp tục lắc đầu, lại đưa tay đẩy Yuri ra xa.-“Dù cô có là cô chủ thì cũng không được!”

-“Nói chung là không cho tôi vào?”-Yuri nheo nheo mắt nhìn hắn ta với vẻ khó chịu, đôi mắt đang dần chuyển sang một màu đen u ám...

Lần này là gạt đầu!

Yuri giận run người, đành phải gỡ mấy chiêu cũ của mình vậy...

Nhắc chân lên, đạp này...

Chưa hết, bàn chân tên kia vừa bị giáng một cú đập “ngoạn ngực” nay lại bị Yuri “ngoạm” một cái ở cánh tay phải...

-“Cô làm gì vậy?!”-Cố gắng đẩy Yuri ra, nhưng tất cả nỗ lực của tên kia chỉ là vô ích...

Yuri nhân lúc hắn ta mất cảnh giác, lập tức mở toang cánh cửa phòng ra, tiếp theo nhanh chân chạy vào phòng...

Dĩ nhiên tên cận vệ kia cũng đuổi theo sau!

-“Biến ra ngoài!”-Một chất giọng lạnh lùng vang lên, Minhho vẫn chú tâm nạp đạn cho khẩu súng trên tay, gần giọng ra lệnh.

Và tên cận vệ kia sững người một lúc, nghiêng rằng nhìn Yuri đang đứng cách Minhho ở một vị trí không xa...

Hắn ta tức giận bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại và tiếp tục công việc, vẫn đinh ninh rằng Yuri sẽ không toàn mạng trở ra sau khi để Minhho bước ra khỏi phòng...

Dường như Minhho không hề biết đến sự tồn tại của Yuri, tiếp tục chuyên tâm tập bắn...

Minho bắt đầu chuẩn bị tư thế, đạn đã được nạp, cánh tay phải đang cầm súng cũng giơ lên, chĩa thẳng về phía tấm bia tròn cách đó khá xa, dáng vẻ trông vô cùng lãnh đạm và điềm tĩnh...

Chuẩn bị bóp cò súng...

Một vòng tay nhỏ bé ôm ngang người Minhho một cách bất ngờ, gương mặt kia cũng áp vào lưng Minhho, siết chặt vòng tay hơn...

Nhưng ngay sau đó, Yuri bị một lực khác ấn mạnh vào tường, kèm theo động tác chĩa thẳng khẩu súng vào đầu Yuri...

Minho giữ nguyên vẻ mặt lạnh giá, ngón tay đang dần ghì lấy cò của khẩu súng đen trong tay...

Đoàng

Một thứ âm thanh chấn động vang lên, xé toạc không gian trầm lặng của hiện tại!

37. Chương 37: Sự Lựa Chọn Thứ Ba

Phát súng bất ngờ kia... không hề kết thúc một sinh mệnh vô giá của con người...

... không phải là cánh cổng dẫn đến một thế giới khác...

... mà là đại diện cho sự giả thần chết... gửi đến thông điệp như một lời cảnh báo đẫm máu...

Khẩu súng trên tay Minhho hạ xuống, nhanh tay kéo Yuri vào lòng, giúp Yuri thoát khỏi viên đạn vô tình sẵn sàng tước đi sinh mạng của người con gái quan trọng nhất đời mình...

Viên đạn ghim thẳng vào vị trí cách Yuri một khoảng cách cực ngắn, nếu Minhho không kịp kéo Yuri về phía mình, có lẽ lúc này chẳng còn cơ hội để cảm nhận được hơi thở gấp gáp đầy sợ hãi của Yuri...

Vốn dĩ ban đầu Minho chỉ định dọa Yuri một chút, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Đưa đôi mắt vô thức chiếu thẳng về hướng phát ra tiếng súng, một bóng người lãnh đạm đang chĩa khẩu súng về phía Minho và Yuri thêm một lần nữa...

... là ông Choi...

Dĩ nhiên, Minho cũng không hề kém cạnh, lập tức giơ khẩu súng trên tay về phía ông Choi, tay còn lại ôm Yuri thật chặt...

-“Quyền lực và phụ nữ, con sẽ chọn thứ nào?”-Ông Choi đứng trước cửa, khẩu súng trên tay vẫn có một tâm ngắm sẵn sàng, chất giọng trầm khàn vang lên.

-“Quyền lực! Phụ nữ chẳng là gì cả...”-Minho lập tức đáp lại, bàn tay đang ôm Yuri siết chặt hơn, như thể sợ Yuri sẽ tan biến vào hư vô.-“... nhưng nếu phụ nữ mà ông nói là cô ấy, dĩ nhiên tôi sẽ chọn phụ nữ!”

-“Nếu thế, ta sẵn sàng loại bỏ những thứ cản trở bước tiến của con.”-Ông Choi vẫn điềm đạm đáp lại, đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người con gái đang nép mình vào vòng tay của Minho.

Loại trừ Yuri quả thật không phải điều quá khó đối với ông, nhưng lý do khiến ông ngập ngừng là Yuri mang một gương mặt giống Sulli một cách kỳ lạ... không hẳn là hoàn toàn nhưng mang đến cho ông cảm giác ám áp hệt như Sulli...

-“Chỉ cần ông chạm vào cô ấy, tôi sẽ bắt ông trả giá gấp đôi.”-Minho nhếch môi, nở một nụ cười nhạt, ngón tay bắt đầu ghì lấy cò súng trong tay...

Đoàng

Phát súng thứ hai lại vang lên, Yuri giật mình vòng tay ôm thật chặt Minho như đang tìm kiếm sự an toàn tuyệt đối, nhắm hờ đôi mắt sau đó gục mặt vào lồng ngực mạnh mẽ của Minho, cả người bắt đầu run lên đầy sợ hãi...

Người nổ súng lần này là Minho...

Nhưng vẫn hệt như ông Choi, viên đạn từ khẩu súng của Minho chỉ ghim ở bức tường cách gương mặt ông Choi ở một khoảng cách khá ngắn, chỉ cần lệch tay thêm một chút là có thể chấm dứt mạng sống của chủ tịch Choi Yunho – đứng đầu tổ chức Knight và tập đoàn Minhoney...

-“Ông già, nếu ông chạm vào bất cứ thứ gì thuộc quyền sở hữu của tôi thì tôi cũng thừa sức loại bỏ ông đấy.”-Loại bỏ ư? Hai từ này đủ lớn để mang người con gái của Minho đi thật xa, và có thể sẽ không bao giờ trở lại... những chuyện tương tự thế này sẽ không thể xảy ra nếu không có sự tồn tại của ông Choi. Vị trí trong tim Minho của ông Choi và Yuri thật sự quá chênh lệch, một người hoàn toàn chiếm trọn cả trái tim còn một người lại hoàn toàn không có chỗ đứng.

Trong trường hợp này, Minho có thể bắt chấp tất cả để ngăn Yuri bước đi trên con đường dẫn đến côi chết.

Ngay cả việc đối đầu với ông Choi cũng không phải một việc quá khó để Minho làm...

Bàn tay Yuri tiếp tục nắm chặt lấy lưng áo của Minho, cả người bắt đầu cảm thấy mất thăng bằng từ khi nghe tiếng súng nổ, thật sự muốn đứng ra bảo vệ cho Minho nhưng Yuri không thể làm được...

... không làm được...

Nếu như không có sự tồn tại của Yuri, liệu Minho có đối đầu với chính cha ruột của mình như thế này không?

Nếu như Yuri hứng trọn phát súng ban nãy, liệu Minho có thể trút bỏ được một gánh nặng quá lớn như Yuri không?

Và nếu như Yuri đủ mạnh mẽ đối diện với hoàn cảnh hiện tại mà không cần nép mình vào vòng tay chở che của Minho, liệu mọi chuyện sẽ đi theo một chiều hướng tốt đẹp hơn hiện tại?

Yuri cảm thấy bất lực khi chỉ biết trông mong sự bảo vệ từ người khác, bắt giắc siết chặt vòng tay hơn để cảm nhận hơi ấm chứng tỏ Minho vẫn đang hiện diện bên cạnh mình...

-“Kwon Yuri.”-Ông Choi một lần nữa cất lời, gương mặt đang dần trở nên tối lại...

Mặc dù Minho luôn tỏ thái độ bất cần, nhưng đây là lần đầu tiên Minho dám làm trái ý ông, không những thế mà còn dám chĩa súng về chính cha ruột của mình...

... đây là một hành động không thể tha thứ!

Yuri nghe thấy tên mình được phát từ phía bên kia, khuôn mặt vẫn còn vương lấy nét hoảng loạn từ từ rời khỏi lồng ngực của Minho, ngoảnh mặt nhìn sang ông Choi...

Khẩu súng trên tay ông ta dần hạ xuống, sau đó đưa một tay về phía Yuri, đôi mắt sâu thẳm không hề có chút biểu cảm... gần như vô hồn...

-“Lại đây!”

Một sự thuyết phục không cưỡng lại được, Yuri vô thức đẩy nhẹ người Minho ra, bước về phía ông Choi trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê...

Một bàn tay gấp gáp níu tay Yuri lại, đôi mắt mang sắc màu tuyệt mỹ của hổ phách nhìn thẳng vào Yuri, nhú mày.

“Em đến đó làm gì?”-Không thể ngờ được sau khi tận mắt chứng kiến xung đột giữa quan hệ huyết thống và cả lời nói của ông Choi, Yuri lại có thể buông tay Minho và tuân theo mệnh lệnh của kẻ đang có ý định loại trừ mình khỏi thế gian.

Yuri không phải hoàn toàn mất ý thức, vẫn còn đủ lý trí để hiểu và phân biệt được cách nào là tốt nhất trong trường hợp này.

Nhìn dáng vẻ của ông Choi, nếu Yuri không bước đến theo lời ông ta, khả năng ông ta sẽ giơ súng và bắn cả Minho và Yuri rất cao...

Thôi thì cứ mặc số phận cho ông trời định đoạt theo đúng cái quy luật vốn có của tự nhiên...

... quy luật sinh tử! Yuri đưa tay còn lại chạm nhẹ vào bàn tay đang níu giữ lấy mình, nở một nụ cười trấn an với Minho, sau đó gạt nhẹ bàn tay đó ra...

Tiếp tục bước đi...

... nhẹ nhàng và lặng động...

... dừng chân...

-“Khoảng cách này là đủ rồi.”-Yuri dừng bước, nhẹ giọng cất tiếng, cố gắng kìm chế nỗi sợ hãi đang dâng trào trong lòng.

Bàn tay ông Choi ngượng ngùng trong không trung, khẽ thu về, sau đó khẩu súng trên tay ông được ném thẳng về phía Yuri với một lực vừa đủ.

-“Cầm lấy nó, ta sẽ nói cho con biết tiếp theo sẽ phải làm gì.”-Điềm tĩnh ra lệnh, đôi mắt của ông Choi và cả Minho đang tập trung vào từng cử chỉ của Yuri.

Đưa mắt nhìn khẩu súng lục màu đen đang nằm gọn dưới chân, Yuri cúi người nhặt lấy khẩu súng, tiếp theo đứng dậy nhìn ông Choi chờ đợi.

-“Ông lại định làm gì?”-Một chất giọng lạnh lùng từ phía sau vang vọng khắp căn phòng, Minho đang trừng mắt nhìn ông Choi với một dáng vẻ khinh thường.

Ông Choi chẳng màng để tâm đến lời nói của Minho, nhìn Yuri đang cầm khẩu súng trên tay, từ tốn yêu cầu.

-“Có hai tâm ngầm dành cho con, một là con bắn Minho, hai là con có thể bắn ta.”-Khoé môi ông Choi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười nửa miệng, nhưng chưa đầy một giây nụ cười đó đã hoàn toàn biến mất.

Minho liếc sơ qua khuôn mặt điềm tĩnh không chút cảm xúc của ông Choi, sau đó lại nhìn Yuri đang bắt động với khẩu súng trong tay, ánh mắt chột tối sầm lại...

Rõ ràng ông Choi đang cố ý dồn Yuri vào đường cùng!

Nhưng Minhو vẫn hiểu kỳ muốn biết, sự lựa chọn cuối cùng của Yuri sẽ là gì...

Yuri nhìn khẩu súng trong tay, cả người không thể kìm nén mà run lên từng hồi...

Bảo Yuri bắn Minhو?

... không bao giờ!

Bảo Yuri bắn ông Choi?

... không có đủ dũng khí!

Tâm lý của Yuri đang bắt đầu chuyển biến theo một hướng cực kỳ tồi tệ, hàng mi dài khẽ lay động, đôi mắt vẫn dán chặt vào vật thể lạnh lẽo đã từng trở thành hung khí lấy đi không biết bao nhiêu sinh mệnh của người khác...

Tập trung, tập trung nào...

Phải có hướng giải quyết tốt nhất cho tất cả người trong cuộc!

1s...

2s...

3s...

...

30s...

Vẫn là một bầu không khí trầm lắng, không có chút âm thanh nào trong khung cảnh căng thẳng hiện giờ...

Yuri bắt đầu cảm khẩu súng trong lòng bàn tay, ngón tay để vào vị trí sẵn sàng bóp cò, chìa thẳng về phía ông Choi.

-“Thật sự muốn con lựa chọn?”-Yuri cố gắng bình tĩnh hết sức có thể, đây có lẽ là quyết định đúng đắn nhất từ trước đến giờ.

Ông Choi nhếch môi, lần này gương mặt băng giá kia đã thật sự nở một nụ cười...

... là nụ cười tượng trưng cho sự độc đoán và khinh bạc...

-“Ừ, hình như ta đã biết sự lựa chọn của con rồi.”-Cho một tay vào túi áo, ông Choi nắm chặt khẩu súng bên trong, chỉ chờ dịp rút ra hạ thủ người con gái trước mặt...

Có lẽ ông đã đánh giá quá cao Yuri!

Bây giờ chỉ có thể chốt lại hai từ... “tâm thường”!

-“Con đã có sự lựa chọn, thưa cha...”-Yuri cố giấu đi vẻ sợ hãi trong lòng, ngoảnh mặt về phía Minhو kèm theo một nụ cười cay đắng.-“... sự lựa chọn thứ ba!”

Ngay lập tức, Yuri chuyển hướng bắn của khẩu súng vào đầu, ngón tay run rẩy ghì dần lấy cò súng, một câu nói nhẹ nhàng phát ra... không một ai có thể nghe thấy, đau đớn đến tận cùng...

-“Minhו, xin lỗi anh...”

Cùng lúc ấy, một giọt nước tựa tinh sa trong suốt rơi xuống mặt đất, vệt nước đau đớn rạch một đường dài trong hư vô...

Đoàng

38. Chương 38: Để Anh Gần Bên Em

Một viên đạn sượt thẳng qua người Yuri từ phía sau, đập đúng vào khẩu súng Yuri đang chìa vào đầu vẫn chưa kịp bóp cò khiến khẩu súng bật ra khỏi tay Yuri và rơi xuống nền đất một cách “hoành tráng”.

-“Đích đến tiếp theo sẽ là em...”-Minho vẫn giữ khẩu súng trên tay về phía Yuri đang bất động, đôi mắt đang hắt những tia nhìn đầy tức giận, sau đó tiếp tục lên đạn cho khẩu súng trong tay, tầm ngắm hiện giờ đã chuyển từ khẩu súng kia sang Yuri.-“... em không có quyền tự kết thúc cuộc sống của chính mình, vì người duy nhất được quyền giết em là anh!”

Một khoảng yên lặng...

Minho nhíu mày nhìn Yuri, nhưng lọt vào tầm mắt chỉ có duy nhất bóng dáng nhỏ bé đó từ phía sau, trông thật đơn độc và lạc lõng trong không gian tĩnh lặng...

Yuri bất động, trên gương mặt vẫn còn lưu lại một vệt nước dài, đôi mắt vô định đang dần được phủ thêm một lớp sương mờ nhạt...

Bất lực, thật sự bất lực...

Ông Choi cho một tay vào túi, sau đó lại nhìn chăm chú vào người con gái trước mặt...

Sự lựa chọn thứ ba? Là tự giết chính mình để khỏi phải đối mặt sao?

Gương mặt ông thấp thoáng một nụ cười hài lòng, vì dù cho Yuri có lựa chọn một trong hai điều kiện thì khẩu súng của ông cũng sẽ lập tức kết thúc sinh mạng trước mặt...

... vì Yuri quá đổi tầm thường...

Nhưng điều ông vừa được trông thấy, quả thật không thể lường trước Yuri đã suy nghĩ những gì...

-“Quay về bên anh...”-Minho nói đều đều, đôi mắt sắc lạnh đang chiếu thẳng vào Yuri kèm theo một lời yêu cầu “siêu trọng”.-“... cho em mười giây.”

1s...

2s...

Yuri đưa tay gạt vội vệt tích của nước mắt trên mặt mình, sau đó từ từ ngoảnh mặt lại...

3s...

4s...

5s...

Vẫn còn có thể trở về bên Minho sao?

Minho vẫn giữ khẩu súng trên tay về phía Yuri, đôi mắt điềm tĩnh lạnh lùng quan sát từng cử chỉ tiếp theo của người con gái trước mặt...

6s...

7s...

Đôi chân kia bắt đầu nhấc lên, nối tiếp từng bước chân đến gần Minho...

Chợt những bước chân kia khựng lại...

8s...

Yuri đưa mắt nhìn Minho đang nhíu mày nhìn mình, mím môi, lắc nhẹ đầu...

Chỉ cần thêm vài bước nữa thôi, vài bước nữa thì Yuri sẽ lại có thể chạm vào Minho...

Nhưng Yuri hoàn toàn đứng bất động, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên với một âm vực trong thanh.

-“Em... không làm được.”-Chính Yuri còn không hiểu mình đang nói và làm gì, chỉ biết nếu lại dựa dẫm vào Minhho, mình sẽ hoàn toàn mất phương hướng...

... không thể trở nên mạnh mẽ hơn được nữa và quen dần với sự bảo vệ của Minhho...

9s...

10s...

Khẩu súng trong tay Minhho thoáng run lên, ngón tay đang dần ghì lấy cò súng, chuẩn bị một hướng bắn nhất định.

Chỉ cần bước đến bên Minhho, liệu có khó quá không?

...

“Một bước, rồi lại thêm một bước...

... có quá khó để em bước đến gần anh?”

...

Cạch

Khẩu súng trong tay Minhho rơi tự do xuống mặt đất lạnh lẽo, lần này người cất bước lại là Minhho...

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Minhho đứng đối diện với Yuri, sau đó gấp gáp ôm Yuri vào lòng, gục mặt lên bờ vai nhỏ bé kia.

-“Nếu không thể quay về với anh, thì hãy để anh bước đến bên em.”-Minhho siết chặt vòng tay hơn, cảm giác khi chĩa súng vào chính người con gái mình yêu thương quả thật rất đau đớn...

Yuri được Minhho ôm gọn trong tay, bất giác hai bàn tay đang buông thõng vô thức đưa lên, vốn định đáp lại Minhho, cảm nhận rõ hơi ấm từ phía bên kia hơn...

Nhưng hành động ấy bỗng dừng khựng lại, sau đó nhanh tay đẩy Minhho ra.

-“Xin lỗi vì đã đến làm phiền anh, em sẽ về nhà.”-Yuri quay mặt sang hướng khác tránh ánh nhìn của Minhho, nhờ vậy nên không thể thấy được từ đôi mắt kia...

... đang hằn sâu một nỗi tuyệt vọng cùng cực...

Yuri vừa rời khỏi vòng tay của Minhho, lập tức chạy ra khỏi phòng, bóng dáng ông Choi cũng không còn hiện diện ở đó...

Minhho lại trở nên đơn độc trong căn phòng tập bắn lạnh lẽo, một chút gì đó ở trái tim đang nhói lên từng đợt...

... đau đớn...

...

Yuri bước nhanh ra khỏi căn biệt thự của tổ chức Knight, trong lòng chột cảm thấy vô cùng bất an...

Một phần lại cảm thấy ân hận vì cách cư xử xa cách vừa rồi với Minhho...

Nhưng chỉ cần ở bên Minhho, Yuri đã quên cách tự mình đứng dậy, quên cách tự bảo vệ chính mình...

... và quên cả cách làm tổn thương người khác...

Bước nhanh trên con đường vắng vẻ, Yuri cứ thế chìm vào những dòng suy tư hiện tại...

Một chiếc xe BMW màu đen dừng lại trước mặt Yuri, một động tác nhanh tay lôi mạnh Yuri vào xe, ấn vào ghế...

Yuri vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cả người hoàn toàn mất đi cảm giác, chợt một chiếc khăn được đưa lên bịt chặt miệng Yuri lại, mặc cho Yuri ra sức đẩy bàn tay đang ấn mạnh chiếc khăn kia ra...

1s...

2s...

3s...

4s...

Trước mắt Yuri bỗng trở nên mờ nhạt, cả người rơi vào trạng thái mệt mỏi, hàng mi dài cứ từ từ rũ xuống, che khuất đôi mắt màu nâu trong sáng...

Lực tác dụng kia cũng dần thả lỏng, chiếc khăn cũng được nâng lên, một nụ cười nửa miệng quen thuộc hiện trên khuôn mặt của kẻ đang ngồi kề cận bên Yuri...

-“Làm tốt lắm.”-Bàn tay người ấy vuốt nhẹ mái tóc của Yuri, nụ cười độc đoán kia ngày càng trở nên rõ nét hơn bao giờ hết.-“Cuối cùng cũng đến ngày này.”

Chiếc xe BMW từ từ lăn bánh...

39. Chương 39: Chạm Vào Quá Khứ

-“Donghae à, xin lỗi anh, nhưng người em thật sự yêu là Minho.”-Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên, bàn tay nhỏ nhắn đang đặt nhẹ lên tay Donghae, gương mặt trắng hồng từ phía bên kia đang nở một nụ cười gượng gạo.

-“Em... chọn hắn? Người mà em không có quyền được yêu sao?”-Câu trả lời kia khiến trái tim Donghae như ngừng đập, đôi môi khó khăn lắm mới thốt ra được những câu hỏi nghi hoặc...

Năm năm...

Một quãng thời gian quá dài cho một mối tình đơn phương, quá ngắn cho những khoảnh khắc được gần bên cạnh người con gái ấy...

Donghae đã luôn dõi theo duy nhất một bóng hình, âm thầm đem đến cho người con gái mà mình yêu thương những gì tốt đẹp nhất...

Chỉ cần trên gương mặt kia nở một nụ cười hạnh phúc, Donghae có thể đánh đổi tất cả để giữ nụ cười ấy mãi mãi hiện diện trên đôi môi xinh xắn ấy, thậm chí đánh đổi cả sinh mệnh của chính mình...

Nhưng đáp lại thứ tình cảm chân thành ấy, chỉ là hai từ “xin lỗi!” vô cùng ngắn gọn, đủ sức dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong trái tim đang không ngừng thổn thức kia...

-“Em không tin cả cha và dì đều không chấp nhận tình cảm của em và Minho, nên em thật sự rất xin lỗi.”-Cô gái kia vẫn giữ nụ cười hối lỗi trên môi, gương mặt thoáng chút e ngại nhìn Donghae.

Xin lỗi... xin lỗi...

Dường như cô gái kia không hề để ý đến mỗi lần lặp lại hai từ “Xin lỗi”, trái tim của kẻ bại trận trước mặt lại càng đau hơn...

Nếu chỉ cần xin lỗi... thì tại sao lại đặt ra pháp luật làm gì?

Donghae không nói gì, lặng lẽ quay người bước đi...

Vốn dĩ... không thể níu kéo được nữa...

Vì không hề có bắt đầu... nên Nickhun không có quyền được níu kéo hai chữ “tình yêu” thiêng liêng ấy...

Đau... đau quá...

Trái tim cứ mỗi lúc một thắt lại theo từng bước chân, đọng lại những vết thương lòng quá lớn...

Donghae thật sự không đủ cao thượng đến mức đứng yên lặng lẽ dõi theo cô gái ấy mãi mãi, và cũng không thể nào chúc phúc cho mỗi tình huyết thống cấm kỵ ấy được...

Tại sao lại là Minho? Có nhất thiết phải yêu chính anh trai của mình không?

Trước mắt Donghae chỉ còn lưu lại một màu đen đau đớn cùng cực, ánh mắt đang chứa đựng những tia nhìn oán hận, từng từ từng chữ được gằn xuống một cách mỉa mai.

-“Sulli, em chấp nhận ăn trái cấm... chứ không chấp nhận tôi sao?”

...

“Chúc phúc cho mỗi tình cấm kỵ của em...

... anh không làm được...”

...

-“Đến khi nào anh mới chịu lên kế hoạch đây?”-Một giọng nữ cất lên, đôi mắt hướng về phía Yuri đang nhắm nghiền đôi mắt, cả hai tay bị trói chặt ở phía sau đang tựa vào tường an giấc. -“Kế hoạch vẫn đang thực hiện đây thôi.”-Người bên kia nhún nhún vai, thờ ơ đưa ánh mắt không chút biểu cảm nhìn về phía Yuri, ánh nhìn phức tạp...

-“Thực hiện? Đứng yên một chỗ gọi là thực hiện? Anh đang đùa à?”-Cô gái kia dường như đang mất bình tĩnh, tức giận quát lên, giọng điệu vô cùng khó chịu.

-“Yoona, nếu muốn trả thù thì đừng nên vội vàng như thế...”-Chàng trai kia khoát khoát tay với Yoona, thật sự Yoona đang khiến hắn cảm thấy căng thẳng hơn trong việc thực hiện kế hoạch.-“... cứ để yên cho bọn chúng từ từ cảm nhận nỗi đau khi mất đi một thứ quan trọng.”

...

Yuri khó chịu cự mình, cả thân người cảm thấy vô cùng đau nhức, hàng mi dài khẽ lay động nhẹ, sau đó từ từ hé mở đôi mắt...

Khung cảnh mờ nhạt trước mắt Yuri đang dần trở nên sắc nét hơn, bầu không khí ngọt ngào hiện giờ khiến Yuri cảm thấy khó thở hơn bao giờ hết...

Vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, Yuri ngỡ ngàng đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh...

-“ Tỉnh rồi à?”-Một chất giọng trầm khàn vang lên, một gương mặt quen thuộc lọt vào tầm nhìn tạm thời của Yuri.

Donghae đang cầm trên tay một quả táo, bước đến trước mặt Yuri với dáng vẻ ung dung như chẳng có chuyện gì xảy ra...

-“Này, tại sao tôi lại ở đây?”-Yuri nhíu mày nhìn Donghae, hai tay bị trói chặt giờ đây mới bắt đầu cảm nhận được cảm giác tê buốt nhờ lực xiết của dây thừng, nay lại thêm lực tác động của Yuri đang cố cởi trói lại khiến nơi cổ tay mỗi một đau rát hơn.-“Tên khốn, anh lấy quyền gì mà trói tôi?”

Đối diện với ánh nhìn rực lửa của Yuri, Donghae thản nhiên cầm trái táo trên tay đưa ra trước mặt Yuri, một câu hỏi hết sức “thân thiện” được thốt ra với giọng điệu khinh khỉnh.

-“Biết đây là gì không?”- Donghae đã chuyển sự tập trung từ Yuri sang trái táo mang một sắc màu đỏ thắm trên tay, đôi mắt chăm chú quan sát vật thể ấy...

Đúng là ngớ ngẩn!

-“Là táo chứ gì?!”-Yuri lập tức lên tiếng trả lời, vì câu hỏi của Donghae ngay cả con nít ba tuổi cũng biết rõ thứ Donghae đang cầm trên tay được gọi là gì.

-“Sai!”-Một từ phê phán duy nhất được cất lên, đôi mắt vô định của Donghae lướt sơ qua Yuri một giây, sau đó tiếp tục mân mê quả táo trên tay, vô thức nói.-“Là trái cấm đấy.”

-“Trái cấm?”-Câu trả lời của Donghae khiến Yuri hết sức ngạc nhiên, đôi mắt mở to nhìn Donghae không chớp mắt...

-“Cô đã từng được nghe kể về thứ này chưa?”-Trên môi Donghae nở một nụ cười khinh bỉ, ánh mắt vẫn dán chặt vào trái táo trên tay.-“Trên thế gian này, có một thứ được gọi là tình yêu trái cấm.”

-“Anh điên rồi à? Trái cấm rồi lại tình yêu trái cấm, cuối cùng anh đang lăm nhảm cái gì thế?”-Yuri tức giận quát vào mặt Donghae, lúc này mà hắn còn có tâm trạng kể chuyện cho Yuri nghe ư? Sự tức giận của Yuri dường như đã gần chạm đến mức đỉnh điểm, nhưng lại đột ngột dịu xuống sau câu nói tiếp theo của Donghae.

-“Minho, hắn đã vướng vào tình yêu trái cấm.”

Yuri tròn mắt nhìn Donghae, không thể tin được thánh giác của mình vừa tiếp thu được những gì...

Minho... tình yêu trái cấm?

Yuri đột ngột lại cảm thấy khó thở, một gương mặt khác lại được chiếu chậm ra trước mắt dù cho Yuri mới chỉ trông thấy cô ấy được duy nhất một lần...

Sulli...

Minho vướng vào tình yêu trái cấm, thì câu trả lời cuối cùng và chính xác nhất dĩ nhiên là Sulli...

-“Cô có muốn biết không? Những gì đã xảy ra với họ?”- Donghae nhìn Yuri cười khẩy, nhưng trong ánh mắt lại hiện rõ một nỗi cay đắng tột cùng.-“Sulli đã chọn hắn, mà không chọn tôi.”

Lúc này, bỗng dưng Yuri lại có cảm giác đồng cảm với Donghae...

Không phải là do Yuri từng vướng vào hoàn cảnh ấy...

Mà do ánh mắt Donghae đã nói lên tất cả...

Nỗi đau kia đang dần hiện rõ trong đôi mắt mang một màu đen đậm như tách cafe đắng của Donghae, vết thương lòng không những không hề phai nhạt...

Thậm chí còn trở nên đau đớn hơn bao giờ hết...

-“Tôi đã giết Sulli.”-Yuri vẫn chưa kịp mở lời thì giọng nói gấp gáp của Donghae lại vang lên, chất giọng không chút biểu cảm.

À, thì ra hắn đã giết Sulli nên hắn mới đau khổ và dằn vặt như thế!

Khoan đã, hình như đang có chút nhầm lẫn gì đó ở đây! Người giết Sulli là bà Choi cơ mà...

-“Không phải là mẹ Minho giết Sulli sao?”-Yuri bắt giắc nhích về phía sau một chút, cau mày nhìn Donghae nghi hoặc.

-“Đúng, là bà ta giết!”- Donghae vẫn chú tâm vào trái táo trên tay, mông lung trả lời.

-“Thế tại sao anh lại bảo anh giết Sulli?”-Đúng là tên khó hiểu, càng hỏi thì lại càng rối! Yuri bắt đầu mất bình tĩnh...

-“Bà ta trực tiếp giết Sulli, còn tôi là kẻ gián tiếp...”-Thêm một câu trả lời hết sức thần nhiên, đột ngột Donghae ngược lên nhìn thẳng vào mặt Yuri, nở một nụ cười xảo trá.-“... cô còn gì thắc mắc thì hỏi hết đi, tôi sẵn sàng trả lời, xem như đó là ân huệ tôi tặng cho cô trước khi chết.”

-“Này, ăn nói cho cẩn thận, anh bảo ai chết?”-Yuri lại một lần nữa không kèm được mà quát vào mặt Donghae, đôi mắt trong sáng kia cũng trừng lên oán hận.

-“Tôi không đảm bảo ai sẽ chết...”- Donghae nhún nhún vai, gương mặt vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ.-“... ba tiếng nữa, nơi này sẽ biến thành tro bụi.”

Ba tiếng? Tro bụi?

Sao hôm nay cái tên tâm thần này lại nói toàn những điều khó hiểu, một lần nữa Yuri lại phải cất tiếng hỏi.

-“Ý anh là gì?”-Cả người Yuri bắt đầu run lên, nói chuyện với tên này quả thật tiêu hao nhiều sức lực không thể tưởng.-“Anh định phá hủy chỗ này à?”

Hít thở, hít thở nào...

Bình tĩnh, bình tĩnh nào...

Yuri đang cố gắng diêm tĩnh hết sức có thể để không có thêm bất cứ hành động nào quá kích động nữa...

-“Bingo! Tôi đã đặt bom xung quanh nơi này rồi...”- Donghae đưa trái táo kia lên miệng, cắn một miếng, tiếp tục nói với vẻ khinh đời.-“... sớm thôi!”

...

-“Tránh ra.”-Onew xông vào toà biệt thự lộng lẫy của tổ chức Knight, gạt mạnh đám cận vệ ra, quát lớn.-“Lập tức gọi Choi Minho ra đây cho tôi!”

-“Chuyện gì?”-Minho cắt ngang lời nói của Onew, vẫn là cái giọng điệu lạnh lùng vốn có.

-“Ung dung quá nhỉ? Donghae bắt Yuri đi rồi!”-Onew dường như đang rơi vào trạng thái hoảng loạn, đôi mắt phức tạp căng thẳng nhìn Minho, gấp gáp lên tiếng.

-“Khi nào?”-Từ phía bên kia đã bắt đầu có phản ứng, bước chân của Minho bắt đầu nhanh hơn, bước đến nắm lấy cổ áo của Onew xóc lên, gần từng chữ.-“Ở đâu?”

Onew cũng không để yên cho Minho làm càn như thế, đưa tay đẩy mạnh Minho ra, sửa lại cổ áo, tức giận quát lên.

-“Là nơi từng xảy ra án mạng của Sulli!”

40. Chương 40: Tears

-“Tên khốn kia, anh định làm gì vậy hả? Đặt bom là thế nào?”-Ngay sau câu trả lời hết sức thản nhiên của Nickhun, Yuri không thể không mất bình tĩnh, cả người run lên từng đợt, đôi mắt oán hận chiếu thẳng vào kẻ đang tỏ thái độ “bất cần đời” trước mặt.

-“Đây chỉ là một phần trong kế hoạch của tôi, nếu cô cứ tỏ cái thái độ xấc xược đó thì ngay cả ân huệ cuối cùng cũng không thể thực hiện được đâu đấy.”-Nickhun tiếp tục nói đều đều, giọng điệu dường như chẳng hề có chút bận tâm về Yuri, chỉ trả lời theo phản ứng.

-“Có thật anh sẽ trả lời mọi thắc mắc của tôi?”-Yuri gườm gườm Donghae như thể không tin được, cả người cứ nhích dần về phía sau cho đến khi tựa hẳn vào tường.

Phía bên kia, Donghae gạt nhẹ đầu, trái táo kia vẫn tiếp tục được đưa lên miệng...

-“Anh bảo tôi là nguyên nhân khiến gia đình tôi mất, vậy ai là người đã giết họ?”-Chất giọng Yuri thoáng run rẩy, dồn hết can đảm đặt vào câu hỏi nghi vấn ấy.

-“Là tôi.”- Donghae liếc sơ qua người Yuri, hời hợt đáp lại, sau đó đứng dậy ném mạnh trái táo trên tay xuống sàn.-“... là tôi giết đấy.”

Sét...

Đánh...

Giữa...

Trời...

Quang...

Yuri lặng người sau câu trả lời dứt khoát của Donghae, đôi mắt bắt đầu trở đi mờ nhạt...

Kẻ đang đứng trước mặt Yuri chính là kẻ đã nhấn tâm khiến Yuri mất trọn vẹn cả một gia đình...

Đáng trách hơn, hắn không hề có bất cứ một thái độ nào gọi là hối lỗi, thậm chí còn tỏ vẻ kèn kiệu khi nhắc đến chuyện này...

-“Anh... anh...”-Yuri lúc này không thể nào diễn tả được thứ cảm xúc khinh thường và ghê tởm kẻ trước mặt, đôi môi mấp máy không thốt nên lời.

-“Sao? Chẳng phải cô muốn biết sao?”-Khoé môi Donghae nhếch lên, vẫn cái vẻ mặt chán đời ấy...

-“Đồ khốn! Anh không phải là con người!”-Yuri kích động hét lên, dòng lệ lăn dài trên gò má, nhẹ nhàng đáp đất một giọt pha lê tinh túy kết hợp hài hoà giữa nỗi đau và thù hận.-“Tôi đã làm gì nên tội với anh sao? Chỉ vì tôi giống Sulli mà anh nỡ nhấn tâm giết họ sao? Đồ máu lạnh, đồ bất nhân tính!”

-“Đúng, nhưng tội lỗi lớn nhất ở cô không phải là mang gương mặt giống Sulli của tôi...”- Donghae đứng đối diện với Yuri, từ từ cúi người xuống, đưa tay nâng mặt Yuri lên xem xét.-“... mà vì cô được chọn làm vợ của hắn.”

-“Vậy thì tại sao anh lại giết gia đình tôi? Có lẽ anh cũng biết rõ tôi và họ vốn không hề có quan hệ huyết thống.”-Yuri ngoảnh mặt sang một bên, không muốn bàn tay đã vấy máu kia chạm vào mình, nhưng chỉ vô ích.

-“Đoán xem, cô nghĩ kế hoạch lần trước là do ai đặt ra?”- Donghae tiếp tục kẻ sát gương mặt lại gần Yuri, ánh mắt vẫn hằn những tia nhìn đau đớn nhưng đôi môi kia lại lộ rõ một nụ cười nửa miệng. -“Do... anh?”-Yuri cau mày, đôi môi khê mấp máy, dĩ nhiên thứ Yuri nhận được là một cái gạt đầu dứt khoát...

-“Xem ra cô cũng không đến nỗi ngốc lắm nhỉ? Phải, có thể cho là từ đầu đến cuối...”- Donghae nói lấp lửng, kèm theo động tác tát mặt Yuri sang một bên, nụ cười trên môi đã hoàn toàn biến mất.-“... tất cả mọi chuyện đều do tôi sắp đặt.”

-“Tất cả?”-Yuri nghi hoặc hỏi lại thêm một lần nữa, như để khẳng định lại câu nói của người đối diện.

-“Đúng, để thực hiện và đảm bảo kế hoạch sẽ thành công đúng như những gì tôi mong đợi, tôi có thể làm tất cả.”-Đôi mắt mông lung của Nickhun chợt đổi hướng nhìn, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ mái tóc mang màu nâu đậm hết như tách café sữa đặc trưng của Yuri.-“... cô nghĩ chuyện làm giấy xét nghiệm ADN giả để chứng thực cô không hề có quan hệ huyết thống với gia đình họ Kwon có quá khó với tôi không?”

-“Chuyện anh Taecyeon lên kế hoạch bắt cóc tôi và làm hại Minho... cũng là do anh?”-Yuri bắt đầu cảm thấy choáng, thật sự những chuyện Yuri vừa được nghe đã vượt quá sức chịu đựng của mình...

-“Dĩ nhiên, tôi biết rõ tên đó thương yêu cô em gái duy nhất của mình đến mức nào, nhưng hắn cũng có một người con gái quan trọng không kém... nhưng tiếc rằng, sinh mạng của người con gái mà hắn yêu thương hơn cả cô đang nằm trong tay tôi.”- Donghae tiếp tục thần nhiên trả lời, siết chặt bàn tay đang vuốt mái tóc của Yuri, đôi mắt lại trở về với hướng nhìn vô định.-“... nếu hắn và cô không có quan hệ anh em cùng huyết thống, tất nhiên kế hoạch của tôi sẽ được thực hiện một cách hoàn hảo.”

-“Nếu vậy... tôi thật sự là con gái của nhà họ Kwon, và là em gái của anh Taecyeon?”-Những giọt nước mắt đau đớn xen lẫn hạnh phúc cứ thay nhau chạy dài trên gương mặt của Yuri...

Đau đớn vì mất mát...

... Hạnh phúc vì sự thật...

Yuri mím môi, cố gắng không bật khóc thành tiếng, nhưng vẫn không thể giấu được những tiếng nấc nghẹn ngào...

Thì ra, đây chính là lý do mà Minho không muốn cho Yuri biết sự thật...

Có lẽ Minho nghĩ, cứ như hiện tại sẽ tốt hơn...

Tốt hơn khi Yuri nhắm tưởng mối quan hệ giữa họ chỉ là người đứng không hề cùng chung một dòng máu... biết đâu vì lý do đó, mà Yuri sẽ sớm nguôi ngoai nỗi đau quá lớn phải gánh chịu...

Nhưng giờ đây, Yuri lại phải đối diện với sự thật tàn nhẫn...

... rằng chính Yuri là nguyên nhân khiến họ ra đi một cách đau đớn như thế...

-“Nhân tiện, cô có biết trong người cô đang mang một nửa là dòng máu của ai không?”-Một giọng nói khác cất lên, là giọng nữ...

Yuri đưa mắt nhìn về phía cửa phòng...

... là Yoona...

Yoona không dừng chân tại chỗ đó, tiếp tục tiến đến gần Yuri và Donghae, chất giọng mang đầy ác ý vang lên không chút ngại.

-“Mạng sống của cô... đã lấy đi hơi thở cuối cùng của Taecyeon.”

Trước mặt Yuri hiện giờ, một Yoona đáng yêu và thân thiện trông thật lạnh lùng và tàn nhẫn, từ giọng nói cho đến ánh nhìn...

... đều thể hiện rõ sự căm tức và chán ghét Yuri tội cùng...

-“Anh nhiều lời với cô ta thì được gì?”-Yoona tức giận quát vào mặt Donghae, sau đó lại dành trọn ánh mắt oán hận chiếu thẳng vào Yuri.-“Cô! Trả Taecyeon lại cho tôi!”

Yoona đẩy mạnh Donghae sang một bên, tay còn lại nắm lấy cổ áo của Yuri lay mạnh, kích động hét lên.

-“Trả anh ấy lại cho tôi! Người nên chết đúng hơn là cô, tại sao lại là anh ấy?”-Đường như Yoona đã hoàn toàn hiểu lầm về cái chết của Taecyeon, ra sức lay mạnh Yuri hơn.-“Nếu không vì cô, anh Taecyeon đã không bị Minho bắn chết!”

Yuri đã rơi vào trạng thái hoàn toàn mất đi cảm giác, mọi việc diễn ra xung quanh dường như không còn ảnh hưởng đến Yuri nữa...

Lúc này, thứ duy nhất Yuri có thể cảm nhận được là vết thương lòng nơi trái tim nhỏ bé đang tuôn trào một dòng máu...

... dòng máu vô hình...

Chỉ Yuri mới có thể cảm nhận được...

Nước mắt vẫn tiếp tục rơi, trái tim cũng theo đó mà nhỏ những giọt lệ máu...

Trước mặt Yuri tối dần, tối dần...

Sau đó đôi mắt kia cũng từ từ nhắm nghiền lại, phó mặc mọi thứ cho thời gian...

Yoona vẫn không hề bận tâm đến chuyện Yuri đã ngất đi từ lúc nào, vẫn kích động tiếp tục lay người Yuri, trên gò má cũng lăn dài một dòng lệ cay đắng...

-“Cô ta ngất rồi, em làm vậy thì được gì?”- Donghae thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, chán nản hỏi.

-“Tên Minho ấy, khi nào hắn đến?”-Yoona buông tay ra khỏi người Yuri, để mặc thân hình nhỏ bé kia tiếp đất, quay sang nhìn Donghae tức giận.

-“Sớm thôi.”- Donghae lười biếng trả lời, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng của người mang khuôn mặt khá giống Sulli, trái tim chợt thắt lại, nhưng lại nhanh chóng lắng xuống...

-“Hắn sẽ phải trả giá vì đã hại chết anh Taecyeon.”-Yoona đứng dậy, đưa tay gạt nước mắt, tiến về phía cửa với bộ dạng vẫn toả ra thứ sát khí ham muốn giết người...

Donghae chuyển ánh mắt sang Yoona, nụ cười nửa miệng đều giả kia lại xuất hiện trên môi...

-“Yoona, em tin tưởng kẻ thật sự giết người em yêu đến mức này sao?”

41. Chương 41: Bước Đi Cùng Tử Thần

Râm

Một thứ âm thanh va chạm mạnh một cách bạo lực vang lên, đồng thời cánh cửa của khu nhà máy bỏ hoang quen thuộc được mở ra một cách thô bạo.

Cảnh tượng lúc này, dường như đang tái diễn khung cảnh hai năm trước...

Minho đứng trước cửa, đôi mắt lạnh lùng liếc sơ cảnh vật xung quanh, nơi này đã thật sự quá quen thuộc với Minho.

Và đến tận lúc này, nó cũng không hề thay đổi, chỉ một không gian trống rỗng mang diện tích cực lớn, đồng thời đem đến cho người khác cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Đưa Yuri đến nơi này... cuối cùng Donghae lại định làm gì đây?

Minho thật sự đang cố gắng kìm nén nỗi lo lắng đang dâng trào trong lòng, mất Sulli đã là quá đủ, nếu lần này nạn nhân lại là Yuri... Minho sẽ ra sao?

Sẽ lại một lần nữa lặng người để mặc người con gái mình yêu thương từ từ nhắm nghiền đôi mắt, chìm vào giấc ngủ dài vô tận vĩnh viễn?

Sẽ lại một lần nữa bất lực để tử thần một lần nữa mang người gái của Minho đi thật xa, xa đến mức Minho không thể nào chạm tới?

Đủ rồi, một lần là quá đủ!

Lần này... lần này nhất định sẽ khác!

Nhất định Minho sẽ không đứng yên để mặc Yuri đối diện với tử thần như Sulli.

Không thể được!

Nét mặt Minho vẫn tỏ ra điềm tĩnh hết mức, nhưng trong đôi mắt màu hổ phách đang ánh lên những tia nhìn phức tạp đầy đau đớn.

Nơi lồng ngực Minho, trái tim kia đang đập mạnh liên hồi, vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ, tất cả chỉ vì sự an nguy của Yuri.

Onew đứng sau Minho, cũng đưa đôi mắt dò xét một lượt xung quanh khung cảnh trước mắt, đây...

... là nơi đã từng tước đi sinh mạng của đứa em gái đáng yêu mà Onew hết mực yêu thương.

Cả người Onew khẽ run lên, nhưng sau đó lại được vẻ bề ngoài mạnh mẽ che khuất.

Người con gái ấy, bản sao của Sulli, một lần nữa lại trở thành nạn nhân tái diễn cho vở kịch đẫm máu này ư?

Khung cảnh tĩnh lặng đến ngạt thở, nhưng vẫn không hề có bất kỳ động tĩnh bất thường nào cả...

Một bóng dáng trong bộ vest đen từ trong toán cận vệ phía sau chột cất bước, gấp gáp như muốn vượt qua mặt Minho mà xông vào bên trong.

Nhưng ngay lập tức, Minho đã đưa tay chặn ngang trước mặt Nickhun, động tác nhẹ nhàng và dứt khoát.

- “Quay về đúng vị trí, tôi chưa hề ra lệnh cho cậu bước vào cả.” - Minho nói đều đều, không hề ngoảnh mặt lại phía sau, từ từ hạ tay xuống.

Nickhun cúi thấp đầu, lùi dần về phía sau, hoà vào toán cận vệ đang toả ra sát khí ngút trời.

Đến lúc này, Nickhun bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã ký tên vào bản hợp đồng sinh tử kia... Bằng không, bất chấp mọi trở ngại, Nickhun sẽ lập tức tìm đến bên Yuri mà ôm thật chặt vào lòng.

Nhưng quyền hạn của bản hợp đồng kia... không cho phép Nickhun làm thế.

Và nếu thật sự Nickhun có thể ôm lấy Yuri, thì đôi tay của người con gái ấy cũng sẽ nhả tâm đặng Nickhun ra xa...

Vì vòng tay mà Yuri cần, vốn dĩ không phải là vòng tay của Nickhun.

Minho nhú mày nhìn vào khoảng không trước mặt, đôi chân bắt đầu cất bước tiến vào bên trong, kèm theo chất giọng ra lệnh.

- “Trừ Onew, những người còn lại không được vào trong.” - Theo tình hình hiện tại, tốt hơn là càng ít người vào sẽ càng tốt.

Bước chân Minho và Onew tiến vào bên trong, gấp gáp như đang lo sợ mình sẽ đánh mất một thứ cực kỳ quan trọng.

Bên ngoài, Nickhun đứng lẫn trong toán cận vệ, đôi mắt xuất hiện những ánh nhìn u uất.

...

- “Yoona, cho em này.” - Taeyeon nắm lấy bàn tay của Yoona, sau đó đặt vào lòng bàn tay một chiếc đồng hồ cát bé xíu màu đen.

- “Sao lại là màu đen?” - Yoona nhú mày nhìn chiếc đồng hồ cát đang nằm gọn trong tay, giọng điệu có chút khó chịu.

- “Vì màu đen hợp với em hơn...” - Gương mặt Taeyeon thoáng buồn, sau đó nở một nụ cười gượng, có lẽ đây là lần cuối Taeyeon được gần Yoona. - “... nếu ai đó hoặc có việc gì khiến em buồn, cứ lật ngược chiếc đồng hồ cát này lại, em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

- “Tại sao em lại phải lật ngược cái thứ vô nghĩa này trong khi em đã có anh?” - Yoona phụng phịu gương mặt, đưa tay dấm dấm vào ngực Taeyeon, gương mặt vô cùng khó chịu. - “Này! Thấy không? Mỗi lần em không vui anh cứ để em đánh anh vài cái là được.”

- “Không hề vô nghĩa.” - Taeyeon lập tức lên tiếng phủ định, trên môi nở một nụ cười cay đắng. - “Chỉ cần em lật ngược đồng hồ cát theo truyền thuyết, em sẽ thấy thanh thản hơn.”

- “Em không cần biết!” - Yoona đưa tay ôm lấy đầu, bướng bỉnh hét lên... đôi khi Taeyeon luôn hành xử một cách khó hiểu, không giống với anh thường ngày chút nào.

“Sắp tới...” - Để mặc Yoona cứ liên tục dấm vào người, Taeyeon siết chặt vòng tay hơn, như đang cố gắng cảm nhận hơi ấm của người mình đang bảo vệ trong vòng tay. - “... có lẽ anh không thể ở cạnh em được nữa, anh phải đi xa.”

- “Mặc anh, anh cứ đi luôn cũng được, em không cần anh bảo vệ!” - Dường như đã quá mức chịu đựng, Yoona tức giận quát lên, ngoảnh mặt sang hướng khác giận dỗi... ai cho phép Taeyeon được quyền rời xa Yoona cơ chứ?

- “Có lẽ... lần này sẽ không trở về nữa...” - Đôi môi Taeyeon khẽ mấp máy, phát ra một câu nói nhỏ, rất nhỏ... và dĩ nhiên, Yoona hoàn toàn không thể nghe được câu nói đầy

Truyền thuyết đồng hồ cát sao? Nực cười!

- “Cô không có gì để nói sao?” - Yoona cầm trong tay một chiếc đồng hồ cát màu đen, đứng tựa vào tường, vô thức lật ngược chiếc đồng hồ cát trong tay, đôi mắt mơ hồ dán chặt vào vật thể nhỏ bé ấy... Đôi mắt Yoona đột ngột chuyển hướng nhìn, không chú tâm vào chiếc đồng hồ cát trong tay, lặng lẽ quan sát cô gái nhỏ nhắn đang ngồi bất động trên sàn.

Phía đối diện, Yuri đang ngồi bệt dưới nền đất lạnh lẽo, cúi gằm mặt, mái tóc đặc trưng màu café sữa phủ kín gương mặt nhỏ xinh, tạo nên một góc tối trên gương mặt đáng yêu ấy.

Không gian vẫn tĩnh lặng, những hạt cát li ti nhẹ nhàng rơi qua lỗ hổng sang mặt bên kia đồng hồ cát...

Đột ngột Yoona siết chặt bàn tay đang nắm giữ chiếc đồng hồ cát lại, bắt đầu cất bước đến gần chỗ Yuri, sau đó cúi người xuống.

- “Đau không? Mắt anh Taecyeon, cô có đau bằng tôi không?” - Đưa tay nâng mặt Yuri lên, Yoona gần gũi, đôi mắt dần tối lại.

Yoona biết chứ... biết rõ, nỗi đau Yuri đang phải gánh chịu đau như thế nào.

Nhưng liệu nó có đau bằng khoảnh khắc Yoona tận mắt trông thấy thi thể nhợt nhạt không chút sinh khí của Taecyeon không?

Chỉ trong một phút ngắn ngủi khi nhìn thấy Taecyeon nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền lại, như đang ngủ một giấc thật ngon.

Từ khoảnh khắc ấy, trái tim Yoona như chết đi, cả người cứ không ngừng run lên đau đớn...

Cảnh vật xung quanh... chỉ độc nhất một màu trắng lạnh lẽo, là màu của tử vong!

Đưa tay chạm vào bàn tay đang buông lơi ấy, Yoona không hề cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, thứ Yoona nhận thấy là cảm giác lạnh buốt từ bàn tay ấy.

Dù cho Yoona siết chặt bàn tay Taecyeon hơn, dù cho những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má rơi nhẹ nhàng xuống bàn tay ấy...

... vẫn không thể khiến Taecyeon lại ấm áp như ngày xưa.

Yoona cười nhạt, từ tốn nâng gương mặt của người đối diện lên.

Rầm

Lại thêm thứ âm thanh bạo lực vang lên khiến Yoona giật mình, ngừng động tác đang thực hiện lại, ngoảnh mặt về phía cửa phòng.

- “Choi Minho, hẩn đến nhanh hơn tôi nghĩ.” - Gượng người đứng dậy, Yoona vẫn đưa mắt nhìn về phía cửa phòng dò xét.

Căn phòng này nối liền với một đại sảnh lớn, có lẽ Minho đã tìm đến được cửa phòng đại sảnh!

Đưa tay kéo mạnh Yuri đứng dậy, Yoona đang hành động một cách thô bạo, nhưng dường như Yuri không hề có ý định hợp tác, tiếp tục ngồi bệt xuống sàn.

Không hẳn là Yuri không muốn hợp tác, nhưng thật sự lúc này Yuri đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mất cảm giác.

Lúc này, trong mắt Yuri dường như mọi vật không hề tồn tại, và đại não hoàn toàn không hề hoạt động.

Yoona nheo nheo mắt, cười khinh bỉ, buông tay để mặc Yuri muốn làm gì thì làm, cúi người xuống, cầm chiếc đồng hồ cát màu đen đưa ra trước mặt Yuri.

- “Biết đây là gì không?”

Đôi mắt vô hồn của Yuri bắt đầu có một hướng nhìn nhất định, nhưng không nhìn chiếc đồng hồ cát, mà là nhìn Yoona. - “Anh Taecyeon đã tặng nó cho tôi...” - Yoona nói lấp lửng, sau đó lật đồng hồ cát lại. - “... kẻ nhẫn tâm giết anh Taecyeon là Minho! Hẩn đã đến đây, cô không muốn trả thù sao?”

Chiếc đồng hồ cát trong tay Yoona được thả rơi tự do, vỡ tan thành những mảnh pha lê trong suốt, hoà lẫn cùng những hạt cát đen tuyền ảm đạm...

...

- “Yuri đâu?” - Minho gần gũi, đôi mắt trừng lên nhìn Donghae đang đứng trong một góc khuất của đại sảnh, dáng vẻ ung dung.

Lúc này, không chỉ Minho đang nhìn Donghae đầy căm tức, mà còn có cả Onew.

Từ lúc bước vào khu nhà máy bỏ hoang này, dĩ nhiên không cần đi tìm thì Minho cũng biết rõ đối với một tên bệnh hoạn như Donghae thì chắc chắn sẽ muốn lặp lại lịch sử năm xưa...

Trước câu hỏi gấp gáp đầy nghi hoặc của Minho, Donghae vẫn không hề trả lời hoặc có bất cứ động tĩnh gì ngoài việc lặng người nhìn về phía cả hai chàng trai trước mặt.

Cạch

Cánh cửa phía cuối đại sảnh chợt mở ra, bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang nắm lấy tay Yoona bước ra khỏi phòng.

Đột ngột Donghae cũng bắt đầu có phản ứng, bước về phía Onew và Minho, sau đó đứng sang một bên.

Gương mặt Yuri chỉ trong một buổi mà đã nhợt nhạt hơn hẳn, đôi mắt vô hồn và vẻ mặt bình thản lại khiến Minho bất an hơn bao giờ hết.

Người con gái trước mắt... có đúng là Yuri không?

Bước chân Yoona ngừng lại, Yuri cũng dừng bước...

Khoảng cách giữa hai người con gái và ba chàng trai hiện đang có một khoảng cách khá xa...

Yoona rút ra một khẩu súng từ trong túi áo khoác, đưa khẩu súng về phía Yuri, hất mặt về phía cả ba người đối diện.

- “Cầm lấy, và bắn một trong ba người đối diện.”

Yuri vô cảm đưa tay đón lấy khẩu súng từ tay Yoona, nhìn về phía ba người trước mặt không chút cảm xúc.

- “Yoona, em làm gì vậy?” - Onew gần giọng, tức giận nhìn Yoona...

Một khoảng yên lặng...

Yuri bắt đầu cầm khẩu súng lên, gương thẳng về phía ba người đối diện.

Minho vẫn giữ nguyên vị trí, cho một tay vào túi quần, nhìn Yuri chờ đợi...

Từ gương mặt Yoona, một nụ cười nửa miệng xuất hiện, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Đoàng

Phát súng đầu tiên vang lên, cả không gian tĩnh mịch được phá tan không chút ngần ngại...

Cả ba chàng trai vẫn đứng vững trước mặt, nhưng chỉ duy nhất một người chạy dài dòng máu đỏ trên vai...

... là Minho!

Yuri đã thật sự bắn Minho...

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, ngay cả Onew cũng nhìn Yuri sửng sốt.

Khẩu súng trên tay Yuri vẫn không hề được hạ xuống, đôi mắt vẫn thất thần..

Từng giọt máu đỏ thẫm cứ thế chạy dài xuống cánh tay đang buông thõng của Minho, nhưng gương mặt Minho vẫn không hề có chút gì tỏ ra đau đớn.

- “Bắn đi, nếu em thật sự muốn tự tay kết thúc sinh mạng này... chỉ cần là em, anh sẵn sàng bước đi cùng tử thần.” - Mũi súng từ tay Yuri vẫn tiếp tục được chĩa về phía Minho, một sắc thái tàn độc.

Nỗi đau đang ngự trị trên vai, liệu có đau bằng vết thương lòng nơi trái tim của Minho?

- “Anh Taecyeon, là gia đình của tôi... bất cứ ai động chạm đến họ, tôi sẽ không bao giờ tha thứ...” - Từ đôi môi mang sắc hồng đào kia khẽ mấp máy, giọng nói từ tốn và nhỏ nhẹ, nhưng lại khiến tất cả những người trong cuộc ngạc nhiên tột độ. - “... đừng nghĩ nếu là anh, khẩu súng trên tay tôi sẽ được hạ xuống.”

Gương mặt Donghae lúc này cũng hệt như Yoona, nở một nụ cười đắc thắng.

Đoàng

Sau phát súng thứ hai, một bóng người cao lớn gục xuống nền đất lạnh lẽo.

Từng giọt máu của tuyệt vọng cứ thế lăn dài trong tim...

...

“Em đã làm một điều không tưởng...”

... đó là dùng chính đôi tay này giết chết anh...”

42. Chương 42: Mang Anh Rời Xa Em

Phát súng thứ hai một lần nữa ghim sâu vào vai trái của Minho, chỉ cách vết thương do lần bắn đầu tiên một khoảng cách khá gần.

Minho quỳ sụp xuống nền đất lạnh giá, đôi mắt vẫn vô cảm chiếu thẳng vào người con gái đang tiếp tục giương mũi súng về phía mình, nhưng khoé môi lại nhếch lên tạo một nụ cười nhạt.

- “Lần này em sẽ không bắn trượt nữa...” - Câu nói lấp lửng được chất giọng lạnh lùng lên tiếng, Minho không hề đưa tay cầm máu cho hai vết thương sâu hoắm ở vai, để mặc từng giọt máu đỏ thẫm cứ thế đáp đất. - “... đúng không?”

Onew lặng người nhìn khung cảnh trước mắt, không thể tin được Yuri lại có thể nhẫn tâm chĩa súng vào Minho như vậy.

Chỉ cần khiến gia đình Yuri chịu thương tổn, thì ngay cả Minho cũng không hề có được hai chữ “ngoại lệ” sao?

*Cạch**Cạch*

Khẩu súng trên tay Yuri được nạp đạn một cách nhẹ nhàng, bàn tay nhỏ nhắn kia đang ghi dần lấy còi súng, về mặt không chút biểu cảm hướng khẩu súng trong tay về phía Minho.

Không một ai... có quyền đẩy những người quan trọng nhất đối với Yuri xuống vực thẳm.

- “Mèo con, em thật sự nhẫn tâm đến thế sao?” - Onew thất thần nhìn Yuri, đưa một tay nắm giữ lấy người Minho để đề phòng trường hợp tột tệ nhất. - “Gia đình em quan trọng, vậy tên Minho này đối với em cũng không hề quan trọng sao?”

Minho?

Yuri lúc này dường như mới kịp định thần lại, sững người nhìn bóng người quen thuộc đang sụp xuống nền đất, đôi mắt kia vẫn thật sâu thẳm, không chút hạn định tâm hồn.

Quan trọng sao?

Từng giọt máu kia dần rạch những đường dài nối tiếp trong không trung, đông đầy, sau đó tích tụ lại trên nền đất, gương mặt Minho vẫn không hề biểu lộ bất cứ cảm xúc gì gọi là đau đớn.

Trái tim Yuri chợt thất lại, ngón tay đang ghi lấy còi súng giờ đây lại dần thả lỏng, nhưng mũi súng vẫn tiếp tục được hướng về phía Minho.

Yuri đã làm gì thế này? Tự chĩa súng vào người quan trọng duy nhất còn lại sao?

Đôi mắt Yuri dần tối lại, bóng tối của tuyệt vọng đang che khuất tầm nhìn của Yuri...

- “Anh... không đau sao?” - Yuri lặng người nhìn Minho, cất giọng đứt quãng đầy nghi hoặc, cả người bắt đầu run lên.

Đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn?

Dĩ nhiên nếu không hề mang đến cảm giác đau đớn, tại sao một người tàn độc và kèn kiêu như Minho lại không thể đứng vững mà ngã gục?

Nhìn vết thương đang thấm đẫm chiếc áo sơ - mi màu nâu nhạt của Minho, Yuri lúc này mới cảm thấy hối hận.

Tại sao Yuri lại có thể làm như thế? Chỉ trong một phút chìm vào nỗi tuyệt vọng cùng cực lại khiến người con trai mà Yuri yêu thương thành thế này sao?

Hắn là... Minho đã đau, đau lắm!

Nhưng nét mặt bình thản ấy là thế nào? Tại sao Minho lại không hề lên tiếng trách móc hay oán hận Yuri? Dòng máu đỏ thẫm kia vẫn tiếp tục chạy dài theo cánh tay rắn chắc của Minho, diện tích đọng lại dần trở nên rộng lớn hơn theo thời gian.

- “Không...” - Từ gương mặt Minho xuất hiện một nụ cười nhạt, từng từ được nói ra một cách dứt khoát nhưng lại mất đi giọng điệu ngông nghênh thường ngày. - “... tại sao anh lại phải đau khi đó là em?”

Donghae nhìn khung cảnh trước mắt, đôi môi kia lại nở một nụ cười khinh bỉ.

Ngoài Yuri và Minho, tất cả những người trong cuộc còn lại dường như không hề tồn tại, chỉ còn những mâu thuẫn không ngừng đeo bám tâm hồn đầy thương tổn.

Khẩu súng trong tay Yuri dần buông lơi, sau đó rơi tự do xuống nền đất.

Cạch

Trong bầu không khí căng thẳng, thứ âm thanh va chạm lại được vang vọng khắp đại sảnh.

Yuri thất thần nhìn Minho đang cố gắng giữ nụ cười gượng kia trên môi, đôi mắt bắt đầu nhoà đi vì những giọt lệ cay đắng.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Bốn bước...

Dừng chân.

Yuri khựng người lại, đối diện với Minho với một khoảng cách khá ngắn.

Biết chứ, Yuri biết rất rõ cái cảm giác đau đớn tột cùng khi bờ vai đang có một lỗ hổng nhỏ của viên đạn vô tình...

Nhưng tại sao Minho vẫn không hề tỏ ra bất cứ thái độ gì thể hiện cảm giác của hiện tại?

Nếu thật sự bàn tay này đã làm tổn thương đến Minho, tạo ra nỗi đau quá lớn như Yuri đã từng chịu đựng, chỉ cần một động tác bóp cò súng lại có thể tự tay mang sinh mệnh trước mặt đi thật xa, thật xa.

Trái tim Yuri lại như bị bóp nghẹn khi nghĩ đến điều đó, ngay cả việc thở lúc này cũng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

- “Tại sao...”

Đoàng

Đôi môi mỏng manh như cánh hoa anh đào kia chỉ kịp mấp máy, chưa hình thành một câu nói trọn vẹn, một phát súng lại gấp gấp vang lên xé toạc tất cả.

Một bóng dáng cao lớn trong bộ vest đen lịch lãm cũng đáp đất, những vệt dài đỏ thẫm kéo dài trong không gian, đồng thời lưu lại những vết tích đau thương.

Yuri giật mình ngoảnh mặt lại, Nickhun đang nằm dưới sàn, đôi mắt kia đã nhắm nghiền lại, dòng máu đỏ tươi cứ thế tuôn trào ra bên ngoài, như đang giải thoát những gì còn sót lại sau phát súng vô tình vừa rồi.

Cạch

Khẩu súng lục kia lại một lần nữa rơi xuống đất, gương mặt Yoona lộ rõ vẻ hoảng loạn, run rẩy lùi về phía sau.

Onew lập tức buông Minho, thôi không nắm giữ thân người ấy nữa, vì Minho vẫn còn có thể trụ được...

Lập tức chạy đến bên Nickhun, Onew cẩn thận xem xét vết thương, sau đó lại dành trọn đôi mắt tức giận cho Yoona.

- “Em điên rồi à? Tại sao em lại có thể làm thế?” - Onew quát lớn, trừng mắt nhìn Yoona...

Tình yêu có thể khiến con người ta trở nên ngu ngốc như thế này sao?

Nickhun... đã ngừng thở.

Chỉ vì đỡ phát súng ấy cho Yuri, kể cả đánh đổi sinh mạng Nickhun cũng dám làm sao?

Onew nỡ một nụ cười cay đắng, đôi mắt đang dần đánh mất tầm nhìn.

Yoona hoảng loạn chạy ra khỏi đại sảnh, đôi mắt ánh lên những tia nhìn đầy sợ hãi...

Cùng lúc ấy, một bóng dáng cũng đi lướt qua Onew, Yuri đang bước đến vị trí ban nãy của Yoona.

Cúi người nhặt khẩu súng đang nằm trên sàn, Yuri liếc nhìn Donghae đang đứng tựa vào tường, khoanh tay thích thú quan sát cảnh tượng trước mặt.

Sau đó Yuri lại tiếp tục cất bước, quay lại vị trí vừa rồi của chính mình, nhưng lần này khoảng cách giữa Minho và Yuri lại rất gần.

Onew và Minho hoàn toàn im lặng, chú tâm quan sát từng cử chỉ tiếp theo của Yuri.

Khẩu súng trong tay Yuri được đưa lên, sau đó đặt sẵn mũi súng vào trán Minho, đôi mắt lại trở nên vô hồn.

- “Ra khỏi đây... hoặc tôi sẽ bắn anh.”

43. Chương 43: Cho Em Một Lối Thoát

- “Cứ bắn nếu em muốn.” - Không ngần ngại trả lời, Minho ngược mặt nhìn thẳng vào đôi mắt nâu trong sáng kia, như thể đang muốn thật sự đối diện với hiện tại cùng Yuri.

- “Tôi sẽ không bắn anh, vì sự lựa chọn này không như tôi mong đợi...” - Khẩu súng kia rời khỏi trán Minho, nhưng lại được dí sát vào đầu Yuri một cách đầy thách thức. - “... nếu anh không ra khỏi đây, tôi sẽ nổ súng.”

Minho không hề trả lời, vì lúc này thật sự không thể đoán trước được Yuri đang làm những gì.

Cố gắng gượng người đứng dậy, Minho chống một tay vào tường, bước ra phía cửa ngoài của đại sảnh.

Nhưng đến vị trí cuối cùng của đại sảnh, Minho quay người lại, trên sàn nhà vẫn lưu lại những giọt máu từ vai trái theo những bước chân của Minho.

- “Đưa anh khẩu súng, anh sẽ lập tức rời khỏi đây.” - Minho gằn giọng, đôi mắt mang sắc thái của loài hổ báo vẫn sáng rực trong ánh chiều tà.

Yuri ném mạnh khẩu súng về phía Minho, nhưng Donghae thì lại nhúu mày đầy khó chịu.

Minho lập tức cầm lấy khẩu súng kia, chĩa thẳng về phía Donghae, đôi mắt lạnh lùng đang chứa đựng những tia lửa đỏ.

Đoàng

Donghae vẫn chưa hề có thêm bất kỳ phản ứng nào, lập tức gục xuống sau phát súng của Minho, nhưng chỉ ở một vị trí gần lồng ngực đang khiến trái tim đập liên hồi vì đau đớn.

Ngay cả Onew cũng đờ người, nhìn Donghae ngã gục hết như Nickhun vừa rồi, nhưng chỉ khác ở một điểm...
... Donghae vẫn chưa hề tắt thở...

Nơi khoe môi Donghae xuất hiện một vết máu dài của nội thương, nhưng vẫn cố chấp cười khinh bỉ.

Bóng dáng Minho khuất sau cánh cửa phòng đại sảnh, tiếp bước chân bước ra khỏi khu nhà máy đang được bỏ hoang.

Đành tin tưởng giao phó mọi việc còn lại cho Onew vậy...

...

Sắc thái đầm máu của gian phòng rộng lớn của đại sảnh khiến Onew cảm thấy ngạt thở, xung quanh chỉ nặc mùi máu tanh nồng...

Kết thúc rồi sao?

Onew thở dài, bước đến bên cạnh Yuri, đặt tay lên bờ vai nhỏ bé ấy, sau đó đi lướt qua mặt Yuri, quay đầu lại.

- “Em sao thế, mèo con?” - Nhìn gương mặt kỳ lạ của Yuri, lay mạnh đôi vai ấy, nhưng vẫn không hề nhận được bất kỳ phản ứng nào cả.

Đột ngột đôi mắt Yuri lại sáng lên, thể hiện rõ sự ngạc nhiên nhìn Onew

Bàn tay nhỏ bé ấy lập tức kéo mạnh Onew xuống, dùng cả thân người che chắn cho Onew một cách gấp gáp.

Bốp

Một thanh gỗ rơi xuống trước mắt Onew, bóng người nhỏ bé kia cũng dần thả lỏng, sau đó ngất đi...

... lại là Yoona...

Đôi mắt vẫn hoảng sợ, nhưng lần này lại mang thêm cảm giác mặc cảm tội lỗi. - “A... em... em không biết gì cả.” - Yoona quay người, chạy ra khỏi căn phòng đầm máu.

- “Mèo con, em có sao không?” - Đưa tay đỡ lấy thân người kia, Onew ôm chặt Yuri vào lòng, đưa một tay vỗ vỗ vào mặt Yuri.

Lại là thứ sắc thái đỏ thẫm của máu chảy dài từ trán Yuri, dường như thanh gỗ kia đã được tác dụng một lực rất mạnh.

Onew đưa nhanh tay áo lau nhẹ những dòng chảy vô hạn trên mặt Yuri...

Đôi mắt Donghae tuy mờ nhạt, nhưng vẫn đủ để trông thấy những gì đang diễn ra trong tầm nhìn hiện tại...

Gương mặt và dáng vẻ kia...

... Sulli?

Là Sulli!

Từ hành động đến cử chỉ và vẻ mặt, hết như đang diễn lại vở kịch đầm máu hai năm về trước...

- “Nhanh... đưa... Sulli ra... khỏi đây...” - Donghae dồn tất cả sức lực cuối cùng nói trong đứt quãng, từng từ được phát ra một cách nặng nhọc. - “... có... bom...”

Onew ngạc nhiên nhìn về phía Donghae, gương mặt lộ rõ vẻ sửng sốt, vội vàng nhắc bóng người Yuri lên, mở nhanh chiếc cửa sổ ở góc phòng, lập tức đưa Yuri ra khỏi khu nhà máy bỏ hoang.

...

Ring... ring...

Chiếc điện thoại trong túi áo Minho rung lên không ngừng...

Minho cho tay vào túi, đứng tựa vào chiếc BMW, để mặc những tên cận vệ đang cố gắng sơ cứu cho vết thương trên vai.

- “Thiếu gia, bà chủ đã tự sát!” - Không để Minho kịp lên tiếng, một chất giọng trầm khàn vang lên, hơi nghẹn lại. - “Bệnh viện Seoul.”

Đầu dây bên kia dường như đang rơi vào trạng thái hoảng loạn, nói vội vài câu rồi tắt máy.

Đôi mắt Minho tối lại, gạt đám cận vệ sang một bên, lạnh lùng ra lệnh.

- “Ở đây, bảo vệ vợ tôi.”

Chiếc xe BMW nhanh chóng khuất sau màn đêm, để lại phía sau một nỗi ân hận quá lớn.

“Bà có hai sự lựa chọn...” - Donghae liếc nhìn bà Choi, sau đó đặt vào lòng bàn tay của bà Choi một con dao sắc bén. - “... hoặc tôi sẽ cho người giết tên Minho, đứa con trai độc nhất của bà... hoặc tự tay bà kết thúc cuộc sống của Sulli.”

Nếu Donghae không có được Sulli, thì không ai có quyền ấy cả!

Thật sự, Donghae không phục!

Tại sao cùng huyết thống, vốn dĩ cả Minho và Sulli đều không thể đến với nhau, nhưng tại sao Sulli lại chọn Minho mà không chọn Donghae?!

Ăn không được thì đành đập đổ vậy...

Dàn dựng một vụ việc bất cớ đơn giản, đúng là không quá khó với Donghae.

Mặc kệ Minho và Donghae đã kề vai sát cánh hơn ba năm trời...

Mặc kệ ánh nhìn oán hận của Sulli... Donghae vẫn sẽ thực hiện kế hoạch.

- “Donghae, anh bị làm sao vậy hả?” - Sulli tức giận trừng mắt nhìn Donghae, tại sao người mà Sulli luôn xem là anh trai tốt lại có thể làm những việc như thế này?

Đặt lòng tin vào một người đang chìm sâu vào nỗi thù hận sâu lắng, liệu có phải là sai lầm?

- “Sao? Bà có ba giây để chọn lựa.” - Donghae nhìn bà Choi với một ánh mắt đầy thích thú, tiếp tục dồn bà đến đường cùng. - “... một... hai... ba...”

- “Ta... sẽ bảo vệ Minho!” - Cả người bà Choi run lên, nắm chặt lấy con dao nhỏ bé nhưng lại sắc lạnh trong tay.

Câu trả lời hoàn toàn đúng với những gì Donghae mong đợi, gương mặt ấy đang nở một nụ cười cay đắng trên môi...

- “Nếu giết, ta sẽ giết cậu.” - Đột ngột bà Choi ngược mặt lên, ánh nhìn dứt khoát và nhanh chóng hướng mũi dao về phía Donghae.

Nhưng một bóng dáng nhỏ bé đã lập tức đứng chắn trước mặt Donghae, hứng trọn nhát dao tàn nhẫn của bà Choi.

Cả bà Choi và Donghae đều sững người, nhìn dòng máu đang thấm đẫm chiếc váy xinh xắn của Sulli, và bóng dáng ấy cũng gục ngã trong đau đớn.

Sulli... không hề cảm thấy tức giận hay oán trách Donghae, chỉ là nhất thời cảm thấy khó chịu với những hành động thất thường kia...

Nhưng không vì thế, một Sulli luôn hết lòng vì người khác để mặc Donghae chịu nhát dao ấy.

Donghae vội vàng nâng người Sulli lên, trong đôi mắt kia đang xuất hiện một dòng lệ đau đớn.

- “Em... xin lỗi...”

Đôi mắt dần khép lại, và không bao giờ mở ra nữa.

Đến tận lúc Sulli trút hơi thở cuối cùng, Minho chỉ kịp nhìn ngắm gương mặt trắng bệch ấy, không quên tặng cho người đang nắm giữ con dao đâm máu trong tay một ánh nhìn căm hận...

... là bà Choi...

Bà không hề giải thích hay thanh minh cho bất cứ điều gì cả...

Vì sự thật, chính bà đã hại chết Sulli.

Nhưng lúc Minho đến, cũng là lúc Donghae rời đi...

...

Đại sảnh, từng giây phút trôi qua, số mệnh của Donghae cũng dần kết thúc, trước mắt chỉ còn khung cảnh đầm máu của Nickhun.

Lần này... đã khiến quá nhiều người thương tổn...

Donghae bật cười, nụ cười cay đắng một cách đau đớn.

...

7h30 tối... một vụ chấn động do bom nổ đã bất ngờ tước đi hàng loạt sinh mệnh của những người còn lại...

Trong đám cháy sau vụ nổ, một giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống từ gương mặt Donghae.

Bệnh viện Seoul...

- “Bác sĩ!” - Onew bế Yuri trên tay, xông vào bệnh viện với trạng thái vô cùng hoảng loạn, gào lên trong vô vọng. - “Làm ơn, cứu cô ấy! Làm ơn!”

- “Đặt cô ấy lên đây.” - Một cô y tá trực sẵn lập tức đẩy chiếc xe đẩy màu trắng ra trước mặt Onew, cất giọng ra lệnh.

Onew cẩn trọng đặt Yuri nằm lên chiếc xe đẩy ấy, sau đó nổi bước chân vội vã bước theo chiếc xe đến tận khi khuất hẳn sau phòng cấp cứu...

Một chỗ ngồi xuống dãy ghế chờ ngoài phòng cấp cứu, Onew đưa tay ôm lấy đầu, cố gắng định thần lại.

...

Minho ngồi trong phòng cấp cứu ở bệnh viện lớn nhất thành phố, phải mất cả giờ đồng hồ mới đến được căn bệnh viện rộng lớn này.

Ring... ring...

Điện thoại lại rung...

- “Chuyện gì?” - Minho tựa hẳn người vào chiếc ghế ở phòng đợi, chán nản nhấn nút nhận cuộc gọi sau đó áp điện thoại vào tai, đến tận lúc này Minho mới cảm thấy sự đau buốt đến tê dại ở bờ vai.

- “Thiếu.. thiếu gia, nổ... nổ rồi!” - Từ đầu dây bên kia, tên cận vệ lắp bắp như đang cực kỳ hoảng loạn, thở gấp không ngừng.

- “Nổ?” - Minho nhíu mày, lắp lại duy nhất một từ như đang chờ sự chứng thực từ phía bên kia.

- “Khu nhà máy... nổ.” - Đến tận lúc này, Minho mới nhận thấy từ phía bên kia điện thoại có rất nhiều thứ âm thanh khác nhau.

- “Chết tiệt! Vợ tôi ra khỏi đó chưa?” - Minho tức giận quát lên, đôi mắt đang lộ rõ vẻ lo lắng.

Tại sao lúc đấy... Minho không ở lại mà lập tức đến bên bà Choi thế này?

- “Vẫn... chưa.” - Giọng nói bên kia rất nhỏ, dường như đã cố gắng thu hết can đảm để trả lời.

Gương mặt Minho trở nên tái nhợt dưới ánh đèn chum trong bệnh viện, cố gắng gượng người đứng dậy, nhưng sau đó lại ngã khuỵu xuống đất.

Vết thương trên vai... đã khiến Minho mất quá nhiều máu.

Đôi mắt Minho dần tối lại, cả người dường như không còn chút sức lực nào cả.

Toàn thân hoàn toàn bất động trên nền đất, Minho đang cố gắng gượng dậy... nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Lần này, Minho lại một lần nữa... đánh mất người con gái mà mình yêu thương.

Khoé môi trên gương mặt điển trai khẽ nhếch lên, một nụ cười nhạt, đồng lúc đôi mắt lạnh lùng kia cũng dần khép lại, che khuất tầm nhìn mờ ảo.

...

“Xin lỗi em...

... anh thật vô dụng, đúng không?”

44. Chương 44: Người Em Yêu Là Anh?

Onew lo lắng đứng chắn trước cửa phòng cấp cứu, tại sao vào khoảnh khắc quan trọng thì thời gian lại trôi chậm thế này cơ chứ?

Yuri của ngày hôm nay... quả thật rất lạ lẫm, nhưng lại quá đáng thương trong mắt Onew.

Đôi mắt không lẫn chút tạp chất luôn luôn ánh lên những tia nhìn lém lỉnh lại trở nên sâu thẳm không chút hạn định, vô tri vô giác.

Khoảnh khắc đối diện với đôi mắt vô cảm ấy, trái tim Onew chợt chùng xuống, tưởng chừng như đang chìm sâu vào nỗi đau cùng cực.

Nghĩ đến việc mình đã từng tiếp tay cho Donghae thực hiện kế hoạch trả thù, Onew lại cảm thấy vô cùng nhức buốt nơi lồng ngực, chỉ trần ngập duy nhất một thứ cảm xúc ân hận.

Đôi mắt Onew trở nên thất thần, tầm nhìn dần tối lại...

Lòng ngực hiện giờ cứ như đang bị thiêu đốt, nóng bỏng nhưng lại vô cùng đau rát mỗi khi lại thêm một giây trôi qua...

Làm ơn... Yuri, đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

Cạch

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, kèm theo động tác gạt Onew sang một bên.

Chiếc xe đẩy màu trắng đang mang theo một thiên sứ mất đi đôi cánh, gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống nhắm nghiền đôi mắt, trên đầu quấn một dải băng trắng khá mỏng, mái tóc màu café sữa vẫn bông bênh và tôn lên vẻ đẹp thuần khiết.

Yuri được y tá đưa ra khỏi phòng bằng chiếc xe đẩy trắng toát, theo sau là ông bác sĩ trung niên đang cầm trên tay một xấp hồ sơ bệnh án.

Onew mấp máy đôi môi, đưa tay như muốn níu giữ Yuri lại, nhưng lại bị một bàn tay chặn ngang hành động ấy.

Đôi mắt Onew không nhìn bác sĩ lấy một cái, tiếp tục dõi theo chiếc xe đẩy đang đưa người con gái yếu ớt kia cách xa khỏi mình.

- “Đã qua tình trạng nguy kịch, vết thương tuy không nặng nhưng lại mất khá nhiều máu, đặc biệt có thể để lại di chứng cho cô ấy...” - Vị bác sĩ hiện từ trước mặt mở lời, vỗ vỗ vai Onew như đang cố gắng trấn an.
- “... cậu đi làm thủ tục nhập viện, sau đó cậu có thể vào phòng 502 thăm cô ấy, nếu có bất kỳ dấu hiệu bất thường lập tức gọi bác sĩ.”

Từ từ hạ tay xuống, bóng dáng trong chiếc áo blu trắng nhanh chóng khuất sau một cánh cửa phòng gần đó, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của chính mình.

Di chứng?

Hai tay Onew siết chặt lại, cả người run nhẹ lên, để lại di chứng sao?

...

- “Onew! Cô gái này quan trọng đến mức khiến cậu phải bỏ cả show diễn quan trọng sao?” - Tay quản lý riêng của Onew tức giận đập mạnh quyển sổ ghi chép lịch trình làm việc của Onew, tức giận quát lên.

Đã một ngày trôi qua...

Onew vẫn không hề rời khỏi phòng bệnh số 502 lấy một giây, chỉ lặng người ngắm nhìn người con gái đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Mọi âm thanh xung quanh dường như không còn tác động đến Onew được nữa...

Tên quản lý kia tức giận ném trọn đôi mắt oán hận vào cô gái nhỏ bé đang nằm yên lặng trên chiếc giường trắng không chút bụi bẩn. Bất giác thở dài một cái, hẳn ta cảm thấy vừa được ném mạnh lên mặt bàn của phòng bệnh lên, lê bước ra khỏi căn phòng tĩnh lặng.

- “Tránh ra!” - Minho gầm gọng, tức giận nhìn đám cận vệ đang chặn ngang trước cửa, đôi mắt ánh lên những tia nhìn ham muốn giết người.
- “Ông chủ có lệnh, thiếu gia phải nghỉ ngơi đến khi hoàn toàn bình phục.” - Một tên cận vệ cúi đầu, thận trọng nói từng từ một cách máy móc, sau đó đóng nhanh cánh cửa phòng bệnh lại.
- “Mẹ kiếp! Mở cửa!” - Minho quát lớn, dùng chân đạp thẳng vào cánh cửa gỗ kia, nhưng đám cận vệ lại nhanh chóng chặn cửa ngay khi cánh cửa vừa được bật ra nhờ lực tác dụng của Minho.

Đây rõ ràng là không muốn Minho có thể đến bên Yuri!

Với khả năng của ông Choi, biết chuyện Yuri không hề khó, đặc biệt ông ta lại có thể biết rõ địa điểm và những gì xảy ra liên quan đến vụ việc chấn động vừa rồi.

Liệu... Yuri đã bị trận bom ấy tước đi sinh mệnh?

Minho nghiêng rằng, đôi mắt bị che phủ bởi một màn đêm của tuyệt vọng, tiếp tục cố gắng thoát khỏi vòng vây của đám cận vệ.

Yuri, nhất định Yuri sẽ không sao!

... không sao cả!

Minho cố gắng phủ định những dòng suy nghĩ tồi tệ gán ghép trận bom kia với sự sống của Yuri, trái tim đang đập gấp gấp hơn bao giờ hết.

- “Chờ anh, chỉ cần thoát khỏi đây, anh sẽ lại đến bên em.”

...

Phòng bệnh 502...

Đôi mắt nâu trong sáng từ từ mở ra, lay động hàng mi dài sau đó chớp chớp vài cái để thích nghi với ánh sáng trong phòng.

Yuri đưa tay dụi dụi mắt, liếc nhìn gương mặt đang gục xuống bên cạnh giường, đưa một tay nắm lấy thành giường cố gắng gượng dậy.

Hai ngày trôi qua, Onew hoàn toàn mất ngủ, để rồi giờ đây không hề hay biết người con gái đáng yêu kia đã “hồi sinh”.

Yuri nghiêng người sang một bên, cố gắng thu gương mặt của người còn lại vào tầm nhìn.

Đột ngột hai hàng lông mày từ gương mặt ấy khê cau lại, sau đó một môi mở mắt.

Đập vào mắt của Onew là gương mặt mơ mơ màng màng như chưa tỉnh mộng của Yuri, nét mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên và vui sướng.

Onew ngồi thẳng người dậy, đưa một tay kéo Yuri ôm thật chặt vào lòng, như đang cố gắng chứng thực sự tồn tại hiện giờ của Yuri.

- “Mèo con, cuối cùng em cũng chịu tỉnh rồi.”

Một khoảng yên lặng...

Căn phòng lại đột ngột chìm vào không gian tĩnh lặng và căng thẳng, Onew nói lỏng vòng tay, sau đó đẩy người Yuri ra, lặng lẽ quan sát từng cử chỉ từ phía bên kia.

Yuri đang chăm chú nhìn Onew, ánh nhìn thích thú như vừa tìm ra một thứ đồ chơi mới lạ.

Sao mọi hành động đến vẻ mặt lại ngơ ngác ngắc ngắc thế này?

Có khi nào đúng như lời bác sĩ đã nói... vết thương kia đã thật sự để lại di chứng?

- “Em... tên gì?” - Onew bất giác cất lên một câu hỏi nghi vấn, nhưng chỉ để kiểm tra tình trạng hiện tại của Yuri.

Từ phía bên kia, đôi môi xinh xắn nở một nụ cười dịu dàng, đưa tay nắm lấy tay áo của Onew.

- “Tên gì?” - Một câu trả lời hết sức nhẹ nhàng, Yuri dường như không hiểu Onew đang hỏi gì, lên tiếng hỏi ngược lại.

Thật sự... để lại di chứng rồi!

Onew nheo nheo mắt, đưa tay nắm lấy hai bờ vai nhỏ nhắn kia, lay mạnh.

- “Em... biết anh là ai không?” - Trái tim Onew đang đập loạn cả lên, đây có lẽ sẽ là lần khẳng định cuối cùng.

Nói đi... hãy nói xem người trước mặt Yuri là ai nào.

Không một tiếng trả lời...

Onew và Yuri cứ thế nhìn nhau, không có thêm chút phản ứng nào khác cả.

Bất giác thở dài, Onew buông Yuri ra, đứng dậy quay lưng bước đi.

Phải gọi bác sĩ...

Một bàn tay nín thở vạt áo của Onew từ phía sau, đôi mắt nâu đang chớp mắt nhìn Onew.

- “Min... ho?” - Yuri nghiêng nghiêng đầu, đưa một tay lên miệng với vẻ băn khoăn vì câu trả lời của chính mình.

Minho... là hai từ duy nhất được khắc sâu vào trái tim của Yuri...

Liệu chàng trai trước mặt... có phải là người mang cái tên Minho?

- “Em... vừa nói gì?” - Đôi mắt Onew lộ rõ vẻ thất vọng, cố gắng gượng hỏi Yuri.

Không thể nào!

Tại sao lại là Minho?

- “Min... Minho?” - Yuri ngượng ngùng cúi mặt xuống, siết chặt vạt áo trong tay hơn, lặp lại thêm một lần nữa.

Cả người Onew lại tiếp tục run lên, quay người lại nhìn thẳng vào Yuri...

Cảm giác ghen tức đang len lỏi trong trái tim đầy rẫy nỗi ân hận của Onew.

Dù không muốn thừa nhận... nhưng dường như người con gái trước mặt đã cướp mất trái tim của Onew mất rồi.

- “Ừ, là anh.” - Gấp gáp ôm Yuri vào lòng, Onew siết chặt vòng tay hơn. - “Em... là hôn thê của anh, Kwon Yuri.”

Mặc kệ tất cả...

Mặc kệ Yuri nhằm lẫn mình với Minho...

Chỉ cần có được trái tim của Yuri, Onew sẽ chấp nhận tất cả!

Kể cả thay thế và đóng vai của kẻ mình căm thù nhất!

Yuri vô thức đưa tay lên, đôi mắt vô cảm không hạn định, từ đôi môi xinh xắn thốt ra một câu nói với âm vực trong thanh, nhưng nhỏ đến mức không một ai có thể nghe thấy.

- “Hôn... thê... của anh...?”

45. Chương 45: Disappeared From Me

- “Thiếu gia, đến giờ thay băng...” - Một tên cận vệ mở cửa phòng bệnh, câu nói lấp lửng đột ngột ngừng lại khi đối diện với khung cảnh hiện tại của phòng bệnh.

Mọi thứ trong phòng gần như hoàn toàn đảo lộn cả lên, vô số những mảnh vỡ trong suốt của khung kính nằm la liệt trên sàn nhà, cánh cửa sổ đã mở toang, từng làn gió lạnh lẽo của mùa đông cứ thế nhẹ nhàng nâng tấm rèm cửa bay bay trong gió.

Không hề trông thấy bóng dáng Minho ở đâu cả...

Tên cận vệ hốt hoảng bước đến bên cửa sổ, đúng là thật ngu ngốc khi để Minho ở phòng bệnh tầng một, đối với một người như Minho thì việc thoát ra khỏi bệnh viện bằng cửa sổ thật sự không có gì khó khăn cả.

- “Thiếu gia biến mất rồi, lập tức đi tìm!” - Dường như đã kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn ta lập tức quay về phía cửa phòng quát lớn, sau đó gấp gáp bước ra khỏi phòng, dẫn đầu đám cận vệ kia và bắt đầu công cuộc tìm kiếm.

...

Ánh trăng nhẹ nhàng lướt qua khoảng không, bao phủ một thứ ánh sáng nhàn nhạt và thanh tịnh, nhưng vẫn không thể lấn át bóng tối tĩnh lặng của màn đêm...

Chiếc xe BMW màu đen hoà nhã trong màn đêm phủ kín đang dần tăng tốc, gấp gáp như chính tâm hồn của chủ nhân nó.

Minho nhíu mày nhìn khung cảnh cứ liên tục thay đổi trước mắt, vẫn còn một khoảng cách khá xa để chạm đến mục tiêu hiện tại.

Vẫn còn kịp... phải không?

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi xảy ra vụ nổ bom ở nhà máy... liệu Yuri vẫn còn sống sót?

Minho dường như đang dần mất bình tĩnh, cứ nghĩ đến việc người con gái nhỏ bé ấy sẽ xa mình mãi mãi, trái tim Minho chột thối lại... thật khó thở.

...

“Quay ngược về thời điểm xuất phát...”

.. liệu em sẽ trở về bên anh?”

- “Onew, anh có hôn thê từ bao giờ thế?” - Một chất giọng trầm khàn vang lên, tay quản lý của Onew đang khoanh tay đứng tựa vào tường, đưa đôi mắt khó chịu nhìn Onew cẩn thận đặt Yuri lên giường.

Đột ngột lại xuất hiện một cô gái không nguồn gốc trở thành hôn thê của nam ca sĩ Onew sao?

Đúng là nực cười thật.

Tuy không biết nhiều về Yuri, nhưng hẳn ta có thể chắc chắn rằng... Yuri sẽ là một trong những vật cản lớn nhất cho bước tiến sau này của Onew.

- “Đừng tra khảo tôi như vậy, Shindong.” - Onew đưa một tay vuốt nhẹ mái tóc của Yuri, trả lời một cách cực kỳ đứng đắn, nhưng hai hàng lông mày trên gương mặt điển trai đã dần nhíu chặt lại.

Đôi mắt không rời khỏi gương mặt xinh xắn kia dù chỉ một giây, ngay cả hành động chớp mắt Onew cũng không hề muốn làm.

Vì có thể... nếu chớp mắt dù chỉ một cái, người con gái kia sẽ lập tức tan biến vào hư vô...

Và vì... Yuri vốn không thuộc về Onew... Cảm giác này lại bắt đầu xuất hiện ngay từ giây phút đầu tiên có được Yuri sao?

Thứ cảm giác lo sợ sẽ đánh mất thứ đồ chơi khó khăn lắm mới đoạt được sẽ lại trở về đúng vị trí ban đầu vốn có...

- “Anh không lo sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng hiện tại của mình như thế nào sao?” - Shindong đang cố gắng kìm nén cảm xúc của chính mình, nhưng trách nhiệm của một người quản lý sẽ không để Shindong đứng yên nhìn mọi chuyện đang dần chuyển biến theo một chiều hướng vô cùng tồi tệ.

- “Chẳng có gì để tôi lo sợ cả...” - Onew nói đều đều, đôi mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn vẻ đẹp thanh khiết từ khuôn mặt xinh xắn kia, dường như trong mắt Onew hiện giờ chỉ có thể đón nhận duy nhất hình bóng của Yuri mà thôi. - “... yên tâm, tôi sẽ không để bất kỳ ai biết về sự tồn tại của cô ấy.”

Cách duy nhất có thể khiến Onew tiếp tục giữ Yuri ở bên cạnh...

... là phải che giấu sự tồn tại của Yuri mãi mãi.

- “Giám cầm cô ấy... là cách duy nhất khiến mọi việc ổn thỏa!”

...

Chiếc xe BMW dừng lại trước khu nhà máy bỏ hoang, một bóng người gấp gấp bước ra khỏi xe, sau đó lại đứng trước khung cảnh hiện tại.

Khu nhà máy rộng tuếch nay chỉ còn lưu lại độc nhất một màu đen đau đớn sau đám cháy, những mảng tường nhiều kích cỡ đang vương khắp nền đất do vụ chấn động lớn khi bom nổ.

Trước mắt Minho chỉ là một khung cảnh hoang tàn của khu nhà máy, mọi hoạt động của các bộ phận trên cơ thể tưởng chừng như dừng lại hoàn toàn, chỉ còn duy nhất việc hô hấp là vẫn diễn ra bình thường.

Vẫn thở được...

Vẫn đứng vững...

Nhưng tại sao đôi mắt cứ dần mờ đi, lưu lại trong tâm nhìn những tàn tích đầy chết chóc?

Minho hoàn toàn bất động, vẫn giữ nguyên trạng thái mơ hồ, tâm mắt trở nên vô hạn định.

Người con gái ấy... đâu rồi?

Minho chỉ vừa rời đi trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng tại sao Yuri lại tan vào không khí như chưa từng tồn tại?

Chờ đợi khó đến thế sao?

Phải chăng Yuri vì đã chờ đợi Minho quá lâu, nên mới bỏ đi như thế?

Chỉ là Yuri đang trốn ở một nơi thật xa... xa đến mức Minho không thể tìm thấy đúng không?

Đôi chân Minho chợt cất bước, tiến vào khu nhà máy...

Thêm một bước chân, Minho lại có thể cảm nhận rõ rệt trái tim đang đập nhanh đến mức nào.

Cả Sulli và Yuri...

đều biến mất khỏi cuộc sống của Minho tại nơi

này.

Giờ đây, mọi thứ hiện hữu ở nơi này chỉ còn là nỗi oán hận không dứt, dường như chỉ còn đọng lại cảm giác mất mát quá lớn. Minho đứng giữa đại sảnh, đôi mắt thất thần liếc nhìn xung quanh căn phòng rộng lớn hiện giờ đang trở nên hoang tàn.

Yuri... nhất định là sẽ không có ở đây!

Vì Onew chắc chắn sẽ bảo vệ Yuri!

Khoảnh khắc đối diện với Onew, Minho có cảm giác mình đang nhìn vào một tấm gương vô hình...

Từ ngoại hình, đến khuôn mặt... dĩ nhiên là không hề giống nhau...

Nhưng chỉ duy nhất đôi mắt... Minho có thể thấy được, đôi mắt Onew cũng giống hệt mình, từ ánh nhìn ấm áp dành cho Yuri cho đến từng cử chỉ quá đỗi thân mật.

Chính vì Minho tin chắc rằng Onew sẽ đủ sức bảo vệ cho người con gái mình yêu thương...

Và cũng chính vì không thể hiểu được tại sao lúc nguy cấp như thế này mà Minho lại có thể yên tâm giao Yuri cho người khác bảo vệ, còn mình thì lại lập tức đến bệnh viện để khẳng định sự an toàn của bà Choi, người mà Minho vô cùng cảm hận.

Bà ta, người đã nhấn tâm hại chết Sulli... tại sao lúc đó Minho lại đặt sự sống chết của bà ta lên hàng đầu?

Kể cả bỏ mặc Yuri, để rồi hiện tại không thể tìm thấy người con gái ấy nữa sao?

Đến tận lúc này, Minho cũng đã chạm đến mức hạn định cuối cùng của sự nhẫn nhịn và chịu đựng, đôi chân bắt đầu trở nên tê liệt, không thể tiếp tục đứng vững mà quỵ sụp xuống nền đất.

Tự tin vì sẽ bảo vệ Yuri an toàn... nhưng dường như, Minho không hề thực hiện được điều đó.

Phải rồi... Onew!

Chỉ cần Onew còn sống, nhất định Yuri sẽ an toàn!

Minho chống một tay vào tường, cố gắng đứng dậy...

Vết thương ngự trị trên vai chợt nhói lên, đau buốt tột cùng, nhưng vẫn không thể nào đau bằng việc đánh mất Yuri mãi mãi.

Đây sẽ là hy vọng cuối cùng và duy nhất để khẳng định Yuri vẫn còn tồn tại...

- "Em cảm thấy thế nào rồi?" - Onew ngồi lên giường, đưa một tay vuốt nhẹ gương mặt của Yuri, đôi mắt của người con gái đối diện vẫn còn vương lại những ánh nhìn không chút cảm xúc.

Yuri của hiện tại đã không còn mạnh mẽ được như ngày xưa, ngược lại còn trở nên vô cùng mỏng manh, tựa như một viên pha lê được trưng trong tủ kính, dễ dàng vỡ tan nếu không cẩn thận mà vô ý chạm mạnh vào.

Onew đưa tay đỡ Yuri ngồi dậy, gương mặt xinh xắn vẫn còn nhợt nhạt, dải băng mỏng được quấn quanh đầu đã xuất hiện sắc thể hồng nhạt của máu.

Một khoảng yên lặng...

Yuri chỉ đưa mắt lặng lẽ quan sát khuôn mặt của Onew, nghiêng nghiêng đầu.

Minho...

Dường như có chút gì đó không đúng, Yuri cảm thấy nghi ngờ chàng trai trước mặt.

Minho là một cái tên quen thuộc đã được lưu sâu vào tận trái tim và tiềm thức của Yuri, nhưng tại sao người con trai này lại lạ lẫm đến thế?

- “Em ngồi yên ở đây nhé, anh sẽ gọi người thay băng cho em.” - Onew bất giác thở dài, luyến tiếc rời ánh mắt khỏi Yuri, sau đó đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Gấp gáp đem Yuri về như thế này... cũng là một bất lợi.

Chấn thương ở đầu vẫn chưa hề khỏi hẳn, nên Onew phải mời cả bác sĩ ở bệnh viện đến túc trực ở bên cạnh phòng Yuri để đề phòng những vấn đề không thể lường trước được.

Vốn dĩ Onew chỉ muốn hạn chế số người biết về sự tồn tại của Yuri, nhưng tăng thêm một người sẽ lại nâng cao cảm giác bất an đang vây kín tâm hồn của chính mình.

...

- “Cậu chủ, có người cần gặp cậu.” - Một cô gái trong bộ trang phục của người hầu tiến đến gần Onew, đôi mắt thoáng chút sợ sệt đang cúi đầu nói với Onew bằng chất giọng cung kính.

- “Ai?” - Onew nhíu mày, vẫn tiếp tục bước về phía phòng khách, đi lướt qua cô gái kia.

Tỏ vẻ bình thản như không mấy quan tâm, nhưng Onew lại lập tức dừng bước chân khi vừa trông thấy đôi mắt sáng rực của sắc màu hổ phách.

Một bóng người cao lớn quen thuộc đang đứng bất động tại phòng khách, đôi mắt sâu thẳm xen lẫn chút đau đớn đang nhìn về phía Onew

- “Minho?”

46. Chương 46: Vai Diễn Hoàn Hảo

- “Cô ấy... cô ấy đâu?” - Minho gấp gáp bước đến gần Onew, đưa tay nắm lấy cổ áo của người đối diện xóc lên, đôi mắt đang lộ rõ vẻ lo lắng cùng cực.

Trái tim của Minho đang đập chậm... thật chậm...

Dường như nó có thể ngừng đập bất cứ lúc nào, chỉ trông chờ vào câu trả lời từ phía bên kia.

Yuri, Yuri đâu rồi?

Đưa mắt liếc sơ căn biệt thự lạ lẫm của Onew, Minho đang cố gắng tìm kiếm một bóng hình dường như đã được hằn sâu vào tâm trí.

Minho có thể nhìn thấy... Yuri đang hiện diện trong tầm mắt...

Nhưng lại vô cùng mờ ảo, tựa như những vệt sáng ban mai nhanh chóng tan biến vào hư vô.

Vì vốn dĩ, trong mắt Minho của hiện tại, đã đặt sẵn một hình bóng vô thực trong tầm nhìn, chỉ là một Yuri đang vô cùng thanh khiết và trong suốt.

Lúc này, Minho vẫn đủ lý trí để phân biệt được... người con gái đang hiện rõ trong tầm mắt, chỉ là kết quả của những hình ảnh cuối cùng mà Minho đã tiếp nhận rõ rệt nhất.

Minho bắt đầu cảm thấy đầu óc trở nên vô cùng choáng váng, buông Onew ra, mệt mỏi nhắm hờ đôi mắt.

Nếu lấy lại bình tĩnh, lấy lại tầm nhìn...

Chỉ cần hình bóng ấy vẫn hiện hữu trước mắt, thì lần này Minho đã thật sự tìm thấy Yuri.

Lần này... mong sao sẽ không giống với những lần trước, sẽ không để Minho một lần nữa thất vọng.

Làm ơn, đừng giống như những lần Minho trông thấy Yuri hiện rõ ngay trước mặt khi đang ở phòng bệnh, chỉ trong hai ngày, Minho đã hụt hẫng hơn cả trăm lần.

Mỗi khi mở đôi mắt, bất kể ở đâu, bất kể lúc nào...

Gương mặt và bóng dáng quen thuộc ấy cũng ẩn hiện trước mắt, mờ ảo như sương khói.

Vì thực chất, Yuri không hề tồn tại trước mặt Minho, tất cả chỉ như một cuộn phim chiếu chậm, được truyền từ tiềm thức của Minho sang.

Onew đứng bất động, hai tay siết chặt lại, đôi môi khẽ mấp máy, nhưng sau đó lại thốt ra một câu nói thiên định, xen chút tội lỗi vừa chạm được đến cảnh giới của sự đau đớn.

- “Tôi... xin lỗi.”

Câu nói vừa được thánh giác của Minho tiếp nhận, ngay sau đó Minho lập tức có phản ứng.

Đôi mắt màu hổ phách bắt đầu trũng lên, ngược lên nhìn Onew như không thể tin được mình vừa nghe những gì.

Nhưng tuyệt vọng hơn, ngay cả hình bóng mờ nhạt của Yuri vừa rồi cũng tan biến vào không gian tĩnh lặng, không hề để lại chút gì minh chứng cho sự tồn tại của Yuri.

- “Xin lỗi? Xin lỗi là thế nào?” - Minho quát lên, lần này thật sự dùng lực ấn mạnh Onew vào tường, một tay siết chặt lấy cổ áo của chủ nhân câu nói vừa rồi, đồng thời dấn mạnh tay vào bức tường lạnh giá kia. Đôi mắt của Minho đang hằn rõ những tia lửa rực sáng, dường như Minho đang bắt đầu mất bình tĩnh.

Không cho phép!

Minho không cho phép Yuri dễ dàng rời xa mình như thế này!

Bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo của Onew đang bắt đầu run lên, gương mặt của Minho bắt đầu tối sầm lại, để lại một sắc thái tàn độc của một ác quỷ độc đoán.

- “Xin lỗi... vì đã không thể bảo vệ được cho cô ấy.” - Onew lúc này cứ như một đứa trẻ đang mắc lỗi, hạ thấp giọng, chậm rãi nói từng từ từng chữ một cách day dứt.

Minho siết chặt tay hơn, khiến Onew bắt đầu cảm thấy ngạt thở, nhưng vẫn để yên cho Minho làm gì thì làm.

Đóng tròn một vai diễn hoàn hảo trong vở kịch vừa được đặt ra mới là tài năng của một diễn viên thực thụ.

Chắc chắn... chắc chắn rằng vở kịch này sẽ thành công, chỉ cần Onew đóng tròn vai của một kẻ vừa làm một việc không thể tha thứ đang ân hận về việc mình đã làm.

Đột ngột Minho hất mạnh cổ áo trong tay ra một cách dứt khoát, tức giận quay lưng bước ra khỏi căn biệt thự đang tồn tại một nỗi ân hận không dứt.

Nhưng Minho đã bỏ quên một thứ ở lại...

... thiên sứ tuyệt mỹ đang được trưng trong tủ kính trong suốt, bao phủ bởi bốn bức tường vô hình, mãi mãi không thể chạm đến được...

Giờ đây, sự tồn tại của Yuri đã hoàn toàn trở thành một vết thương quá lớn dành riêng cho Minho.

...

Onew mệt mỏi tựa vào tường, bắt giác lại thở dài ngao ngán.

Che giấu sự có mặt của Yuri bên cạnh mình, thật sự quá khó và đang dần trở thành thứ khiến Onew lo sợ...

Sợ rằng sẽ có một ngày, người con gái nhỏ bé ấy sẽ lại trở về với vòng tay của Minho, nhẫn tâm bỏ mặc Onew ở lại phía sau, không chút hoài tâm vương vấn.

Cả người Onew dường như tựa hẳn vào tường, đưa một tay ôm lấy mặt, đồng thời nở một nụ cười cay đắng.

Có được Yuri bằng cách này... quả thật đúng là một nỗi nhục quá lớn.

- “Min... ho...?” - Một giọng nói trong thanh vang lên, chỉ nhẹ nhàng như làn gió thoảng mơn man bên tai Onew, đôi mắt nâu đang Onew chăm chú.

Yuri đang đứng trước mặt Onew, ghì chặt con gấu được làm bằng bông mềm mại có kích cỡ khá lớn trong tay, nhìn Onew đầy nghi hoặc.

- “Sao?” - Onew ngược mặt lên, sau đó cho một tay vào túi, đứng thẳng người dậy.

Nhưn mày nhìn Yuri với dáng điệu vô cùng bất cần, Onew đang cố gắng che khuất vẻ bề ngoài cô độc vừa rồi.

Onew không muốn để Yuri trông thấy dáng vẻ thảm hại nhất của mình.

Yuri vẫn lặng người trước Onew, đôi tay đang ôm lấy chú gấu dần ghì chặt hơn, cúi gầm mặt xuống. - “Minho?”

Lần này, Onew có thể cảm nhận rõ rệt sự nghi hoặc của Yuri dành cho mình thông qua hai từ ngắn gọn “Minho”.

Onew cười nhạt, đưa một tay nhẹ nhàng kéo Yuri đến gần mình hơn, dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài gọn sóng của Yuri một cách thân mật.

- “Em không tin anh sao?” - Chỉ cần Yuri tin vào những lời dối trá do chính Onew đặt ra, thì xem như Onew đã thoả mãn lắm rồi.

Không một tiếng trả lời...

Yuri vẫn tiếp tục cúi gầm mặt, tạo nên một khoảng tối che khuất gương mặt đáng yêu.

- “Không nhất thiết phải trả lời, em chỉ cần cho anh biết là em có tin anh hay không là đủ.” - Onew tiếp tục nhấn nạy, nói ra những lời trấn an như thế này hoàn toàn ngược lại với tâm trạng của Onew lúc này.

Thật sự... Onew rất muốn biết Yuri có tin tưởng mình hay không...

Tập trung sự chú ý vào từng cử chỉ của Yuri, đôi mắt Onew dần dịu lại, nhưng vẫn còn lưu lại những tia nhìn nghi hoặc.

Từ phía bên kia, Yuri dần ngược mặt lên, sau đó từ từ lắc nhẹ đầu.

Dĩ nhiên là làm sao có thể tin được chàng trai trước mặt thật sự mang cái tên “Minho”?

Căn bản là Yuri không hề cảm nhận được sự gần gũi với Onew, đặc biệt là lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

- “Nếu anh có thể chứng minh mối tình của chúng ta đã từng tồn tại, em có còn nghi ngờ anh nữa không?”

- Onew không thể giấu được vẻ thất vọng đang hiện diện trên gương mặt, nhưng đây không phải là cách Onew dễ dàng bỏ cuộc như thế.

Không đợi từ phía đối diện có thêm bất cứ phản ứng nào, Onew nắm lấy tay Yuri lôi đến một chiếc ghế sofa được đặt ở giữa phòng khách, sau đó ấn nhẹ Yuri ngồi xuống.

- “Ngồi yên ở đây, anh sẽ cho em xem bằng chứng.” - Onew nhếch môi, từng từ được thốt ra một cách khó nhọc.

Xin lỗi... Sulli...

Vì đây là cách cuối cùng, nhưng có lẽ sẽ xúc phạm đến cô em gái đã khuất...

... Sulli...

Onew bước đến gần chiếc tủ kính sang trọng được đặt ở góc phòng khách, từ tốn mở cửa tủ sau đó lấy ra một quyển sổ album khá dày.

Đóng cửa chiếc tủ kính lại một cách cẩn thận, Onew tiếp tục quay người bước đến gần chiếc ghế sofa đen tuyền, sau đó ngồi xuống bên cạnh Yuri.

Yuri vẫn chăm chú nhìn Onew, không quên liếc sơ quyển album kia.

- “Đây là bằng chứng.” - Onew bắt đầu lật quyển album ra, những bức ảnh của Onew và một người con gái nhỏ bé đang được Yuri thu vào tầm mắt.

Yuri vẫn không hề có chút biểu hiện gì gọi là ngạc nhiên, lại càng không tỏ vẻ thích thú, tất cả chỉ là gương mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm.

- “Đây là em ba năm về trước, thấy không?” - Onew tiếp tục lật nhanh những trang ảnh trong quyển sổ, từ tốn giải thích. - “Em đã là hôn thê của anh từ ba năm về trước.”

Thật may mắn khi Yuri và Sulli giống nhau như hai giọt nước...

Dù cho Sulli trong ảnh không hề giống với Yuri hiện giờ, nhưng vẫn đủ khiến Yuri tin tưởng Onew.

Vì hình ảnh Sulli lúc ấy... chỉ dừng lại ở độ tuổi mười sáu...

Dàn dựng một vở kịch đã có sẵn kịch bản và phụ liệu, đúng thật là không hề khó chút nào!

Đặt quyển sổ lên bàn, Onew gấp gấp ôm lấy Yuri, gần từng chữ.

- “Đừng bao giờ nghi ngờ anh như thế này nữa, được không?” - Onew gần như van nài Yuri, cảm giác như Yuri đang dần phát hiện ra việc xấu xa mình đã làm thật sự khiến Onew không kìm chế được mà giữ lấy Yuri thật chặt bên mình.

Nếu có một ngày Yuri phát hiện ra sự thật...

... thì ngày đó sẽ là ngày Onew giam cầm Yuri mãi mãi, không để Yuri lại trở về bên Minho một lần nữa.

Gương mặt Yuri dần dịu lại, nhưng vẫn không có chút biểu cảm nào khác ngoại trừ sự băng giá đang hiện hữu tại đôi mắt trong sáng.

- “Min... ho... tin tưởng...”

47. Chương 47: Hug Me!

- “Minho...”

Yuri vẫn ôm gấu bông trên tay, đi theo sau Onew, nhưng lại luôn miệng gọi cái tên “Minho”.

- “Sao vậy?” - Onew bắt đầu cảm thấy khó chịu, tại sao lúc mất trí nhớ Yuri vẫn còn nhớ đến Minho cơ chứ, ngay cả tên của mình còn không nhớ cơ mà.

Chịu đựng việc người con gái mình đem lòng yêu thương lại gọi mình bằng tên của một thằng đàn ông khác thật sự vượt quá mức hạn định của Onew, mặc dù Onew đã sẵn sàng chấp nhận làm người thay thế.

Từ lúc Yuri đã tin tưởng Onew thật sự là Minho... cũng là lúc những hành động kỳ quặc của Yuri bắt đầu xuất hiện.

Bằng chứng là Yuri cứ đi theo sau Onew không rời, từ đôi môi xinh xắn kia liên tục thốt ra hai từ “Minho” không ngừng nghỉ.

Biết rằng Yuri chỉ là vô tình và hành động theo bản năng... nhưng lại khiến trái tim Onew đau nhói.

- “Minho...” - Yuri vẫn chậm rãi lặp lại cái tên quen thuộc đó, bước chân cũng ngừng lại theo Onew.

Hiện tại... Yuri chỉ cần biết, người con trai tên “Minho” có lẽ rất quan trọng đối với mình, và Yuri không muốn rời xa khỏi người con trai ấy dù chỉ một giây!

- “Em có chuyện gì sao?” - Onew nhíu mày, ngoảnh mặt về phía sau nhìn Yuri, thật khó chịu!

Nếu lúc này, Yuri gọi tên của Onew có phải tốt hơn không?

Tại sao lúc nào cũng là Minho?

Yuri vẫn chăm chú nhìn Onew, sau đó khẽ lắc đầu một cái, tiếp tục cất cao giọng.

- “Min... ho...”

Đúng là ngang bướng!

Làm sao để nói cho Yuri biết được rằng Onew thật sự không muốn Yuri gọi mình bằng tên Minho đây?

Hết cách rồi... ngay cả đường rút lui cũng không có...

Onew mệt mỏi quay đầu lại, tiếp tục bước đi, một đôi chân khác cũng bắt đầu cất bước, nối tiếp theo những bước chân của Onew.

Cạch

Cánh cửa phòng bật mở, vẫn mà một sắc thái đối lập giữa hai gam màu đen và trắng hiện ra trước mắt, u uất và tĩnh lặng hết như tâm trạng của Minho lúc này...

Minho lặng người trước căn phòng lạnh lẽo quen thuộc, vẫn hằn sâu lại một bóng dáng không hề phai nhạt, thậm chí Minho vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của Yuri còn vương lại đang phảng phất trong phòng.

Sinh ra và lớn lên trong thế giới tranh chấp quyền lực, Minho vẫn không thể bảo vệ được người con gái mà mình hết lòng yêu thương.

Vốn dĩ Minho đã rất tự tin... tin rằng mình đủ sức che chở và bảo vệ cho Yuri, những gì Yuri cần làm chỉ là một sự im lặng tuyệt đối.

Nhưng Yuri dù cho đã thật sự im lặng, thật sự tin tưởng và ngả vào vòng tay của Minho... Minho vẫn không thể nào nắm giữ được Yuri, đánh mất chỉ trong một khoảng thời gian quá ngắn.

Yuri quả thực quan trọng hơn cả Sulli, kể cả khi Sulli còn sống chắc cũng không thể nào lấp đầy khoảng trống vốn là vị trí của Yuri trong lòng Minho lúc này. Khoảng thời gian ở bên cạnh Yuri quá ngắn, nhưng lại đủ sức khiến Minho đau khổ hơn khi Sulli nhắm mắt từ giã cõi đời gấp ngàn lần.

Không thể nào định rõ cảm giác hiện tại của Minho, nhưng Minho đã thật sự chìm đắm vào nỗi ân hận và đau đớn cùng cực.

Hận chính mình không thể đảm bảo sự an toàn cho Yuri.

Minho thật sự không tin, không thể tin được chỉ trong nháy mắt, Yuri đã hoàn toàn bốc hơi khỏi cuộc sống của Minho.

Dường như Minho vừa phải trải qua một giấc mơ, đầu óc vẫn còn mông lung, không tài nào phân biệt được những gì đang và đã xảy ra...

Không đúng, đây không chỉ đơn thuần là một giấc mơ... mà là một cơn ác mộng!

Chỉ cần ngủ một giấc thì sau khi tỉnh dậy, trên gương mặt đáng yêu kia vẫn sẽ lại xuất hiện, nở một nụ cười dịu dàng và tinh nghịch.

Yuri vẫn chưa hề biến mất khỏi cuộc sống của Minho, đúng không?

Tất cả mọi thứ liên quan đến Yuri vẫn còn hiện diện trong căn phòng bằng giá này...

Chứng tỏ, Yuri vẫn còn sống, vẫn tồn tại...

Minho ngồi lên chiếc giường mềm mại, với tay lấy quyển sách “Alice ở xứ sở thần tiên” được Yuri đặt ngay ngắn trên mặt bàn, đột ngột thốt ra một câu nói đầy đau đớn.

- “Anh vẫn chưa... đọc đoạn kết của Alice... cho em...”

- “Đừng nhìn anh như thế nữa.” - Onew mệt mỏi gấp quyển sách trong tay lại, ngay cả đọc sách cũng không được để yên.

Yuri ngồi trên giường, vẫn ôm khư khư con gấu bông đã tiện tay vớ được trên giường khi đi theo Onew lúc này, đôi mắt vẫn dán chặt vào “Minho”.

Không hiểu vì lý do gì, Yuri có cảm giác con gấu bông này được dành riêng cho mình, nên cứ ôm nó mãi không rời, một phần vì Yuri thích sự mềm mại và thoải mái khi ôm nó.

Onew ngồi yên trên chiếc ghế sofa nhỏ được đặt ở góc căn phòng xinh xắn được bày trí khá cầu kỳ, hai tay đan vào nhau, nhướn mày nhìn Yuri đang tiếp tục chăm chú quan sát mình như một vật thể lạ lẫm.

Không hẳn là Onew đã chuẩn bị căn phòng này cho Yuri từ trước, mà là vì nó từng là phòng của Sulli nên mới được trang trí theo phong cách dễ thương như thế này.

Lý do tại sao Onew không đọc sách ở phòng mình mà lại sang phòng Yuri, chắc không cần nói cũng biết...

Để Yuri một mình, Onew cảm thấy không yên tâm...

... nhưng khi đối diện với Yuri của hiện tại, Onew lại cảm thấy khó chịu và căng thẳng.

Onew bất giác thở dài một tiếng, đứng thẳng người dậy, đi lướt qua Yuri, nhưng lại bị một bàn tay nhỏ nhắn níu lại.

- “Min... ho...”

Lần này là mọi dây Onew kinh và động mạch đã hoàn toàn tê liệt, đông cứng gây mất cảm giác.

Onew chỉ biết, trái tim mình một lần nữa lại nhói lên khi giọng nói trong thanh kia cất tiếng.

- “Sao?” - Vốn không phải là loại người lạnh lùng kên kiệu, nhưng lúc này dù chỉ nói duy nhất một từ ngắn gọn để trả lời Yuri cũng trở nên quá khó. Nửa muốn gạt bàn tay đang níu chặt lấy vạt áo của mình ra, nhưng nửa khác lại muốn ôm Yuri vào lòng một cách cẩn trọng.

Thật mâu thuẫn!

Không một tiếng trả lời...

- “Em sao vậy?” - Onew bắt đầu mất kiên nhẫn, khó chịu gần từng chữ, sức chịu đựng của con người có hạn, và Onew dĩ nhiên cũng thế.

- “Min... ho...” - Yuri buông thông cánh tay đang ghì chặt lấy con gấu bông, tiếp theo là buông vạt áo của Onew, kèm theo động tác dang rộng hai tay, nhìn Onew với đôi mắt sâu thẳm. - “... ôm... em...”

- “Em... vừa nói gì?” - Onew không thể tin được mình vừa nghe những gì, chỉ còn cách tự mình khẳng định lại câu nói vừa rồi của Yuri.

- “... ôm.” - Yuri ngập ngừng một lúc, gương mặt ửng hồng cúi gằm mặt xuống, nhưng vẫn giữ nguyên cái tư thế đáng yêu vừa rồi.

Lần này Onew có thể nghe rất rõ, và chỉ duy nhất một từ ngắn gọn lại có thể khiến trái tim Onew đập loạn cả lên.

- “Em bảo anh... ôm em?” - Thật không ngờ Yuri lại có thể nói như thế, chẳng lẽ mỗi khi ở bên Minho thì Yuri luôn có những hành động đáng yêu đến mức này sao?

Gạt bỏ hai từ “Minho” quan trọng, Onew chỉ còn biết duy nhất một điều... Yuri đang muốn mình ôm cô ấy!

Đáp lại câu hỏi của Onew là một cái gạt đầu dứt khoát...

Dĩ nhiên trong hoàn cảnh này, dù cho có muốn cũng không thể từ chối được.

Onew ngồi xuống bên cạnh giường, cận thận kéo Yuri vào lòng mình, nhưng vẫn chưa kịp hoàn thiện động tác thân mật ấy, một chất giọng nhẹ nhàng vang lên khiến Onew lập tức sững người.

- “Min... ho...” - Lần này, Yuri chủ động vòng tay ôm Onew, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, sau đó lại vùi mặt vào vòm ngực mạnh mẽ kia.

Thật đáng sợ...

... khi vừa bình tỉnh sau một giấc ngủ dài không hạn định, đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, không hề lưu lại bất cứ vết tích nào khác ngoài một cái tên quen thuộc.

Yuri đang cố gắng tìm sự ấm áp từ “Minho”, siết chặt vòng tay hơn.

Nhưng tại sao cảm giác lại lạ lẫm đến thế này? Hoàn toàn không thể lấp đầy khoảng trống bên trong Yuri.

Không sao... không sao cả...

Rồi Yuri sẽ lại quen với vòng tay ấm áp này, sẽ nhanh thôi...

- “Min... ho...” - Yuri bắt giác lại một lần nữa gọi tên Minho, đôi mắt từ từ nhắm lại, cảm nhận sự ấm áp từ người bên kia.

Vẫn là hai từ quen thuộc, nhưng đã khiến trái tim Onew ngừng đập...

Onew buông thõng hai tay, sau đó dùng lực đẩy mạnh Yuri ra, tiếp theo đứng thẳng người dậy, quay người bước đi, không hề ngoảnh mặt nhìn Yuri lấy một cái.

Đây rõ ràng là con đường mà Onew đã chọn, nhưng tại sao lại hành động một cách vô ý thức như thế này cơ chứ?

Onew bước nhanh ra khỏi phòng, trái tim vẫn nhói lên từng đợt.

Không làm được... không thể làm được...

Thật sự Onew không thể đối diện với Yuri như thế này được, không nỡ bỏ rơi Yuri ở lại một mình trong tình trạng như thế này, nhưng mọi hoạt động của cơ thể cứ phản ứng một cách tùy tiện, không được như ý muốn.

Yuri ngẩn người, vẫn ngồi yên lặng trên chiếc giường êm ái, bắt giác lại lùi dần về phía sau cho đến khi tựa hẳn người vào tường.

Từ đôi mắt trong sáng kia, vô thức lại chạy dài một dòng lệ trong suốt.

Yuri ôm lấy con gấu bông, siết chặt, cả người run lên không ngừng, một giọt nước trong suốt đã nhẹ nhàng rơi xuống những sợi bông mềm mại của gấu bông ấm áp, sau đó hoàn toàn tan biến.

- “Min.. Min... ho...”

48. Chương 48: Mất Kiểm Soát

Từng giọt mưa nhẹ nhàng đáp vào khung kính, sau đó lăn dài theo một đường thẳng vô định trong màn đêm.

Căn phòng đơn nhả hắt ra thứ ánh sáng nhàn nhạt của đèn tường, không gian vẫn thật ảm đạm và tĩnh lặng.

Minho nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền lại, vẫn chìm sâu vào giấc ngủ sau một quãng thời gian đau đớn và ân hận.

Hai hàng lông mày rậm đầy nam tính vẫn nhíu chặt lại, thậm chí ngay cả lúc ngủ, Minho cũng không thể nào yên giấc...

Những giọt mưa lạnh buốt vẫn vô tình thả mình rơi tự do ở bên ngoài thế giới, đem đến thứ âm thanh phiền toái lẫn át tất cả.

Vẫn được bao phủ trong sự cô độc tưởng chừng như vĩnh viễn, Minho bắt đầu khó chịu mở mắt.

Như một thói quen đã hằn sâu vào ý thức, Minho đưa tay sang một bên giường, như đang cố gắng tìm kiếm một bóng hình quen thuộc, nhưng tất cả chỉ là một khoảng trống rỗng tuếch ở vị trí bên cạnh.

Đưa đôi mắt thất thần nhìn sang phía bên cạnh, Yuri không hề ở đó, không hề tồn tại bên Minho.

Minho giật mình ngồi bật dậy, thở dốc, đôi mắt vẫn dán chặt vào vị trí mà Yuri vẫn thường nằm bên cạnh mình, bàn tay cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, nhưng lại mỏng manh đến mức có thể hoàn toàn tan biến.

Hoàn toàn trống trải...

Yuri đâu rồi?

Giấc mộng đã kết thúc rồi mà, tại sao Yuri vẫn không về với Minho?

Minho hoàn toàn rơi vào trạng thái bất động, mọi cảm giác và hoạt động của cơ thể chợt ngừng lại, chỉ có đôi mắt đang cố gắng tìm kiếm một bóng hình quen thuộc.

Lẽ nào Minho vẫn chưa tỉnh mộng sao?

Minho bước xuống giường, gấp gáp mở toang cánh cửa ở phòng tắm, chắc chắn Yuri chỉ trốn ở đâu đó thôi!

Nhưng tất cả chỉ là một không gian yên tĩnh...

Minho dường như bắt đầu mất bình tĩnh, bước đến mở nhanh chiếc tủ quần áo ra một cách bạo lực.

Mọi thứ... mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn...

Tất cả mọi thứ liên quan đến Yuri vẫn ở yên đấy mà, thế thì người ở đâu?

Ai? Là ai đã dám mang người con gái của Minho đi?

Minho tức giận đập mạnh tay vào chiếc tủ quần áo của Yuri, sau đó gấp gáp bước đến chiếc bàn màu trắng trang nhã, lấy ra một khẩu súng lục màu đen và bắt đầu lên đạn.

Tìm... phải tìm Yuri!

Minho nạp đạn cho khẩu súng với động tác vụng về hết mức, sau đó bắt đầu để sẵn ngón tay ghì lấy cò súng.

Cánh cửa phòng Minho được mở ra một cách thô bạo, Minho bước đi trên dãy hành lang, mọi hành động lúc này dường như đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Minho, cứ thế vô thức thực hiện một cách máy móc như thể đã được lập trình sẵn từ trước. Cảm giác bức bối trong lòng không sao giải tỏa được, trái tim cũng dần thất lại một cách vô tình khiến lồng ngực của Minho trở nên vô cùng đau đớn.

Đôi mắt màu hổ phách chợt sáng lên trong bóng tối, vẫn tiếp tục tìm kiếm Yuri trong vô vọng, khiến tinh thần Minho trở nên tồi tệ hơn theo thời gian.

Bước vào một căn phòng gần cầu thang, Minho nhấn công tắc đèn của căn phòng ấy, sau đó nhìn hai tên cận vệ đang ngủ say trong phòng, rồi lại liếc sơ tìm người con gái đáng yêu đang được in sâu vào tâm trí.

Yuri, Yuri đâu?

Một tên cận vệ kia bị những tiếng động va chạm mạnh làm thức giấc, một mắt đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng.

Minho đang đứng ở giữa phòng, gương mặt tối sầm lại, khẩu súng đang được chìa về phía tên cận vệ đang ngơ ngác không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

- “Thiếu... thiếu gia... sao thế?” - Tên ấy lấp bắp, lùi dần về phía sau, cả người bắt đầu run lên không ngừng.

- “Cô ấy đâu?” - Minho nói đều đều, tiếp tục chìa súng về phía hai tên cận vệ, ngón tay bắt đầu ghì dần lấy cò súng. - “... động vào cô ấy... tất cả đều phải chết.”

Minho dường như không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì cả, chỉ biết rằng mình cần phải giải thoát sự bức bối đang hiện diện trong lòng.

Đoàng

Một viên đạn ghim thẳng vào ngực của tên cận vệ đang tựa người vào thành giường, một dòng máu đỏ thẫm trào ra từ khoé môi của hắn vì nội thương, sau đó hắn ta lập tức ngã gục xuống sàn.

Minho tiếp tục chuyển mũi súng về tên còn lại đang ngủ say trên giường, khoé môi sẽ nhếch lên tạo một nụ cười cay độc.

Đoàng

Khẩu súng trên tay được Minho hạ xuống, sau đó Minho mệt mỏi tựa vào tường, từ từ quỵ sụp xuống nền đất.

Chiếc áo sơ mi màu café sữa đã lưu lại những vệt máu đỏ thẫm, mang đến một sắc thái tàn nhẫn của mùi máu tanh nồng.

Trước mắt dần tối lại, cõi lòng tưởng chừng như tan nát giờ đây đã hoàn toàn mất cảm giác, chỉ còn đọng lại những vết thương lòng nơi trái tim đang đập mạnh một cách gấp gáp...

Một cô gái ban đầu chỉ đơn thuần là một người giống hệt người con gái mà Minho từng yêu thương, nay lại có sức hút và quan trọng hơn cả Sulli gấp ngàn lần.

Dù cho có cố gắng phủ nhận tất cả những chuyện tồi tệ đã và đang diễn ra, nhưng Minho vẫn đủ lí trí để nhận thức sự thật không thể chối từ.

Sự thật là... Yuri đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Minho...

Không thể chấp nhận... không chấp nhận được!

Minho thật sự không muốn như thế, thật sự không tin được lại dễ dàng đánh mất Yuri như thế này.

Cả người bắt đầu run lên không ngừng, Minho kích động đập mạnh tay vào tường, gương mặt cúi gằm xuống.

Đôi mắt dần đánh mất tầm nhìn, từ tận đáy mắt toát lên sự đau thương tột cùng, ngay cả việc thở cũng dần trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Nếu như lúc đó, Minho mặc kệ lời uy hiếp đánh cược sinh mệnh của Yuri, mặc kệ sự sống chết của bà Choi, thì chắc mọi chuyện sẽ không như thế này.

Ân hận nhất, bà Choi đã hoàn toàn bình yên và đang chờ hồi phục, tại sao Minho lại vì người đàn bà đáng ghét ấy mà bỏ mặc Yuri ở lại với kẻ vô dụng như Onew?

Minho bắt giác lại bật cười thành tiếng, đưa một tay ôm lấy mặt, tay còn lại chống xuống nền đất bằng giá để giữ thăng bằng.

Onew vô dụng sao?

Nếu thật sự như thế, Minho có lẽ sẽ là kẻ bắt tài và ngu ngốc nhất trên đời, vì đã giao người con gái của mình cho một tên vô dụng như Onew bảo vệ.

Nụ cười cay đắng vẫn giữ trên môi, khoé mắt Minho bắt đầu được bao phủ một lớp sương mờ ảo, sau đó xuất hiện một dòng nước tinh khiết và trong suốt lăn trên gương mặt điển trai, nhẹ nhàng đáp đất theo một đường thẳng vô hình.

Bầu không khí trong căn phòng đầm máu nặng đến mức chết chóc, dường như vạn vật xung quanh đều bị hủy diệt, không hề có lấy một chút sinh khí tồn tại.

Ác quỷ vẫn lặng người dưới sàn nhà lạnh lẽo, gương mặt thất thần vẫn lưu lại một vệt dài của nước mắt.

Một giọng nói van nài vang lên, tưởng chừng như chìm hẳn vào nỗi tuyệt vọng vô cực không lối thoát.

- “Đừng... rời xa anh...”

...

“Nỗi đau thể xác...”

... liệu có đau bằng việc đánh mất em?”

49. Chương 49: Đôi Mắt Từ Quá Khứ

Những tia sáng của ánh đèn chùm hoa mỹ ngoài hành lang theo cánh cửa vừa được bật mở, hắt vào căn phòng được phủ kín bởi bóng tối tĩnh mịch.

Onew khó chịu mở mắt, vẫn nằm bất động trên giường, hoàn toàn không để tâm đến sự có mặt của một người khác đang hiện diện trong phòng.

Biết rằng những hành động của Yuri chỉ là vô thức, nhưng nó đã vô tình khiến Onew tổn thương sâu sắc.

Nhưng Onew có thể tin chắc rằng... chỉ cần giữ Yuri ở bên mình, rồi sẽ có một ngày không xa, ánh nhìn thân mật kia sẽ không còn dành cho Onew với thân phận của một kẻ thay thế, mà sẽ thực sự dành riêng cho mình, với tư cách là người mà Yuri yêu thương.

Có lẽ chỉ cần thời gian trôi nhanh một chút, có lẽ mọi ký ức của Yuri về Minho sẽ dần phai nhạt.

Onew thở dài náo nức, từ ngày đưa Yuri về, không biết Onew đã bao nhiêu lần phải thở dài như thế này.

Tiếng bước chân đều đặn vang khắp phòng, nhẹ nhàng như theo nhịp điệu của bản hoà tấu cùng màn mưa bên ngoài khung cửa.

- “Ra ngoài!” - Onew gắt lên, không cần biết đó là ai, và Onew cũng không quan tâm về thân phận của người đó...

... Onew chỉ biết rằng, mình cần yên tĩnh, cần phải suy nghĩ một cách thông suốt và chín chắn hơn, và sự có mặt của người thứ hai khiến Onew cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tĩnh lặng...

Tiếng bước chân lại ngoan cố cất lên, cánh cửa phòng vẫn mở tung đem thứ ánh sáng của sự sống chiếu rọi khắp căn phòng tăm tối của hiện tại.

Onew mím môi, với tay lấy chiếc gối bên cạnh, ngồi bật dậy ném thẳng chiếc gối trong tay vào tường, bực bội quát lên.

- “Không nghe thấy sao? Tôi bảo ra ngoài!” - Vừa dứt câu, Onew lại cảm thấy hối hận vì hành động thô lỗ vừa rồi sau khi trông thấy bóng dáng nhỏ bé từ phía bên kia.

Yuri đứng cách nơi chiếc gối Onew vừa ném một khoảng cách

không xa, hai bàn tay vẫn siết chặt con gấu bông, sợ hãi lùi về sau

một bước.

Gương mặt căng thẳng của Onew dần dịu lại sau khi trông thấy Yuri, nhưng dáng vẻ sợ sệt kia lại khiến Onew cảm thấy day dứt.

Yuri lại lùi dần về phía sau, như thể đang muốn trốn chạy khỏi Onew.

Cảm giác cô đơn khiến Yuri cảm thấy mình thật đơn độc, cố gắng tìm đến “Minho” như tìm kiếm chút hơi ấm quen thuộc, nhưng giờ đây lại hoảng sợ trước hành động không mấy thiện cảm kia.

Cô đơn... Yuri thật sự rất sợ cảm giác đó.

Nhưng người con trai trước mặt dường như đang dần ghét bỏ Yuri, ghét bỏ cái đầu óc trống tuếch không chút ký ức này.

Đôi môi Onew khẽ mấp máy, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang dần khuất xa hơn trong tầm mắt, nhưng đôi chân lại không thể đứng dậy mà bước đến ngăn cản Yuri bước đi xa khỏi mình.

Yuri đột ngột quay đầu lại, nhưng chưa kịp cất bước đã bị một giọng nói trầm ấm giữ chân, không tài nào bước đi được nữa. - “Đừng đi!”

Mọi động tác đều ngừng lại, Yuri vẫn đứng yên trước cửa, quay lưng về phía Onew.

- “Nếu em đến đây là để tìm anh, thì tại sao em lại phải bỏ đi?” - Chính Onew cũng không hiểu mình đang nói những gì, chỉ biết rằng mình đang rất sợ cái cảm giác đơn độc của hiện tại.

Một mối vì chính kế hoạch do mình tự tay dàn dựng, nhưng đối với Onew, chỉ cần có được trái tim của Yuri, mình có thể đánh đổi tất cả.

Nở một nụ cười nhạt, chính Onew cũng không ngờ vị trí của Yuri trong lòng mình lại quan trọng đến thế.

Chính Onew cũng không biết mình đã yêu Yuri từ lúc nào, chỉ biết rằng khi vừa thức tỉnh khỏi trò chơi không giới hạn, hình bóng của Yuri đã khắc sâu vào tận cùng trái tim của mình.

Trông thấy Yuri, trái tim lại không ngừng rung lên đầy thổn thức...

Nhưng trông thấy Minho, một khoảng đen tối đã che khuất vầng hào quang xung quanh Yuri, tạo ra một kết giới khiến Onew không thể chạm tới.

Mưa vẫn rơi, dai dẳng và không hề muốn kết thúc...

Yuri từ từ ngoảnh mặt lại, ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ sợ hãi và e dè nhìn Onew, sau đó đứng nép vào phía góc phòng, hai bờ vai nhỏ bé khẽ run lên, đôi môi mím chặt lại.

- “Lại đây với anh...” - Onew đưa một tay vào khoảng không, chậm rãi nói từng từ, nhìn Yuri với đôi mắt thuyết phục.

Dường như Yuri đã bắt đầu có cảm giác sợ hãi Onew.

Chỉ cần liếc sơ hành động kỳ lạ của Yuri cũng đủ hiểu việc Onew vừa làm đã gây ảnh hưởng đến tinh thần của Yuri như thế nào.

Onew yêu một Yuri mạnh mẽ, tràn đầy sức sống ngày xưa...

... nhưng Onew muốn bảo vệ, che chở cho một Yuri mềm yếu, mỏng manh của hiện tại...

Từ phía góc phòng, Yuri vẫn ôm chặt con gấu bông, đôi mắt vẫn chiếu những tia nhìn đầy sợ hãi về phía Onew.

- “Tại sao?” - Onew nhíu mày, bàn tay vẫn lơ lửng trong không trung, không hề có ý định thu tay về hay bỏ cuộc.

Có được Yuri để rồi dễ dàng cho Yuri tạo khoảng cách với mình ư?

Onew cười nhạt, tự trách bản thân mình tại sao lúc ấy không màng đưa mắt để nhìn rõ gương mặt của người bước vào phòng lấy một cái, chỉ là một cái nhìn thôi mà.

Nếu lúc đó biết được rằng đó là Yuri, thì Onew đã không hành xử một cách thiếu cẩn trọng như thế.

Nếu Yuri muốn tạo khoảng cách giữa hai người...

... thì Onew sẽ là người dùng mọi cách để rút ngắn thứ khoảng cách không đáng có ấy.

Yuri vẫn im lặng, nhìn về phía Onew, đôi môi mấp máy thành một câu nói không hoàn thiện.

- “Minh.. Minho... ghét... em...”

Từ từ cúi mặt xuống, Yuri áp mặt vào con gấu bông đang ôm trong tay, cảm nhận thứ hương thơm tuyệt diệu toát ra từ con gấu ấy, dường như là mùi thơm của nước hoa. Câu trả lời của Yuri khiến Onew sững người, mọi giác quan Onew kinh trở nên tê liệt, đành chỉ không thèm hoạt động nữa.

Yuri vừa bảo... Onew ghét Yuri sao?

Dường như lối suy nghĩ của Yuri lúc này chỉ bằng một đứa trẻ lên ba, bỏ ngoài tai những lời nói thân mật của Onew, dựa vào động tác vô tình vừa rồi mà đánh giá, bảo Onew ghét Yuri sao?

Onew bất giác không kìm nén được cảm xúc mà bật cười thành tiếng, sau đó lại chuyển ánh mắt dịu dàng sang nhìn cô gái ngốc nghếch trước mặt, tiếp tục đưa tay về phía Yuri.

- “Ừ, anh ghét em đấy... nhưng chỉ cần em đến đây, anh sẽ không ghét em nữa.”

Yuri ngược lên, rời gương mặt trắng hồng ra khỏi những sợi tơ mềm mại của gấu bông, nghiêng nghiêng đầu nhìn Onew về dò xét.

- “Thật.. thật... sao?”

Từ lúc tỉnh dậy sau khi chấn thương, Yuri hoàn toàn không thể nói một cách hoàn chỉnh, chỉ có cách nói đứt quãng từng từ, hết như đánh mất khả năng giao tiếp.

- “Không tin anh sao?” - Onew vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhìn Yuri chờ đợi.

Một Yuri đáng yêu và ngoan ngoãn như thế này thì tại sao Onew lại ghét được cơ chứ?

Từ góc khuất trong phòng, đôi chân Yuri bắt đầu cất bước, tiến đến gần Onew...

Vẫn là cái cảm giác lạ lẫm với người con trai trước mặt, nhưng nếu chàng trai này thật sự quan trọng với Yuri, tại sao Yuri lại cảm thấy xa cách đến thế?

Không hề quen thuộc một chút nào, từ khuôn mặt cho đến vòng tay, Yuri đều không cảm nhận được hơi ấm thực sự, thậm chí đôi lúc còn cảm thấy bất an và khinh ghét “Minho”.

Nhưng chịu thôi, vì anh ta là người Yuri có thể nhớ được trong tâm trí, và cũng là người thân thuộc duy nhất hiện tại.

Yuri nghiêng nghiêng đầu, đứng đối diện với Onew, bước chân cũng dừng lại.

Ánh đèn tường chiếu rọi vào đôi mắt café đen tuyền của Onew, nhưng sắc thái đượm buồn nhanh chóng được Yuri thu vào tầm mắt...

Bất chợt, Yuri lại đưa tay dụi dụi mắt, dường như Yuri đang thấy được một sự thay đổi từ đôi mắt của chàng trai đối diện.

Hai đôi mắt giao nhau, đột ngột trước mắt Yuri, một đôi mắt rực sáng mang sắc màu tinh túy của hổ phách chợt thay thế đôi mắt màu café đen thuần túy của Onew.

Đây... không phải là đôi mắt của chàng trai trước mặt, mà là một đôi mắt được in dấu sâu đậm trong tiềm thức của Yuri, giờ đây lại tái hiện như một điều ảo tưởng.

Nhưng... đôi mắt... đôi mắt này... thật sự rất quen!

Yuri có thể nhìn thấy được chiều sâu vô hạn từ đôi mắt ấy, nhưng tại sao Yuri lại có thể nhìn thấu được nỗi ưu thương từ đôi mắt tuyệt đẹp kia.

Tại sao... nếu mảng ký ức đã đánh mất lại tìm về, thì tại sao lại không thể khiến Yuri nhớ lại vẹn nguyên quá khứ?

Cơn đau đầu lại ập đến, Yuri đau đớn đưa một tay ôm lấy đầu, tay còn lại vẫn giữ chặt con gấu bông trong tay.

Đây... rõ ràng không phải là đôi mắt của chàng trai trước mặt, mà là đôi mắt của một người khác!

Tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn Yuri cơ chứ?

Một ánh mắt đầu phần uất và u ám đến kỳ lạ, như thể đang trách móc người đối diện, nỗi ưu tư hiện rõ hơn trong tận cùng đôi mắt đối diện.

Đưa mắt nhìn sang Onew, sắc màu kia đã hoàn toàn được thay thế bằng đôi mắt thường thấy của Onew, tại sao lại như thế?

Chỉ trong tích tắc, đôi mắt kia đã chiếm hữu và thay thế đôi mắt của Onew, sau đó lại lập tức tan biến không chút luyến tiếc.

Bỏ mặc những hành động lo lắng của Onew, tại sao Yuri lại có thể nhìn thấy đôi mắt kia từ người con trai trước mặt cơ chứ?

Thật sự... quen... quen lắm!

Nhưng Yuri lại không tài nào nhớ nổi đôi mắt ấy thuộc về ai, lại càng không hiểu được tại sao trái tim lại nhói lên khi trông thấy sắc màu tuyệt mỹ từ đôi mắt kia.

- “Yuri, em có sao không?” - Onew tiếp tục lay lay người Yuri, đây là triệu chứng đau đầu thường thấy ở những người bị mất trí nhớ sao?

Liệu Yuri có nhớ lại tất cả không?

Onew nín thở, vẫn tiếp tục quan sát từng cử chỉ của Yuri.

Yuri không nhìn Onew, gương mặt cúi gằm xuống, lắc đầu cắt lức, như thể đang chứng tỏ mọi chuyện vẫn ổn.

Bàn tay Onew nắm lấy tay của Yuri, sau đó kéo Yuri ngồi vào lòng mình, lên tiếng trấn an.

- “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đêm nay em cứ ngủ ở đây, anh sẽ sang phòng khác.” - Câu nói vẫn chưa dứt, Onew đưa tay ấn Yuri nằm xuống giường, cẩn thận đắp chiếc chăn dày ấm áp cho Yuri, sau đó đứng dậy.

Cơn mưa hôm nay dường như vẫn ngoan cố không chấm dứt, tiếp tục kéo dài trong màn đêm tĩnh mịch.

Bóng Onew khuất sau cánh cửa phòng, đôi mắt của Yuri lại tiếp tục nhoà đi vì nước mắt, câu nói hoàn chỉnh đầu tiên sau khi thức tỉnh được thốt ra đầy bi thương.

- “Minho... có thật là anh không?”

50. Chương 50: Lối Đi Cho Riêng Em

- “Shindong, chăm sóc cô ấy tử tế, tôi sẽ cố gắng về sớm nhất có thể.” - Onew bước nhanh ra khỏi phòng, liếc sơ qua quản lý Shindong, đáng điệu vô cùng gấp gáp.

Từ ngày đem Yuri về, Onew đã từ chối tất cả lời mời tham dự các show diễn truyền hình, nhưng lần này không thể nào bỏ qua bước tiến lớn nhất của sự nghiệp trong show diễn trực tiếp ở Anh Quốc.

Không đành lòng bỏ mặc Yuri ở lại, nhưng cũng không thể nào đưa Yuri đi cùng!

Onew mím môi, phải nhanh chóng đến sân bay trước khi Yuri kịp tỉnh dậy...

... nếu Yuri lại lên tiếng níu kéo như những lần trước, Onew không chắc mình sẽ đủ dũng khí mà rời bỏ Yuri dù chỉ một giây!

Tiếng bước chân của Onew vang khắp khu biệt thự nguy nga, dường như cũng đang cố tình khiến Yuri thức giấc, chính Onew cũng không thể hiểu được tại sao mình lại ứng xử như thế.

Trong thâm tâm thật sự không muốn Yuri tỉnh dậy, nhưng hành động lại hoàn toàn trái ngược, cứ như đang cố gắng tạo tiếng động khiến Yuri tỉnh giấc mà níu kéo mình ở lại.

Onew đứng trước chiếc xe BMW màu trắng sang trọng, ngẩng mặt lên nhìn căn phòng được bao quanh bởi tường kính và ánh đèn vàng nhàn nhạt với vẻ vô cùng lưu luyến.

Tin tưởng giao Yuri cho Shindong, nhưng Onew vẫn cảm thấy không yên tâm.

Bất giác thở dài náo nức, Onew bước vào chiếc BMW, đưa tay ôm lấy đầu.

Chuyến lưu diễn lần này có thể kéo dài ít nhất ba ngày...

Yuri từ từ mở mắt, khẽ chớp chớp vài cái, đôi mắt vẫn còn mơ mơ màng màng, dường như vẫn chưa tỉnh mộng.

Vô thức đưa một tay dụi dụi mắt, Yuri đưa tay còn lại ôm lấy gấu bông đáng yêu vào lòng, dường như nó đã trở thành một vật không thể thiếu của Yuri.

Yuri từ tốn bước xuống giường, bước đi trong vô thức, hành động dụi mắt lại tiếp tục được lặp lại trong lúc bước đi.

Bước đến phòng Onew, Yuri đưa tay đẩy cánh cửa gỗ một cách nhẹ nhàng, sau đó bình thản bước vào phòng như mọi ngày.

Thói quen này dường như đã trở thành một tật xấu không thể chữa khỏi, Yuri mỗi khi thức giấc, lập tức ôm gấu đi tìm “Minho” như tìm kiếm sự bình yên.

Căn phòng lạnh lẽo thường ngày của Onew nay lại trở nên trống rỗng, Yuri đứng trước cửa, đưa đôi mắt trong sáng liếc sơ căn phòng tĩnh lặng.

Hành động tiếp theo là lịch sự đóng cửa phòng lại, sau đó Yuri lại thẩn thờ bước đi trên hành lang, đôi mắt đượm buồn đang được hàng mi dài che khuất, giấu đi những giọt nước mắt đang chực rơi bất cứ lúc nào.

Yuri gần đây rất nhạy cảm, nhất là khi đối diện với sự lạc lõng và cô đơn, Yuri lại bắt đầu cảm thấy mình đang trở thành một vật thừa thãi, mãi mãi không có chỗ đứng trong dòng đời vô tình.

Shindong không hề có ý định giúp đỡ hay an ủi Yuri, chỉ lặng lẽ làm theo trách nhiệm đảm bảo sự an toàn cho cô gái đáng ghét trước mặt. Yuri lê bước nặng nề trên hành lang, sau đó một mỗi bước vào phòng, đóng cửa lại.

Ngồi lên giường, Yuri cúi gằm mặt, căn phòng ảm áp vẫn được bao bọc bởi thứ ánh sáng dịu dàng của đèn tường, khiến tâm hồn của Yuri nhẹ nhõm hơn phần nào.

Tĩnh tâm... tĩnh tâm nào...

Đến lúc này, Yuri cần phải xác định rõ bản thân mình mong muốn gì nhất.

Muốn lật lại những trang ký ức đã mất, hay để thời gian bù đắp tất cả những vết thương trong quá khứ?

Giữ một tầm nhìn vô hạn định, bất chợt hình ảnh của đôi mắt mang sắc màu của hổ phách lại được chiếu chậm trước mắt Yuri, như đang gợi nhớ về hình ảnh thân thuộc của quá khứ đã vụt mất.

Thật sự khi nhìn thấy đôi mắt ấy, trái tim Yuri lại bất chợt thất lại, như vừa bị một mảnh thủy tinh thật sắc nhọn đâm vào, khiến nó trở nên đau đớn và khó thở.

Ân hận... Yuri đang ân hận sao?

Vì đã nhần tâm vứt bỏ những điều từng tồn tại trong quá khứ, nhưng thật sự Yuri không hề muốn nhớ lại chút nào.

Không hề có một lý do cụ thể, nhưng tâm trạng của Yuri hiện tại hoàn toàn trái ngược với những người bị mất trí nhớ giống mình.

Dĩ nhiên, số đông trong tất cả những người mất trí nhớ đều đánh đổi tất cả mọi thứ để tìm về quá khứ, tìm về sự thật không thể xoá nhoà.

Nhưng Yuri lại hoàn toàn không muốn như thế, chỉ muốn chạy trốn khỏi quá khứ, và cũng không hề muốn đối diện với thực tại.

Căn bản là Yuri cũng không hiểu chính bản thân mình đang muốn và làm gì, chỉ biết rằng mình không đủ tự tin để lật lại quá khứ... và không đủ can đảm để đối diện với sự thật không thể chối từ.

Cuộc sống bình yên và thanh thản của hiện tại khiến Yuri cảm thấy thoải mái, nhưng lại day dứt và đau đớn mỗi khi đêm về lại phải để bóng tối của màn đêm nhấn chìm chính mình.

Nhưng mỗi lúc như thế, Yuri lại ước có thể mãi mãi sống trong bóng tối, vì ánh sáng không hề mang đến cho Yuri cảm giác hạnh phúc và thanh thản.

Yuri thả mình nằm xuống giường, một mỗi nhắm hờ đôi mắt, vẫn ôm chặt gấu bông mềm mại trong tay, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa phòng, qua khe hở của cánh cửa chưa được đóng lại, Shindong ném cho Yuri một cái nhìn khinh thường, vì vốn dĩ Shindong chẳng hề ưa Yuri ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Biết rõ Yuri chỉ là người bị Onew điều khiển trong vở kịch tự đặt ra, nhưng cô gái trước mặt lại có thể khiến Onew bất chấp tất cả như thể quả thật không hề tầm thường chút nào.

Cánh cửa phòng được đóng lại một cách cẩn trọng, Shindong vẫn nhìn Yuri với đôi mắt không chút thiện cảm, như thể đang khinh ghét Yuri vô độ, không thể nào tha thứ cho việc Onew vì một người con gái không có chút ký ức mà từ bỏ tương lai danh vọng.

Minho đứng yên lặng bên cửa sổ, chăm chú nhìn những hạt cát màu xanh lam đang đi theo lỗ hổng sang mặt bên kia của đồng hồ cát.

Ngày Sulli ra đi, Yuri đã tặng đồng hồ cát cho Minho để giải toả nỗi buồn...

... nhưng ngày Yuri ra đi... Minho chỉ có thể lật ngược chiếc đồng hồ cát định mệnh, ngoài Yuri, ai có thể lôi Minho thoát khỏi cơn ác mộng bi thương và trở về với thực tại?

Không ai cả...

Đồng hồ cát... lúc này dường như đang phản tác dụng, càng lật ngược nó lại, nỗi đau ngự trị trong tim lại tăng lên bội phần!

Dù rằng biết rõ những thứ liên quan đến Yuri sẽ làm mình đau đớn hơn, nhưng Minho vẫn không màng để tâm, cứ như đang vô thức hành hạ chính bản thân mình.

Đồng hồ cát vẫn vô tình mang nỗi buồn trong tâm hồn của Minho sang mặt trái của bên kia đồng hồ cát, nhưng vẫn không thể khiến nỗi ân hận và day dứt tội cùng ngừng giày vò Minho.

Cái giá phải trả cho một hành động thiếu suy nghĩ thực sự quá lớn, đến nỗi khiến Minho đánh mất toàn bộ lý trí và sinh lực, không còn chút tia sáng nào để khiến Minho có thể tiếp tục kéo dài cuộc sống đầy nỗi đau này.

Minho bất chợt thả lỏng bàn tay đang lật ngược đồng hồ cát, để mặc chiếc đồng hồ cát tâm niệm rơi xuống mặt đất, vỡ tan...

Âm thanh rạn vỡ vang lên trong căn phòng không chút sự sống, những hạt cát nhỏ bé đang nằm lẫn trong đám mảnh vỡ thủy tinh của đồng hồ cát.

Minho nở một nụ cười cay đắng, sau đó đưa một tay ôm lấy mặt, giọt nước trong suốt theo kẽ tay chạy dài rồi đáp đất một cách nhẹ nhàng và lặng lẽ.

- "Xin lỗi em..."

51. Chương 51: Điều Em Không Ngờ Tới

Mọi việc ở toà biệt thự rộng lớn vẫn diễn như bình thường...

Ngày thứ nhất, Yuri không hề bước chân ra khỏi phòng, Shindong phải cử người hầu mang thức ăn đến tận phòng, tiện thể quan sát và báo cáo tình hình hiện tại của Yuri.

Yuri vẫn ăn, vẫn ngủ như thường ngày, hoàn toàn không có chút thái độ nào gọi là đang tìm kiếm Onew hay khóc than vì thiếu vắng một bóng người quan trọng.

Vẫn ngồi yên lặng đắm chìm trong những dòng suy nghĩ miên man, nhưng vẫn không thể tìm được tia sáng cho cuộc sống hiện tại.

Yuri bắt đầu mơ thấy những giấc mơ liên quan đến đôi mắt màu hổ phách mình trông thấy hôm trước, nhưng không thấy gì hơn ngoài việc đôi mắt ấy đang lặng lẽ nhìn mình trong bóng tối.

Cảm thấy cõi lòng vô cùng trống vắng, dường như từ lúc thức tỉnh trong bệnh viện đến tận bây giờ, Yuri hoàn toàn không hề cảm thấy an toàn và “Minho” của hiện tại cũng không thể lấp đầy khoảng trống cho Yuri.

Giơ bàn tay trái lên cao, ánh mặt trời vàng kim đang khiến chiếc nhẫn bạc trên tay Yuri tạo nên một vài tia sáng lấp lánh, hẳn rõ hai chữ “Venus” rất quen thuộc.

Chiếc nhẫn này... Yuri không hề biết nó đã trên tay mình từ lúc nào, dường như từ lúc thức tỉnh nó đã nằm gọn trên ngón áp út khi ở bệnh viện.

Có lẽ... đây là vật duy nhất tồn tại trong quá khứ đi theo Yuri đến hiện tại.

Dành cả ngày để ngồi bất động trên giường, Yuri thật sự đang mất dần sức lực, chỉ ăn vài mẩu bánh mì sand - witch và uống sữa để cầm hơi.

Gấu bông trong tay vẫn thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng và thanh khiết, Yuri siết chặt gấu bông, đưa một tay ôm lấy đầu.

Triệu chứng đau đầu bắt đầu xuất hiện liên tục, đôi lúc thuyên giảm nhưng vẫn còn vương lại một chút nhức nhối và choáng váng nơi đỉnh đầu.

Gần như mất hết sức lực, Yuri nằm xuống giường, chìm sâu vào giấc ngủ...

Ngày thứ hai, Shindong bước vào phòng, tựa vào tường, khoanh tay đứng nhìn Yuri với vẻ mặt chán hết mức.

- “Cô có biết người đưa cô về đây là ai không?” - Shindong cười khẩy, nếu Yuri không nhớ được thì để Shindong nhắc cho vậy!

Chỉ cần Yuri nhớ lại tất cả, dĩ nhiên Yuri sẽ không làm phiền Onew nữa, và Onew lại có thể dùng tài năng của mình phục vụ cho công chúng.

Yuri vẫn ôm gấu, đôi mắt mông lung nhìn Shindong, từ ánh mắt đến chất giọng đậm chất khinh khi của Shindong khiến Yuri cảm thấy hơi hụt hẫng và mệt mỏi.

- “Minho...” - Yuri chậm rãi trả lời, câu nói thoát ra khỏi đôi môi xinh xắn cực kỳ ngắn gọn và nhẹ nhàng tựa như một ngọn gió nhẹ nhàng mơn man bên tai Shindong, khiến càng lúc Shindong lại càng căm ghét Yuri.

Đây là cách Yuri chinh phục người khác phái sao?

Shindong cười nhạt, Minho sao?

Onew ơi là Onew, có cần phải thảm hại đến mức cần răng chịu đựng và yêu thương hết mực một người con gái đến ngay cả tên của mình cũng không nhớ không? - “Xin lỗi cô... nhưng tên của cậu ấy là Onew, không phải là Minho!” - Shindong vừa ra vẻ làm người tốt, vừa dùng chính lời nói của mình mà đả kích Yuri.

Onew?

Cái tên này cũng rất quen thuộc, dường như Yuri đã từng nghe ở đâu đó rồi thì phải, bàn tay đang ghì chặt con gấu bông dần nới lỏng, sau đó để mặc gấu bông tiếp đất một cách “hoành tráng”.

- “O.. new?” - Chất giọng của Yuri thoáng run rẩy, lặp lại cái tên ấy như đang cố khẳng định lại sự thật...

Yuri trong bộ váy ngủ màu trắng đứng bật dậy, thân hình màu trắng mỏng manh như làn sương buổi sớm, có thể tan biến vào hư vô bất cứ lúc nào.

Gấu bông thân yêu rớt xuống nền đất lạnh lẽo, mang theo một chút vết tích bi thương đầy ai oán.

Hai bờ vai nhỏ bé bắt đầu run lên không ngừng, Yuri đứng đối diện với Shindong, hô hấp gần như ngừng lại không hoạt động.

Gương mặt Yuri trắng nhợt tựa như ánh mặt trời ngày đông, lạnh lùng xen lẫn chút phẫn uất.

Shindong không màng để tâm đến sắc mặt của Yuri đang dần trở nên tệ hơn, gặt đầu khẳng định.

Cô ta đang định giở trò gì đây? Một ả hồ ly không hơn không kém thì làm được gì ngoài việc khiến người khác thương hại cơ chứ?

Từ phía bên kia, Yuri mím môi, đôi mắt bắt đầu nhoà đi vì những dòng lệ vô thức, chỉ cần chớp mắt một cái nữa thôi, lập tức những giọt nước trong suốt đang ngưng tụ sẽ lập tức rơi xuống.

Nhanh đến mức Yuri không kịp định Onew, đầu óc lại trở nên đau buốt, nhưng Yuri vẫn không hề phản ứng.

Dòng lệ mờ ảo lăn dài trên gò má, cả người Yuri vẫn run lên, tiến đến gần Shindong...

Khi khóc, mọi vật sẽ trở nên mờ nhạt... nhưng tại sao lúc này Yuri lại có thể thấy rõ cảnh vật xung quanh đến từng chi tiết, dù chỉ là thứ nhỏ nhất nhất!

Đưa hai tay nắm lấy vạt áo sơ - mi của Shindong, Yuri siết chặt đôi bàn tay, lắc đầu nguầy nguậy.

- “Không.. không đúng! Anh ấy... là Min.. ho!” - Câu nói phủ định ngoan cố được nói trong đút quăng, nước mắt Yuri đang không ngừng nổi tiếp nhau lăn dài trên gương mặt nhỏ xinh, rơi xuống nền đất băng giá.

Không tin... Yuri không tin!

Nếu anh ta không phải là người tên “Minho”, vậy ai mới là người ấy?

Shindong hết sức ngạc nhiên trước hành động của Yuri, không ngờ Yuri lại có thể kích động đến mức này!

Lúng túng gạt tay Yuri ra khỏi vạt áo của mình, Shindong chán ghét ném cho Yuri một cái nhìn khinh bỉ, đưa tay phủi phủi áo như đang ghê tởm vì bị Yuri chạm vào.

Mọi hành động đều không hề được Yuri để tâm, Yuri chỉ biết rằng mình cần làm rõ chuyện này!

- “Nhắc lại một lần nữa, tên của cậu ấy là Onew!” - Shindong điềm tĩnh giải thích, dường như đang cố nhấn nhai khi trông thấy Yuri rơi nước mắt.

Mọi chuyện dường như đã vượt quá xa so với những gì Yuri tưởng tượng, đến mức này Yuri cũng không thể đứng vững được nữa, thả người ngật bệt xuống nền đất, đôi mắt không chút hạn định tâm hồn.

Chuyện gì thế này?

Nếu thật sự là như thế, thì hơn một tháng qua Yuri đã nhầm lẫn người con trai ấy là người mang cái tên “Minho” còn sót lại trong tâm trí ư?

Nơi đỉnh đầu lại bắt đầu trở nên đau buốt đến tê dại, Yuri chỉ còn biết vô thức đưa tay ôm lấy đầu, quỳ sụp xuống nền đất.

Gương mặt... một gương mặt mờ nhạt đang ẩn hiện trong tâm trí của Yuri...

Quen thuộc... nhưng lại vô cùng lạ lẫm!

Trước mắt Yuri tối dần... tối dần... sau đó hoàn toàn mất đi mọi giác quan, bóng người nhỏ bé cũng ngã gục sà nhà lạnh lẽo...

- “Lập tức cử người đi tìm cô ấy! Không được bỏ sót bất kỳ nơi nào!” - Minho tức giận đập mạnh vào bàn làm việc của ông Choi, đôi mắt trừng lên, lửa hận vẫn chưa dứt trong đôi mắt tuyệt đẹp.

Không có căn cứ để khẳng định Yuri đã chết sau vụ chấn động, lại càng không có bất kỳ lý do nào để Minho bỏ cuộc như thế!

Tìm... phải tìm kiếm, không thể bỏ sót bất cứ cơ hội nào để lại được nhìn thấy Yuri lần nữa.

- “Tại sao ta lại phải giúp con?” - Hai bàn tay ông Choi đan vào nhau, điềm đạm nhìn Minho đầy thuyết phục.

Đây gọi là quy luật “Có qua có lại mới toại lòng nhau”, nếu nghĩ ông Choi sẽ giúp Minho tìm kiếm người con gái vô giá kia vì tình nghĩa thì hoàn toàn là sai lầm... đối với ông, cái gì cũng phải có cái giá của nó.

- “Tôi sẽ nghe theo lời ông... vô điều kiện! Chỉ cần đem cô ấy trở về với tôi, tôi sẽ chấp nhận tất cả!”

52. Chương 52: Let Me Go!

- “Shindong, cậu trông chừng cô ấy thế này đây hả? Cô ấy như thế này bao lâu rồi?” - Onew kích động quát lên, chỉ sau ba ngày mà đã xảy ra chuyện gì thế này?

Yuri vẫn ôm lấy gấu bông, ngồi nép mình vào góc giường, đôi mắt vô hồn đang thẫn thờ nhìn vào khoảng không.

Tình trạng này hoàn toàn không ổn chút nào, gương mặt Yuri nhợt nhạt hơn trước rất nhiều, dường như đã hoàn toàn mất hết sinh khí.

Shindong không đáp, lẳng lặng bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại...

Mọi lời nói giải thích hay thanh minh trong trường hợp này đối với Shindong đều đã bị vô hiệu hoá trước thái độ của Onew.

Biết rõ lúc này dù có ăn nói thuyết phục đến mức nào, Onew vẫn sẽ không đủ lý trí để phân biệt được đúng sai, nên Shindong cũng không muốn đôi co làm gì.

Thời gian sẽ làm mọi việc sáng tỏ...

Onew nắm lấy tay Yuri một cách thô bạo, kéo người Yuri đứng dậy khỏi giường, sau đó mất bình tĩnh quát lên, đồng thời lay mạnh hai bờ vai nhỏ bé.

- “Em sao vậy? Có ai khiến em cảm thấy khó chịu sao? Nói đi, anh sẽ đòi lại công bằng cho em!”

Yuri từ từ ngược lên nhìn Onew, đôi mắt trống rỗng đượm chút ưu tư phiền muộn, vẫn siết chặt gấu bông trong tay.

Sao lại thế này? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Onew đang dần đánh mất chính bản thân mình, hành động một cách vô ý thức, tiếp tục cất tiếng đầy phẫn uất.

- “Em trả lời đi chứ? Tại sao em lại im lặng như thế? Nói đi!”

Phong thái điềm tĩnh thường thấy ở Onew giờ đây lại được thay thế bằng dáng vẻ hết sức mệt mỏi và kích động, Onew tiếp tục siết chặt lấy vai Yuri lay mạnh hơn, như đang cố đánh thức nàng công chúa mơ màng chưa tỉnh giấc.

Gương mặt Onew dần hiện ra trước tầm mắt của Yuri, đôi mắt nâu trong sáng đã bắt đầu có chuyển biến, trở nên vô cùng thất thần và sợ hãi.

- “Buông.. buông tôi ra!” - Yuri không còn chút sức lực nào cả, nhưng vẫn yếu ớt kháng cự Onew, cố gắng đưa tay đẩy bóng người cao lớn trước mặt ra xa khỏi mình. - “Đừng chạm vào tôi, Onew!”

Câu nói vừa được thính giác tiếp nhận, Onew ngạc nhiên nhìn Yuri không chớp mắt, như không tin nổi mình đã nghe được những gì.

Tới rồi!

Ngày này tới rồi! Không ngờ nó lại đến nhanh đến thế!

- “Em đang nói gì vậy?” - Cả người Onew run lên, cất tiếng kháng nghị lại câu nói vừa rồi của Yuri.

Hắn là đang có nhầm lẫn gì đó ở đây, làm sao Yuri lại có thể nhớ lại nhanh đến thế cơ chứ?

- “Anh không phải là Minho! Mãi mãi không thể là anh ấy! Lợi dụng tôi mất trí nhớ để thay thế vị trí của Minho trong lòng tôi ư? Không bao giờ! Sẽ không bao giờ có chuyện anh có thể thay thế được anh ấy!”

Yuri ném mạnh con gấu bông vào tường, đôi mắt lại nhanh chóng nhoà đi vì những giọt lệ bi thương, nhưng lại bị Yuri gạt đi trong tích tắc.

Làm rồi!

Anh ta thật sự đã làm khi suy nghĩ đơn giản như thế!

Onew sững người, vừa bất ngờ nhưng lại vừa đau lòng, đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng tại sao đến khi đối mặt lại đau như thế này?

Khoé môi cong cong tạo nên một nụ cười nửa miệng, Onew đẩy mạnh người Yuri, khiến Yuri mất thăng bằng ngã lên giường, không hề có bất kỳ phản ứng nào kịp thời cả.

Onew bước nhanh về phía cửa phòng, mở cửa, ngoảnh mặt về phía Yuri nói trong sự cay độc.

- “Chúc mừng em, từ ngày hôm nay, em sẽ mãi mãi thuộc về anh! Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện em sẽ bước chân ra khỏi căn phòng này.”

Đến lúc rồi...

Giam cầm Yuri... mãi mãi giữ lấy thiên sứ bên cạnh mình, đây là cách duy nhất!

Cánh cửa phòng khép lại, đồng thời bị khoá trái cửa từ phía bên ngoài, Onew cẩn thận gài thêm một chốt khoá để phòng hờ bất trắc.

Yuri giật mình ngồi bật dậy, nhanh chóng lao đến cánh cửa vừa được đóng sập lại, nhưng vô ích.

- “Mở cửa, mau mở cửa! Đồ khốn!” - Ra sức đập mạnh tay vào cánh cửa gỗ sang trọng, Yuri tức giận hét lên, đưa một tay vịn vịn tay cầm để mở cửa.

Mọi nỗ lực giờ đây chỉ là con số không, vẫn không hề có bất cứ một động tĩnh nào cả, dù cho Yuri có ra sức van xin và đập cửa.

Không còn bất kỳ lối thoát nào cả... vô vọng!

Yuri bắt đầu không kìm nén được nữa mà khóc nức lên từng tiếng nghẹn ngào, tại sao anh ta lại có thể đối xử với Yuri như thế này cơ chứ?

- “Minho... nhanh lên... đưa em ra khỏi đây...”

53. Chương 53: Bóng Tối Bất Tận

“Cô chủ, đến giờ ăn rồi.” Một cô hầu bước vào căn phòng bị bóng tối nuốt chửng, Onew đã hoàn toàn tách biệt Yuri khỏi thế giới bên ngoài, giam giữ cô trong căn phòng rộng lớn đầy đủ tiện nghi, nhưng lại thiếu sức sống và hơi ấm của con người.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Yuri không màng đưa mắt nhìn cô hầu đang bê khay thức ăn đặt lên chiếc bàn gần mình, vẫn ngồi yên lặng nhìn vào khoảng không...

Mọi việc vẫn diễn ra như một vòng tuần hoàn, ngày ngày vẫn có người đưa đồ ăn đến cho cô đúng giờ, vẫn có người chăm sóc thật tỉ mỉ như đang nâng niu một loài hoa mỏng manh yếu ớt, nhưng vẫn có một bức tường vô hình ngăn chặn không cho cô bước ra khỏi lồng kính đang giữ chân chính mình.

Onew mỗi ngày đều đến căn phòng mà mình giam giữ Yuri, vẫn nói chuyện như không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ duy nhất cậu tự mình độc thoại.

Từ ngày bị giam lỏng, Yuri không hề mở miệng nói dù chỉ một từ, thậm chí lại còn trở nên khép kín, như không ai tồn tại trong mắt cô.

Cô vẫn ăn... vẫn sống...

Một ngày, một tháng, một năm...

Dù cho thời gian có trôi nhanh đến mức nào, đối với Yuri, hoàn toàn không có định nghĩ về ngày tháng là gì cả.

Cô chỉ biết rằng, mình đang trải qua một quãng thời gian rơi vào hàng vạn thiên niên kỷ, đánh mất hoàn toàn hai từ “tự do”.

Không khóc... không cười... một năm sống trong thế giới nhàm chán, Yuri không hề rơi thêm bất cứ một giọt nước mắt nào cả... vì dù cho có khóc hết nước mắt, cũng không hề có lối thoát để cô tìm về anh.

Nếu như thế, thà rằng mình phải cười thật tươi, để Minho ở đâu đó trên thế giới này còn có thể sống hạnh phúc khi không có mình.

Anh đã có thể vượt qua nỗi đau mất Sulli, thì tại sao lại không thể quên cô được cơ chứ?

Nhưng cô vẫn không thể cười, và lại càng không thể khóc, chỉ thấy cõi lòng trống rỗng, không hề tồn tại bất cứ điều gì được cho là hạnh phúc hay đau đớn.

Yuri thật sự... thật sự không thể nhớ rõ khuôn mặt lạnh lùng ngạo mạn đó nữa... thật sự không thể nhớ được!

Tất cả chỉ là một gương mặt mờ nhạt đang dần phai nhoà trong tâm trí cô.

Đừng mà... đây là ký ức cuối cùng về anh đang tồn tại trong cô! Ngay cả hơi ấm thân thuộc và cảm giác khi kề cận bên Minho cũng hoàn toàn biến mất, Yuri không thể cảm nhận được gì cả...

... không gì cả.

Cô hầu cũng không hề cảm thấy lạ lẫm vì những hành động thất thường của Yuri, nhanh chân bước ra khỏi phòng, sau đó gài chốt khoá.

Cô im lặng, chìm sâu vào mớ ký ức hỗn độn...

Không thể tin được anh là người đã nhấn tâm xuống tay tàn sát cả gia đình của cô...

Không đâu, người như Minho, vẻ bề ngoài lạnh lùng chỉ là vỏ bọc cho sự ầm áp lan toả bên trong... anh sẽ không bao giờ làm như thế! Không bao giờ!

...

Onew bước vào căn phòng phảng phất mùi hương của hoa tường vi, tiến đến gần Yuri và ngồi lên cạnh giường.

“Em chán ghét anh đến mức này sao?” Gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng, Onew dường như đã biết câu trả lời sẽ là như thế nào, tiếp tục cất giọng đều đều. “Đừng như thế nữa, anh có thể khiến em hạnh phúc hơn cả hẳn.”

Cứ tưởng rằng chỉ cần giữ Yuri bên cạnh, Onew sẽ hạnh phúc sao?

Không hề! Hạnh phúc tưởng chừng như chỉ thoáng qua, nhẹ như làn gió mơn man ngoài bầu trời đơn điệu

Nhưng đau đớn lại kéo dài, che khuất thứ ánh sáng khiến cuộc sống của cậu chuyển biến theo một màu đen tăm tối.

Cứ như thế này thật sự không ổn chút nào... cô vẫn yên lặng, hoàn toàn không có chút biểu cảm nào khác ngoài việc thần thờ nhìn vào khoảng không.

“Theo anh!” Onew mệt mỏi ôm lấy đầu, sau đó đứng dậy nắm lấy tay cô lôi đi...

Có lẽ... đến lúc phải buông tay rồi. Vì nắm giữ mỗi tình từ một phía như thế này, thật sự chỉ khiến cả hai đau khổ hơn mà thôi.

Quãng thời gian qua, Onew đã thực sự quá ích kỷ, chỉ biết giữ Yuri cho riêng mình và nghĩ sẽ làm người con gái này hạnh phúc.

Nhưng hai chữ “hạnh phúc” miễn cưỡng này có thật sự tồn tại không khi Yuri vẫn còn mong nhớ đến hẳn? Cô để mặc Onew đưa mình đi, không hề có chút phản ứng nào gọi là kháng cự, chỉ vô thức nôi bước theo sau cậu, bàn tay còn lại siết chặt con gấu bông mềm mại trong tay.

Đây... là cách duy nhất Onew không muốn sử dụng... nhưng hết cách rồi! Phải khiến Yuri hoàn toàn tin tưởng cậu và cảm hận Minho.

54. Chương 54: Tội Ác

“Vẫn chưa tìm thấy cô ấy sao?” Minho đấm mạnh lên bàn làm việc của ông Choi, đôi mắt anh trừng lên những tia sáng của lửa hận. “Một năm, đã một năm rồi đây ông có biết không?!”

Tìm kiếm rồi lại tìm kiếm, anh gần như chìm vào tuyệt vọng... Muốn bỏ cuộc, nhưng trái tim lại không cho phép anh làm thế!

Lẽ nào Yuri đã thực sự bốc hơi khỏi thế giới này rồi ư?

“Đừng đòi hỏi khi ta đã giúp con làm tất cả để tìm con bé ấy nếu con không muốn mất nó mãi mãi.” Ông Choi đan hai tay vào nhau, tựa lưng vào chiếc ghế xoay, trả lời Minho một cách nghiêm nghị. “Quên con bé ấy đi, ta sẽ tìm cho con một người con gái khác xinh đẹp và tốt hơn nó.”

Đối với ông, hiện tại, xem như mọi chuyện đã được thu xếp ổn thoả, và tất cả sẽ lại ổn định như lúc ban đầu.

“Ý ông là tôi phải sống tốt khi thiếu cô ấy sao? Thế cuộc sống của ông có hạnh phúc nếu thiếu bà ta không? Và tôi hiện giờ là như thế đấy, không có cô ấy, coi như thế giới này đối với tôi chẳng còn ý nghĩa gì cả!”

Gương mặt Minho chợt trở nên thật lạnh lùng và bất cần, như thể đang mong muốn rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào.

Không chỉ bất lực vì chuyện lãnh đạo tổ chức Knight, anh thật sự đang rất mệt mỏi vì vô vọng trong việc tìm kiếm Yuri.

Đôi mắt chất chứa ưu phiền, Minho bước nhanh ra khỏi căn phòng đang khiến mình ngạt thở, chỉ muốn tìm về góc tối quen thuộc mà nhớ đến người con gái ấy.

Từ bao giờ anh lại thảm hại đến như thế này cơ chứ?

...

Onew nắm lấy tay Yuri, đưa cô lên tận lầu ba, sau đó dừng lại trước một căn phòng khá rộng lớn.

Cô cảm thấy lo sợ, một phần vì hành động khác thường của Onew, phần còn lại là vì bí mật đang ẩn chứa phía sau căn phòng đó.

Bước chân dừng lại ở cửa phòng, Onew buông tay cô ra, đứng sang một bên, như thể đang muốn cô phải tự mình khám phá bí mật ẩn chứa bên trong căn phòng bí ẩn trước mắt.

Bàn tay đang ôm con gấu bông nới lỏng dần, lỏng dần rồi mặc kệ nó rơi xuống đất. Đôi mắt Yuri thoáng chút lo sợ, nhưng bàn tay lại ngoan cố nắm lấy tay cầm mở cửa.

Liệu... khi cô mở cửa... Minho sẽ là người đầu tiên cô được trông thấy? Hay lại là một thảm kịch đang chờ đón cô?

Mặc kệ, cô không quan tâm nữa, cô chỉ cần biết mình đang cần phải giải toả bản tính tò mò vốn có của mình.

Onew hoàn toàn cảm lạnh đứng yên bên cạnh cô, đôi mắt cậu nhắm hờ, hàng lông mày thanh tú khẽ cau lại, đôi môi mỏng đang mím lại thật chặt.

Cậu không muốn mọi chuyện như thế này... nhưng cũng không còn cách nào khác cả, làm sao tìm lại được khi ước muốn chiếm hữu người con gái kia đang dần tăng cao, đến mức không thể kiểm soát được nữa...

Khiến cô đau đớn, khiến cô chịu thương tổn... tất cả chỉ vì sự ích kỷ và ham muốn chiếm hữu của cậu mà thôi.

Cậu thực sự hận Yuri, hận cô đã khiến cậu phải bất chấp tất cả để có được cô! Nếu có đủ can đảm, Onew chỉ muốn bóp nát trái tim yếu ớt đang đập liên hồi trong lòng ngực, để nó không còn loạn nhịp trước cô nữa.

Bàn tay nhỏ bé vịn nhẹ tay cậu, lập tức một hương thơm dịu dàng lan toả bao phủ khắp người cô, phảng phất chút sự tàn độc từ bóng tối tội ác.

Hai bóng người đang đứng trước mặt cô, ánh mắt sắc nhọn đã có cùng chung một mục tiêu...

... là cô!!

55. Chương 55: Điều Anh Không Thể Tin Được

Ba năm sau

Tiếng bước chân vồn vã nối tiếp khắp dãy hành lang dọc theo ngôi biệt thự trắng lệ quen thuộc, toán người mặc vest đen bậm trợn đang bước theo sau bóng người cao lớn, toát lên phong thái thống lĩnh của đẳng cấp chỉ huy.

Chiếc áo sơ mi trắng chưa cài hết khuy đang được bàn tay to lớn khuy lại vội vã, gương mặt lãnh khốc đang nhìn mọi thứ bằng một màu sắc đen sẫm không sự sống.

Đôi bàn chân vẫn sải bước thật đều đặn, Minho cài lại ngay ngắn hàng khuy áo, rồi lại tiếp tục khoác nhanh chiếc áo khoác đen đang cầm trên tay... từ bao giờ anh lại sống một cách máy móc như thế này cơ chứ?

Mọi thứ vẫn diễn ra thật gấp gáp như lẽ tự nhiên, và đối với anh, tất cả không còn quan trọng nữa.

Kéo dài sự sống và hơi thở chỉ để dần xếp những cuộc ẩu đả mang tính chất bạo lực, nhưng cơ thể anh vẫn tiếp tục hô hấp để duy trì sinh mệnh này.

Bất cần đời... ba từ dùng để chỉ về cuộc sống hiện tại của anh!!

Nét mặt luôn giữ trạng thái lạnh lùng hơn cả ngày xưa, giờ đây lại bắt đầu lưu dấu sự khinh đời của Choi Minho.

Chiếc xe BMW được đậu sẵn trước cổng như thường lệ, chờ đợi đưa anh thực thi những nhiệm vụ bạo lực phi pháp.

Anh biết chứ! Người anh gọi là cha, ông ta chỉ xem anh như một thứ công cụ để loại bỏ tất cả những thứ cản trở bước tiến của ông ta trên thương trường.

Chắc hẳn là sau khi đẩy cho anh cái tổ chức này, ông ta thoải mái lắm. Thoải mái khi đã có người thay thế mình lãnh đạo và giúp ông dọn dẹp sạch sẽ những thứ dơ bẩn đang chắn ngang con đường thành công của mình.

Sống trong một thế giới hằng ngày vẫn xảy ra những cuộc xung đột và ẩu đả vô nghĩa, anh vẫn tiếp tục làm theo lời sai khiến của cha mình như một cái máy, hoàn toàn không hề kháng cự.

Đôi mắt màu hổ phách sáng rực đầy kiêu ngạo giờ đây lại được thay thế bằng sắc màu cafe đen sẫm, anh trở nên ít nói hơn xưa, thậm chí còn không thêm mở miệng nếu nó thật sự không cần thiết.

Anh học cách làm quen với việc sống đơn độc một mình, học cách tự kiểm soát lý trí và suy nghĩ một cách thiết thực hơn, và anh đã dùng kính áp tròng để che giấu thứ màu sắc tuyệt mỹ vốn có của mình.

Từ ngày thiếu vắng bóng hình Yuri, anh trở nên căm ghét tất cả mọi thứ trên đời này, cả thứ mà cô thích nhất ở anh – màu mắt!!

Cô đã từng ngắm anh thật lâu, bật cười và bảo rất thích đôi mắt – thứ thu hút nhất trên gương mặt anh.

Anh đã tập chịu đựng sự khó chịu mỗi khi đeo kính áp tròng, tập làm quen với một đôi mắt đen sâu thẳm như bao người khác mỗi khi trông thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Sải bước thật dứt khoát, Minhho bước ra khỏi cổng, đôi mắt vẫn mông lung, vô định.

Mặc dù không hề để tâm đến những thứ xung quanh, nhưng anh vẫn cảm thấy sự thay đổi bất thường ở khung cảnh thân thuộc mình vẫn trông thấy và bước đi hằng ngày.

Trái tim đập mạnh một nhịp, anh cảm thấy có chút gì đó khó thở, dường như anh vừa bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng thì phải.

Bước chân khựng lại, Minhho cứ giữ nguyên phong thái lãnh đạm ấy, mãi một lúc sau mới từ từ quay đầu lại, đảo mắt xung quanh như tìm kiếm gì đó.

Đôi mắt anh chợt dừng lại, hô hấp ngưng hoạt động, cả cơ thể như rơi vào trạng thái bất động.

Thứ anh đang nhìn thấy... là ảo ảnh sao?

Mái tóc nâu được thắt nơ, cổ tình buộc lệch sang bên trái đang được những vạt nắng buổi sớm chiều rọi...

Một bóng dáng nhỏ bé, gầy guộc, làn da trắng mỏng manh đang khoác trên mình chiếc váy ren đen thật quen thuộc đang ngồi bệt dưới nền đất trước cổng nhà anh không hề ngại ngùng, đôi bàn tay ôm khư khư một chú gấu bông khá lớn, và cô gái đang gục mặt vào những sợi tơ thanh mảnh.

Có phải... là cô không?!!

Minhho gần như không thể tin được mình đang thấy những gì, cả người khẽ run lên, sau đó từ từ bước đến gần cô gái kỳ lạ kia.

Đám cận vệ đến lúc này mới chú ý đến sự hiện diện của cô gái kia, mặc dù hơi ngạc nhiên trước thái độ của Minhho, nhưng họ đều nín bật, đưa mắt nhìn xem sắp có sự kiện gì xảy ra.

Minhho bước thật chậm đến gần người con gái kia, sau đó khụy gối trước mặt cô ấy, đôi mắt ánh lên trạng thái ưu thương vô độ. Gương mặt anh hơi ngêc ra, nhưng lại biểu hiện rõ rệt sự đau lòng... có phải là cô ấy đây không?

Vẫn là bóng dáng khắc đậm sâu trong tim anh, nhưng tại sao anh vẫn không cách nào tin được người con gái này chính là Yuri?

Đưa bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cafe sữa, trái tim Minhho như muốn vỡ tung, không thể nào là Yuri được!!

Chỉ là người giống người mà thôi, người giống người thôi!

Anh vội vàng rút tay lại, đứng bật dậy, bất giác lại lắc đầu thật khẽ và tự nhủ rằng... người con gái này, không thể là cô ấy được!

Yuri không thể lại gầy gò thiếu sức sống như thế này, lại càng không thể đột ngột xuất hiện trước nhà anh bất thành linh như thế... nếu có phép màu, tại sao nó không xảy ra sớm hơn cơ chứ?

Đối với anh bây giờ, phép màu chỉ có trong cổ tích, mà cổ tích thì lại không hiện hữu ở thực tại.

Đôi chân anh bước lùi về phía sau, rồi quay lưng thật dứt khoát và tiếp tục nổi bước.

Anh không thể nán lại ở đây thêm một phút giây nào nữa, không nên kỳ vọng vào những thứ vô vọng đã chìm vào quên lãng.

Huych

Một thứ âm thanh vang lên, tuy không thể khiến người khác chú ý nhưng lại khiến bước chân Minhho dừng lại.

Tất cả mọi sự chú ý đều tập trung vào cô gái kia!!

Một trong số những tên cận vệ tỏ vẻ ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt mình.

Minho lại một lần nữa ngoảnh mặt lại... trước mắt anh giờ đây, gương mặt ẩn giấu sau chú gấu bông vừa rồi đã được hiện rõ trước ánh sáng ấm áp của mặt trời, đồng thời điểm mạnh màu sắc xanh xao trên khuôn mặt thiếu nữ đã ngả gục trên nền đất.

Lần này, tim anh không đập mạnh hơn, cũng không đập chậm hơn, mà là cảm thấy đau nhói!

Người con gái trong bộ váy ren đen đang bất tỉnh, ôm chặt con gấu bông trong lòng, đôi môi và khuôn mặt thiếu sinh khí đến ngạc nhiên.

Và cô gái ấy... chính là Kwon Yuri!!!

56. Chương 56: Nếu Em Muốn Chết

Tất cả đều sững sờ trước cảnh tượng vừa xảy ra, mọi ánh mắt đều tập trung về một hướng xác định.

Kwon Yuri nhỏ bé vẫn nằm bất động trên mặt đất, hai hàng mi khép lại, che khuất đôi đồng tử trong sáng.

Gương mặt thanh nhâ đang thả lỏng hết mức, dường như cô đang có một giấc ngủ thật ngon, nhưng không hẳn là vĩnh hằng.

Cộp cộp

Tiếng bước chân vang lên thật gấp gáp và nối tiếp không liên bậc, đám cận vệ bắt đầu tỏ ra hốt hoảng, bước đến và vây lấy Yuri.

Cách đó không xa, Minho lại đứng chôn chân tại một chỗ, đưa mắt lặng nhìn cô.

Anh như không thể tin vào mắt mình nữa, đôi mắt nhìn cô không chớp, như đang sợ sẽ lại đánh mất ảo giác này trong giây lát.

Trái tim đập nhanh đến mức không tài nào kiểm soát được nữa, Minho mím môi.

Cất bước tiến về phía trước, anh đang hoàn toàn đánh mất tất cả cảm xúc, chỉ cần biết người con gái anh yêu đang hiện diện trong tầm mắt, và không thể đánh mất cô thêm một lần nữa.

“Đừng chạm vào!!”

Bước chân anh chỉ còn cách cô chưa đầy một mét thì dừng lại, nghiêng rằng nhìn tên cận vệ đang có động tác nâng người cô lên, đôi mắt đen sẫm đang trừng lên đầy tức giận.

Tên cận vệ kia bị anh làm cho giật mình, vô ý lại buông tay khiến cả người Yuri rơi tự do xuống mặt đất.

“Biến đi.” Giọng nói vừa rồi lại cất lên, Minho cố gắng kìm chế, nói bằng chất giọng nhẹ nhàng và bình tĩnh nhất có thể.

Không ai có quyền được làm cô ấy tổn thương!

Minho trừng mắt nhìn đám cận vệ, như đang thể hiện tâm trạng khó chịu của mình về sự hiện diện của họ.

Nhận thấy “tín hiệu” không tốt từ “thiếu gia đáng mến”, dĩ nhiên toán cận vệ lập tức biến mất chưa đầy năm giây.

...

Minho vẫn đứng yên trước người con gái đang nằm lặng thình dưới đất, mặc kệ ánh nắng mùa hè nóng bức ra sức chiếu rọi khắp người cô.

Ông trời đang đùa cợt với anh à?

Bao nhiêu công sức và thời gian bỏ ra thật sự không ít để tìm cô, nhưng đáp lại chỉ là sự tuyệt vọng kéo dài đằng đẳng.

Nhưng đến khi anh bất mãn bỏ cuộc, chấp nhận tất cả sự sắp xếp của ông Choi như một cái máy... cô lại xuất hiện!

Đôi môi mỏng nhếch lên từ từ, vòng cung trên khuôn mặt anh tuần chững chạc chính là nụ cười khinh đời!

Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng luồn tay qua thân người quen thuộc trong chiếc váy ren đen, thận trọng nhắc bóng người cô lên.

Gương mặt anh giãn dần, bớt phần nào sự căng thẳng luôn đeo bám dai dẳng... đúng thật là Kwon Yuri rồi!

Hai bàn tay chột siết thật chặt người con gái trong tay, Minho cúi thấp đầu, đặt lên trán Yuri một nụ hôn thật khẽ...

Cuối cùng, cô đã trở về bên anh rồi...

Tại sao cô lại xuất hiện trong thể trạng yếu ớt như thế này cơ chứ?

Kỳ lạ thật, vốn dĩ cô có thể vào thẳng nhà để tìm anh cơ mà, tại sao lại ngồi trước cửa, lại còn ôm theo gấu bông để rồi sau đó ngất xỉu?

Bàn chân Minho nhấc lên, nhưng lại hạ xuống sau một câu nói vọng từ phía sau.

“Trả cô ấy lại cho anh.”

Theo phản xạ, Minho quay đầu lại...

Từ phía sau, Onew vòng tay ngang eo một cô gái lạ mặt, cười cợt.

“Tôi chơi chán rồi, trả lại đây.”

Sau câu nói vô trách nhiệm ấy, người con gái kia cũng bật cười khúc khích, nép đầu vào ngực Onew, ra dáng vô cùng tình tứ.

Trả Yuri lại cho anh?

Minho không hề tỏ bất cứ thái độ nào cả, anh vẫn ôm Yuri trong lòng, đôi môi mấp máy bật thành tiếng.

“Cảm ơn.”

Không quan trọng, chỉ cần cô trở về với anh, thế là đủ rồi.

Bóng lưng cao lớn quay lại, thẳng người bước đi...

Thì ra quãng thời gian cô mất tích, Onew chính là người chăm sóc và bảo vệ cô.

Cứ tưởng nói ra những lời đó thì anh sẽ tin là hắn ta ghét bỏ nên mới trả lại cô sao?

Nhầm rồi...

Từ bốn năm trước cho đến tận bây giờ, mỗi khi anh và Onew đối mặt với nhau, ánh mắt của hắn ta vẫn không hề thay đổi.

Trong mắt hắn, chỉ tồn tại người con gái của anh và ham muốn độc chiếm không ngừng.

Bước chân nhanh hơn, Minho bước vào cổng nhà, băng qua khu vườn rộng lớn và tiến đến gần hồ bơi.

Anh cúi người xuống, trên tay vẫn là Kwon Yuri đang nhắm nghiền đôi mắt và ôm chặt gấu bông.

Đôi tay vẫn nâng người cô, nhưng anh lại từ từ hạ thấp tay, để cả người cô bắt đầu ngập trong nước.

Minho càng hạ thấp tay, mực nước ngang người cô lại càng nâng cao.

Thân thể nhỏ bé kia khẽ run lên, nhưng lại cố kìm nén... anh có thể thấy rõ, hai bàn tay ôm gấu bông đang siết chặt lại, ngay cả khuôn mặt cô cũng bắt đầu tỏ ra khó chịu.

Đây chỉ có thể là kế hoạch do Onew bày ra, vì anh biết rõ hẳn không thể dễ dàng mang Yuri trả lại cho anh được.

“Cứ tiếp tục giả vờ...” Đôi mắt đen trở nên vô hồn, anh lạnh lùng gần từng chữ, “... nếu em muốn chết.”

57. Chương 57: Lý Do Để Em Trở Về

Vài nữ phục vụ đang làm việc gần đó cũng hết sức bất ngờ trước hành động của Minho, dù cho họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một cô hầu dạn dĩ bước đến, vỗ nhẹ vào vai anh, nhưng muốn ngăn cản anh đi quá giới hạn, đề phòng trường hợp xấu nhất.

“Thiếu gia, dừng... cô ấy vẫn đang bất tỉnh, sẽ có án mạng thật đấy!”

Giọng cô ta nhẹ nhàng như đang trấn an một con thú dữ, đôi vai đang run lên nhè nhẹ.

Nhưng đáp lại sự lo lắng và thận trọng của cô ta, chỉ là một ánh mắt sắc nhọn... Minho ngoảnh mặt lại, trừng mắt nhìn cô ta, gằn giọng.

“Biến đi...” Đôi mắt anh dời từ cô gái kia sang Yuri, xem thử cô có phản ứng nào không, đôi môi vẫn phát ra từng từ một cách chậm rãi, “... nhân tiện bảo tất cả những ai đang có mặt trong căn biệt thự này lập tức ra khỏi đây.”

Ánh mắt thống trị và uy quyền của anh khiến cô gái rợn người, cô ta chỉ biết nhìn người con gái đáng thương đang nằm gọn trên tay Minho và chông chênh giữa hồ nước mênh mông mà lắc đầu ngán ngẩm...

Một lúc sau, tiếng bước chân vội vã nối nhau ra khỏi căn biệt thự.

Nhận thấy tất cả đã ra khỏi đây, không còn ai làm phiền đến mình nữa, Minho bắt đầu tiếp tục hạ thấp tay.

Mức nước bắt đầu vượt quá giới hạn, Minho vẫn tiếp tục hạ đôi tay đang nâng người Yuri, anh không tin là cô lại ngoan cố đến mức này được!

Tại sao cô ấy lại tham gia vào kế hoạch của Onew cơ chứ?

Ban đầu thực sự anh đã hoàn toàn rơi vào bẫy do Onew và cô đặt ra, nhưng sau ánh mắt chứa đựng đầy yêu thương mà Onew đã nhìn cô vừa rồi, anh có thể nhận định được mọi chuyện đang diễn ra vô cùng bất – bình – thường!

Hơn cả, khi anh ôm Yuri vào lòng, nhiệt độ cơ thể cô lại vô cùng ấm áp, không quá lạnh cũng không quá nóng.

Anh đã nghĩ đến trường hợp cô ngất do bị say nắng hoặc bị cảm lạnh, nhưng nếu như vậy thì tại sao thân nhiệt cô vẫn ở mức bình thường cơ chứ?

Có lẽ cô đã không để ý, anh đã thử chạm nhẹ vào gương mặt cô như một hành động vô tình, thực chất mục đích của anh là thử xem suy đoán của anh là đúng hay sai...

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, bàn tay chạm nhẹ vào gương mặt Yuri đã lưu lại một lớp phấn trang điểm nhạt... rõ ràng cô đã cố tình trang điểm cho sắc mặt mình tái xanh nhằm thuận lợi cho kế hoạch ngất xỉu trước nhà anh như một sự trùng hợp.

Tại sao rõ ràng Yuri không hề bất tỉnh, nhưng lại cố tình giả vờ như thế?

Cô chấp nhận cộng tác cùng Onew với lý do và mục đích gì?

Lòng Minho ngổn ngang bao nhiêu câu hỏi chưa được giải đáp, nhưng anh đang cố ý vạch trần kế hoạch của cô.

Mặc kệ cho cả người cô đã hoàn toàn bị chìm dưới mặt nước, người con gái trên tay anh vẫn không hề có ý định tự cứu thoát chính mình. Yuri cố gắng nín thở, mặc kệ lồng ngực khó thở đến mức như muốn nổ tung.

Sao đột nhiên cô lại nhớ đến khoảnh khắc lần đầu tiên bị anh chìm xuống nước thế này?

Cảm giác giống hệt như khi đó, chỉ khác ở chỗ cô không hề tỏ bất cứ hành động nào gọi là phản kháng cả.

Trái tim chất chứa đầy thù hận của cô chợt thất lại... anh thật sự có ý định giết cô sao?

Nhưng cũng không quan trọng, sống hay chết đối với cô đều như nhau cả thôi.

Cố gắng nín thở dù cho rất khó chịu, Yuri vẫn không tài nào kiểm soát được sắc mặt của mình.

Hàng lông mày dài thanh tú cứ nhíu dần lại, đôi môi cũng mím chặt, cả người cô cứ cựa quậy không ngừng.

Minho nhắm mắt lại, anh không muốn trông thấy cô như thế này, lại càng không muốn thấy chính mình đã là người khiến cô trở nên như thế.

Đến lúc không thể chịu đựng được nữa, anh kéo nhanh người cô lên, ôm thật chặt vào lòng.

Cả Yuri cũng ho thành tiếng, thở gấp gấp khi hô hấp được hoạt động trở lại.

Anh thua rồi...

Không thể nào thắng được sự ương bướng và cố chấp của cô... vốn dĩ từ trước đến giờ đã là như vậy.

Thà rằng cô đừng xuất hiện thêm lần nữa trước mắt anh, thì nỗi đau năm xưa đã không được khơi dậy, mạnh mẽ và đau đớn gấp đôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô trong tầm mắt, Minho thực sự cảm thấy hạnh phúc đến mức không thể nói thành lời, cả bầu trời đen tối như được ánh sáng chiếu rọi...

Hạnh phúc đó chưa kéo dài như mong muốn, thì trái tim anh lại như bật máu khi nhận ra sự thật về sự có mặt của cô.

Cô trở về bên anh... chỉ để thực hiện một âm mưu được sắp đặt sẵn từ trước, đau đớn thật!

Khuôn mặt anh gục vào thân người mát lạnh của Yuri, hai bàn tay siết chặt lại đang run lên không ngừng.

Anh phải làm sao đây?

Phải xem cô là một người muốn hãm hại mình, hay là mặc kệ mọi thứ, tiếp tục yêu thương cô hết mực?

Khung cảnh im lặng đến mức đáng sợ, đôi mắt to cafe sữa đã và đang mở to nhìn Minho không cảm xúc.

Bàn tay mềm mại từ từ đẩy nhẹ người anh ra. Yuri đứng dậy, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt quen thuộc mà cô đã từng hết mực yêu thương.

Mọi chuyện đã đến mức này, thì cô không còn lý do nào để đóng kịch nữa, dù sao anh cũng biết rõ cô đã và đang làm gì rồi.

Cô đưa một tay về phía anh, như muốn đỡ anh đứng dậy. Nhưng sự phản hồi từ anh không được như ý cô mong muốn, Minho chỉ ngẩn người nhìn cô, không hề có bất kỳ hành động nào khác.

Yuri dạn dĩ đưa tay chủ động nắm lấy tay anh, rồi dùng chút sức lực nhỏ bé kéo anh gượng dậy.

“Nói đi...” Minho cất giọng trầm khàn, nheo mắt nhìn cô, “... em trở về với lý do gì?”

Trước câu hỏi nghi hoặc của anh, cô lại hoàn toàn đứng đưng, tiếp tục kéo anh đứng lên.

Thật sự... cô trở về và phải giả vờ dàn dựng một màn kịch định sẵn như thế là để làm gì?

Đứng đối diện với Yuri, Minho vẫn không thể không thất vọng, bởi tất cả những gì đã và đang diễn ra khiến anh không thoát khỏi bàng hoàng.

Cô vẫn phớt lờ câu hỏi của anh, bàn tay đỡ anh đứng dậy như chưa muốn buông, vẫn siết lại thật chặt.

“Anh vẫn sống tốt... phải không?”

Chất giọng trong thanh cất lên, nhẹ nhàng như làn gió thoảng qua, nhưng lại vang vọng dư âm của âm vực quen thuộc.

Đã bao lâu rồi anh mới lại được nghe thấy giọng nói này?

Cả người Minhho như bị đông cứng, anh nhìn cô ngỡ ngàng, đáy mắt ánh lên những xót xa và đau đớn.

Cô nghĩ anh có thể sống tốt khi không có cô sao?

“Dĩ nhiên là không.” Minhho đáp, đôi mắt anh nhắm hờ lại, cố gắng không thở hắt ra... anh đang mất bình tĩnh. “Em không cần phải bận tâm, vậy còn em? Bốn năm qua em đã ở đâu, đã làm gì và...”

Anh bỏ lửng câu hỏi, mím môi thật chặt, như đang kìm chế vì không muốn kích động trước mặt cô.

Bao năm qua, anh đã trưởng thành và chứng chạc hơn rất nhiều, dù cho ngày xưa anh vốn dĩ đã rất hoàn hảo trong lối suy nghĩ linh hoạt rồi.

Nhưng bây giờ, anh học được cách tự khống chế bản thân, không để bất cứ hành động sơ xuất nào xảy ra cả... vì chỉ như thế, anh mới thoát khỏi những ý nghĩ điên rồ luôn vây quanh trí óc khi đánh mất cô.

Yuri lại tiếp tục chơi trò câm lặng, cô đưa đôi mắt trong sáng và nét mặt dịu dàng nhìn anh.

Bàn tay cô chợt giằng mạnh ra khỏi bàn tay to lớn của người đối diện. Không để bàn tay mình trống rỗng trong không khí, cô lại vòng tay ôm ngang thắt lưng anh, thật nhẹ nhàng và ấm áp...

Cõi lòng Minhho chợt cảm thấy thật dễ chịu, cái cảm giác hạnh phúc mà tưởng chừng anh sẽ đánh mất mãi mãi nay lại trở về, lấp chiếm hoàn toàn cảm giác của cơ thể.

Thuận tay, anh từ từ đưa hai tay lên, vòng qua ngang người cô, như thể muốn đáp lại cái ôm tình cảm từ phía bên kia.

“Sống không tốt...”

Một câu nói lấp lửng vang lên, hành động của Minhho dừng lại, anh vẫn chưa hoàn thành động tác ôm cô vào lòng.

“Sống tốt được sao? Khi kẻ đã giết gia đình tôi vẫn còn sống?”

Ngay cả đầu ngón tay cũng tê cứng, đôi mắt Minhho đang dần đánh mất tầm nhìn... anh đã có thể đoán ra phần nào những gì đang xảy ra rồi...

Không để anh kịp định thần, Yuri dùng tay đẩy người anh ra xa khỏi mình, tiếp tục dùng lực đẩy mạnh anh thêm một lần nữa về phía bể bơi.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, cả người Minhho rơi tự do theo quán tính, bỗng chốc mọi hành động xung quanh như đang chậm dần, chậm dần...

“Tôi trở về... là để giết anh!”

Câu nói tàn nhẫn được phát ngôn ngang tàng, Yuri ngẩng cao mặt, đôi môi xinh xinh được tô son đen nhạt nhếch lên, một nụ cười nửa miệng được hình thành một cách hoàn chỉnh và rõ rệt.

Đây là lần đầu tiên trong đời... cô nở nụ cười đó!!

58. Chương 58: Ngày Tắt Nắng

Ngày tắt nắng, lộng gió...

Thiếu nữ trong chiếc váy đen đang đứng cạnh bể bơi trong ngôi biệt thự hoa lệ...

Yuri dán chặt tầm nhìn vào Minho, bàn tay nhỏ nhắn từ từ đưa lên, nắm lấy sợi dây chuyền ở cổ, nhẹ nhàng cởi bỏ nó ra.

Cô quăng sợi dây một cách thản nhiên, chỉ giữ lấy chiếc mặt dây chuyền hình hộp tròn, mở nắp và lấy từ đó một thứ cực kỳ nhỏ bé.

Đôi mắt cô vẫn nhìn về phía Minho, anh đã nhanh chóng ngoi lên mặt nước sau khi bị cô bất ngờ đẩy xuống hồ.

Cả người Minho ướt sũng, anh đưa tay vuốt mặt, gương mặt vẫn lưu dấu lại sự ngạc nhiên và đau đớn.

Cuối cùng... anh đã biết được lý do vì sao cô trở về, và tại sao cô lại tham gia vào cái vở kịch không hoàn chỉnh đó.

Cô cho rằng anh là người giết gia đình cô ư?

Thì ra trong lòng cô, vị trí của anh là như thế – là một kẻ sát nhân không hơn không kém.

Đáy mắt trở nên thật ưu thương, anh chỉ đứng yên đối mặt với cô, không nói thêm bất cứ điều gì cả.

Ánh mặt trời sáng chói đã ngừng đem đến những vật nặng ảm áp, nhưng lại mang đến ánh sáng bất tận chiếu sáng khuôn mặt anh...

Và một bên mắt đang sở hữu màu khố phách đang sáng rực, và bên còn lại vẫn là màu đen thuần túy của kính áp tròng.

Có lẽ khi ngã xuống nước, một bên kính áp tròng đã rơi ra, và giờ đây lại khiến anh đối diện với cô bằng đôi mắt ngày xưa đã từng là thứ cô yêu thích nhất.

Từ phía đối diện, đôi mắt Yuri vẫn nhìn đắm đắm về phía Minho, vô hồn nhưng lại chú mục vào đôi mắt anh.

Sống mũi cô bắt đầu cảm thấy cay cay, cô hận anh... nhưng cô vẫn rất yêu anh.

Hình ảnh Minho đang hiện diện rõ rệt trước mặt, nhưng sao lại quá xa tầm tay với...

Khoé mắt Yuri chạy dài một dòng lệ, cô nhẹ nhàng bước xuống hồ bơi, bước đến thật gần anh, tiện tay cho vật thể cô vừa lấy ra từ mặt dây chuyền vào miệng.

Mặt nước lắng đọng vừa rồi lại bị khuấy động bởi thân thể nhỏ bé, Yuri đang di chuyển đến gần Minho một cách gấp gáp, như sợ anh sẽ biến mất trong giây lát.

Ngược lại với cô, Minho lại bất động, anh chỉ im lặng cảm nhận sự đau đớn từ tận đáy lòng, lại thêm một phần muốn ôm cô thật chặt vào lòng.

Cô hiểu lắm... được! Anh chấp nhận!

Cô muốn giết anh... anh sẵn sàng để cô làm điều đó!

Nhưng chỉ duy nhất việc rời bỏ anh... anh thực sự không thể chấp nhận được.

Có lẽ cô đã không biết khi cô rời xa anh, anh đã suy sụp đến mức nào... anh còn nhớ rõ lúc đó mình đã như thế nào mà, trong đầu anh chỉ còn duy nhất ham muốn giết tất cả những kẻ đã cả gan mang cô ra khỏi cuộc sống, ra khỏi tầm nhìn và vòng tay của anh.

Một năm sau khi cô ra đi, anh đã sống trong sự cuồng loạn, mỗi ngày chỉ biết ngấm nhìn bức ảnh nơi góc phòng của cô.

Rồi đến năm thứ hai, lại là sự suy sụp, anh chỉ biết hành hạ bản thân mình... để giải tỏa sự bức bối và đau đớn trong lòng.

Đến năm thứ ba, anh bắt đầu chính thức nắm quyền tổ chức mafia của cha mình, dùng vũ lực để đoạt được quyền lực trong cạnh tranh thương trường cho tập đoàn.

Quên được cô... thật sự khó hơn quên Sulli gấp ngàn lần.

Khi anh đặt Sulli vào ngăn kéo ký ức trong trái tim, thì tình yêu đó cũng dừng lại và kết thúc.

Nhưng Yuri, không những anh không thể quên được, mà anh còn không thể thôi không nhung nhớ và ngừng yêu cô.

Dù cho ý nghĩ cô đã chết bao nhiêu lần loé lên trong suy nghĩ, nhưng anh vẫn ngoan cố chối bỏ... vì anh chưa xác thực được cô còn sống hay chết.

Nhưng giờ đây... trước mắt anh, Yuri đã trở về vẹn nguyên, và mang theo một mối thù không dứt.

Cô trở về là để giết anh!

Trong tầm mắt Minho đang thu về hình ảnh Yuri mỗi một gần hơn, cho đến khi cô đứng đối diện với anh, mực nước đã lên quá cổ của cô rồi.

Yuri vòng tay ôm lấy cổ Minho ghì chặt xuống, cô nhón chân, đặt lên môi anh một nụ hôn thật sâu và dài.

Từ đôi mắt thanh tú và to sáng vẫn chạy dài dòng lệ đau đớn, cả người cô run lên không ngừng.

Ba năm kể từ cái ngày định mệnh đó... cô đã tự nhủ phải hận anh thật nhiều, phải thật lạnh lùng khi đối diện với anh... như thế, cô mới có thể trả thù cho anh Taecyeon, cho cả cha và mẹ mình.

Từ trước đến giờ, mỗi khi hôn cô, Minho đều nhắm mắt để cảm nhận nụ hôn đầy tình cảm đó. Nhưng lần này, đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía xa xăm một cách hờ hững... vì anh biết rõ, nụ hôn này là có chủ đích!!

Vòng tay Yuri siết chặt hơn, đôi môi mỏng đang cố gắng cho một thứ đã chuẩn bị trước vào khoang miệng Minho. Dễ dàng hơn cô tưởng!!

Anh không những không phản kháng, mà lại nuốt luôn vật thể đáng ghét ấy, như thể anh đang muốn giúp cô thực hiện kế hoạch.

Đôi đồng tử chất chứa hận thù từ từ mở ra, lặng thầm quan sát gương mặt từ người đối diện.

Chỉ trong một khoảnh khắc, trái tim cô chợt thất lại... đây là lần đầu tiên... cô trông thấy anh rơi nước mắt!!

Mọi thứ trước mắt đều rõ mồn một, tuy rằng gương mặt anh vẫn còn ướt nước, nhưng từ đôi mắt mang màu hổ phách đang chạy dài một dòng nước đau đớn.

Dù cho đôi mắt hai màu của anh cũng đang nhìn cô đầy lạnh giá, nhưng cô có thể nhận thấy... anh đã rơi nước mắt vì cô.

Yuri đẩy nhẹ người Minho ra, môi rời môi, nhưng hơi ẩm vẫn tồn tại.

Bàn tay nhỏ nhắn vươn lên, vuốt nhẹ mái tóc của anh, rồi di chuyển chậm chậm đến bên mắt đen sẫm.

Rồi cả bàn tay kia của cô cũng đưa lên, phối hợp thật nhuần nhuyễn và chuẩn bị làm một điều gì đó mà cô cho là quan trọng.

Minho đứng yên, cả người bắt đầu mất thăng bằng nhưng anh vẫn cố gắng đứng vững... vì cô!

Yuri nhẹ nhàng tháo bên kính áp tròng ra khỏi mắt trái của anh, tiếp tục thả cho chiếc kính áp tròng rơi tự do xuống hồ nước âm đạm.

Ánh mắt tinh tú của Minho hơi nheo lại, vạn vật trước mắt anh mờ dần... mờ dần.

Người con gái đáng yêu đang đứng đối diện đưa tay đặt nhẹ vào ngực anh, đôi môi khó nhọc phát ra hai từ với âm vực cực nhỏ.

“Xin lỗi.”

Lần thứ ba, và cũng là lần cuối cùng... cô dùng chính đôi tay mình đẩy ngã anh!!

59. Chương 59: Người Mà Em Yêu Nhất

Tắt nắng, trời đổ mưa...

Bóng thiếu nữ xinh xắn bước ra khỏi khu vườn rộng lớn của toà biệt thự lộng lẫy không một bóng người, bước chân vội vàng và đôi vai nhỏ nhắn đang run lên từng hồi.

Yuri bước đi thật nhanh, như thể đang sợ sẽ có ma lực lôi kéo mình quay trở lại điểm xuất phát.

Những hạt mưa lạnh giá rơi không ngớt, xung quanh như bị thứ âm thanh đồng âm của nó nuốt chửng, nhưng vẫn không tài nào xoá nhoà được những chuyện đã và đang xảy ra.

Bàn tay Yuri gần như dùng hết lực để bụm miệng lại, cô cố gắng nuốt những tiếng khóc đau đớn vào tận sâu trong trái tim, nhưng vẫn không thể không khóc sau tất cả...

Những tiếng nấc dù cho đã bị ngăn chặn bởi chính bản thân mình, nhưng vẫn bật ra khe khẽ...

Yuri cảm thấy cơ thể đang lạnh đến mức tê buốt, nhưng tận sâu bên trong... trái tim cô, nó đã đóng băng suốt ba năm qua và gần như chai lỳ với cảm xúc, giờ đây nó lại thắt chặt lại như thể muốn vỡ tung.

Cô chạy đến gần chiếc cổng ra vào, cả người dường như kiệt sức... cô đã khóc quá nhiều, và đã thật sự kiệt sức.

Bàn tay mềm mại vẫn còn lưu lại hơi ấm của Minhो siết chặt lấy song sắt của chiếc cửa, những giọt nước trong suốt liên tục chạy dài trên khuôn mặt và rơi xuống nền đất.

Nước mắt hoà lẫn vào nước mưa, thứ nước đó lại khiến cô thêm nặng lòng...

Cô... đã cho anh uống thuốc ngủ loại nhẹ nhất... để giết anh!

Ban đầu, cô muốn anh từ từ trải nghiệm đau đớn khi cả cơ thể không cử động được và bất lực đón nhận cái chết, nhưng giờ đây... cô lại ân hận, thực sự rất ân hận.

Cô đã giết anh... giết bằng cách tàn nhẫn nhất!

Dù cho kế hoạch đã hoàn thành, nhưng cô lại không đủ dũng khí để chứng kiến cái chết của anh do sự áp đặt của mình...

Cô không muốn, không muốn phải làm như thế này!

Ngày trước, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô phải dùng chính đôi tay mình giết chết anh... chưa hề.

Tất cả những gì cô mong ước, chỉ là được sống hạnh phúc bên anh, chỉ cần có anh là đủ rồi.

Ngay từ khoảnh khắc vừa đẩy anh ngã xuống, sự thù hận trong cô lại tan biến vào không khí, bàn tay bất chợt nắm lấy anh kéo ra khỏi mặt nước.

Nhưng chỉ trong một phút giây nghĩ đến việc anh đã giết gia đình mình, thì đôi tay cô lại buông lơi, hững hờ để mặc anh tiếp tục bị nước chiếm hữu.

Cả người Yuri tựa vào tường, từ từ trượt dài xuống... cô khuỵu gối trong màn mưa, bật khóc không ngừng...

Mưa nặng hạt, sự buốt giá được bao trùm khắp không khí, khiến vạn vật trở nên mờ ảo một cách phi thực...

Onew ngẩng cao đầu, mái tóc và thân người cậu ướt sũng vì nước mưa, chú mục bóng người đang nằm dài trên thảm cỏ cạnh bể bơi. Minhो thở dốc, đôi mắt khép hờ lại, lý trí vẫn còn nhưng thân thể anh lại hoàn toàn rơi vào trạng thái bất động...

Anh đúng thật là vô dụng, vô dụng vì không thể nói cho Yuri sự thật, và không thể để cô tiếp tục yêu anh.

Tầm nhìn trước mắt anh mờ nhạt, một phần là do nước mưa... phần còn lại là do tác dụng của viên thuốc vừa được Yuri cho uống.

Cảm giác tức ngực do sức ép dưới mặt nước giờ đây không còn hành hạ thân thể anh nữa, nhưng cả người anh cảm thấy thật nặng trĩu và tê cứng.

Nếu Onew không kéo anh lên, có lẽ giờ này anh đã chết dưới tay cô rồi...

Nhưng cũng không còn quan trọng nữa, vì cô không cần anh và muốn giết anh... cuộc sống cũng không còn ý nghĩa nữa.

“Cảm giác khi bị cô ấy đẩy ngã như thế nào? Có đau không?” Onew bước đến trước mặt Minho, quay lưng về phía anh và cất giọng châm biếm. “Rồi Yuri sẽ thuộc về tôi, đừng lo vì cô ấy đã hận đến mức muốn giết anh nên sẽ không có chuyện cô ấy quay về bên anh đâu.”

Minho vẫn bất động, nhưng Onew dường như vẫn chưa muốn để anh yên, tiếp tục cất giọng.

“Nói đi, anh cảm thấy như thế nào?”

Một khoảng lặng thình...

Xung quanh vẫn là tiếng mưa không ngớt, vô tình khiến những người trong cuộc thêm phần đau lòng.

“Đ.. đau...”

Giọng nói trầm khàn bật ra khe khẽ, Minho đáp, đôi mắt anh nhắm lại...

Từ khoé mắt anh chạy dài một dòng chảy chạy dài không theo bất cứ một quy luật nào cả, rồi từ từ rơi xuống đất cùng những hạt mưa buốt giá.

Chính bản thân anh cũng không biết đó là nước mắt... hay là nước mưa nữa.

Mọi giác quan của anh tê liệt rồi, không thể cảm nhận thêm được bất cứ một điều gì cả.

Onew không ngạc nhiên trước câu trả lời của Minho, cậu đánh mặt nhìn anh, gần từng chữ.

“Cô ấy nghĩ anh là kẻ giết gia đình mình, cô ấy đã dành trọn ba năm để tập quen và hận anh, và bây giờ cô ấy đã làm được!” Onew gầm lên, dường như tất cả những điều cậu che giấu giờ đây lại được cơ hội để giải toả. “Cũng phải cảm ơn anh, việc chính Donghae giết người thân của Yuri chỉ duy nhất mình tôi và anh biết, nhưng anh lại không thanh minh cho chính mình và tiếp tay cho tôi khiến cô ấy hận anh tận xương tuỷ!”

Onew bật cười lớn tiếng, cậu gần như trở nên điên loạn...

Lúc Yuri đẩy Minho xuống nước và bỏ đi... cậu đã thấy cô ôm lấy ngực và bật khóc thành tiếng!!

Thì ra dù cho có làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa, cô vẫn không thể quên Minho để đến với cậu, hẳn ta thì có gì tốt cơ chứ?

Hai bóng người thiếu nữ đang đứng bên cạnh cả hai người im lặng đứng sau Minho và Onew vẫn bất động, nhưng có một người đang ngạc nhiên tột độ!!

Người thiếu nữ đang cầm chiếc ô chột buông thông tay, thất thần nhìn Onew...

“Yoona, làm gì vậy?! Ướt cả người tôi rồi!!” Chát giọng chanh chua của người còn lại chột kêu thét lên, cô ta cúi xuống cầm lấy chiếc ô và tụt che lấy cho mình.

Yoona lại ngơ ngàng nhìn Onew, người mà cô tin tưởng nhất...

Người giết Taecyeon là Donghae... kẻ mà cô từng tiếp tay để hại Minho lại chính là kẻ giết người cô yêu thương nhất?

Không những thế, cô lại còn giúp họ chia rẽ em gái của Taecyeon – Yuri và Minho...

Tiếng giày cao gót di chuyển thật nhanh, Yoona không màng đến những giọt nước đang thấm đẫm chiếc váy đỏ nữ tính của mình, bước đến và đẩy ngã Onew về phía trước.

“Có đúng không?”

Yoona rơi nước mắt, đôi mắt cô nhìn cậu như tìm kiếm chút gì đó gọi là sự tin tưởng, nhưng những lời cô vừa nghe được lại là câu phát ngôn của Onew!!

“Tôi hỏi có đúng không? Đúng không?”

Cổ tình nhún mạnh hai từ “đúng không”, Yoona gần như sắp phát điên...

Không thể nào... không thể nào!!

Onew cũng lặng im không thèm trả lời, vì Yoona chỉ là một quân cờ trong cuộc chơi, cô như thế nào đối với cậu cũng không quan trọng bằng Yuri.

Sự thật này... chỉ cần Yuri không biết là đủ!

Cô gái đi cùng Yoona cũng sững sờ, cô ta đứng yên như tượng gỗ, tiếp tục chờ đợi xem sẽ có chuyện gì xảy ra.

Vừa bị xô ngã bất ngờ, Onew bình thần đứng dậy, lấy từ trong túi ra một vật thể khá nhỏ – là một chiếc dao con!!

Cậu mặc cho Yoona đang bị shock đến mức ngã khụy xuống đất, mặc cho cô gái kia nhìn mình như thế nào, tiếp tục bước đến gần Minho.

“Cô ấy... phải thuộc về tôi!”

Rất tiếc, trong trường hợp này Minho cũng hoàn toàn buông thả, anh không muốn đôi co gì cả, và anh cũng không còn chút sức lực nào cả.

Đến tận lúc Onew chỉ còn cách Minho một đoạn ngắn... thì thiếu nữ trong chiếc váy ren đen xuất hiện, quỳ xuống và đưa tay kéo Minho ôm vào lòng.

Yuri trừng mắt nhìn Onew căm hận, cất cao giọng một cách dứt khoát.

“Không được chạm vào người mà tôi yêu nhất!”

60. Chương 60: Trở Về Bên Anh

Đôi bàn tay Yuri siết từ từ lấy Minho, cô ôm anh một cách thận trọng, như thể không muốn để anh tổn thương kể cả linh hồn và thể xác.

Sự xuất hiện đột ngột của cô khiến Onew sững người, anh đứng yên không cử động, không hề có bất kỳ hành động nào khác cả.

Mưa vẫn rơi...

Yuri bắt đầu cảm nhận được thân nhiệt lạnh buốt của cơ thể Minho.

Tại sao cô lại không tin anh?

Là do cô không tìm hiểu rõ mọi chuyện và kết luận vội vàng, nên đã khiến anh tổn thương.

Cô đã gần như mất hết khả năng suy nghĩ sau khi dùng chính đôi tay mình dìu anh xuống bể bơi, nhưng cô lại không đành lòng để mặc anh như thế...

Cô hận anh, nhưng không có nghĩa là cô muốn anh chết!!

Cũng vì một phút mềm lòng, vì cô vẫn còn rất yêu anh, mà đôi chân lại vô thức quay về điểm xuất phát... để cứu anh.

Cảm ơn trời!! Nhờ quyết định đúng đắn này của cô... khi quay lại, sự thật đã được phơi bày, và sinh mạng của Minho cũng được cứu sống.

Thì ra hơn ba năm qua, người luôn chăm sóc và dọn cho cô những thứ tư tưởng không tốt về Minho mới thực sự là kẻ *** hại anh.

Anh Taecyeon và gia đình cô là do Donghae giết, nhưng hắn đã phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Còn Onew là người biết rõ mọi chuyện, nhưng lại cố tình nói dối cô, khiến cô và Minho đi đến bờ vực đoạn tuyệt.

Nước mắt cô lăn dài, nhưng cô lại mạnh mẽ gạt nó đi một cách dứt khoát...

Vì cô không muốn cho kẻ ***** như Onew trông thấy mình khóc!

Yuri cúi đầu xuống quan sát Minho, đôi mắt anh anh khép hờ, nhưng một bàn tay của anh đang nắm chặt lấy cổ tay của cô.

Anh tự cắn môi mình đến mức bật máu, để có thể tỉnh táo trong lúc này... vì anh biết đây là thời khắc quan trọng đánh dấu cho sự khởi đầu mới giữa anh và cô.

Cơn buồn ngủ do viên thuốc của cô mang đến khiến mi mắt anh nặng trĩu, nhưng lý trí và giác quan của anh vẫn còn hoạt động.

Anh biết... cô gái đang che chở và ôm anh, cũng là người anh yêu nhất.

Cô quay lại là để cứu anh, và lúc này dù không thể chắc chắn được, nhưng cô đang sắp quay về bên anh, anh biết điều đó.

Lý do anh không hề mở miệng giải thích với cô dù là nửa lời... vì anh biết rõ, cô sẽ không hề tin anh khi chính bản thân và tâm trí cô đã xác định anh là một kẻ sát nhân.

Dù sao anh cũng đã từng trải qua tất cả mùi vị cay đắng của cuộc đời rồi. Vào lúc cô có ý định giết anh, anh đã từng nghĩ có lẽ cái chết sẽ khiến anh nhẹ nhõm và thanh thoát hơn!

Mưa nặng hạt, thiếu nữ đáng yêu rơi nước mắt không ngừng, cô gạt những giọt mưa buốt giá ra khỏi mặt chàng trai, phát ngôn đầy trách cứ.

“Anh đúng là đồ ngu ngốc!! Ngốc nhất trên đời, tại sao lúc đó không ngăn em lại mà để yên cho em giết anh như vậy?!” Cô cúi người, đôi môi cô chạm nhẹ vào môi anh, phớt nhẹ nhưng đủ để sưởi ấm cõi lòng anh.

Vị giác của cô bị bao phủ bởi sự tanh nồng của máu qua làn môi của anh, anh đúng là tên ngốc mà!!

Cô mặc kệ Onew muốn làm gì, không quan tâm nữa, cô chỉ muốn bảo vệ Minho trong lúc này mà thôi...

Từ phía xa xa, cô gái che ô bước đến gần Onew, cô ta gất gỏng.

“Những chuyện này là sao hả, Onew?” Cô ta nhìn Yuri đang ôm lấy Minho thật chặt, rồi lại nhìn sang Yoona đang quỳ và cúi mặt xuống đất nức lên không ngừng. “Vậy còn chuyện Minho chính là kẻ khiến công ty của gia đình tôi phá sản và tống khứ tôi ra khỏi trường có phải là sự thật không?”

Cô ta nheo mắt, dù rằng hơi nghi hoặc nhưng khả năng sự thật bị Onew làm sai lệch là rất cao.

Nhìn cảnh tượng này, cô ta cũng không ngạc nhiên đến mức không biết Onew đã làm những việc gì.

“Ừ, chuyện đó là do tôi và Donghae đã làm đấy! Cô đúng là thứ không có đầu óc khi tin tôi, tất cả mọi người ở trường Star đều biết rõ tên Minho, hắn không bao giờ để ý và xen vào chuyện của người khác. Cô tìm cách gây sự với Yuri vì thích hắn, hắn có thừa sức bảo vệ cô ấy, việc gì phải đập đổ gia đình cô.” Onew bật cười thật lớn, Yuri đã biết tất cả... biết tất cả rồi, không có việc gì để che giấu cả.

Ba năm trước, cậu đã đưa Yuri đến căn phòng đã sắp xếp và hẹn trước Krystal và Yoona, mục đích là để khơi dậy nỗi đau của cô và bôi nhọ hình ảnh Minho trong cô.

Quả nhiên mọi việc tiến triển rất đúng theo dự tính, Yuri hoàn toàn tin cậu sau khi được đưa đến căn phòng và nói chuyện với cả hai người họ.

Cô đã ôm hận... nhưng cậu không ngờ là cô vẫn còn rất yêu hắn, và tất cả đều quay lưng lại với mình.

Cậu ném con dao trong tay sang một bên, đưa bàn tay về phía Yuri... để tìm một cơ hội cuối cùng...

Nhưng ánh mắt cô chỉ lướt qua cậu một giây, rồi lại dừng ở khuôn mặt anh tuấn của Minho.

Còn Krystal, cô tức giận giáng cho Onew một cái tát thật mạnh, sau đó xin lỗi Yuri và Minho rồi bỏ đi.

Về phía Yoona, cô khóc đến cạn nước mắt, đau rát cả cổ... cô hận, hận Onew đã dùng cái chết của Taecyeon để khiến cô trở thành một quân cờ trong tay hắn.

“Onew... anh về đi, đừng để tôi trông thấy mặt anh thêm bất cứ một lần nào nữa! Nếu không thì đừng trách tại sao tôi nhẫn tâm!” Cô phát ngôn nặng nhọc, vồng mặ vẫn đọng nước mắt, mọi thứ trước mắt cô đang mờ dần đi. “Nếu là con người... thì anh làm ơn... Gọi người đến cứu anh ấy đi...”

Đến lúc này thì cô không thể nào tìm lại được nữa, cô nấc lên và đưa một tay ôm lấy mặt, tay còn lại giữ lấy người Minho...

Tay anh, người anh và cả thân nhiệt đều lạnh quá mức cho phép rồi!! Nếu không có người cứu, Minho sẽ chết mất...

“Làm ơn... làm ơn... cứu anh ấy...”

Nhìn Yuri và Minho, Onew chỉ cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Sấm vang trời, mưa không ngớt, nước mắt hoà lẫn trong màn mưa lạnh buốt...

Tất cả đã kết thúc!!

...

Sân bay

Onew quyết định ra nước ngoài định cư, cậu không muốn ở lại nơi đã gây ra quá nhiều thương tổn cho người khác.

Bỏ mặc công danh và sự nghiệp ở lại... cậu bước lên khoang máy bay, ra đi mà không nói bất cứ ai một lời nào...

Phải tập quên hình bóng một người không thuộc về mình thật không dễ dàng chút nào, nhưng cậu không thể ở lại đây thêm một phút giây nào nữa.

Xin lỗi Yoona vì câu chuyện của Taecyeon!

Xin lỗi người con gái cậu yêu vì đã khiến cô đau lòng!

Onew ngồi trên ghế máy bay, bàn tay nắm chặt bức ảnh...

Trong hình, Yuri đang ôm chặt con gấu bông, cô không cười và cũng không khóc, gương mặt như người mất hồn.

Chính cậu đã khiến cô đánh mất nụ cười trong một quãng thời gian quá dài, và có lẽ bây giờ sẽ có người đủ sức khiến cô lại mỉm cười!

Một bóng người ngồi phịch lên chiếc ghế bên cạnh Onew, cô ta giằng lấy bức ảnh cậu đang ngắm nhìn... là Yoona!

“Bỏ lại tất cả để ra đi sao? Tôi đã hứa với Yuri là phải trông chừng anh, và chắc anh Taecyeon sẽ rất vui vì tôi đã giúp em gái anh ấy làm một việc ý nghĩa!”

Yoona tiện tay cho bức ảnh vào túi xách, sau đó nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài cửa kính.

Có lẽ anh Taecyeon đang mỉm cười và dõi theo cô từ một nơi nào đó trên bầu trời này.

Onew cũng ngồi lặng im... cho đến phút cuối Yuri vẫn tha thứ và đồng cảm cho cậu, chẳng trách tại sao cô ấy lại yêu Minho đến thế...

Bầu trời tươi sáng, Onew đang bắt đầu một cuộc sống mới ý nghĩa hơn xưa!!

...

Ba ngày sau...

Bệnh viện XX

“Bệnh nhân Choi Minho, anh đang làm thái độ gì với em thế hả?” Yuri buồn bã ngẩng nhìn gương mặt góc cạnh đầy sức hút của anh, đôi mắt ứa lệ nhưng vẫn cố gắng không bật khóc, “Này, anh định lơ em như thế này cho đến khi nào?”

Từ ngày nhập viện, Minho không thèm đưa mắt nhìn cô dù chỉ một cái... đây là lần đầu tiên anh hắt hủi cô!!

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ anh đối xử với cô lạnh nhạt như thế...

Anh đang giận cô, lần đầu tiên anh giận cô...

Tại sao lúc gặp lại nhau, cô không hề để tâm đến anh mà lại muốn *** hại anh thế này?

Những việc cô đã làm thật đáng trách, nhưng tại sao anh không nói bất cứ điều gì cả mà cứ im lặng như thế này?!

Minho vẫn im lìm, đôi mắt đang có một hướng nhìn vô định về phía bên ngoài cửa sổ cạnh giường bệnh.

Yuri ghì chặt lấy tay áo của anh, cúi đầu và lặng lẽ rơi nước mắt...

“Đừng khóc...”

Hai từ được phát ra từ phía Minho khiến Yuri ngạc nhiên ngược mặt lên...

Anh vẫn bình thản nhìn ra bầu trời rộng lớn bên ngoài, nhưng da thịt anh lại cảm nhận rõ rệt những giọt nước mắt nóng ẩm đang rơi trên vai mình.

Không giận cô, nhưng anh thật sự không biết nên đối diện với cô như thế nào.

“Anh chọn em làm vợ không phải vì em giống Sulli... anh đã biết em, từ rất lâu rồi.” Anh tuy không biết nên nói gì trong lúc này, nhưng anh muốn cô biết rõ... anh yêu và cần cô, không phải vì đơn thuần cô sở hữu những nét giống hệt Sulli.”Em... trở về bên anh, được không?”

Yuri tròn mắt nhìn Minho... xem kìa!! Gương mặt anh đang đỏ ửng lên kìa!!

Một người như anh lại đỏ mặt khi nói những lời này với cô ư? Đây đâu phải là lần đầu tiên anh nói ra những lời yêu thương này!!

Yuri chợt đứng phắt dậy, bước ra thật xa khỏi chiếc giường bệnh anh đang nằm...

Hai bàn tay cô đang rộng, đôi môi nở một nụ cười hạnh phúc.

“Dĩ nhiên... em sẽ trở về, chồng Minho ạ!”

Minho cũng lập tức bước xuống giường, anh chạy đến nâng người cô lên, sau đó ôm chặt lấy...

“Cuối cùng cũng bắt được em...” Bàn tay anh tiếp tục siết chặt hơn, như thể sợ cô biến mất dù chỉ trong khoảnh khắc, “... vợ ngốc Yuri!”

Anh nới lỏng tay, đôi môi hôn nhẹ lên trán, lên mắt và cuối cùng dừng lại ở môi cô.

Hoa tường vi toả hương thơm ngát, bỏ công anh theo làn gió bay khắp thế gian...

Thời gian như ngừng lại, không khí đọng đầy hạnh phúc...

Trên thế gian, hai sinh mệnh sinh ra đã gắn kết với nhau... dù là những con người khác nhau hoàn toàn, nhưng họ vẫn không thể nào làm trái với quy luật của tự nhiên...

Thế gian cũng đã sắp đặt, cô và anh thuộc về nhau!

* THE END *

61. Chương 61: Ngoại Truyện

Một ngày như mọi ngày...

Yuri lười biếng vui đùa trong chăn, cô nằm sấp người, đôi mắt mơ màng nhìn vào khoảng không vô định...

Lại thế nữa rồi, Minho lúc nào cũng ra ngoài từ sáng sớm, lâu lắm rồi cô vẫn chưa được đón bình minh cùng với anh!

Cô biết mọi việc ở tổ chức rất bận rộn, và dĩ nhiên chồng yêu mafia Choi Minho là người gánh vác trách nhiệm phải giải quyết ổn thoả mọi chuyện.

Nói thật ra thì cô chẳng muốn anh dính vào cái tổ chức này chút nào, nhưng anh đã từng nói với cô, anh sẽ sớm dẹp bỏ tổ chức Knight sau khi thuyết phục được ông Choi.

Như vậy cũng xem như trút bỏ được một gánh nặng rồi!!

Yuri khó chịu lăn qua lăn lại trên chiếc giường êm ái, cô chẳng muốn dậy chút nào cả.

Đôi đồng tử mở to nhìn lên trần nhà không chớp... từ trước đến giờ, hình như cô và anh chưa hề có một buổi hẹn hò đúng nghĩa thì phải!!

Đôi mắt Yuri chợt sáng lên, cô lập tức bật dậy, lao thẳng vào nhà vệ sinh...

...

Nắng ban mai phủ kín thế gian, bầu không khí trong lành đang phảng phất hương thơm nhẹ nhàng vẫn còn lưu lại trong làn sương buổi sớm.

Những toà nhà cao tầng hoa lệ được trang hoàng khác nhau được sắp xếp xen kẽ, chạy dài theo con đường láng bóng tập nập xe cộ.

Trên lề đường, bóng dáng xinh xắn trong chiếc váy đỏ khá ngắn kết hợp cùng sơ mi sọc caro nữ tính đang di chuyển một cách bình thản và đang tản bộ như bao người khác.

Hôm nay Yuri quyết không để những tên cận vệ theo và làm hỏng mất cảm giác tự do của mình, dù cho họ có hết lời khuyên ngăn...

Cô muốn làm Minho bất ngờ!

...

Rầm

Cánh cửa phòng riêng của Minho ở tổ chức được mở ra một cách thô lỗ...

Minho ngồi trên chiếc ghế tựa, anh duỗi thẳng chân đặt lên bàn, trên tay đang cầm một xấp giấy tờ không rõ nguồn gốc.

Anh nhíu mày khó chịu nhìn về nơi đang có tình gây ra sự chú ý, bàn tay vô thức đặt đám hồ sơ thống kê và chỉ thị của ông Choi đặt lên bàn.

Yuri nhỏ bé đứng ở trước cửa, cô nghiêng nghiêng đầu, nheo mắt và nhìn anh với bộ dạng láo lếu – cô đang bắt chước phong cách bất cần của anh, thậm chí còn biểu hiện một cách “vô kỷ luật”.

Xa nhau một thời gian, dường như Yuri vẫn giữ được cái bản chất ương bướng và nghịch ngợm sau khi vượt qua tất cả thì phải.

Minho khẽ thở dài, anh có thể thấy rõ đám cận vệ đang lấp ló phía sau Yuri đang lúng túng như thế nào.

Chắc chắn là cô đã mặc kệ sự can ngăn của họ và xông vào như thế!

“Xin lỗi, nhưng cô không được phép tự ý vào đây.” Một tên cận vệ lên tiếng nhắc nhở, hần hạ giọng và nói khẽ vào tai Yuri, đôi mắt lại dè chừng nhìn về phía Minho. Yuri vẫn giữ nguyên cái dáng điệu kia, phớt lờ tên cận vệ, cô xác xược lên giọng hỏi anh.

“Choi Minho, xin hỏi em có được phép bước vào phòng của anh không?”

Trong khi đám cận vệ nín thở chờ đợi câu trả lời của Minho, Yuri lại đắc ý khoanh tay lại và tựa người vào cửa, dĩ nhiên là cô biết rõ câu trả lời là như thế nào rồi.

Hàng lông mày trên gương mặt của Minho càng nhíu chặt hơn, anh nheo mắt nhìn cô, nói đều đều.

“Không, em về nhà đi, đừng đến đây làm loạn!”

Và câu trả lời của Minho khiến Yuri shock toàn tập!!

Anh dám đuổi cô về nhà kìa...

Yuri mím môi, cô trừng mắt nhìn anh giận dữ, sau đó cô quay người và bỏ đi.

Ngược lại với thái độ của cô, Minho thở dài một tiếng... không phải là anh muốn xua đuổi cô, nhưng chính anh cũng không hiểu tại sao vừa rồi mình lại phát ngôn một cách vô ý như thế.

Một tên cận vệ cẩn thận đóng cửa phòng lại...

Minho cảm thấy hơi trống vắng và hối hận vì đã phát ngôn những lời khiến cô tức giận, nhưng mặc kệ... khi về nhà anh sẽ nói chuyện với cô sau.

Anh ngã người tựa vào lưng ghế, tay với lấy xấp tài liệu lúc này đang đọc dang dở lên, đôi mắt lại chú mục vào từng hàng chữ...

Rầm

Lại là cái thứ âm thanh mất trật tự đó, cánh cửa phòng anh lại được mở ra một cách thô bạo.

Minho ngược mặt lên, lần này người đứng trước cửa lại là Yuri, nhưng cô không đứng yên như lúc nãy mà lại bước thẳng đến trước mặt anh.

“Này, tại sao anh không đuổi theo em hả?”

Chất giọng oán trách vang lên, gương mặt Yuri đỏ dần vì tức giận... sao anh dám lơ cô như thế này cơ chứ, đồ máu lạnh!

Đôi vai nhỏ nhắn run lên từng đợt, đôi mắt Yuri cũng hoe đỏ... chắc, chỉ vì một chuyện nhỏ như thế này cũng đủ khiến cô cảm thấy như bị anh hắt hủi và bỏ rơi.

Yuri đưa tay dụi dụi mắt, sau đó tức giận nhìn anh đang ngạc nhiên vì cô.

Bàn tay to lớn nắm nhẹ lấy tay cô, anh kéo cô vào lòng, hạ giọng.

“Em sao thế? Cuối cùng em đến tìm anh vì chuyện gì?”

Nói thật ra thì nếu lúc này anh không kìm lại, có lẽ anh đã bật cười trước bộ dạng trẻ con của cô rồi.

Nhưng nếu dám làm như thế, chắc chắn cô sẽ khóc thật à xem!

Yuri đang ngoan ngoãn dụi đầu trong vòm ngực của Minho chợt ngược đầu lên, cô đưa tay tóm lấy cổ áo của anh, siết chặt và uy hiếp.

“Bỏ hết công việc và đi chơi với em!!”

“Không.”

Minho lập tức đáp lại, thì ra đây chính là lý do Yuri làm phiền anh lúc sáng sớm thế này!

“Không cần biết, anh phải đi với em!” Yuri nghiêng răng, cô gằn giọng và ra lệnh.

Nhất định phải bắt anh đi bằng được, cô muốn hẹn hò với anh cơ!!”Nếu anh không đi, em sẽ ly dị đấy!”

Minho nhăn mặt, lại còn dám dùng biện pháp uy hiếp để áp dụng với anh sao?

“Ly dị? Chúng ta cưới nhau khi nào nhỉ?” Minho đưa tay xoa xoa cằm, anh nói lơ đãng như đang chọc tức cô.

Dĩ nhiên câu nói của anh khiến Yuri nổi đóa!

“Không cần anh nữa, ngoài đường đâu chỉ có anh là đàn ông. Em chỉ cần ra đường chọn đại một anh đẹp trai rồi đi hẹn hò là được!” Yuri phát phon tuý tiện, mà dù sao cũng đủ khiêu khích lại Minho.

Nói là làm, cô đẩy anh ra và đứng dậy, cô phui phui lại chiếc váy cho thật thẳng rồi hất mặt bỏ đi.

Và lần này, Minho cũng phải chào thua với cái tính ương bướng của cô!

“Đứng yên đó, anh sẽ đi với em!” Minho mệt mỏi đứng dậy, anh cho xấp giấy tờ kia vào ngăn bàn, sau đó bước ra nắm lấy tay cô lôi đi.

...

Rạp chiếu phim

Yuri một mực đòi Minho dẫn cô đi xem phim, vì trong phim người ta vẫn thường hẹn hò bằng cách cùng nhau xem phim cơ mà.

Cô lôi anh đến quầy mua vé, rồi lại mua bắp rang và bim bim, cuối cùng là bắt anh phải bê hết đồ ăn thức uống để phục vụ mình.

Mà đến giờ cô mới để ý, hình như anh thích mặc áo đen thì phải, lúc nào cũng thấy anh mặc áo sơ mi đen, nhưng hôm nay là áo sơ mi đen trắng kiểu cách...

Kết luận hôm nay anh cũng mặc màu đen!!

Thôi cũng không cần để ý nhiều, Yuri hí hửng bước đi trước, trên tay cầm hai vé xem bộ phim kinh dị nổi tiếng “The Ring”.

...

Minho và Yuri ngồi xuống một vị trí vừa tầm để xem phim, không quá gần cũng không quá xa.

Cô vừa ngồi xuống liền ôm lấy đồ ăn một mình, vui vẻ nhìn về màn hình cỡ lớn của rạp sắp được trình chiếu.

Minho cũng yên vị xuống vị trí kế bên, anh tựa lưng vào ghế, đưa mắt quan sát Yuri.

Yuri lúc này dường như không hề hồi hộp vì bộ phim kinh dị thì phải, ngược lại cô còn bình thản ngẫu nhiên bim bim một cách ngon lành.

Chợt cô khựng hành động tham ăn của mình lại, quay sang nhìn anh, hạ giọng.

“Minho... em khát!”

Đôi mắt cún con và gương mặt đáng thương lại khiến anh mềm lòng, Minho đứng dậy và bước ra khỏi phòng trình chiếu, dĩ nhiên là anh đi mua nước cho cô rồi!

...

Minho trở lại với một ly nước Pepsi large và hai gói bim bim... chỉ cần nhìn bộ dạng của cô lúc này, anh có thể biết số lượng đồ ăn ở đó không đủ để cô “tiêu thụ” trong quãng thời gian hơn hai giờ xem phim.

Anh đưa cho cô ly nước và ngồi xuống, đồng thời quăng luôn hai gói bim bim sang người cô.

Vừa đúng lúc bộ phim bắt đầu được chiếu, Yuri cũng không thèm quan tâm đến Minho nữa, cô chỉ lặng lẽ dán mắt vào màn hình chiếu phim của rạp. Căn phòng được gắn thêm máy lạnh, xung quanh tắt đèn, chỉ có màn hình chiếu là đang phản chiếu từng mảnh ánh sáng khác nhau qua mỗi khung cảnh trong phim.

Nhưng dường như bộ phim hoàn toàn không có sức hút với Minho thì phải, anh chỉ ngồi yên ngắm nhìn Yuri, thi thoảng mới liếc mắt lên màn hình...

...

Một tiếng sau

Yuri xinh đẹp lúc này đang tái mặt vì bộ phim đến hồi gay cấn, bàn tay cô đang đặt trên hộp bắp rang thơm lùng, nhưng đôi mắt lại mở to và nín thở xem phim.

Đến đoạn khám phá ra được bí mật về cái chết của cô bé Samara trong phim, Yuri đưa tay sang Minho, nói thật là nếu chiếc ghế đủ chỗ thì cô đã ngồi kế và ôm chặt anh cho đỡ sợ rồi.

Thay vì hoảng sợ như Yuri, Minho lại tỏ ra chán ngán, anh đối diện với màn hình kinh dị mà lại ngáp dài một cái...

Đúng là bó tay thật!

Bàn tay Yuri nắm lấy tay Minho, sau đó cô vô tình bấu một cái thật mạnh vào tay anh khi nhìn thấy gương mặt đầy máu của cô bé Samara trên màn hình cỡ lớn.

Có thể nói là cô đang sợ đến mức phát khóc rồi đây này!!

Nhận thấy tín hiệu khác thường từ Yuri, Minho đưa tay kéo cô sang ghế của mình. Anh đưa tay đặt đầu cô vào ngực mình, sau đó tiếp tục bịt mắt cô lại trước những ánh mắt khác thường của người xung quanh.

“Sợ thì đừng xem.”

Anh chỉ nói chậm rãi, rồi buông tay ra khỏi mặt cô, tiếp tục ôm cô vào lòng.

Căn phòng này đã lạnh đến mức khiến thân nhiệt của Yuri lạnh toát, nhưng tại sao cô lại không nói cho anh biết là cô lạnh cơ chứ?

Tuy Yuri rất sợ, nhưng Minho vừa buông tay ra là cô lập tức nghiêng mặt để tiếp tục xem phim, dù gì thì cũng có anh bảo vệ cô rồi mà.

“Minho... lấy bắp rang cho em!”

Yuri nói nhỏ, nhưng cô biết Minho có thể nghe thấy...

Vừa nhận được lời yêu cầu từ cô, anh lập tức với tay sang ghế của Yuri và lấy hộp bắp rang mà cô đang ăn dở vừa rồi đưa cho cô.

Thế là Yuri búống bình lại tiếp tục cố chấp xem phim trong vòng tay của Minho.

...

15' cuối của bộ phim

Đến lúc này mới là phần kinh dị nhất, Yuri giật nảy mình khi thấy hình dạng đáng sợ của Samara, bàn tay cô vô thức cho những hạt bắp rang vào miệng liên tục.

Còn về phần Minho, anh vẫn im lặng nhìn màn hình...

Đến đoạn thu rõ khuôn mặt đầy máu của cô bé Samara, Yuri giật mình lỡ tay ném hộp bắp rang về phía trước.

Ngay sau đó, người bị hại là một cô gái lập tức quay lại, tức giận hét lên.

“Là ai làm vậy hả?”

Chỉ là hỏi lấy lệ thôi, chứ cô ta biết rõ ngoài cặp tình nhân Yuri và Minho thì ai là người có thể làm việc đó chứ, vì họ là người ngồi sau cô ta mà.”Là tôi làm đấy.” Minho nhú mày nhìn cô gái đó, anh cũng gần giọng, dĩ nhiên là đáng sợ hơn cô ta nhiều.”Xin lỗi, nếu cần thì cô có thể nói rõ cô cần bao nhiêu tiền cho sự cố này.”

Một số người trong rạp chuyển sự chú ý sang sự kiện này, số khác vẫn bình thản dán mắt vào màn hình chiếu phim.

Cô ta tức giận ngồi xuống, vốn dĩ định làm lớn chuyện nhưng dù sao Minho cũng đã xin lỗi thì có muốn cũng không làm gì được, hơn cả nhìn anh cũng không phải hạng người đơn giản.

Thế là Minho chỉ khề lườm Yuri một cái, sau đó tiếp tục xem phim.

...

Ra khỏi rạp chiếu phim, Yuri lại cảm thấy buồn ngủ...

Cô dụi dụi mắt, cô nắm lấy tay áo Minhho cất giọng.

“Minho... em buồn ngủ, em muốn về!!”

Trước sự nũng nịu của cô, Minhho phải công cô và tản bộ về nhà.

...

Về đến nhà, Minhho cũng tiếp tục công cô lên tận phòng ngủ.

Anh đặt cô lên giường, đắp chăn và mệt mỏi nhìn cô.

Bỏ hết công việc để đi hẹn hò với cô, cuối cùng lại trở về sau một bộ phim... lại còn về nhà sớm nữa chứ!

Minho nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến ba giờ chiều...

Anh lắc đầu ngán ngẩm... chịu thôi, ý vợ là ý trời mà!

Từ từ cúi người xuống, anh khẽ hôn lên trán cô thật dịu dàng...

Kwon Yuri bướng bỉnh và trẻ con... chỉ có cô là người duy nhất có thể khiến anh vui vẻ và hạnh phúc!

Vào một ngày đông lạnh lẽo...

Tại Choi gia, “tổ ấm” của Minhho và Yuri giờ đây lại thêm phần lạnh giá...

Không rõ là do cái lạnh thấu buốt của mùa đông hay là do “tác nhân vật lý” nào khác, nhưng tâm trạng của một người đang cực kỳ u ám và tồi tệ.

Minho bước đi vội vã trên dãy hàng lang rộng lớn, anh lách nhanh vào căn phòng khách, tiếp theo là thả người xuống chiếc ghế sofa mềm mại.

Gương mặt Minhho sa sầm, chiếc áo sơ mi chưa cài hết khuy giờ lại nhăn nhúm do “thứ gì đó” nín nín, giật giật và làm đủ trò.

Anh mệt mỏi nằm dài trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, dáng vẻ trông thảm hại vô cùng.

Mệt, mệt quá!! Chưa bao giờ anh phải trải qua thời kỳ bị “khủng bố” như thế này trong suốt ba mươi năm qua.

Về bề ngoài của chàng trai tròn ba mươi tuổi vẫn thu hút cực kỳ, nhưng có điều... dường như nhân vật chính của chúng ta đang có chuyện không vui thì phải.

Chiếc lò sưởi đối diện với Minhho lan toả hơi ấm trong không khí. Anh cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn, nhưng hàng lông mày vẫn nhíu chặt lại.

Đôi mắt hổ phách dần dần khép lại... thực sự là anh buồn ngủ lắm rồi!!

“Minnie... Minnie...” Mới vừa chớp mắt chưa được năm phút thì tiếng gọi “đáng yêu” đã khiến anh giật mình.

Minho mở mắt, quay đầu nhìn sang hướng phát ra âm vực trong veo như mèo con đó.

Quả nhiên là anh đoán không sai!!

Cách anh không xa, “bé con bé bỏng đáng yêu” của anh đang xụ mặt, bĩu môi, kéo lê con thỏ bông trên nền nhà và bước về phía anh.

“Choi Eun...” Khoé môi Minhho khẽ giật giật hai cái, gương mặt trở nên vô cùng khó coi, nhưng vẫn phải răng nặn ra một nụ cười trước mặt “bầy bỳ” của mình.

Anh ngồi bật dậy, chán nản ôm lấy đầu, “thảm họa” lại tìm được anh rồi!!

Bé gái trong chiếc váy xinh xắn với đôi mắt chăm chú đang mở to nhìn Minhho, tay trái thì mút mút ngón cái, tay phải thì buông thõng đồng thời kéo lê thỏ bông đáng thương.

“Minnie... Eun Eun muốn chơi dơi Minnie...” Đôi mắt cô bé rơm rộ, cả chiếc mũi nhỏ xinh cũng đỏ lên như tuần lộc. Cô bé đứng trước mặt Minhho, nắm lấy tay áo sơ mi của anh giật giật, trông bộ dạng giống hệt như mẹ nó lúc làm nũng!!

Minho thở dài, anh dang tay ôm lấy “bé con” vào lòng, đưa tay gạt nhẹ mấy giọt “nước mắt cá sấu” trên mặt cô bé, ra sức dỗ dành.

“Eun Eun ngoan của ba, không được gọi ba là Minnie nữa.”

Choi Eun – cô con gái bé bỏng của anh và Yuri đến ba tuổi vẫn còn nói ngọng, nhưng đó lại là nét đáng yêu nhất của “bé con”.

Eun Eun càng lớn thì càng giống vợ yêu của anh, nhưng có điều... chỉ số nghịch ngợm của con bé còn “đột phá” hơn cả Yuri!!

Con bé không thích gọi anh là ba, ngược lại cứ một mực gọi anh là “Minnie”.

Cái này không trách con bé được, nếu trách thì phải trách Yuri vợ yêu mới đúng!!

Ngay từ khi Choi Eun mới biết nói một vài từ đơn giản, cô đã liên tục chỉ vào anh và bảo Choi Eun: “Gọi Minnie đi con!!”

Và thế là nhờ cô vợ đáng yêu, “bé con” đã quen cách gọi “Minnie” thay vì gọi “Papa” như những đứa trẻ khác!!

Không những thế, “sở thích tao nhã” của Eun Eun là bám theo, ra sức hành hạ anh từ sáng đến tối và từ tối đến sáng.

Cứ mỗi khi Minhho trốn vào một góc hay đi làm, con bé nhất nhất phải đi tìm anh cho bằng được, sau đó là trưng cái bộ mặt đáng thương ra để anh mềm lòng.

Mà hình như Choi Eun chỉ bị “quyến rũ” và bị “hấp dẫn” bởi Minhho, chứ đối với Yuri thì cô bé chỉ tỏ ra là một đứa con ngoan, không hề dám hó hé hay phá phách gì cả.

Còn đối với anh, cô bé cứ liên tục giật giật kéo kéo áo không cho anh đi làm, rồi còn tìm đủ trò nghịch phá anh mỗi khi anh ở nhà.

Có thể chốt một câu ngắn gọn, Choi Eun chính là nỗi ám ảnh kinh hoàng của Minhho!!

Nếu biết trước kết cục sẽ như thế này thì còn lâu anh mới chịu có con!!

Eun Eun ngồi gọn trong lòng Minhho, cô bé cũng ôm chặt anh, dụi dụi đầu vào ngực anh như một chú mèo con.

Đôi lúc Minhho cảm thấy “bé con” thực sự rất đáng yêu, nhưng lắm lúc anh lại thấy cô bé giống như một con thú hoang dã...”Minnie... Eun Eun muốn... muốn.. ngủ.” Choi Eun ngồi trong lòng Minhho một lúc lâu, sau đó cô bé dụi dụi mắt, đưa tay lên cao và ôm lấy cổ anh.

Hiếm khi thấy cô bé ngoan ngoãn như thế này, anh nhớ sáng nay “bé con” còn cầm ống tiêm đồ chơi, miệng gào thét bắt anh phải ngoan ngoãn cho cô bé tiêm đến khi nào chảy máu thì thôi!!

Lạ đời, người ta tiêm thuốc cho khỏi bệnh, còn “bé con” nhà anh lại muốn tiêm thuốc đến khi bệnh nhân chảy máu mới thôi...

Chả biết con bé lấy đâu ra cái khái niệm này nữa, sao lại cứ thích đe anh ra mà hành hạ đủ trò cơ chứ?

Nếu sau này con bé mà tham gia vào ngành y, có lẽ anh sẽ là người chết sớm nhất trong số tất cả bệnh nhân của nó.

Choi Eun bé bỏng vẫn ôm chặt Minhho, cô bé chột ột tay vào túi váy, sau đó lấy ra một thứ và đâm mạnh vào lưng anh.

Dĩ nhiên là sức của một bé gái chưa đến ba tuổi làm sao khiến anh cảm thấy đau được, nhưng đủ khiến anh giật mình.

Cô bé lại cầm theo chiếc kim tiêm, quyết tâm khiến anh chảy máu mới thôi!!

“Minnie... khám bệnh nhé... không đau đâu.”

Minho buông Choi Eun ra, anh đứng phắt dậy, gương mặt dần bị góc khuất chiếm hữu.

Bàn tay rắn chắc giật lấy ống kim đồ chơi ra khỏi tay Choi Eun rồi ném đi, Minho tiếp tục nhắc bồng “bé con” lên, vác đi như vác một bao gạo.

Dĩ nhiên là trước hành động hung tợn của Minho, Eun Eun nhà ta đã giãy nảy, khóc ầm cả lên!!

...

“Yuri!!” Minho đập cửa phòng riêng của mình, trên vai vẫn là Choi Eun đang khóc thét lên.

Cảnh tượng trong phòng khiến anh đứng hình ba giây...

Sau ba giây sững sờ, ba giây tiếp theo, anh lập tức bước nhanh đến bên cạnh giường, thả Choi Eun rơi tự do lên mặt đệm.

Kế bên vị trí của Choi Eun, Yuri đang ngồi trên giường, cô nở một nụ cười hết sức gượng gạo.

Một “cục nợ” đang ôm sát lấy vợ anh, ôm chặt đến nỗi anh có thể thấy rõ vòng tay của nó đang siết chặt người Yuri như thế nào.

Đôi mắt Minho trừng lên, phải nói là anh tức đến nghẹn họng!!

Ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh này, nhưng anh vẫn không tài nào chịu được!!

“Bỏ ra!!”

Đôi mắt anh tối sầm, gằn giọng uy hiếp cái “cục nợ” kia, nhưng nó vẫn ngoan cố ghì chặt Yuri hơn.

Thấy tình hình có vẻ không tốt, Yuri đưa tay đẩy nhẹ “cục nợ” đáng yêu ra, nhưng nó vẫn dính chặt lấy cô như sam.

“Yoogeun ngoan nào, buông mẹ ra.”

Miệng thì trấn an Choi Yoogeun, nhưng đôi mắt Yuri lại e dè đưa về phía chồng yêu.

Chắc, như thế này thế nào cũng có án mạng cho xem!!

Thay vì nghịch ngợm và luôn làm phiền Minho như Choi Eun, Choi Yoogeun lại rất làm lý, lúc nào cũng ôm lấy Yuri không rời. Cặp sinh đôi Choi Yoogeun – Choi Eun dường như có chiều hướng đeo bám người khác phái thì phải!!

Choi Yoogeun thì dính chặt lấy Yuri, còn Choi Eun lại bám theo Minho!!

Cảnh tượng hết sức ồn ào nhưng không kém phần gay cấn...

Choi Eun thì mặc sức mà khóc rống lên, Choi Yoogeun thì ném cho Minho một ánh mắt hờ hợt rồi tiếp tục ôm Yuri.

Cậu bé hừ một tiếng rõ to, sau đó dụi mặt vào người Yuri, phát ngôn sở hữu.

“Mẹ Yul là của con, ba đi chỗ khác chơi.”

Choi Yoogeun không nói ngọng như Choi Eun, nhưng cách phát ngôn cũng không thể gọi là hoàn chỉnh được.

Cậu bé để mặc ánh mắt giết người của Minho chiếu vào mình, tiếp tục vùi đầu vào lòng Yuri.

Minho đến mức này thì cũng không thêm nói nhiều nữa, anh kéo mạnh người Choi Yoogeun ra khỏi vợ mình, đặt cậu bé xuống vị trí kế bên Choi Eun ồn ào, rồi quay sang ôm lấy Yuri.

Chắc, Yuri bó cả hai tay!!

Minho đã ba mươi tuổi đầu còn đi chấp vặt với con nít, đã vậy con nít ở đây lại là con của mình mới hay!!

Choi Yoogeun vừa bị tách ra khỏi Yuri cũng bắt đầu mếu máo, cậu bé bặm môi, tức giận nhìn Minho.

“Con.. ghét ba!!”

Choi Yoogeun bắt đầu khóc nức lên, nhưng cậu bé có vẻ kiên cường hơn cả Choi Eun, tự mình lau nước mắt.

Đến lúc này Minho và Yuri mới dừng người, cậu con trai cũng khóc rồi!!

“Yoogeun, Eun Eun, nín nào...” Yuri thoáng đau lòng, cô vươn mình đến gần hai đứa trẻ, nhưng bàn tay Minho đã kéo cô trở lại.

Yuri nổi cáu, cô định quay sang chửi cho anh một trận nên thân, nhưng anh đã ra hiệu cho cô giữ im lặng.

Anh muốn xem thử hai đứa nhóc này sẽ làm gì!!

Choi Yoogeun trèo xuống giường, cậu nhóc kéo luôn cả Choi Eun theo.

Hai đứa nhóc nhỏ xíu bước đến tủ quần áo mở ngăn kéo, Choi Yoogeun lấy chiếc balo rỗng của mẹ Yul bỏ vài cái quần và vài cái áo của mình vào, sau đó lấy cho em gái một vài bộ váy xinh xinh.

Sau đó Choi Yoogeun với tay lấy nón cho Choi Eun và mình đội vào, tiếp tục nắm tay cô bé lỏi đi.

Eun Eun này giờ đã nín bật tự lúc nào, cô bé không biết Yoogeun định làm gì, chỉ biết bám theo sau Yoogeun.

Việc cặp sinh đôi nắm tay nhau bước ra được khỏi cổng căn biệt thự to lớn cũng là một kỳ tích rồi, cả đám người hầu ở Choi gia gần như không tin vào mắt mình.

Một cậu bé nhỏ xíu lại mếu máo đến mức chống đối cha mình và dắt em bỏ nhà ra đi!!

Mặc kệ đám hầu gái và cận vệ chỉ trở mình, Yoogeun vẫn hất mặt lỏi Eun Eun theo...

Phía sau, Yuri phải bám theo hai “tục tưng” của mình, dĩ nhiên là cô cũng bắt Minho đi theo.

Nhưng dường như cô đã đề cao ý chí của Choi Yoogeun quá cao thì phải... vừa mới bước ra khỏi cổng, cậu nhóc đã có vẻ chán nản và sợ sệt.

Cũng đúng thôi, vì một đứa bé ba tuổi làm sao dám bỏ nhà ra đi được cơ chứ?

Choi Yoogeun và Choi Eun đứng như trời trồng trước cổng, đối diện với đại lộ tấp nập phương tiện giao thông...

Trời cũng đã bắt đầu sập tối rồi!!

Yuri ra hiệu cho quản gia bật công tắc đèn ở ngoài cổng lên, vì cô biết rõ trẻ con đứa nào cũng sợ bóng tối cả, vì cô cũng đã từng một thời như vậy mà.

Hai đứa nhóc đứng mãi rồi lại ngồi, ngồi rồi lại đứng, nói chung là đứng ngồi không yên.

Choi Eun đã bắt đầu có dấu hiệu sợ sệt, cô bé mím môi, cố gắng chịu đựng thêm một lúc nữa...

“Anh... mẹ Yul của Eun Eun đâu? Eun Eun mún... mún... ôm mẹ Yul.”

“Anh... Eun Eun đói bụng đòi.”

“Minnie... Eun Eun.. Eun Eun muốn chơi với Minnie.”

“Anh... anh!!”

“Bé con” đã nhả nài hết mức rồi, cô bé cứ liên tục lay lay đẩy đẩy Choi Yoogeun, luôn miệng vò vĩnh.

Trước cảnh tượng này, Yuri cũng phải phì cười...

Đúng là con nít mà, đáng yêu thế cơ chứ!!

Thế là Choi Yoogeun đành phải dắt Choi Eun vào nhà, sau đó cũng vào theo!!

Minho cũng không mấy ngạc nhiên, anh biết hai đứa trẻ này không thể nào dám bỏ nhà ra đi đâu.

Nhưng nếu chúng thực sự bỏ đi, anh cũng “không quan tâm”.

Vì Yuri bỏ đi anh còn có thể tìm ra được, nói gì đến hai đứa nhóc lơ ngơ lóng ngóng này.

...

Sau sự kiện bỏ nhà ra đi, Yuri lại tiếp tục dang tay đón cặp sinh đôi rắc rối vào lòng.

Hai “tục tưng” bé bỏng của cô đáng yêu quá!!

Sau đó, không những một mình Yoogeun chiếm Yuri, mà cả Eun Eun cũng bám theo cô như sam.

Tiếp theo đó là sự tồn tại của “Minnie” đối với Choi Eun bị cho vào dĩ vãng, bây giờ cô bé chỉ quan tâm đến mẹ Yul của mình mà thôi.

Lúc trở về với vòng tay của Yuri, Choi Yoogeun dù cho có kiên cường bất khuất như thế nào cũng khóc rầm rứt trong lòng cô, quả thực cậu bé đã trải qua một ngày dài, dài lắm.

Yuri ôm hai đứa con bé nhỏ vào lòng, thực sự cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng ngược lại với cô, bầu trời tươi đẹp của Minho đã bị phủ kín mây đen!!

Những ngày tiếp theo, mỗi khi anh lại gần vợ yêu của mình thì lại bị hai “cục nợ” chắn ngang đường, kèm theo chất giọng đồng thanh cất lên câu nói quen thuộc:

“Mẹ Yul là của con!!”

Kết quả là cắt đứt được cái đuôi Choi Eun, nhưng lại có thêm một “cục nợ” ngang đường anh mỗi khi đến gần Yuri.

Cuối cùng là Minho phải nín nhịn, miễn cưỡng nhường vợ mình cho hai đứa con “đáng ghét”!!

Biết vậy anh đã không để Yuri sinh ra hai “cục nợ” này rồi!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minyu-vo-ngoc-anh-se-bat-duoc-em>